

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Running Wild

a novel

K.A.
TUCKER

INTERNATIONAL
BESTSELLING AUTHOR

VAHŞİCE KOŞMAK

BİR ROMAN

K.A. TUCKER

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.A.
Tucker Running Wild

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

K. A. TUCKER TARAFINDAN DA

On Küçük Nefes

Bir Küçük Yalan

Kaybetmek İçin Dört

Saniye Düşmenin Beş

Yolu

Onun İzinde

Gömülen Su

Yağmura Dönüşen

Nehir Kovalayan

Buzda Hayatta

Kalmak

Solana Kadar Benim

Harabem Olacak

Onu Güvende Tut

Basit Vahşi Kız

Ol

Beni Hala Sevdiğini

Söyle Wild at Heart

Yan Kapıdaki Oyuncu

Sonsuza Dek Vahşi

Gazap ve Alevin Kaderi

RUNNING WILD

a novel

K.A.TUCKER

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Kathleen Tucker tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

ISBN 978-1-990105-19-7

ISBN 978-1-990105-18-0 (e-kitap)

Editör: Jennifer Sommersby

Kapak tasarımı: Hang Le

Yayınlayan: K.A.Tucker

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

OceanofPDF.com

*Bu dünyada vakit geçirmeyi benim kadar seven herkese,
Özellikle de bu hikayeye açık bir zihin ve yumuşak bir kalple girmek
isteyenler için.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

Ağustos 2018

"Ben sana aşığım. Bunu hâlâ anlamadın mı, seni koca aptal?" Çelik grisi binaya doğru yürürken, bu keskin beyan botlarımın altındaki çakılların çıtırtısıyla yarışıyor. Yakınlarda, kalkışa hazırlanan bir Otter'in pervanesi uğulduyor. En azından bu sabah Anchorage'dan uçuşumu durduran sis kalktı, ancak gökyüzü bulanık ve çiseleyen yağmur gözlerimi kısmama neden oluyor.

Titrek bir nefes alıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Bunu *gerçekten yapıyor* muyum? Aynanın karşısında sayısız kez bu sözleri tekrarladıktan sonra, *sonunda* bunları Jonah'ın yüzüne yüksek sesle söyleyecek cesareti bulabilecek miyim?

Sadece birkaç *yıldır* gizlice onun özlemini çekiyorum.

O günden beri elimde veteriner çantamla kırmızı Cessna'ya doğru yürüyüp gür yüzlü pilotla tanıştım. Aramızdaki kıvılcımı anında hissettim. Bulutsuz bir kış gününde Alaska gökyüzünün renginde olan o çarpıcı mavi gözlerdeki geri dönen ilgiyi yanlış anlamak mümkün değildi. Ve o iki günün sonunda, ihtiyacı olan hayvanları aşılama ve tedavi etmek için uzak köylere uçarken, Jonah'ın delici bakışları, havlayan kahkahaları ve çapkın şakalarıyla mücadele ederken, bu kıvılcım için için yanan bir ateşe dönüştü.

Başımın belada olduğunu biliyordum, parmağımdaki elmas nişan yüzüğü ağır basıyordu, sadece sadakatsiz düşüncelerimden dolayı duyduğum suçluluk ağır basıyordu.

Pilotuma veda ettim ve Alaska'nın benim tarafıma geri döndüm, kendimi cazibenin azalacağına, hissettiğim şeyin

yok olacaktı. Bunun bir yalan olduğunu zaten biliyordum, bir yıl boyunca bu yalana sarıldım ve köylülere ve onların dört ayaklı aile üyelerine hayırsever yardım sağlama örtüsü altında nişanlım *olmayan bir* adama sessizce aşık oldum.

Mesele şu ki, Jonah tanıdığım en zeki ve aynı zamanda en anlayışlı adamlardan biri. İçten içe nasıl hissettiğimi biliyor. Bilmek *zorunda*. Yıllar boyunca yeterince ipucu verdim. Gece geç saatlerde yaptığımız telefon görüşmeleri ve birlikte uçtuğumuz günler. Tanrı aşkına, onu bir kez *öptüm*, çok uzun zaman önce o gece, sıvı cesareti ve nişanımı bitirdiğimi söylediğim gün uçağına atlayıp beni görmek için dağların üzerinden *saatlerce uçtuğunu bilmenin verdiği* cesaretle. Sanki şansını bekliyormuş gibi.

Aramızdaki kimyayı ben de hayal etmemiştim; tek taraflı değildi. Jonah'ın nasıl karşılık verdiğini hissettim -hâlâ hafızamda yer eden o saniyeler, dudakları dudaklarıma karşı istekliydi- güçlü dostluğumuzu bozma endişesi o anı mahvetmeden önce.

Bana olan ilgisini kabul etti. Güzel, nazik ve zeki olduğumu düşündüğünü söyledi.

Ve sonra ikimiz de arkadaşlığımızın iyiliği için bu duyguları bir kenara bırakmaya karar verdik. Onları paketleyip, öpüşme olmamış gibi davranacak ve Jonah ve Marie olmaya devam edecektik. En iyi arkadaşlar.

O geceden bu yana yıllar geçti ve ben dişlerimi sıkarak onun ilgisini hiç çekmeyen kadınlarla sığ ilişkiler kurmasını izlerken bu sözü yerine getirdim. Ama duygularım daha da güçlendi. Son zamanlarda, bu şekilde şişelenerek dayanılmaz hale geldiler.

Jonah benim adamım. Her bakışını, her sırtışını, her homurdanışını okuyabiliyorum. Pislik gibi davrandığında ona saçmalıklarını söyleyebilir ve nazik tarafını gösterdiğinde kollarına kapanabilirim. Konuşmaya ihtiyacım olduğunda ilk aradığım kişi o, beni kendimden daha iyi tanıyan tek kişi, burada olmadığımda çok özlediğim kişi.

Hayatımın geri kalanını birlikte yaşamak istediğim adam
o. Benim için o.

Agnes'ten Jonah'ın uçak kazasıyla ilgili mide bulandırıcı mesajı aldıktan sonra, tüm bunları yüksek sesle söylemenin zamanı geldiğine karar verdim. Belki de bunları duymak vahşinin sonunda korkusunu bir kenara bırakmasını ve risk almak yerine neler kazanacağını görmesini sağlar.

Su mavisi Alaska Wild tabelası her zamankinden daha canlı görünüyor ama bu damarlarımda dolaşan adrenalinden kaynaklanıyor olabilir. Sinirlerimi yutarak alnıma yapışan ıslak saç tutamlarını siliyorum ve kapıyı itiyorum. Tanıdık ve davetkâr kahve kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Marie!" Sharon çılgılık atıyor, elini şişmiş karnına koymuş bana doğru koşuyor. Bu karşılama'yı beklemeliydim; pazartesiye kadar gelmemem gerekiyordu ve ben şehirdeyken misafir kulübesinde kalmama izin veren yerel hayvan kurtarma grubu lideri Crystal dışında kimseye söylemedim.

Alaska Wild'ın hamile resepsiyon görevlisi Onu en son ben gördüm. Çantamı bırakıyorum, dikkatim sadece bir saniyeliğine onun üzerinde duruyor, sonra öteye, resepsiyon bankosuna yaslanmış iri yarı adama, dört haftadır görmek için can attığım sırtan, yakışıklı yüze gidiyor. Ancak... kaşlarımı çattım. Jonah'ın düzenli olarak dalga geçtiğim vahşi sarı yelesi ve sakalı kaybolmuş, yerini eski boyutunun çok altında derli toplu bir sakal ve *ürünle* şekillendirilmiş gibi görünen daha kısa saçlar almış.

Sharon kollarını boynuma dolayarak bana şiddetle sarılıyor. "Yeni mi indin?"

"Uh ... evet. Zor bir uçuştü." Ona odaklanmakta zorlanıyorum, dikkatim sık sık Jonah'a dönüyor. Bunu yapmasına sebep olan neydi? "Tamam, her şeyden önce, vay canına, şu göbeğe bak! Ve seni son gördüğümünden bu yana sadece dört hafta geçti."

"*Sadece*, diyorsun." Sharon'ın elleri yüksek sesli bir iniltiyle karnının üzerinde kayıyor.

Artık görmezden gelemeyerek tezgâha doğru yürüyorum. "Ve *sen*. Ne oluyor Jonah?"

Güçlü kolları beni göğsüne doğru çekene kadar bir saniye bile geçmiyor. Odunsu sabunun rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum ve her selamlaşmamızda yaptığım gibi bu birkaç dakikanın tadını çıkarıyorum. Eğer bu yolculukta her şey umduğum gibi giderse, belki de artık Crystal'ın kulübesinde kalmayacağım. Belki bundan sonra sıcak bir yatağım ve yanımda daha da sıcak bir bedenim olur.

"Bu da ne demek oluyor?" Gür sesi kulağıma çakıllı bir şekilde çarpıyor. "Hey, Marie."

İsteksizce soyunuyorum, sadece uzanıp parmaklarımı bakımlı sakalının üzerinde gezdiriyorum, dikenli uçlar tenimi gıdıklıyor. Daha önce de sakalına dokunmuştum, genellikle alaycı bir çekiştirmeye. Her zaman çok kirli olurdu. "Hoşuma gitti." Sevmekten de öte. Bu yeni görünümünü *seviyorum*. Bayıldığım o yüzü çok daha fazla görmemi sağlıyor.

Uçak kazasının tek görünür kanıtı olan alnındaki siyah dikiş izleri geçici olarak dikkatimi dağıtıyor ve sonra Jonah uzaklaşıyor -benim için çok erken- tekrar tezgâha yaslanıyor, dikkati arkama kayıyor. "Zalim ve gaddar bir şakanın kurbanıydım." Kıkırdıyor. "Muhtemelen bunu hak etmişim."

Bir kadın kuru bir sesle "Muhtemelen," diye cevap verir.

Sese doğru döndüm. Jonah'ın yeni görüntüsünden çok etkilendiğim için tezgâhta duran kadını daha önce fark etmemiştim. Onu daha önce nasıl fark etmemişim? Aval aval bakmaktan kendimi alamadım. Göz kamaştırıcı, uzun, tarçın kahverengisi saçları sarı röflelerle süslenmiş, ela yeşili iri gözleri Jonah'a bakan dolgun, koyu kirpiklerle kaplı. Kusursuz, parlak bir cildi ve atletik bir vücudu var; şık bir tunik ve tayt içinde sergileniyor.

Jonah'ın takdir ettiğini bildiğim türden bir vücut.

"Bu Wren'in kızı Calla. Buraya ziyarete geldi," diyor Jonah tanıştırma amacıyla.

"Wren'in bir kızı olduğunu fark etmemiştim." Jonah neden daha önce ondan hiç bahsetmedi? Wren neden bahsetmedi? Jonah bana patronunun yıllar önce bir kez evlendiğini söyledi ama benim duyduğum tek şey bu ve Alaska Wild'ın sahibini oldukça iyi tanıyorum. Nazik, sessiz bir adam. Kendi kızından hiç bahsetmemiş olması garip geliyor.

Sonunda terbiyemi hatırlıyorum ve öne doğru uzanırken Calla'ya gülümsüyorum. "Alaska'ya ilk gelişin mi?"

Eli benimkine karşı soğuk, manikürlü tırnakları uzun, düzgün ve yapay. "Evet."

"Onu geçen hafta sonu Anchorage'dan aldım. Şimdiye kadar... ilginçti." Jonah'ın dikkati, çapkın bir sırıtışla karşısındaki güzel yüze kilitlenir ve gizemli bir bakış paylaşırlar.

Hoş olmayan bir his omurgamdan aşağı kayıyor ve midemin çukuruna yerleşiyor. Calla kesinlikle buralı gibi görünmüyor. O yontulmuş kaşlar titiz bir bakım gerektiriyor olmalı, ama her gün saatlerce aynanın karşısında oturup kendini mükemmelleştiren bir kıza benziyor.

Hiçbir zaman dış görünüşüm için çok fazla zaman harcayan biri olmadım, yoğun veterinerlik uygulamam ve açık hava yaşam tarzımla iyi çalışan daha doğal, az bakım gerektiren bir görünümü benimsedim. Ama birden, dolabımdan çıkardığım ilk gömleği giydiğime pişman oldum ve

Belki de saç fırçamla daha iyi arkadaşlıklar kurmalıydım. Yağmur bunu bozmazdı zaten. Ama Calla'nın yanında -o kaç yaşında, yirmili yaşlarının ortasında mı?

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Jonah'ın yeni tarzında Calla'nın parmağı olmalı. Buna yol açan konuşmayı hayal bile edemiyorum. Ya da sonrasında neye yol açtığını.

"Peki, nerelisin?" Umarım sesimdeki gerginliği duymazlar. "Toronto."

Şehirli bir kız. Evet, bu her şeyi açıklıyor. "Oh, bu çok uzak." Binlerce mil uzakta. Saatler süren ticari uçuş. Bambaşka bir ülke. Jonah için çok uzaktı, kendisi hiçbir tür ilişkiyi sevmezdi, hele ki uzun mesafeli olanları. Teegan'la bunu denemek istememişti ve Teegan aşağı kırk sekize geri dönmeden önce aylarca çıkmışlardı. "Peki burada ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta daha."

"Tamam..." İçimi bir rahatlama kapladı. Bir hafta. Onun için tek gecelik bir ilişkiden fazlası değil. Burada her ne oluyorsa, yakında bitecek. O zaman bu adama sonsuz aşkımı itiraf edebilirim ve o yokmuş gibi yolumuza devam edebiliriz.

Calla aniden, "Daha uzun kalmaya karar vermediğim sürece," dedi ve sanki bu öneriye vereceği tepkiyi kontrol etmek istercesine Jonah'a odaklandı.

Sanki onun cevabı belirleyici faktör olacakmış gibi. Kaşı kemerli.

Jonah'ı bu bakışı heyecandan, beklentiden başka bir şey sanmayacak kadar iyi tanıyorum.

Belirleme.

Calla'nın kalmasını *istiyor*. Oldukça kötü, sanırım. Artık gözlerini ondan ayıramıyor bile. Sanki tuzağa düşmüş gibi ve odadaki tek iki kişi onlar.

Peki ya şu anda yakışıklı yüzünü dolduran o ifade?

Uyuşmuş bir korku kemiklerimin derinliklerine işliyor. Jonah bana daha önce *hiç* böyle bakmamıştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Bugün

Ocak

"Bunu benim hesabıma yazabilir miyiz? Lori, Christina'nın diş teline ihtiyacı olduğuna karar verdi ve parasını ödemem için beni sıkıştırıyor. Paramı alır almaz bu iş için hazırım." Brad beni o etkileyici yeşil gözlerle izliyor - bir zamanlar çekici bulduğum gözlerle.

"Burası bir bar değil. Ve Clementine'in *son* ziyaretinin parasını hâlâ ödemediniz."

Adını duyan telli gelincik göğsüne tırmanıyor ve kendine özgü bir gıdak sesi çıkarıyor.

Brad yüzünü buruşturdu. "Ama eski sevgilim... onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hayır, tanımıyorum ama onu tanıyorum. Brad Garvis boşanmış, otuz dokuz yaşında, Wasilla'lı bir kaynakçı, çocuklarını nadiren görüyor ve daha fazla nafaka ödemek zorunda kalmamak için el altından ikinci bir işte çalışıyor. Bunu biliyorum çünkü birkaç yıl önce onunla çıkma hatasını yaptım. Üç hasta gelinciği için yaptığı bir dizi ziyaret sırasında aylardır küstahça flört ediyordu. Onu çekici buluyordum ama o bir müşteriydi ve ayrıca Jonah bana deli gibi aşık olduğunu fark edene kadar bekar kalacaktım.

Sonra Jonah, sahil güvenlikte pilot olan Teegan'la çıkmaya başladı. Zayıf bir anımda, onların birlikte olduğu zihinsel görüntülerle eziyet çekerken.

Brad'le bir akşam yemeği randevusunu kabul ettim, ardından birkaç tane daha. Asla bir yere varamayacağını biliyordum ama bir süreliğine uygun bir dikkat dağıtıcıydı.

Onu reddetmeliyim ama göz enfeksiyonu çok kötü ve bu damlaları almazsa acı çekecek olan Clementine. "Reçeteyle birlikte birkaç dakika içinde ön tarafta buluşuruz."

Omuzları dramatik bir rahatlamayla çöküyor. "Sen en iyisisin Marie."

Evet, enayi olmakta en iyisiyim.

"Söz veriyorum, Cuma gününe kadar yerleşeceğim."

"Uh-huh." Sesimdeki şüpheyi duyabiliyor mu?

Muayene odasından çıkmak üzereyken durup merakla başını eğiyor. "Hey, biliyorsun, takılmayalı uzun zaman oldu. Neden durduğumuzu bile hatırlamıyorum."

Çünkü Jonah Teegan'dan ayrıldı. Ama Brad'le aramızda ne varsa çoktan bitmişti.

"Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Köylerde olacağım," diye yalan söylüyorum. Özellikle kış aylarında sanal konsültasyonlar yoluyla uzaktan veteriner bakımı yapmaya başladım. Ayrıca, güvendiğim pilotum şu anda Hawaii'de balayında, turistlere küfrediyor ve nemden şikayet ediyor, eğer son mesajı bir gösterge ise.

"Belki başka zaman, o zaman."

Sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Evet, belki." *Hayır, teşekkürler.* Yalnız olabilirim ama çaresiz değilim ve bir daha *asla* başka bir müşteriyle çıkmayacağım. *Asla.*

On dakika sonra kapıyı kilitleyip tabelayı kapalıya çeviriyorum, ayda bir kez verdiğim üç saatlik Pazar sabahı klinik saatlerim uçup gitmiş oluyor.

Cory masanın arkasından, "Ona ödetmeliydin," diye sesleniyor, cumbalı pencereden dışarı bakarken ses tonuna onaylamazlık sinmiş. "Bunu karşılayabilir."

Brad'in bu sabah karanlıkta kürekle temizlediğim karların arasından dar patikadan yeni yıkanmış siyah Dodge Ram'e doğru ilerleyişini izliyorum. O haklı. O kadar da uçuk bir fatura değildi. Neden kendimi hep böyle durumlarda buluyorum bilmiyorum. Evet, buluyorum. Çünkü ben bir hayvana yardım etmeye hayır diyemeyen bir aptalım. "Bir dahaki sefere randevu için aradığında, ona rezervasyon yapmadan *önce* yerleşmesi gerektiğini söyle." Ve muhtemelen yakında olacak, çünkü bakteriyel enfeksiyon bulaşıcı, evde iki gelincik daha var ve onlara insan çocuklarından daha fazla ilgi gösteriyor.

"*Büyük bir zevkle.*" Bir eliyle bilgisayarda bir şeyler yazarken diğer eliyle bir çıktıya uzanırken iri masmavi gözlerinde sevinç parlıyor. Bir sonraki vuruşta ayağa kalkıyor ve odanın içinde dosya dolabına doğru yürüyor, dalgalı kestane rengi saçları sırtının yarısına kadar uzanan kalın bir perde, kıvrımlı vücudu her zaman kışkandığım künt bir güvenle hareket ediyor.

Cory, annem emekli olduğundan beri benim A tipi resepsiyonistim ve burayı benim yapabileceğimden çok daha iyi idare ediyor. Sekiz yıl sonra, veteriner teknisyenliği diplomasını aldı ancak ofis rolünü bırakmayı reddediyor, bu yüzden hem randevuları ayarlıyor hem de kan testlerini yapıyor (ve tabii ki daha büyük bir maaş çekini kabul ediyor). Onsuz buralarda kaybolurdum ve o giderse de kaybolacağım. Onun yerine *iki* kişiyi işe almam gerekecek.

Bakışlarım yine pencereden dışarı, kar yüklü ağaçların arasında yer alan kulübeye kayıyor. Küçük, tek odalı bir yapı, kalıcı bir konuttan ziyade rustik, kısa süreli bir misafirhane olarak düşünülmüş. Burası onun olduğunda ve arazinin diğer tarafındaki evimize iki yüz metrelik yolu yürümek istemediğinde babam bazen burada kalırdı.

Bazen daha fazla alan, daha fazla mahremiyet, daha fazla cazibe istiyorum ama çoğu zaman küçük evimde mutluyum. Ayrıca, bedava kirayı yenemem ve otoparktan yürüyerek işe gitmek, özellikle gece kontrol etmem gereken hasta bir hastam olduğunda çok kullanışlı oluyor.

Soğuk gecelerde cereyanı kesmek için daha iyi bir yalıtım, bembeyaz fonda göze çarpan yeni bir kırmızı metal çatı, bir mini mutfak, tuvaletle birlikte uygun bir duş ve birçok akşamı Adirondack sandalyemde oturarak geçirdiğim küçük, perdeli bir sundurma kurarak yıllar içinde ona yatırım yaptım.

Yıllar önce, ailem bu araziyi satın alıp bu küçük kliniği açtığında, Wasilla madenciler için bir ikmal üssünden başka bir şey değildi. İnsanlar babamın deli olduğunu düşünüyordu. Ancak daha sonra otoyol geldi ve şehir yeni gelişmelerle patlayarak Mat-Su Vadisi'ni Anchorage'a gidip gelenler için uygun ve ekonomik bir banliyö haline getirdi.

Babam emekli olup ben görevi devraldığım, Wasilla ve Palmer çevresinde altı klinik daha vardı ve hepsi de yıllar içinde pek çok yükseltme ve düzeltme gerektiren bu eski yerin aksine parlak yeni binalarda kurulmuştu.

Ancak bulunduğumuz yer, ilçenin en batı ucunda, yoğun merkezden uzakta ve Alaska'nın köpekli kızak merkezine en yakın yer olduğu için, her zaman Cory ve beni meşgul tutacak kadar müşterimiz ve hastamız oldu. Bazen yardım etmesi için babamı çağırıyorum. Dr. Sidney Lehr'in arada sırada solitaire oyunlarından ve annemin telaşından uzaklaşmayı takdir ettiğini sanıyorum.

Elbette, lobinin yenilenmesi gerekiyordu - bir kat boya, daha parlak aydınlatma armatürleri ve daha renkli lobi koltukları, annemin kucağında bebekle oturduğu hantal bankonun yerine yeni bir resepsiyonist bankosu ve taşıdığımız küçük özel köpek ve kedi maması seçkisi için daha sağlam raflar - ancak çabalarımı kliniğin arkasına odakladım ve işimi yapmak için en son ekipmana sahip olduğumdan emin oldum. Güzel sandalyeler ve yeni boyanmış alçıpanlar hayvanları kurtarmıyor.

Saate bakıyorum. Pazar günü saat öğleden sonra bir, güneş parlıyor ve klinikte endişelenecek hasta yok. Bütün öğleden sonrayı .. bu akşam ailemdeki yemekten önce *bir şeyler*. Belki kros kayaklarımı alıp Hatcher Geçidi'ne giderim.

"Ah! Unutmadan!" Cory elini sallayarak beni bilgisayar monitörüne çağırıyor. "Bunun çıktısını alıp oraya asacağım." Klinik personelinin fotoğraf galerisi duvarına doğru başını sallayarak, "Sabıka fotoğrafının yerini alması için." diye mırıldandı.

Söz konusu fotoğrafın yanından geçerken kıkırdıyorum. Gülümsemekten çok yüzümü buruşturuyorum, beyaz önlüğüm ve kötü stüdyo ışığı yüzünden tenim hastalıklı ve sağanak yağmur yüzünden rimelim bulaşmış, ama fotoğrafçı bana söylemedi! Ne yazık ki o gün çekilenler arasında en iyisi buydu ve biz de bu fotoğrafı geçici bir şaka olarak seçtik.

Tam Cory, Calla'dan gelen bir e-postaya tıklarken masaya dönüyorum.

"Yani, sen *zaten* güzelsin ama bu" -siyah gece elbisemle Jonah ve Calla'nın evinin dışındaki donmuş gölün üzerinde dururken çekilmiş samimi fotoğrafımı işaret ediyor- "inanılmaz. Düğünü fotoğraflaması için kimi tuttularsa *inanılmazdı*. Joe ve benim için numaralarını istiyorum." Sessizce ekliyor, "Eğer evlenme teklif edecek duruma gelirse."

Gözlerimi kırıştıran içten gülümsemeyi incelerken göğsümde bir sancı hissediyorum. O fotoğrafın ne zaman çekildiğini hatırlıyorum. Calla karlı patikadan buzun üzerindeki kırmızı halı kaplı koridora doğru ilerlerken Jonah'ın ayaklarını kaydırmasını izliyordum, sanki onunla evli olmamayı bir saniye daha sürdürmek zorunda kalırsa patlayacakmış gibi.

O anda en iyi arkadaşım için çok *heyecanlandım*. Jonah hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kadını bulmuştu, bundan hiç şüphem yok. Bu ikisi birbirlerinden daha farklı ve birbirleri için daha mükemmel olamazlardı.

Onun için duyduğum mutluluk fotoğrafçının yakaladığı şeydir.

Ama merak ediyorum... eğer o mercek bakışlarımın merkezini yakalasaydı, bir hayal olduğu çoktan kanıtlanmış, asla gerçeğe dönüşmeyecek kurgusal bir aşk hikayesi yüzünden içimde hala derinlerde kalan yası birileri deşifre edebilir miydi? Jonah benim için *doğru kişi* olabilir ama *ben* asla onun için doğru kişi olamayacağım.

Sakinleştirici bir avuç içi kolumu okşuyor ve Cory'nin şefkatle dolup taşan yuvarlak yüzüyle karşılaşmak için dönüyorum. Bu karşılıksız hikâyeyi herkesten daha iyi biliyor. Ömrü boyunca buradaydı. Cory burada çalışmaya başladığında ben Jonathan'la çıkıyordum. Parmağımda yüzükle kliniğe geldiğim gün heyecandan çığlık atmıştı. Bangor'a her gittiğimde heyecanımı bastırmamı ve her döndüğümde vicdanımı görmezden gelmemi izledi. Jonathan'la ilişkimi ondan önce bitireceğimi biliyordu. Güvenilir çalışanım benimle birlikte her şeyi yaşadı - Jonah'a aşık olmanın heyecanı ve suçluluğu ve onun başka birine aşık olmasını izlemenin ruhu parçalayan kalp ağrısı.

"Ben *sadece* onun için mutluyum. *Onlar* için," diye yüzüncü kez tekrarlıyorum. Hatta kendimi en iyi arkadaşımın karısından hoşlanırken buluyorum -Tanrım, Jonah'ın bir karısı var! Yaşam tarzımız ve kişiliğimizdeki farklılıklara rağmen her karşılaşmamızda daha da fazla hoşlanıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü sen *iyi* bir insan ve *iyi* bir arkadaşsın." Cory daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Ama sen *de insansın* Marie ve her zaman bu kadar sakın ve anlayışlı olmak zorunda değilsin. Acıdığını kabul etmende de sorun yok. Ona yıllarca *aşık* oldun ve bu öylece kapatabileceğin bir musluk değil. Sen bir mutfak musluğu değilsin."

Benzetmesine homurdanıyorum. "Evet, bu acının zamanı çoktan geçti. Jonah evli ve benim için bir daha araya girmesine izin veremeyeceğim kadar önemli. Bunu kabul ettim." Bir parçam bunu uzun zaman önce, Wren'in ölümünden ve Calla'nın Toronto'ya gidişinden sonraki aylarda, onun sefalet içinde boğulmasını izlediğimde fark etmişti. Kalbindeki boşluğu kendimle, bizim için istediklerimle doldurmaya çalışabilirdim. Yalan söyleyemem, onun çaresizliğinden faydalanmayı düşündüm, bunun işe yarayabileceğine, uygun bir yedek olabileceğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ama kafamın içindeki o ses, bana *asla* onun ilk tercihi olamayacağını hatırlatan ses, daha yüksekti.

Göğsümü kemiren bir ağrıyla ona Toronto'ya bir sonraki ticari uçuş için bir rezervasyon sayfası gönderdim ve Calla'nın savaştan gitmesine izin verirse aptal olduğunu söyledim. İçten içe Calla'nın onu reddedeceğini ya da reddetmeyeceğini ama aralarındaki ilişkinin söneceğini, Jonah'ın ilgisinin azalacağını, hayattaki hedeflerinin onu başka bir yöne çekeceğini umuyordum. *Benim* yönüme.

Ona koştı ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Calla'nın Alaska'da mutsuz görüldüğü ve önceliklerinin birlikte bir yol bulmak için çok farklı görüldüğü, hala derin pişmanlık duyduğum bir zayıflık anı dışında, Jonah'a onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi söylemeyi bir daha *hiç* düşünmedim.

Hayır, o kapı sonsuza kadar kapandı. Hayatıma devam etme vaktim geldi. Keşke nasıl yapacağımı bulabilsem.

"Yargılamayan bir kulağa ihtiyacın olursa, senin için burada olduğumu bil. Ayrıca sana Joe'nun arkadaşlarından birini ayarlamaya da hazırım."

Başım bıkkın bir iniltiyle arkaya düşüyor.

"Ben ciddiym! Birkaç tane sevimli, bekar olanı var. En akıllıları onlar mı? Hayır, değiller.

İlişkiye uygunlar mı? Ayrıca, hayır. Ama *iyi vakit* geçireceksiniz."

Benim kahkahalarım onun sözlerinin şarkılı tınısını bastırıyor. "Hepsi onun yaşında değil mi?" Cory'den iki yaş küçükler.

"Yani?" Omuz silkiyor. "Otuz yedi yaşında genç birisin."

"Gelecek ay otuz sekiz yaşında olacağım," diye hatırlatıyorum ona. "Ve yirmi altı yaşında bir *erkek* istemiyorum. *Bunun* için bile." Joe tatlı bir adam ama bu ilişkide olgun olan Cory. Onun yanında olmak bile bana kendimi yaşlı hissettiriyor.

Knuckles kapıya vurunca ikimiz de sıçradık.

Harry Hatchett ve annesi Bonnie dışarıda toplanmış, Harry'nin kollarından sarışın bir husky sarmaktadır.

"Sinir bozucu *çocuklardan* bahsetmişken," diye fısıldıyor Cory. "Randevusu yok."

"Hayır ve genellikle oraya giderim." Meadow Lakes ile Fishhook arasındaki Hatchett arazisine, yetmiş beş kızak köpeğinden oluşan kulübelerine. Harry'nin şimdi onlardan birini taşıyarak buraya gelmesi, bir şeylerin *çok* yanlış gittiği anlamına geliyordu.

Kapının kilidini açmak ve onları geçtiğimiz hafta tüm Mat-Su bölgesini etkisi altına alan kutup girdabından çıkarmak için hızla hareket ediyorum.

"Seni yakalayabileceğimizi umuyorduk," diyor Harry. Benimle aynı boyda, zayıf bir adam; kışlık şapkasının altında sakladığı sarı saçlarını tamamlayan kesilmiş bir sakalı var. Bebek mavisi gözleri ve alamet-i farikası olan şakacı sırtışıyla pek çok kadının dikkatini çekmişti; ama sonuncusu gözle görülür biçimde yok.

Harry'yi yıllardır tanıyorum, on beş yaşından beri babamla birlikte klinik koşulara katılıyorum ve Harry, babası Earl'ün kızağına tırmanıp boş bir çete hattında "Hazır!" diye bağırان şamatacı bir çocuktur. Büyüyüp rekabetçi bir yarışçı olması hiç de şaşırtıcı değil. O, iki dağ sırasını aşan tarihi bin millik köpekli kızak yarışı Iditarod'un ikinci nesil yarışçısı. Bu onun kanında var. Henüz Iditarod'u kazanmamış olsa da, babasının beş birincilik rekorunu kırmaya kararlı.

Earl ve Harry'nin yıllarca kupaları yan yana dizecekleri hep varsayıldı. Ancak üç yıl önce Earl, arazilerinde antrenman yaparken ağır bir kalp krizi geçirdi. Lider köpekleri kızağı rehbersiz ve onsuz geri getirdi. Yolda yere yığılmıştı.

Harry ve Bonnie onu bulduğunda artık çok geçti.

Ve Harry, sadece yirmi iki yaşında, hem de toy bir yirmi iki yaşında, aile işlerini devralmak zorunda kaldı.

"Dr. Lehr." Bonnie'nin sivri çenesi selamlamak için eğiliyor ve benim farkındalıkla karıncalanıyor. Resmi unvanımı sadece benden özel bir şey istediklerinde kullanıyor.

"Bu kim?" Köpeğin gözlerine bakıyorum; biri soluk mavi, diğeri kahverengi. Gözlerini endişe dolduruyor ama ses çıkarmıyor. Sıska ve yıpranmış, kalçasında sızan ısırik izleri var.

Onlardan biri olamaz. Buralarda Hatchett ismi yarışları kazanmak, şampiyon kızak köpekleri yetiştirmek ve beslemekle eş anlamlıdır. Babam ve ben, kırk yıldır Hatchett Kennels'a bakıyoruz ve köpeklerine olağanüstü özen gösteriyorlar.

Harry keskin bir bakışla, "Eski Danson'ların evinden geldi," dedi.

"Doğru, annen yeni bir komşun olduğundan bahsetmişti." Yurtdışından buraya taşınan ve bu büyük araziyi satın alan bir koşucu.

yanlarında.

"Bak ona ne yapmış!" Bonnie boğumlu işaret parmağını Harry'nin kucağındaki üzgün görünümlü hayvana doğru sallıyor, sıkışmış yüzü sempati ve zaferin garip bir karışımı. Bu, yeni komşusunun köpeklerine kötü davrandığını öne sürdüğü ve onu ifşa etmem için benden yardım istediği ilk sefer değil. Ama elinde hiç kanıt yoktu, sadece önsezileri vardı.

Şimdi, iddiasını destekleyecek kanıtları var gibi görünüyor.

"Bahse girerim onu yavru doğurmak için kullanıyordur." Harry atletik vücudunu eğerek köpeği yere bırakıyor.

Burnu seğiriyor, antiseptik ve hayvan kokularının karışımını içine çekerek lobide etrafına bakınıyor, eminim bir kaçış yolu arıyordur.

Kalçalarım çömeliorum. "Hey, kızım." Yaklaşık kırk kilo olduğunu tahmin ediyorum. Bir deri bir kemik değil ama boyuna göre zayıf. Tartıya 50'yle çıkmalı.

Uzattığım elimi burnunun temkinli bir hareketiyle koklamak için birkaç topal adım atana kadar uzun bir süre geçti.

Bu açıdan, alt kısmındaki gevşek deriyi ve genişlemiş meme uçlarını görebiliyorum. Yavruları olmuş. Muhtemelen birden fazla yavrulmuş, sonuncusu son altı ay içinde. Burun deliklerim onun kokuşmuş nefesinin kokusuyla doluyor. "Bu adamla tanıştın mı?"

"Bir keresinde. Annem ve ben onun taşındığı hafta küçük bir tanışma ziyaretine gitmiştik. Bilirsiniz, dostça komşuluk yapmak için. Yolun yarısında ona rastladık. Bizi eve davet etmedi ve ertesi hafta garaj yoluna bir kapı ve insanları mülkünden uzak tutmak için bir düzine uyarı levhası astı. Garip görünüyor, değil mi? Komşularınızla, özellikle de *bizimle bu* kadar düşmanca davranmak? Hem de insanların birbirine yardım ettiği böyle sıkı bir toplulukta?" Harry başını sallar. "Orada ne sakladığını merak ediyor olmalısın."

"Bizim bilmemizi istemediği bir şey yapıyor. Bu *sadece* açıklama," Bonnie cıvıldıyor.

"Kesinlikle merak ettiğim *bir şey var*," diye mırıldanıyorum. Köpek öne doğru adım atmadan önce bir kez daha temkinli bir geçiş yapıyor ve alnına bir çizik atılmasını kabul ediyor. Her ne yaşadıysa, saldırgan değil. Ağzını kontrol etmek için dudağını kaldırmama izin veriyor. Dişleri iyi görünüyor - harika değil - ama diş etleri berbat durumda - kötü kokuya bir apse neden oluyor. Bariz rahatsızlıkları bir yana, köpek hasta gibi görünmüyor. Bir araştırma yapmadan

Tam bir muayene ve laboratuvar çalışması olmadan emin olamam. "Ve bu adamın evinden geldiğine emin misin?"

"İzleri bizim çit hattına kadar takip ettim," diye onaylıyor Harry. "Başka nereden gelebilir ki?"

"Kızak köpeklerinin adını kötüye çıkaran ve tüm bu ifşaatlara malzeme verenler bu gibi insanlardır. Kızak köpeği sahibi olmaya ya da yakınımızda bulunmaya hakkı yok. Ona bir örnek teşkil etmeliyiz." Bonnie'nin çenesi kararlılıkla dikilmiş, oğluna bakıyor ve onu kışkırtıyor.

"Evet, bu konuda bize yardım etmelisin, Marie." Harry'nin ses tonu daha emredici görünme çabasıyla değişti. "Köpeklere böyle davranmak istiyorsa Finlandiya'ya ya da her nereden geldiyse oraya geri dönebilir. Onu *ırkımızın* yakınında istemiyorum."

Geçen yıl ikinci olan ama henüz kazanamayan Harry'yi yenebilecek kadar yetenekli olduğuna dair spekülasyonlar olmasaydı, yeni komşularının yarışmasını engellemek için bu kadar kararlı olup olmayacaklarını sorma dürtüsüne karşı dilimi ısııyorum. *Ayrıca* bu yeni adamın kızak köpekleri yetiştirip diğer yarışçılara sattığına dair ortalıkta dolaşan söylentilerden de bahsetmiyorum. Bunun hüsnükuruntu mu yoksa gerçek mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak Finlandiya'dan gelen bir köpek mahsulü ile bu, taze kan hatları anlamına geliyor, bu da daha az akraba evliliği riski anlamına geliyor. Bu endişe son zamanlarda, açıkçası bu konuda ne yaptığını bilmeyen Harry'den gelen köpekler için daha fazla ortaya çıkmaya başladı.

Earl'ün yaptığı gibi değil.

Ama Harry'nin *ırkımızı* söyleme şeklini özlemiyorum. Alaska'yı kastettiği düşünülebilir ama ben onun *kendi* ırkını kastettiğini bilecek kadar kibirli olduğunu tecrübe ettim. Hatchet'ler kendilerini toplum içinde koşu uzmanı olarak konumlandırıdılar. Çok sayıda Iditarod birinciliği ile ün kazandılar. Ancak Earl olmadan Harry, kendisine her zaman büyük gelecek ayakkabıları doldurmaya çalışan iğrenç, benmerkezci bir adamdan başka bir şey değil.

Ve elbette, son on yıldır Iditarod'da gönüllü olarak çalışan ve yarıştaki kilit kişilerle kişisel bağlantıları olan bir veteriner olan benim bu konuyu gündeme getirmemi isteyeceklerdir. Bir rakibin bunu yapmasından daha iyi görünecektir.

Hatchetts'in motivasyonu ne olursa olsun, burada beni endişelendiren açık ihmal belirtileri var. Eğer bu köpek gerçekten de yeni komşularının köpeğiye, bu durum derhal Iditarod Parkur Komitesi'nin dikkatine sunulmalı ve eğer istediğimi elde edersem, adam yarıştan diskalifiye edilmeli.

Duvardaki saati okudum. Bir on. Sanırım artık öğleden sonra ne yapacağımı biliyorum. "Cory, Howie'yi arayabilir misin? Cep telefonuna cevap vermezse, ev numarasını dene."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

"Adı neydi?"

Howie kamyonetini garaj yolunun sonuna doğru yavaşlatıyor, ötesindeki geçit metal bir çiftlik kapısıyla kapatılmış. "Burada yazıyor" - hayvan kontrol memuru beni almaya gelirken ofisten aldığı dosyayı kontrol ediyor- "Tyler Brady. Geçen yaz köpek kulübesi ruhsatı için başvurmuş. Yirmi bir köpek."

"Hepsi bu kadar mı?" Bu rekabetçi kulübelerde normalde en az otuz köpek bulunur, böylece yarış zamanı geldiğinde en iyinin en iyisini seçebilirler. Aksi takdirde, Harry's gibi yerlerden köpek kiralanıyorlar.

"Yirmi bir köpek. Tami incelemeyi yaptı ve onayladı."

"Endişe yok mu?"

"Hiç yok. Onlar için bir sürü yeni inşaatın ortasındaydı ama tüm temel ihtiyaçları karşılıyordu. Yiyecek, su, yatak, uygun ipler... Hiçbir şeyi işaretlemedi. Belli ki bunu görmemiş." Omzunun üzerinden taksinin arkasına uzanmış köpeğe bakıyor.

"Ve o Finlandiyalı mı?" Söylentilere göre geçen yaz İskandinav ülkesinden buraya taşınan biri için oldukça Amerikan bir isim.

Howie nasırlı işaret parmağını ayrı bir kâğıt parçasındaki el yazısı notların üzerinde gezdiriyor. "Evet. Finlandiya."

Güçlü bir köpekli kızak endüstrisine sahip, yarışçıların yarışmak için düzenli olarak buraya geldiği bir ülke. Peki, onu köpekleriyle birlikte Alaska'ya *taşınmaya iten neydi?*

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Howie beni inceliyor.

Başımı sallamadan önce sorusunu bir saniye kadar düşündüm. "Eğer Hatchet'lerin söyledikleri doğruysa, kim bilir o arazide başka neler var.

Onun gibi başka köpekler de olabilir. Ve eğer kaçtıysa, insanlar soru sormaya başlamadan önce buna dair her türlü kanıttan kurtulmak isteyecektir." Belki de en kötü senaryoları hayal ediyorum, ancak bu korkunç görüntüleri kafanızda yaşatmak için kötü yönetilen bir kulübeyi ziyaret etmek yeterli. Ve bu köpeğin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bu görüntüler burada gerçek olabilir.

Howie zincirlenmiş kapıyı ölçüp biçerken kırılan şakaklarını kaşıyor.

"Burada yetki alanınız var." Şehir sınırlarının dışındayız.

"Evet ama normalde bu işler böyle yürümez." Kıkırdıyor. "Bu ilginç bir Pazar öğleden sonrası olacak. Ama hey, başka ne yapabilirdim ki? Kanepemde birayla dinlenip, Debra çocukları bugünlük ailesine götürürken nadir bir huzur anında Giants'ın playoff maçını izlemek dışında."

İrkildim. "Futbol daha bitmedi mi?"

Dosyayı aramızdaki konsolun üzerine fırlatıyor. "Hadi ama, senin için mi Marie? Elbette, elimden geleni yapacağım. Yani, bize yardım etmek için kaç kere her şeyi bıraktın?"

"Bir ya da iki kez." Howie'nin ya da diğer memurlardan birinin kötü muamele nedeniyle getirdiği bir hayvanı tedavi etmek için kaç kez çağrıldığının sayısını çoktan unuttum. Hiç umursamadım, özellikle de arayan Howie olduğunda. Washington Eyalet Üniversitesi'nden veterinerlik diplomamla mezun olup Alaska'ya döndüğümünden beri bu işi yapıyor. Kırk dört yaşındaki Howie ile uzun zaman önce, hayvanların söz konusu olduğu durumlarda birbirimize benzediğimizi fark ettiğimiz anda arkadaş olduk.

Alnı kırışıyor. "Ofis *gerçekten de* bu adamı arayıp geleceğimizi haber vermeli."

"Yani senin görmeni istemediği şeyleri saklamak için zamanı mı var?"

"Evet, insan merak ediyor, değil mi?" Kucağımda duran ve buraya gelirken doldurduğum şikâyet formunu tutan panoya vuruyor. Bir dosya numarası Howie'nin karalamasıyla en üste yazılmış bile. "Bununla işin bitti mi?"

"Evet. Her şey orada." Hatchet'ler kliniğime geldikten sonra Bonnie'nin asılsız suçlamaları hariç tüm gerçekler bana sunuldu.

"En azından *bazı şeyleri* kitabına göre yapıyoruz. Zaten zor bir satış olacağını biliyorsunuz. Ve oraya öylece suçlamalarla gidemeyiz. Köpeğin ona ait olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Biliyorum." Mikroçipli değil. Onu çoktan tarattım.

"Tamam o zaman. Gidip biraz ortalığı karıştıralım." Sürücü koltuğundan kayar ve kamyonet kasasındaki alet çantasını karıştırarak cıvata keskillerini çıkarır.

Howie, kot pantolonu ve parkasıyla, örme Giants şapkasının altından görünen saç tutamlarıyla, mushing tesisinin giriş kapısından içeri giriyor -Ve bu Pazar öğleden sonrasına dair hiçbir şey "kitaba uygun" görünmüyor. Ancak buraya bir hayvan kontrol memuru ve bir istismarcıyı arayan bir veteriner yerine, başıboş bir köpek bulan iki sıradan insan gibi gelmek bize ihtiyacımız olan bilgiyi sağlayabilir.

Dikkatimi arkadaki gergin yolcumuza veriyorum ve koklaması için ona elimi uzatıyorum. Ürkek olsa da bana ısınmaya başladı bile. Onu klinikte bırakmayı tercih ederdim ama bu adamı zalimlikle suçlamak için buraya geliyorsak, kurbanın da bizimle olması gerekiyor. "Merak etme, seni iyileştireceğiz, eskisi kadar iyi olacaksın," diye söz veriyorum.

Beyaz bir yalan. Köpek zor durumda. Ne kadar kötü olduğunu henüz söyleyemem. Cory birkaç ön kan testi yapıyor, daha karmaşık olanların ise laboratuvara gitmesi gerekecek. Sızan yaralar için elimden geleni yaptım, temizledim, merhem sürdüm ve bir tur antibiyotik verdim. Kemiklerine biraz et koyması için özel bir beslenme planına ihtiyacı olacak ve diş etlerindeki apse yakın ilgi gerektirecek.

Howie birkaç dakika içinde zinciri kesip kapıyı açtı ve bu şekilde tutmak için yakındaki bir ağaca bağladı. Kesicileri alet çantasına geri atıyor, kamyonu tırmanıp vitesine takıyor ve çakıllı araba yolundan bir duman bulutuna doğru ilerliyoruz. Karlı Talkeetna Dağları soğuk, berrak mavi gökyüzünü kesiyor.

Muhteşem manzara midemdeki düğümlere pek iyi gelmiyor, çünkü içine girdiğimiz durum her neyse bir an önce sona ermesini diliyorum. Ben yüzleşmek için yaratılmamışım. Gergin bir duruma balıklama dalan ve kalçalarını mahmuzlayan bir kovboy gibi sağa sola koşturan Jonah gibi değilim. Ancak çaresiz bir hayvanı koruduğumda cesaretimi toplayabilirim ve bu köpeğe bir bakışım dilime yakıcı bir öfke getiriyor.

İlerideki açıklıkta, manzaranın tadını çıkarmak için tasarlanmış, etrafı çevrili bir güverteye sahip çiftlik tarzı bir ev var. Etrafa serpiştirilmiş birkaç ek bina, açık kapıları çeşitli depolama amaçlarını ortaya çıkarıyor - odun, ATV'ler, aletler. Şimdiye kadar ayak bastığım tüm kırsal Alaska arazilerinin tipik bir örneği.

Tipik olmayan şey ise, sol tarafımızda yükselen ve bana yıllar önce İsveç'te gördüğüm ahırları hatırlatan canlı kırmızı dış cephe kaplamasıyla yeni kaplanmış ahırdır.

Bir üniversite öğrencisi birinci ve ikinci sınıf arasındaki yaz boyunca Avrupa'yı sırt çantasıyla geziyor.

"Burada güzel bir arazisi var." Howie yan yana duran bir aracın arkasına park ediyor. "Kaç dönüm düşünüyorsun? Yüz mü? İki mi?"

"Dansonların atları vardı, yani tahminimce makul bir miktar." Ve bu Tyler denen adam açıkça o ahırları kullanıyor. Birileri -Danson'lardan şüpheliyim- hatırı sayılır miktarda para harcamış, hem de sadece ahıra değil. Ahırın yan tarafından başlayıp görüş alanımın çok ötesine kadar uzanan, yüksekliği kolayca yedi metreye ulaşan kapalı panel çit tahtaları.

"Yakacak parası var." Howie yeni inşaatı da ölçüp biçiyor. "Arka bahçesindeki poligon ve Little Su'ya bakılırsa, bu adam buraya dükkan açmak için epey para ödemiş olmalı." Howie arka koltuktaki köpeğe bir bakış attıktan sonra kaloriferi açıyor ve kamyonu çalışır halde bırakıp çıkıyor. Çarpan kapı kadının gergin bir şekilde sıçramasına neden oluyor.

"Sen burada kal." Başını kaşıdım ve sonra dışarı çıktım. Gümbürdeyen kamyonun kaputunun etrafından dolanırken soğuk hava beni pençeliyor. Nefesim buzla kaplı bir bulut halinde dalgalanıyor. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Şöyle olacak: Araştırdığımız bir istismar ihbarı aldık. Burası kayıtlı bir köpek kulübesi olsa da, onun bir evcil hayvan olduğunu ve her zaman bizim lehimize işlemeyen hayvancılık yasaları tarafından *değil*, bu yasalar tarafından korunduğunu varsayarak buraya giriyoruz."

Çünkü kızak köpekleri Mat-Su bölgesinde "çiftlik hayvanı" olarak kabul ediliyor ki bu da beni çileden çıkaran bir sınıflandırma.

"*Bana kalırsa*, ne olursa olsun bu hayvana yeterli bakım yapılmıyor. Bundan sonra ona ne tür cezalar verebileceğime bakacağım." Howie'nin yüzündeki ifadeden pek de emin olmadığı anlaşılıyor.

Acımasız bir kararlılıkla çenemi gıcırdatıyorum. "Bana bu adamın bu köpekleri ihmal ettiğine dair kanıt getirin, ben de bunu ITC'ye götüreyim." Kulübesini kapatamayabiliriz ama diskalifiye edilmesini ve gelecekteki tüm yarışlardan men edilmesini sağlayabilirim.

"Önce evde olup olmadığına bakmalıyız." Howie'nin kafası dönüyor, yakınlarda duran zeytin yeşili kamyonete takılıyor, gece boyunca yağın sekiz inçlik karın üzerinde. Sahibi belli ki onu dışarı çıkarmamış ve ikinci bir araç olduğunu gösteren herhangi bir iz göremiyorum.

Ama yeni izler *var*.

Botunu, ilerideki ormana doğru uzanan kar makinesi patikasında sürüklüyor. "Bugün birileri dışarıda ve etrafta."

Bugün *herkesin* dışarıda olduğunu söylemek istiyorum. Karda oynamak için soğuk da olsa güneşli bir gün ve günler şu anki kadar kısa olduğu için insanlar bundan faydalaniyor. Buraya gelirken patikalarda hız yapan ve donmuş göllerin üzerinden geçen bir düzine kızakçının yanından geçmiş olmalıyız.

Ahırın ağır kapısı kayarak açılır ve kürk astarlı tuzakçı şapkası takmış bir kafa dışarı çıkar.

"Sen Tyler Brady misin?" Howie bağılıyor.

Bir köpek cevap olarak havlar, onu bir diğeri izler ve sonra köpekler ziyaretçileri olduğunu anladıklarında kırmızı ahırın içinden ve ötesinden bir kakofoni patlak verir.

Bu mesafeden ve parlak güneşe karşı yüzünü seçmek zor ama adam genç görünüyor. Böyle bir yere sahip olmak için fazla genç, çamurla kaplı lacivert kayak pantolonunun içinde sıska kollarını saklayacak bir paltosu yok. Ahır ısıtılıyor olmalı.

Çılgınca bir şey ararken kafası sağa sola sallanıyor.

-Ya da birine. Ama cevap vermiyor.

Howie bana doğru meraklı bir bakış fırlattı.

"Sanırım sana ait bir köpek bulduk" diye seslenmeden önce sadece omuz silkebiliyorum.

Bu onda bir şeyleri tetikliyor gibi görünüyor. Ahırın içine uzanarak ağır bir kışlık palto çıkarıyor ve kapıyı arkasından çekip kapatmadan önce üzerine geçiriyor. Bize temkinli bir şekilde yaklaşıyor, omuzları kambur, Sorel'leri her adımda sürükleniyor.

Yaklaştıkça daha genç olduğunu görüyorum. Onlu yaşların sonunda, belki yirmi. Neredeyse otuz sekiz yaşımdayım, yaşları saptamakta zorlanıyorum -genç erkeklerin hepsi *çok* genç görünüyor- ama yaşlandıkça sertleşebilecek türden yumuşak yüz hatlarına sahip.

Çocuk aniden durmadan önce üç metre yakınıma kadar geliyor. Şapkası aşağıya doğru çekilmiş, iri kahverengi gözlerinin üzerinde duruyor.

"Hey, bugün nasılsın?" Howie içtenlikle sorar. Ne kadar değişken olursa olsun her duruma bu şekilde yaklaşır. Karakoldaki tüm hayvan kontrol memurları arasında Howie birlikte çalışması en kolay olanı. Aynı zamanda işi konusunda en hevesli ve cezalar konusunda en liberal olanı.

Adam kekelemeden önce başını sallar, "Güzel."

"Sen Tyler mısın?"

Başını sallıyor. "Hayır... Tyler, o dışarıda."

Howie izleri işaret ediyor. "Kar makinesiyle mi?"

"Evet, efendim."

Howie nasıl devam edeceğini düşünüyormuş gibi duraksıyor. Adam ayaklarının üzerinde kaymaya ve ormana doğru bakışlar atmaya devam ediyor. Gergin görünüyor. "Bir gözü mavi, diğeri altın sarısı olan dişi bir husky'yi kaybetmiş olma ihtimaliniz var mı? Sarışın mı?"

"Evet. Tyler orada. Yani, şu anda dışarıda onu arıyor, orada." Eldivenli elini patıkaya doğru uzatıyor. "Bir süre önce ayrıldı, biz onun uzaklaştığını fark ettikten hemen sonra."

Bonnie ve Harry bana gelmekte haklıydılar. Tyler Brady kızak köpeklerine böyle davranıyorsa, onlara yaklaşmasına izin verilmemeli.

Adamın kaçamak bakışları bana yöneldi. "Yani, onun sende olduğunu mu söyledin?"

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Biliyoruz. Kamyonetin içinde, sıcak bir yerde." "Oh. Tamam." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve bir süre sonra,

"Yani... onu şimdi geri alabilir miyim?"

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Tyler'a ulaşmanın bir yolu var mı?" Howie kolayca gülümsüyor.

"Sadece köpek hakkında birkaç sorum var-"

"Nymeria. Onun adı bu." *"Game of Thrones* hayranları mı?"

Adam dişlek bir sırtıyla yüzünü değiştiriyor. "Evet, efendim. Benim. Tyler bunun orijinal olmadığını söyledi ama yine de ona isim vermeme izin verdi."

Howie kıkırdar. "Bence harika bir isim. Ve üzgünüm, seninkini yakalayamadım?"

"Reed, efendim," diye duraksıyor. "Benim adım Reed."

"Reed, bence Nymeria'yı getirmeden önce Tyler'la bu konuşmayı yapmamız iyi bir fikir olur. Kamyonet sıcak. Biz beklerken orada güzel ve rahat olacaktır."

Reed eldivenli eliyle çenesini kaşıyor. "Ne tür sorular?" "Sadece onun hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum. Mesela kaç yaşında, nerede

ne yediğini, bunun gibi şeyler."

"Oh." Adam ayaklarının üzerinde kayıyor. "Tyler'ın başı belaya girecek mi?" "Ne için?" Howie'den bir uyarı bakışı alarak ağzımdan kaçırıyorum.

Reed zorlukla yutkunuyor. "Eğer biri onu burada bulursa, o da olabilir diye düşündü."

Bu çocuk bize ihtiyacımız olan tüm bilgiyi veriyor, sanırım acımasız bir memnuniyetle. Pislik herif köpeğe yaptıklarının yanlış olduğunu biliyor ve bunu saklamaya çalışıyor.

"Şimdilik sadece onunla konuşmak istiyoruz. Bu köpek hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyoruz." Howie, tiz havlamaların kakofonisinin yükseldiği ahıra doğru başını sallıyor. "Söylesene, içeride kaç tane yavru var?"

"Yok."

Howie şüpheyle kaşlarını çatıyor. "*Hiç* mi?"

"Yani, evet, iki tane var ama onları satmıyoruz, eğer sorduğunuz buysa. İnsanlar buraya gelip satın almak için yavru köpek arıyor ama biz onları satmak için yetiştirmiyoruz."

"Onları yarışmak için mi yetiştiriyorsunuz?"

"Evet, efendim. Yarışacağız. En azından yarışmak isteyenler."

Midem sıkışıyor. "Peki ya yarışmak istemeyenler?"

Kulaklarım tanıdık bir vızıltı yakalıyor.

Reed'in kafası sağa, yükselen sese doğru sarsılır. Ağaçların arasından bir kar makinesi üzerinde bir figür belirir, muhtemelen yanında koşan sekiz köpeğe ayak uydurmak için daha yavaş bir tempoda hareket etmektedir. İkişer ikişer, sanki koşum takılmış gibi, güçlü bacaklarıyla karda ilerliyorlar.

"Lanet olsun." Howie köpekleri izlerken bu tek kelimedeki hayranlığı gözden kaçırmak mümkün değil. "Bu Tyler mı?"

Reed'in kafası sallanıyor.

"Tamam o zaman. O eve gelene kadar burada bekleriz, sonra da biraz sohbet ederiz." Howie eldivenlerini birbirine sürtüyor, bakışları benimkilere kayıyor, kaşları *konuşmayı ben yapayım* dercesine kalkıyor.

Virajı ve açıklığı dönüyorlar. Bir erkek sesi bir şeyler bağıyor ve sonra kar makinesi hızlanıyor. Birdenbire bize doğru koşmaya başlıyor, köpekler de peşinden koşuyor, düzenlerini hiç bozmuyorlar.

Adam yanaşıp motoru durdururken sırtımı dikleştiriyor ve ağır paltomun içine gömülme isteğimi görmezden geliyorum. Yüzü siyah bir kar maskesi ve gözlüklerin ardına gizlenmiş. Kaskı yok. Alaska'da kask takmayı zorunlu kılan bir yasa yok ama bu bana her şeyin ötesinde bu adamın sağduyudan yoksun olduğunu söylüyor.

Bir bacağını koltuğun üzerine atar ve kar motorundan iner. Bu sırada Reed dizlerinin üzerine çöker ve köpekleri ismiyle çağırır.

Bizim için sahip olmadığı bir rahatlık. Doğruca onun açık kollarına koşuyorlar, dilleri nefes nefese ağızlarından sarkıyor.

Tyler Brady'nin çok güzel kızak köpekleri olduğunu kabul ediyorum. Turistik fotoğraf çekimleri ve eğlence amaçlı kızak için harika olan kabarık safkan Disney köpeklerinden değil. Bunlar, eğitimsiz insanların eğitim sırasında günde on bin kalori tükettiklerinde yetersiz beslendiklerini düşündükleri huskylerin tipik zayıf versiyonları. Burada yetersiz beslenmenin söz konusu olmadığını şimdiden görebiliyorum; köpeklerin kışlık kürkleri kalın ve dolgun, siyah, kahverengi ve grinin her tonuyla işaretlenmiş. Karışımında birkaç sıra dışı köpek de var; birinin kuyruğu kıvrık ve kurt gibi bir görünümü var, kürkü gümüş ve kül renginin alacalı bir karışımı. Muhtemelen bir Sibiryala Laikası.

Yirmi metre uzaktan görsel bir inceleme yapmak bana pek bir şey söylemese de, sağlıklı beyaz dişler ve pembe diş etleri görebiliyorum, topallama yok ve Nymeria'daki gibi korkunç yaralar yok.

Ama bunlar onun yarış köpekleri, hatırlıyorum. Onlara, kendisini bitiş çizgisine götürmeyenlerden farklı davranabilir.

"Tyler Brady?" Howie soruyor.

"Ve sen ..." Boğuk bir soru -aslında bir talep- kaba ve hafif Ortabatı tınısıyla dile getiriliyor. Montana ya da Wyoming. Kesinlikle İskandinavya değil.

"Howie Fulford. İlçede hayvan bakım görevlisiyim."

Tyler'ın başı bana doğru dönüyor ve yanardöner kalkanın arasından gözlerini göremesem de, üzerimde ağırlık yaptıklarını hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ben Marie Lehr, Howie'ye bazen yardım eden yerel bir veterinerim."

"Tam olarak neye yardımcı oluyor?" Tyler duruşunu ayarlıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Henüz teçhizatını çıkarmak için bir çaba sarf etmemişti ve maskeli bir adamla yüzleşmek göz korkutucuydu. "Zincir kesmek ve özel mülke izinsiz girmek mi?"

Howie boğazını temizler. Bu adamdan yayılan gerginliği de hissediyor. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerinde, zayıf ama sağlam yapılı bir adam. Tek parça takım elbisenin altında bir atletin vücudunun saklandığını tahmin ediyorum. Bin millik bir yarışta yarışabilecek ve kazanabilecek biri.

Ama Tyler'ın burada üstünlüğü olmadığını kendime hatırlatıyorum. "Bu sabah biri kliniğime dişi bir husky getirdi. Size ait olabileceğini düşünmüşler. Senin-" Köpeklerden birinin başını kaşıyan genç adama bakıyorum. Reed onun yardımcısı mı? Oğlu mu? Pek olası değil.

Ona sadece Tyler diyordum ama Tyler'ın bu yaşta bir oğlu olacak kadar büyük olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Hâlâ tepeden tırnağa saklanıyor. "Reed bir husky'nin kayıp olduğunu doğruladı."

"Öyleyiz," diyor yavaşça, dengeli bir şekilde.

"O senin mi?" Howie araya giriyor. "Bir gözü mavi, bir gözü kahverengi mi? Kürkü sarı."

Tyler sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "Tarifinize göre, ona benziyor."

Diğer köpeklerden ikisi meraklandı ve şimdi bize temkinli bir şekilde yaklaşıyor, havayı koklarken başlarını eğiyorlar. Koşuları sırasında ayaklarını korumak için küçük kırmızı patikleri var.

Howie onlardan birine -siyah bir elkhound- koklaması için elini uzatıyor. "Pekâlâ, onun iyiliği için sizinle konuşmak istediğimiz bazı endişelerimiz var."

Tyler'ın onun iyi olduğunu, ona iyi bakıldığını söylemesi için kendimi hazırlıyorum. Kendi işimize bakmamız ve onun mülkünden çıkmamız için.

Gözlüklerini ve kar maskesini çıkarmak için uzanır ve taş gibi bir ifade ortaya çıkar.

Öfkeme rağmen nefesim kesiliyor. Eğer bu adamın tutuklanıp hapse atılmasını ve çıktıktan sonraki on yıl boyunca banka hesaplarının boş kalmasını sağlayacak kadar ağır para cezasına çarptırılmasını istemeseydim, onu çekici bulurdum. Benim yaşlarımda olmalı - otuzlu yaşlarında - koyu küllü kahverengi saçları ve keskin açılarla kesilmiş yüzünü kaplayan birkaç günlük saçları var.

Reed'e döner. "Sen iyi misin? Sana zor anlar yaşatmadılar mı?"

"Evet. Yani, hayır, o kadar da kötü değillerdi," diye kekeliyor. "Neden ahıra dönüp yavrularla ilgilenmiyorsun? Benim var

Bu." Tyler'ın sesi ona hitap ederken kesinlikle daha yumuşak.

Reed sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi kırmızı binaya doğru koşuyor ve köpeklerle onu takip etmeleri için sesleniyor. Bizimle daha çok ilgileniyor gibi görünen kıvrıcık kuyruklu Laika hariç hepsi peşinden koşuyor.

Tyler ağır ağır iç geçiriyor. "Dur tahmin edeyim, onu buraya getiren ve sana benim olduğunu söyleyen Harry Hatchett'ti."

"Fark eder mi?" Ben soruyorum.

Delici ela gözleri beni incelemek için kayıyor. "Yarım milyon dolar ödüllü bir yarıştaki başlıca rakiplerimden biri, diskalifiye edilmem için beni hayvan istismarcısı olarak göstermeye çalışıyor." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Evet, bunun önemli olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

"Kimse Iditarod'u para için yapmaz." Ve hiç *kimse* bu miktarın tamamını alamaz. Birinci sırada bitirmediğiniz sürece - ki çoğu kişi böyle bir şans beklemiyor - kayıt olduğunuz anda para kaybediyorsunuz.

"Harry aklında para olan bir tipe benziyor," diye karşı çıkıyor.

"Belki de öyledir," diye kabul ediyorum. Ödemesi gereken faturaları ve kupalarla desteklemesi gereken bir itibarı var. Tyler'dan kurtulmak onun için şansını eşitleyecektir. "Bunun bir önemi yok. Benim umurumda olan kamyonumuzun arkasındaki o köpek ve gördüğümde ihmali anlayacak kadar çok hayvan tedavi ettim." Her seferinde göğsümde bir bıçak yarası gibi hissediyorum.

"Otomatik olarak bunu ona *benim* yaptığımı varsaydınız. Etrafına, diğer köpeklerime bakıyorsun" -yemyeşil kürkü ve sağlam çerçevesiyle köpeğini işaret ediyor- "ve aklına başka mantıklı bir açıklama gelmiyor mu?"

"Bizim için bir tane var mı?" Howie soruyor.

Tyler neyi itiraf etmek istediğini tartıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Saçları kar maskesi yüzünden karışmış, her yöne doğru dikiliyor. "Haklısın. Ben onu ormanda dolaşırken bulmadan önce ona sahip olan kişi tarafından ihmal *edilmiş*."

Howie ve ben bakıştık.

"Yani şimdi o senin köpeğin *değil mi*?" Bastırıyorum, sesim şüpheyle ağırlaşıyor.

"Dün sabaha kadar öyle değildi." Deri eldivenlerini çıkarıyor. "Ama o artık benim köpeğim, çünkü ona bunu yapan pisliğe geri dönmesinin imkanı yok."

Ağzım bir an açık kalıyor, verdiği cevaptaki zehre hazırlıksız yakalanıyorum.

Kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes alıyor. "Ona biraz yiyecek ve su vermeye çalıştım, dün gece onu evimde tuttum çünkü diğer köpeklerle ahırda olamayacak kadar zayıf. Buraya yerleşeceğini düşündük. Yeterince rahat görünüyordu." Sanki evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi bir avucunu saçlarında gezdiriyor. "Sonra Reed bu sabah onu dışarı saldı ve o da kaçtı. Orada bir gece daha hayatta kalamayacağını biliyordum, ben de onu aramaya çıktım. İzlerini Hatchet'lerin çitine kadar takip ettim."

Howie'ye bir kez daha bakıyorum. Tyler doğruyu mu söylüyor, yoksa bu kendi postunu kurtarmak için bir kılıf mı?

Howie tek omuzunu silkiyor ve Tyler'ın kurtarma hikayesine inanmaya meyilli olduğunu belirten bir bakış atıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm diğer köpeklerin şekline bakılırsa, ben de ilkinе doğru eğiliyorum. Birinin artık işine yaramayan yaşlı bir köpeği terk etmesi duyulmamış bir şey değil. İnsanlar yavru köpekleri çöp poşetlerine atacak kadar alçak. "Tıbbi bakıma ihtiyacı var."

"Bunun farkındayım-"

"Şimdiden testler yapmaya başladım, ama dişlerinin yapılması ve özel bir diyetle ihtiyacı olacak-"

"Kulağa pahalı geliyor." Tyler sırtıyor. "Tüm bunları hesapladın mı? Benim için faturayı hazırladın mı?"

İma ettiğİ şey karşısında şaşırarak duraksadım. "Bu benim para kazanmamla ilgili değil. Onun neye ihtiyacı olduğuyla ilgili."

Yüzündeki acımasız eğlence kayboluyor. "Yarın sabah ilk iş onu Palmer'daki Frank Hartley'e götüreceğim. Neye ihtiyacı olduğunu bana o söyleyecek."

Kaçan homurtuya engel olamıyorum. "Ve sen *beni* dolar işaretleri görmekle suçluyorsun." Frank, faturalarını şişirmek için gereksiz testler yapan ve birden fazla hayvana yanlış teşhis koyan para düşkününü bir pisliktir.

"Hartley benim veterinerim. Şimdiden tüm köpek kulübesini tedavi etti ve diğerlerinden aldığım fiyattan daha iyi bir fiyat verdi. Yeterince iyi bir adama benziyor."

Frank'in Tyler'la anlaşma yapmasının tek nedeni, kliniğinin adının şampiyon bir koşucuyla anılmasını istemesi olabilir. İkinci el kötü şöhret.

Tyler dikkatini Howie'ye vermeden önce uzun bir süre beni inceliyor. "İstersen onu takip edebilirsin, ama söz veriyorum, Hatchett'in maaş bordrosunda *olmayan* bir veterinerden ihtiyacı olan bakımı alacak."

Öfkem alevlendi. "Ben *kimsenin* maaş bordrosunda değilim!" "Siz onun veterineri değil misiniz?"

"Evet, ama-"

"Daha birkaç saat önce kaçtı, yani sizi aradı ve siz de Pazar günü öğleden sonra *her şeyi* bırakıp mülküne izinsiz girdiniz, böylece bana karşı bir dava açıp köpeklerimi elimden alabileceksiniz. Bunu *tüm* müşterileriniz için mi yapıyorsunuz, yoksa sadece yan komşunuz olan iyi rakipleriniz için mi?" Kaşları alaycı bir soruyla kalkıyor.

Çenemi ayarladım. "Hayvan istismarına ilişkin *her* ihbarı ciddiye alırım."

"Evet, öyle," diye söze giriyor Howie. "Marie'nin buralarda bir savaşçı olarak biraz ünü var. Yemin ederim, birine ücretsiz yardım ettiğİ her sefer için bir dolar toplayardı, kendi özel arabasıyla etrafta uçuyor olurdu."

Şimdiye kadar uçak. Kime sorarsanız sorun, Alaska'da sizden daha cömert kimse olmadığını söyleyecektir."

Howie'ye nazik sözleri için minnettar bir gülümseme gönderiyorum, bu terim göğsüme batsa bile. *Haçlı*. Wren Fletcher bana böyle seslenirdi. Bazen Alaska Wild'ın nazik sahibinin artık hayatta olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Yani Dillon Wagner'i arayıp sorsam o da bana aynı şeyi söyler mi?" Tyler soruyor.

"Dillon'ı tanıyor musun?" Howie'nin sesi şaşkınlıkla karışık.

Wasilla'nın polis şefi.

"Evet, geçmişimiz *çok eskiye dayanıyor*. Marshall Deeks ile de aynı. Ne olmuş ona?

Sizin küçük haçlı savaşçınız için de aynı şeyi söyleyebilir mi?"

Marshall, Mat-Su Vadisi'nin park ve rekreasyonunu yönetiyor. Bu şerefsizin isim zikrettiğine inanamıyorum, buraya yeni taşınmış olabileceğini ama bağlantıları olduğunu bize bildirmenin çok da ince olmayan bir yolu.

Sadece o değil. "Belki de tüm bu durum hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Wade Phillips'i aramalıyız." Yarışın baş veterineri ve cerrahi ihtisasımı birlikte yaptığım adam. "Ya da Grant McManus. Ona ne dersiniz?" Son on yedi yıldır yarışın mareşali ve babamın en iyi arkadaşlarından biri. "Hızlı arama listesinde adı var. Arayayım mı?" İğrenç fikrimi belirtmek için telefonumu cebimden çıkardım.

Tyler duraksıyor, gözleri yüz hatlarımda geziniyor. Perili -neredeyse hüznü- bir niteliği var. "*Marie Lehr*. Bu ismi biliyorum. Yarışta gönüllüydün."

"Birçok veteriner bunu yapıyor." Bu işi onuncu kez yapacağım ve yarış öncesi köpek hazırlığından, köpek bırakma merkezlerinde çalışmaya ve kontrol noktası bakımına kadar her şeyi yaptım. Yüzünde beliren ani tanıma ve bu konuşmanın muhtemelen nereye gideceğine dair tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor.

"Skip Haygert'in geçen yıl kazanacağını duydum ama Hatchett'e bir şans vermek için onu geri çektiniz."

"Bunu Harry için yapmadım." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Skip'in köpeklerinde virüs vardı. Çökmeye hazırıldılar. İkisi susuz kalmıştı, birinde de donma vardı. Çekilmeleri gerekiyordu, ben de onları çektim." Onu sadece dört köpekle bıraktı. Koşucuların bitiş çizgisine kadar en az beş köpeğe ihtiyacı var.

Yarışı üç kez kazanan elli yaşındaki dar görüşlü Skip, özellikle de Nome'a sadece yetmiş yedi mil kala lider durumdayken bu iddiamaya

katılmadı. Ona göre, ben

ona takımını nasıl yöneteceğini söylemeye hakkı yoktu. Ama bu savaşı kazanamadı. Harry yine de zamanı telafi edemedi ve yarışı ikinci bitirdi.

Yarıştan sonra, Haygert ailesinin arkadaşı olan bir veterinerin desteğiyle Skip resmi bir şikayette bulunarak beni düşmanca davranmak, deneyimsiz olmak ve yanlış kararlar vermekle suçladı. Gelecekteki yarış kontrol noktalarından uzaklaştırılmamı talep etti.

Ne yazık ki Skip için, Wade benim tarafımdaydı.

Tyler eldivenlerini ve kar maskesini kar motosikletinin koltuğuna atıyor, görünüşe göre ısırın soğuktan rahatsız olmuyor. "Aramayı yapmakta hızlıydın, değil mi? Duyduğuma göre bazılarında çok daha hızlıymışsın."

"Bazıları yapılması gerekeni yapacak cesarete sahip değil," diye kendimi durduramadan söylendim. Gönüllülerin bir köpeğin çekilmesini "önerdiği" ama toplumda tepki çekmekten korktukları için bunu yarış kayıtlarına not etmedikleri gibi tuhaf söylentiler duydum. "O yarışta bir sürü köpek düştü. *İki yüzden fazla.*" Yorgunluktan yaralanmaya ve zatürreye kadar her şey için. Çoğu durumda, köpeklerinin iyiliği için bu kararı veren yarışçıydı.

Skip köpeklerini sorgulamadan, tartışmadan bırakmalıydı. Onların zorlandığının farkında olarak kontrol noktasına doğru *ilerlemeliydi*. İyi yarışçılar işaretleri izlemekte ustadır. Ama onun gibileri bilirim ve son yetmiş yedi mil boyunca onları bırakmazdı.

Bana kalsa, bir daha yarışması yasaklanırdı.

Tyler köpeğinin başını kaşımak için uzanıyor. "Ne düşünüyorsun Tank? Birileri savunmaya mı geçiyor?"

Savunmaya *geçiyorum*. Ama elimde değil. Geçen yıl yabancı bir ülkeden Alaska'ya taşınan bu adamın bu hikayeyi duymuş olması, Skip ve fanatik hayran kitlesinin kasabada adımı lekelediği anlamına geliyor.

"Ve şimdi, işte buradasın, Hatchett'in rakibini yine onun için ortadan kaldırmaya çalışıyorsun." Tyler'ın dudağı düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Beni çoktan ITC'ye mi ihbar ettin, yoksa bir sonraki durağın orası mı?"

Bu aptalca suçlama karşısında başımı sallıyorum. "O aptal yarış kimin kazandığı umurunda değil. Tek umursadığım köpekler." Yetiştirildikleri ve eğitildikleri sporu öven devlet tarafından yeterince iyi korunmayan, hayvan kanunları dünyasında "daha aşağı" görülen hayvanlar.

Tyler'ın ifadesi gerginleşir. "Aptal yarış, ha? Komite, gönüllülerinden birinin *gerçekte* nasıl hissettiğini duysa ne derdi merak ediyorum."

Dışlerimi sıkıyorum. Beni kızdırmaya *çalışıyor*.

Gizli gerçek şu ki, Alaska'da doğmuş ve büyümüş olmama rağmen, köpek kızakılığının eyalet sporu ve birçokları için kimliğinin bir parçası olmasına rağmen, yarişın kendisini benimsemekte zorlandım. Elbette, coşkulu gönüllüler, taraftarlar ve yarişılarla çevrili bir ortamda ve köpeklerin gerçek heyecanına tanık olduğumda, yarişın heyecanı büyüleyici olabiliyor.

Ancak bu uzun mesafe yarişlarının dünyanın en ekstrem yarişları olarak kabul edilmesinin bir nedeni var; Iditarod bu etiketin başını çekiyor. Köpekler günde 100 mil koşuyorlar. Sert sıcaklıklarda, kar fırtınaları ve ısıran rüzgarlar arasında, sarp tepelerde, buzdan köprülerde ve geçitlerde koşuyorlar. Her ne kadar soğuğa karşı kondisyonlu olsalar ve her gün koşma beklentisiyle koşum takımlarını ekiftirseler de, dinlenmek için saman yığınlarının üzerine kıvrıldıklarında hepsi yıpranmış oluyor. Birçoğu bitkinlikten dehidrasyona, donmaya ve yaralanmaya kadar çeşitli sorunlarla kontrol noktalarına vararak yarişı tamamlayamıyor.

Bu köpekleri tedavi ettiğimde, başka seçenekleri olsaydı soğuk eyaletimizde günlerini koşarak geçirmeye razı olup olmayacaklarını soran kafamın içindeki sesi duyuyorum.

Kafası karışık olan bir tek ben değilim. Kırbalama tartışmalarla dolu bir spor. Ateşli aktivist gruplar, sert eğitim yöntemleri ve itlaf uygulamaları kullanan kötü aktörler ve bu davranışların bazılarının devam etmesine izin veren devlet düzenlemelerinin eksikliği hakkında alarm vermeyi misyon haline getirdiler - kalbimi acıtan ve gözümün öfkeden kızarmasına neden olan çirkin bir taraf.

Toplumdaki en kötülerin en ktlerine takıldılar ve bir kişi bu sporu ne kadar severse sevsin, tek seferlik olarak geçiştirilmesi zor olan korku hikayelerini büyüttüler. Çünkü bir yığın halinde bulunan l kızak köpeklerinin hikayesi çoğu insan için yeterlidir.

Eğer istedikleri olsaydı, bu mantar karşıtları tüm ticarileşmiş endüstriyi yıkar ve köpekli kızak sporunun sonunu getirirlerdi. Gerçek şu ki, bunun gerçekleşmesi için bu spora bağlı çok fazla sevgi ve çok fazla turizm var. Ancak abaları boşa gitmedi. Iditarod her yıl düzenlenmesi oldukça masraflı bir yariş ve büyük kurumsal sponsorlar da desteklerini çekmeye başladılar; bunun nedeni baskı mı yoksa ekonomi mi, kestirmek zor. Muhtemelen bir kombinasyon.

Alarm verenler sadece aktivistler değil. Topluluğun kendi içinde de pek çok çekişme yaşanıyor ve yarişılar korku hikayelerine inandırıcılık kazandıranlara karşı konuşuyor.

kazanmak için her şeyi yaparlar. Dünya çapında atletler olarak adlandırılan en iyi yarışçılardan bazıları, dünyanın en iyi yarış takımlarını oluşturmak için uyguladıkları sert eğitim yöntemleri, aşırı üreme ve insanlık dışı muamele nedeniyle en kötü failler olarak anılmaktadır. Yüzden fazla köpek ve onları yönetmek için döner kapı gibi çalışan bakıcılarla daha çok çiftlik gibi görünen kulübeler işlettikleri için eleştiriliyorlar, ancak yarışçıların günlük katılımına dair çok az kanıt var.

Bu durum pek çok insana şu soruyu sorduruyor: Koşucu ile köpekler arasındaki ilişkinin "her şey" olduğu söylenen bir sporda, bu koşucuların köpekleriyle nasıl bir bağı olabilir?

Suçlanan yarışçılar iddiaları şiddetle reddediyor, köpeklerinin aileleri olduğu konusunda ısrar ediyor, huysuz yarışçılar ve gündemi olan itibarsız aktivistler tarafından hedef alındıklarını söylüyorlar. Belki de bu doğrudur. Howie gibi hayvan kontrol memurları, kulübeleri ziyaret ettiklerinde, sosyal medyada dolaşan fotoğraf ve video kanıtlarıyla eşleşen bir kanıt bulamadılar. Bu koşucular, cezbedecekleri pek çok hayran ve faturalarını ödemelerine yardımcı olacak sponsorlarla yola devam ediyorlar.

Ancak koşu topluluğu son yıllarda perdeyi aralayarak kabul edilemez uygulamalara karşı çıkıyor ve değişim talep ediyor. Eyalet yasaları yavaş hareket etse de, Iditarod organizatörleri yarış kurallarını yeniden yazarak ilgili herkesin (aktivistler, koşucular ve taraftarlar) endişelerini gidermeye çalıştılar.

Peki ya ben? Yapabileceğim tek şey bu köpeklerin bir savunucusu ve uygun bakımı olduğundan emin olmak. İşte bu yüzden son on yıldır her yıl hayatımın iki haftasını gönüllü olarak bu işe ayırıyorum; böylece köpeklerin, koşucularının gözleri bitiş çizgisinde olduğu için acı çekmemelerini sağlayabiliyorum. İşte bu yüzden bugün Tyler Brady'nin arazisinde bulunuyorum.

Benim önceliğim her zaman köpekler olacak, asla insanlar değil. Bana kalsa, tüm bu barınaklar daha sıkı denetimlerden geçer, insanları korumak için daha az, köpekleri korumak için daha çok yasa çıkarılırdı. Bu yerlerden herhangi birine girme ve başka bir yerde daha iyi olacağını düşündüğüm herhangi bir köpekle çıkma yetkisine sahip olurdum.

Ve gizliden gizliye, Iditarod iptal edilseydi, üzüleceğimi söyleyemem. Her yıl düzenlenen etkinlik, difteriden ölen çocukları kurtarmak için Nome'a serum götürme yarışı olan 1925'teki büyük köpekli kızak koşusunun onuruna başlamış olabilir, ancak o zamandan beri medya ağırlıklı, yüksek bahisli ve bol miktarda para ödüllü bir yarışmaya dönüştü.

Ancak bu düşüncemi kendime saklamam gerektiğini ve köpeklerle odaklanmam gerektiğini biliyorum. Ne ITC ne de bazıları benim müşterim olan koşu topluluğu, sevgili yarışlarına karşı bu kadar ilgisiz bir gönüllü veterinerine sahip olmak için çok istekli olmayacaktır.

Ses tonumu düzeltiyorum ve Tyler'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Buradayım çünkü hayvanları önemsiyorum. *Namuslu* yarışçılar ilgimi takdir ediyor." Sözsüz bir meydan okuma. *Sen düzgün biri misin Tyler?*

Çenesi titriyor. "Burada endişelenmenize gerek yok. Benimkinden daha iyi bakılan köpekler göremezsiniz."

"Sesin kendinden oldukça emin geliyor."

"Çünkü bunun gerçek olduğunu biliyorum. Sizi gezdirirdim ama yapacak daha iyi işlerim var." Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına değişiyor. "Ve Harry'ye rapor vermek için oraya gitmen gerekiyor."

"Gitmeyeceğim-" İnkârı kestim. Bu pisliğe karşı kendimi savunmak zorunda değilim.

"Evet, tabii ki değilsin," diye mırıldandı, neşesi kayboldu, yerini sert ve soğuk bir bakış aldı. "Şimdi bana köpeğimi geri ver ve ITC'yi arayıp kulübeme izinsiz girdiğini ve beni ve ailemi taciz ettiğini söylemeden önce mülkümünden defol git." Botlarıma doğru başını salladı. "Gördün mü? Tank da aynı fikirde."

Köpeğin arka ayağını kaldırdığını ve pantolonumun üzerine bir idrar akıntısı fışkırdığını görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum. Bir saniye sonra amonyak kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Bu bir kızak köpeğinin üzerime işediği ilk sefer değil -bazıları kendilerine engel olamıyor- ama bu daha mükemmel planlanamazdı.

Şimdiye kadar daha çok bir gözlemci olarak kalan Howie, Tyler'a sırtını dönerek yanıma yaklaşıyor. "Elimizde pek bir şey yok Marie," diye fısıldıyor. "Bu adamın yalan söylediğini kanıtlayamazsak, ki içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. Bu arada, Harry'nin iddiaları dışında köpeğin ona ait olduğuna dair hiçbir kanıt olmadan zincirini kestik ve izinsiz girdik. Bu adam isterse *tam bir* pislik olabilir ve öyle de olmak istiyor gibi görünüyor."

"Biliyorum." Iditarod'daki bir gönüllü pozisyonundan kovulmak sadece utanç verici olmakla kalmaz, aynı zamanda bana ihtiyacı olan hayvanlara erişimimi de kısıtlar.

"İstersen gelecek hafta Frank'e uğrayıp biraz etrafı kurcalayabilirim? Onu tedavi ettiğinden emin olun."

"Bu çok yardımcı olur. Teşekkürler, Howie." Frank'le pek çok konuda aynı fikirde değiliz; örneğin benim yaptığım ve onun diğer veterinerleri kötü gösterdiğini söylediği ücretsiz işler ve onun yaptığı ve beni çileden çıkaran fahiş fiyatlar. Sorsam Tyler'ın köpekleri hakkında bana *asla* bilgi vermez.

"Tamam, o zaman hepimize bir iyilik yapıp köpeği ona teslim edeceğim ve bu meselenin soruşturulup çözüldüğünü düşüneceğim." Howie gürleyen pıkabın yanına gidip arka kabini açtı. "Aferin kızıma. Aşağı gel." Köpeği dışarı çeker ve nazikçe yere bırakır.

Tyler cebinden bir ödül çıkarıyor ve onun için ıslık çalıyor. Kuyruğunu sallayarak topallayarak yanına geliyor. En azından ondan korkuyor gibi görünmüyor.

"İyi bir Pazar öğleden sonrası geçirdin, Tyler!" Howie sanki bir arkadaşına veda ediyormuş gibi el sallayarak sürücü koltuğuna geçiyor.

Beni bu adamla tek başıma yüzleşmem için pantolonumda köpek çişiyile soğukta bırakıyor. Neyse ki Tyler beni başından savdı, dizlerinin üzerine çöktü, duyamadığım bir şeyler mırıldanırken Nymeria'nın başına nazikçe elini koydu. En azından birine karşı nezaket gösterebiliyor.

Tank adını verdiği köpek etraflarında dolanıyor ve dişiyi ilgiyle kokluyor.

Mülkün etrafına son bir kez bakarak - burada *Bayan* Brady diye biri var mı? Gördüğüm kadarıyla köpek kulübesi ruhsat belgelerinde adı geçmiyordu. Kendimi elimden geleni yaptığımı ikna ediyorum. Şimdilik.

"Ona amoksisilin vermeye başladım. Frank'e herhangi bir sorusu olursa ya da test sonuçlarını isterse beni aramasını söyleyin." Tyler ödemeyi hak etse bile, aynı testleri iki kez yapmanın bir anlamı yoktu. Gerçi Frank'i tanıyorsam, Tyler'a fatura kesecektir.

Kamyona geri dönüyorum.

"Bir özür bile dilemedin, ha?" Tyler sesleniyor.

Duraklıyorum, bu sözleri söyleme düşüncesi dilimi ekşitiyor. Ama Tyler bunları duymayı hak ediyor mu? Bunun yerine, "Art niyetli olmakla suçlanmaktan hoşlanmıyorum," diyorum.

"Muhtemelen hayvan istismarıyla suçlanmayı kabul ettiğim kadar nazik."

"Seni hiç suçlamadım." Resmi olarak değil. "Ayrıca, bu köpeklere göz kulak olduğum için özür dilemeyeceğim." Burada olmamın tek sebebi bu. O olmasa bile *biri* bu zavallı kızı ihmal etmiş.

"Harry ben taşındığımda buraya geldiğinden bahsetti mi?" Tyler'ın parmakları Nymeria'nın kulağının arkasını okşuyor. "Beni rahatsız etmememi söylemek için geldi."

herhangi bir turne ya da yetiştiricilik işine girmesi, ailesinin buradaki pazarı ele geçirdiğini gösteriyor."

"Bundan bahsetmedi, hayır." Dostça tanışıp selamlaşmakmış, hadi oradan. Harry ne düşünüyordu?

Tyler sırtıyor. "Bir grup yabancıнын arazimde ve köpeklerimin yanında dolaşmasını istemediğim için şanslı. Ama bana bir iyilik yap, olur mu? Ona iyi haberi vermek için evine uğradığında, biliyorsun, Mart ayında bana karşı kaybetmek zorunda kalacak-"

Gözlerimi deviriyorum.

"Ona satmak için yetiştirmeyi planlamadığımı ama fikrimi değiştirmeme yardımcı olduğunuzu söyleyin. Tank bir gün yavrularından bazılarını Iditarod'da görmeyi çok ister." Köpeğin kafasını karıştırdı. "Sen ne düşünüyorsun? Buralardaki koşucular köpeklerimi ister mi?" Dudaklarını kıvrıran mağrur gülümseme bana bu sorunun retorik olduğunu söylüyor.

Egosunu bir cevapla beslemeye zahmet etmiyorum, topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaşıyorum.

"Seni yolda görmek için sabırsızlanıyorum!" diye arkamdan bağılıyor.

Evet, sabırsızlanıyorum.

İçine girdiğimde kamyonun kabini sıcacıktı. Geldiğimde midemde oluşan o düğüm çözüldü, yerini genel bir huzursuzluk aldı.

Howie kamyonu dönecek kadar geriye çeker. "Seni daha önce bu kadar sinirli gördüğümü söyleyemem. Normalde akli başında olan sensin."

Kaşlarımı çattığımı fark ettim. "O kindar."

"Ne bekliyordun ki Marie? Buraya kafasına bir çivi saplayarak geldin ve o bunu biliyor."

"Sanırım yaptım."

"Adam köpeklerine söylediği kadar iyi bakıyorsa, buna gücenecektir. Bu, bir ebeveyni çocuğunu istismar etmekle suçlamak gibi bir şey." Howie avucunu yüzünde gezdiriyor. "Bunu farklı bir şekilde ele almalıydık. Umalım da sadece konuşuyor olsun. İhtiyacım olan son şey polis şefinin boktan listesinde olmak."

İhtiyacım olan son şey de Wade'e yeni bir resmi şikâyetle bulunmak.

Garaj yolundan aşağı inerken yan aynadan son bir kez bakıyorum. Tyler ahıra doğru yürüyor, Nymeria da onun yanında topallayarak yürüyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kedime iki eksi iki kaç eder diye sordum." Babam etki için durakladı. "Hiçbir şey söylemedi."

Kapıda karla kaplı botlarımı silkeleyip tanıdık oturma odasına girdiğimde beni kahkahalar ve bıkkın iniltiiler karşılıyor. Burası ailemin bildiğim tek evi. Çerçevelerdeki güncellenmiş resimler ve giderek artan ıvır zıvır koleksiyonu dışında hiçbir şey değişmemiş. Hâlâ aynı kokuyor: yanan odun, elma-tarçın potpurisi ve iyi kullanılmış bir mutfak. Çocukken kız kardeşlerimle paylaştığımız çatı katındaki odada bulunan üç ikiz yatak bile aynı.

"*Büyükbaba*," diye inliyor Tillie. "Senin bir kedin bile yok."

"Şakamı beğendi." Babam halının üzerinde yuvarlanan ve histerik bir şekilde gülen Nicole'ü işaret ediyor. Onun yanında Bentley yan yatmış, Nicole'ün tiyatrosundan etkilenmemiş. Siyah-beyaz husky'nin, odun sobasının sıcaklığına gömülme şeklinden, yıllarca Alaska'da kutup altı sıcaklıklarda koşturduğunu kimse tahmin edemez.

"Çünkü o *beş yaşında* ve her şeye gülüyor. Matematik bile yapamıyor!"

"*Oh*." Mavi-gri gözleri bana kayıyor, içlerinde bir eğlence var. "Belki de bu şakayı Marie teyzene anlatmalı ve ne düşündüğünü öğrenmeliyim-"

"Dokuz yaşındaki çocuk haklı. Bu korkunç, baba." Alnına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildim.

"Ha!" Erken gelişmiş yeğenim zafer kazanmış gibi sırıtıyor. "Tanrım. Bu gece zor bir kalabalık var, değil mi Yukon?"

Babamdan bir metreyi geçmeyen altın renkli husky, çenesini babamın koluna dayayarak başını tırmalıyor. Bir yerlerde

Evde, Howie'nin yardımıyla kötü niyetli bir sahibinden kurtardığım Aurora adında onun daha küçük, dişi bir versiyonu var. Ürkek ve muhtemelen küçük insanlar gidene kadar üst katta saklanıyor.

Kızlara sarılıyorum. "Herkes nerede?"

"Başka nerede olacaktı? Onlar beni bu iki kurtla baş başa bırakmışken mutfakta takılıyorum." Babam tel çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor ve sonra düğmeli gömleğini düzeltmek için bir elini göbeğinin üzerinde gezdiriyor. Her zaman uzun boylu, ince bir adamdı ama emeklilik ve yaşlılık vücudunu yumuşattı ve yürüyüşünü yavaşlattı. Yine de her ikisi de onu düzenli yürüyüşlerinden alıkoymadı; yetmiş dört yaşındaki bu adam yaz aylarında, denge için tuttuğu trekking sopaları ve yanında köpekleriyle saatler geçiriyor. Ancak bu aktivitelere rağmen, babam son on yılda çeşitli sağlık sorunları geliştirdi; bunlardan en şaşırtıcı ve endişe verici olanı tip 2 diyabet.

"Tamam, Tillie, şuradaki kartları benim için alır mısın?"

"Ne için?" Desteyi topluyor ve ona vermek için yanına gidiyor. "Madem bu *kadar* büyüdün, sana poker oynamayı öğretmemin zamanı geldi. Böylece babanın tüm parasını alabilirsin."

Nicole bir kahkaha daha patlatarak yere yuvarlanır. "Jokey Dede, *çok* komiksin."

Tillie haklı, küçük kız kardeşi babamın söylediği her *şeyi* eğlenceli buluyor, ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile.

Seslere doğru ilerlerken kıkırdıyorum. Sidney Lehr buralarda olağanüstü bir veteriner olarak tanınıyor olabilir ama "Jokey Dede" unvanını taşımaktan gurur duyan birini daha önce hiç görmemiştim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla Lehr evinin tipik Pazar yemeği olan rosto, patates ve kavrulmuş kök sebzelerin kokusu mutfığa girdiğimde burnuma geliyor.

"... belki de çocuk sahibi olma konusunda fikrini değiştirmiştir. Sürekli işle meşgul."

"*Hadi ama* anne. Hepimiz onun bebek istediğini biliyoruz. Neredeyse otuz sekiz yaşında. Kırklı yaşlarda hamile kalmanın ne kadar zor olabileceğinin farkında mı?" Liz'in sırtı kapıya dönük, altın sarısı uzun saçlarını bugün atkuyruğu yapmak yerine aşağı doğru salmış. Annemin arkasından beni görmesini engellemek için mükemmel bir pozisyonda duruyor. "Ve tüm bunlar, kendisiyle ilgilenmeyen o çalı pilotunun peşinde yıllarını harcamak zorunda kaldığı için oldu. Şimdi yalnız ve hiçbir beklentisi yok."

Kız kardeşimin hayat tercihlerimi eleştirmesini dinlerken ve chardonnay yudumları arasında rahmimdeki saatin tik taklarını kontrol ederken kulaklarım yanıyor. Bu *da* Lehr ailesinde tipik bir Pazar günü olayı gibi geliyor bazen.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum-Marie!" Annem fırından bir tencere cızırdayan sebze çıkarıyor, bana abartılı bir gülümseme sunuyor ve sonra Liz'e azarlar gibi bakarak kapıyı kapatıyor. Bir buçuk metrelik boyumla zorlanıyorum. "Her zamankinden daha geç kaldın."

"Evet, yoğun bir gün."

"Hey, Mare." Liz benim hakkımda dedikodu yaparken yakalandığı için utangaç görünme nezaketini göstermiyor, ama hiç bu kadar utanmamıştı. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"Bilirsin işte." Buzdolabından bir şişe bira aldım, kapağını kapattım ve büyük bir yudum aldım. "Dışarıda bir yerde, bir *şekilde* kocam olmadan hayatta kalmaya çalışıyorum."

Liz'in gözleri kısıldı. Bu benim ona ince bir iğnemdi ve ikimiz de bunu biliyoruz, ama az önce içeri girdiğim şeyden sonra bunu hak ediyor. Liz nasıl bekâr olunacağını bilmiyor. On altı yaşına girdiğinden ve çıkmasına izin verildiğinden beri bir erkek arkadaşı var. Bir ilişkisi sona erdiğinde, yeni bir ilişkiye kilitlenmesi bir haftadan fazla sürmemiş. Yirmi dört yaşındayken Jim'le tanışmış, yirmi altı yaşında onunla evlenmiş ve hemen ardından hamile kalmış. Şimdi Eagle River yakınlarında, Jim'in babasının muhasebe şirketinde ortak olduğu Anchorage'a kolayca gidip gelebileceği kadar yakın, güzel ve modern bir evde yaşıyorlar.

"Diğer herkes nerede?" Rosto çoktan tabaklanmış ve folyoya sarılmıştı.

"Jim bu gece geç saate kadar çalışıyor."

"Öyle mi? Futbol takımı nasıl gidiyor?" Kendime engel olamadığım için bir başka ince ima daha. Evde kalıp televizyon karşısında "çalışmak" için aile yemeğini atladığına şüphe yok. Şikayet ettiğimden değil. Kayınbiraderimle sohbetlerimiz hep paradan, yani klinikte ne kadar kazanmam *gerektiğinden bahseder. Kendisi* benim muhasebecim, babamın yaptığı ve benim nefret ettiğim ama aile içi çekişmelerden kaçınmak için şimdiye kadar saygı duyduğum bir anlaşma.

"Vicki ve Oliver her an burada olabilirler." Annem avuç içlerini önlüğüne siliyor ve gözlüklerini çıkarıp gömleğine sürterek temizliyor. "Bu hafta sonu beşiği bir araya getiriyorlardı. *Vicki beşiği birleştiriyordu.*"

Kıkırdıyorum. Kız kardeşimin kocasını hepimiz çok severiz ama kullanım kılavuzları ve alyan anahtarları Oliver'ın hiçbir zaman ilgi alanı olmamıştır. Bunu ilk itiraf eden o olacaktır. "Heyecanlanıyor olmalılar." Bebek iki hafta içinde doğacak.

Liz burnunu çekiyor. "Şaka mı yapıyorsun? Daha çok endişeliyim. Şişmiş ayak bilekleri, mesanenin üzerinde oturan sekiz kilo, sadece rahat etmeye çalışmak için yetmiş iki yastık? Son bir ay *cehennem gibi*."

Siz bilmezsiniz ama ben sonuna eklendiğini duydum. Ama bu sadece benim hassasiyetim. Liz düpedüz zalim değil, sadece düşünmeden konuşuyor. Sık sık. Tillie doğduğundan beri hamilelik ve bebekle ilgili her konuda kendini uzman ilan etti.

"Her an olabilir. Bebek düştü." Annem akşam yemeği için hâlâ yapılması gerekenleri gözden geçirmek istercesine durup mutfığa bakıyor. Deniz mavisi gözleri -benimkilerle mükemmel bir uyum içinde- hasat masasına takılıyor. "Şunu benim için hazırlar mısın Marie? Bu akşam sekiz için."

Dolaptan bir yığın tabak topluyorum ve yapacak bir şeyim olduğu için mutlu bir şekilde işe koyuluyorum.

Ben etraftayken hiçbir zaman ilk gönüllü olmayan Liz olduğu yerde kalıyor, tezgâha doğru eğiliyor. "Dün Target'ta Jonathan'a rastladım."

Bu, içeri girdiğim konuşmayı açıklıyor.

"Gerçekten iyi görünüyor."

"Evet. Koşmaya başladığını duydum." Gerçi Jonathan *her zaman* iyi görünürdü.

"Ve o nişanlı. Adı Carrie. İyi birine benziyor. Güzel."

"Bir süredir birlikteler." Neredeyse iki yıldır, sanırım. Onları bir kez gördüm, ben markete girerken onlar da çıkıyorlardı. Kız minyon, siyah saçlı ve ortak arkadaşlarından duyduğuma göre köpeklerle alerjisi varmış. Jonathan yeniden çıkmaya başladığında "Marie'nin zıttı" kontrol listesini takip ediyor gibiydi.

Eninde sonunda bir karşılaşma bekliyordum. Birbirinize beş mil mesafede yaşarken eski sevgilinizle yolunuzun kesişmemesi imkânsız, ancak şimdiye kadar herhangi bir yakın karşılaşmadan kaçınmayı başardım. O gün, onlar gidene kadar kamyonetimde bekledim. Palmer'da yeni bir alt bölgede ev aldıklarını duydum, bu yüzden bakkalda karşılaşma olasılığı oldukça azaldı.

"O hamile."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı biramı yudumlayarak bastırıyorum, bu haber karşısında beklenmedik bir sızı hissediyorum. Tahmin edilebilirdi ama planlanmamış olmalıydı. Jonathan her zaman düğünün bebekten önce gelmesi konusunda kararlıydı.

"Mart ayında doğacak. Bir oğlan. Bana adını söyledi ama hatırlayamıyorum.
_"

"Clancy," diye bitiriyorum. Büyükbabasının adı. Jonathan bu ismi yıllarca seçti. Sadece oğlunun annesini değiştirmek zorunda kaldı.

Liz beni mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi izliyor. Ne yaptığını biliyorum; o elmas yüzüğü geri verdiğim için pişman olduğuma dair kanıt arıyor. Neden pişman olduğumu hiç anlamadı. Jonathan kâğıt üzerinde koca olabilecek biri; yakışıklı, zeki, sadık, başarılı, terbiyeli. Ve adil olmak gerekirse, onda hiçbir zaman yanlış bir şey yoktu, onunla neden evlenmemem gerektiğine dair eksiler sütununa "kalbimi Jonah gibi çarptırmıyor" dışında ekleyebileceğim somut bir şey yoktu.

Liz ve Jonathan çok iyi anlaşırldı. Bir noktada, ona gizli bir aşk besliyor olabileceğini düşünmüştüm. Jonah'la hiç tanışmadı ama onu asla onaylamayacağını biliyorum. Son zamanlarda hayatımdaki çok az şeyi onaylıyor.

Her zaman böyle değildi. Liz ve benim aramızda on altı ay var; ben Şubat ayında, Liz ise ertesi yıl Haziran ayında doğmuş. Büyürken insanlar birbirimize çok benzediğimiz ve birbirimizden ayrılamadığımız için ikiz olduğumuza inanırlardı. Babamızın itlaf edilmekten kurtardığı kızak köpeği yavruları için derme çatma bir kafes oluşturmak üzere bacaklarımızı açarak klinik zemininde oturduğumuzu hala hatırlıyorum. Onlar etrafta tökezlerken, mesanelerini kontrol edemezken ve her yere işerken gülüyorduk. Bu bizi hiç rahatsız etmedi. Bir gün babamın kliniğini devralmak, Dr. Lehr ve Dr. Lehr olarak yan yana çalışmak gibi büyük planlarımız vardı.

Ama sonra Liz'in içinde bir şeyler değişti. Hayvanlara yardım etmek için kliniğe gelmeyi bıraktı ve artık birlikte takılmak istemiyordu. Her zamanki kardeşçe atışmalar büyük patlamalara dönüştü ve eskiden dostça olan sataşmalar acımasız bir rekabete dönüştü. Babam beni oturtup tüm benzerliklerimize rağmen göze çarpan farklılıklar olduğunu açıklayana kadar bu durum beni üzüyordu. Yani, Liz vasat notları için mücadele ederken benim notlarım bana ne kadar kolay geliyordu. Veteriner taklidi yapmak bir şeydi; veterinerlik okuluna girmek başka bir şeydi. Liz bunun gerçekliğini görmeye başlamıştı ve kıskançlıkla hiçbir zaman iyi başa çıkamamıştı.

Yirmili yaşlarımıza geldiğimizde, ben okul için ayrıldığımda ve Liz Anchorage'da bir araba galerisindeki resepsiyonist pozisyonundan memnun görüldüğünde, iddia ettiği gibi "ofisi yönettiğinde" gerginlik azaldı. Ancak bir zamanlar sahip olduğumuz bağ asla geri gelmedi ve rekabet duygusu hala devam ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimin Jonathan'ın hamile nişanlısından bahsetmesinin nedeninin aklımın nerede olduğunu gerçekten merak etmesi mi yoksa bunu kendini üstün hissetmek için bir fırsat olarak görmesi mi olduğundan emin değilim. Liz, iki güzel çocuğu ve akıllı, başarılı bir kocası olan mutlu evli Lehr kardeş.

Marie, günlerini hâlâ köpekler tarafından üzerine işenerek geçiren yalnız ve çocuksuz Lehr.

Korkularımı kendime saklıyorum ama bazen gecenin geç saatlerinde, yağmur kulübemin teneke çatısına vurduğunda ve uyuyamadığımda, korkunç bir hata yapıp yapmadığımı sorguluyorum. Jonathan'la evlendiğim diğer yolu seçmiş olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum. *Yeterince* mutlu olur muydum?

Yine de çok fazla merak etmiyorum, çünkü ondan gerçekten memnun olsaydım, o kıllı suratlı çalı pilotunun cazibesine bu kadar kolay kapılmazdım.

Ancak bu seçimin çocuk arzumu sağlam bir tabutun içine koyup koymadığını uzun uzun düşünmedim desem yalan olur. Kariyerim oturduğunda ve doğru zaman geldiğinde bir gün anne olacağımı hep varsaydım. Bunun özlemini çektim. Kimsenin bana ilerleyen yaşımı ve bunun getirebileceği zorlukları hatırlatmasına gerek yok, özellikle de ailemizin geçmişi göz önüne alındığında - annemin Liz ve Vicki arasında yaptığı iki düşük, Liz'in iki kızı arasında yaptığı bir düşük. Ne zaman market reyonunda yürüyen hamile bir kadın görsem ya da bir bebek ağlaması duysam bunu kendime hatırlatıyorum.

Son zamanlarda, şansımı çoktan kaçırdığımdan ve henüz bunun farkına varamadığımdan endişeleniyorum.

Son tabağı da yere bırakırken Liz'in bakışlarının kafamın arkasını deldiğini hissedebiliyorum. "Sanırım onunla hiç evlenmediğim iyi olmuş."

"Peki neden?"

"Çünkü oğluna Clancy adını verme şansı asla olmazdı." Ailemizde Y kromozomuyla doğmak için köpek olmak gerektiği yönünde bir şaka vardır. Annemin üç kız kardeşi, üç kızı ve yakında üç torunu olacak iki kızı var.

Mutfağın kapısı açılır ve içeri soğuk bir hava girer. "Geldik! Buradayız! Buradayız! Biz olmadan başlamayın!" Vicki paytak paytak içeri girdi.

Yanakları şişmiş, bir eli şiş karnında, diğeri destek için sırtında. Uzun olduğu kadar geniş görünüyor. Üçümüz arasında, annemizin minyon yapısını miras alan tek kişi o.

Oliver da hemen arkasından geliyor, sırık gibi kollarında annemin sevinçle dondurucuları için yeniden dolduracağı boş Tupperware kapları var. Yirmili ve otuzlu yaşlarında hala ona ihtiyacı olan çocuklarının olmasının onu genç tuttuğunu söyler hep.

Yirmi dokuz yaşındaki küçük kız kardeşimi gördüğümde yüzümü dolduran gülümseme gerçek. "İyi görünüyorsun."

"Karaya vurmuş bir balınaya benziyorum. Çıkarın artık şu şeyi içimden!" diye feryat ediyor.

Liz'in kıs kıs gülüşü şarap kadehinin içinde kaybolur.

"Görüştüğün o adama ne oldu?" Vicki sandalyesinde patlamaya hazır görünüyor, yanakları kızarmış, avuç içleri yemeğini sindirmeye yardımcı olmak için nafile bir çabayla kocaman karnını ovuşturuyor. "Adı neydi, Tom ya da Cody, onun gibi bir şey, teşekkürler bebeğim."

Oliver Vicki'nin boş tabağını topluyor ve omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. Onu rahatsız edici derecede hamile olan karısına düşkün bir koca olarak tanımlardım ama o her *zaman böyleydi*, Vicki'nin her ihtiyacını karşılıyordu.

Buna karşılık, diğer kayınbiraderim bırakın başkalarınınkini, kendi bulaşıklarını bile bir kez olsun bulaşık makinesine koymadı.

"Toby." Tabağımı Oliver'ın bekleyen eline uzatıyorum ve başımla teşekkür ediyorum. "Hiçbir yere gitmedi."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. O *gerçekten* iyi bir adam. Sadece bana göre değil." Jonah ve Calla'nın komşusu ve arkadaşıyla akşam yemeği yemeyi kabul ettiğimde durumun böyle olacağını biliyordum.

"Oh." Vicki'nin kaşları hayal kırıklığıyla çatılır. "Bu çok kötü oldu. Senin tipin gibi görünüyordu."

Gülüyorum. "Onunla hiç tanışmadın bile."

"Evet, *biliyorum*, ama onun iri yarı ve iri yarı olduğunu söylemiştiniz ve... ve..." Vicki kelime arıyor ve "*kıllı* "da karar *kılıyor*. Bunu Tillie ve Nicole'ün kıkırdamasına neden olan bir geçirmeyle tamamlıyor.

Sesi Jonah'ın sesine benziyordu. Liz'in aksine, Vicki en iyi arkadaşımla daha önce tanışmıştı ve daha farklı olamayacak bir adamla evlenmiş olmasına rağmen -toplam dört göğüs kılı olan (Vicki saydı)- Jonah'ın sert çekiciliğini hemen gördü.

Ama Toby, Jonah'a hiç benzemiyor.

Dışarıda o adam gibi *kimse* yok.

"Peki ya Aşçı?" Oliver, kirli bir tencereyi ovmaya başladığı mutfak lavabosundan cıvıldıyor.

"Kim, *Steve* Cook mu? Patronun mu?" Vicki'nin yüzü buruşuyor. "Biriyle yaşamıyor mu?"

"Hayır, ayrıldılar. O yine bekar. Sanırım kırk iki yaşında falan. Belki kırk dört?"

"Oh." Vicki bunu bir an düşündü ve sonra "*Neden olmasın?*" dercesine omuz silkti.

"Evet, Steve'i denemelisin."

Sanki denenecek bir çift çorapmış gibi.

Son birkaç yıldır Lehr'in sürekli bekar kız kardeşi ve en büyüğü olarak buna alıştım. Her aile yemeğinde konu kaçınılmaz olarak aşk hayatıma gelir... ya da gelmemesine. Gerçi genelde Jim bekar arkadaşlarının isimlerini sayar. Oliver bu boşluğu doldurmak zorunda hissediyor olmalı.

Son biramı bitirirken ayağımı masanın altına vuruyorum. Bütün aileler mi böyle yoksa sadece benimki mi?

"Bu hafta işte heyecan verici bir şey oldu mu?" Babam konuyu değiştiriyor ve beni daha fazla çöpçatanlık yapmaktan kurtarıyor.

"Bugüne kadar değil. Neredeyse bir köpeğin daha oluyordu."

"Bu eve daha fazla hayvan getirmeye cüret etmeyin!" Annem itiraz ediyor, bulaşık makinesine gitmeden önce son kirli tabakları topluyor, Yukon ve Bentley'nin bekleyen midelerine et parçaları atacak kadar uzun süre duraklıyor. "Babanız emekli olduğunda bir kurtarma evi işletmeyi bıraktığımı sanıyordum."

Babam ve ben eğlenen bir bakış paylaşıyoruz. Şu anda bu çatı altında yaşayan üç köpek de burada çünkü annem onlara bakmayı teklif etti ve sonra da onları vermedi.

"Peki bunun hikayesi neydi?" diye soruyor.

"Bu arada..." Vicki koltuğundan kalkıp sallana sallana oturma odasına doğru ilerliyor. Bir kutu yavru kediye karşı koyamasa da veterinerlikten hiç hoşlanmıyor ve konuşmalarımızı "iç karartıcı" buluyor.

Babam bir krdan alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp hikayemi dinlemeye hazırlanıyor. Harry'nin ziyaretini ve sonrasında yaşananları, Tyler'ın motivasyonlarımla ilgili yaptığı suçlamalar da dahil olmak üzere anlatmayı bitirdiğimde, babamın ifadesi bozuldu. "Gerçek bir orospu çocuğuna benziyor-"

"Baba." Liz kızlara işaret eder gibi bakar, ama kızların dikkati önlerindeki brownie dondurmalarına odaklanmışır.

Utangaç bir gülümseme sunuyor. "Bu yeni adam yanında getirdiğ köpekleri mi besliyor?"

"Mesele de bu." Tyler'ın Harry'nin yaptığını iddia ettiğ şeyi tekrarlıyorum. "Sırf Hatchet'lere inat olsun diye yapacakmış gibi göründü."

Babam ısıık çalar. "Bazen bu aile buralarda geçmişine çok fazla güveniyor. Her şey değışti, özellikle de Earl'ün gidişıyla. Harry'nin bu adama ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye çalışması aptallıktı. Yine de Harry her zaman aptal olmuştur."

"Özellikle de bunun gibi bir adam." Bir kavgadan geri adım atacak gibi görünmüyor. "Buradaki insanlar o köpeklerin yarışını görene kadar bekleyin. Sana söylüyorum baba, çok etkileyiciler. Bağısız bir şekilde koşmaları?" Doğası gereğ rekabetçi bir adam olan Harry'nin neden gergin olduğunu anlıyorum. Bir kızak ekibini bir arada tutmak masraflı bir iştir; dengeli bir mama, et ve balık diyeti için her yıl binlerce dolar harcanır, hava koşullarına karşı onları barındırmak, yarış için donatmak, tüm bu köpeklerin bir arada olmasından kaynaklanan sorunlar için veteriner bakımı getirmek. Bir yarışçının bir ekibi hazırlamak için yılda otuz bin dolar harcaması alışılmadık bir durum değildir ve bu rakam binlerce doları bulan yarış ücretlerini hesaba katmaz bile.

Hatchetts, sponsorlara güvenerek, sezon dışında turist turlarına ev sahipliğ yaparak, köpek kiralayarak ve yarışçılar için şampiyon kızak köpekleri yetiştirerek bunu karşılıyor. Bu, hız, dayanıklılık ve tutum için doğru karışımı eşleştiren bir tür sanat biçimidir. Earl'ün bu konuda bir yeteneğ vardı, soyu defalarca yetkin yarışçılar üretti.

Harry'nin yetenekleri hakkında pek çok şüphe vardı.

"Demek Harry'ye yarışta üstünlük sağlayacağını düşünüyor, ha? İditarod'da bir çaylak olarak." Babamın kuşkusu çok açık.

"Bilmiyorum, ama kesinlikle kendini çok beğeniyor."

"Bir yanım o çocuğun egosunun birkaç basamak aşağı indiğini görmek istiyor. Earl'ün oğlu olmanın verdiği zarafeti kaybetmeden önce buna ihtiyacı var.

ona sahip oldu. Ama Hatchetts spor için de iyi. Taraftarlar onları gerçekten seviyor."

Harry yerel bir ünlü ve medyanın sevgilisi olarak görülüyor. Genç, röportaj vermekten asla çekinmiyor ve kadın yarış hayranlarının akın ettiği bir yüzü var. Ama bu hayranlar henüz Tyler'la tanışmadı. Köpeklere kötü davranmakla suçlanmadığı zamanlarda nasıl biri? Kalabalıkları büyülemek için gerekenlere sahip mi?

O yakışıklı yüze benim verdiğim tepkiyi verecekler mi? Liz babamın önüne bir kase koydu.

Brownie'yi şüpheyle inceliyor. "Müdür onayladı mı?"

"Evet, Liz'in *özel* tarifi." Annem bakarak *özel olduğunu* vurguluyor, bu da pancar ya da cannellini fasulyesi ya da çocukların bilmediği ve babamın kan şekerini yükseltmeyecek eşit derecede iştah açıcı bir şeyle yapıldığı anlamına geliyor.

Teşhis konulduğundan beri annemin onayı olmadan yemek yiyemiyor. Neyse ki Liz sebze keklerin bile tadını güzelleştirebiliyor, bu da hepimizin takdir ettiği bir şey.

Biz temizlik yaparken her zamanki aile yemeği sohbeti devam ediyor. Sonra Liz kızları banyo ve yatma zamanı için eve götürüyor ve Oliver ceketini giymesine yardım ederken Vicki ağrıyan sırtından yakınıyor.

Çok geçmeden mutfakta sadece babam ve ben kaldık, Yukon babamın ayaklarının dibine kıvrılmış tatlının tadını çıkarıyordu.

"Jim dün beni aradı. Ücretini artırmanı söylememi istedi." "Gerçekten mi? Şimdi de sana mı geliyor?"

"Çünkü onu dinlemiyorsun."

"Onları artırdım."

"Bu üç yıl önceydi, Marie."

Sonbahardan beri bu konuşmayı iki kez yaptım. "Belki de Jim muhasebe ücretlerini *düşürmeli*."

Babam homurdanıyor.

"Ben iyiyim. Bu yıl genel giderler biraz daha yüksekti ve ödenmesi gereken birkaç ödenmemiş müşteri faturam var. Ama *iyiyim*." Batıya çok fazla uçmuyorum. Endişelenmem gereken bir ipotek yok ama her zaman onarılacak ya da değiştirilecek bir şeyler var. Sırada ultrason makinem var, beş yıl önce gitmesi gereken bir fosil. Bunun maliyetiyle yeni bir kamyon alabilirim ve banka bana daha fazla borç vermeye hevesli değil. Neyse ki babam kredi için kefil olmaya razı.

Veteriner bir babanın yanında büyüdüğüm için, veterinerlik okuluna başvurumu yapmadan önce bu kariyer yolunun gerçeklerini çok iyi biliyordum. Bu işe maaş için girmeyeceğimi biliyordum, özellikle de yaşadığım yerde. Yine de bazen hayatıma bakıyorum - ihtiyacım olan eğitim miktarına ve biriktirdiğim fahiş borca, yalnız bırakmak istemediğim hasta bir hastanın yanında kıvrılıp geçirdiğim gecelere - ve tıp fakültesine gitseydim daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum.

Aile hekimi olarak çalışmak daha kolay olabilirdi. Kesinlikle daha kazançlı olurdu. Burada, sadece sevk yazmak yerine her şeyi yapıyorum - *teşhis*, ameliyat, ilaç, diş bakımı - ve sadece insanların karşılayabileceği kadar ücret alabiliyorum. Hayvan tıbbı dünyasında devlet yardımı yok ve çok az kişinin sigortası var.

Ama insanlar hiçbir zaman ilgimi çekmedi, hayvanlar gibi değil.

Ve bu insanların evcil hayvanlarına yardım etmek için tedavi masraflarını ödemek konusunda tereddüt etmelerini izlediğimde ya da bana yanıldığımı söylediklerinde veya aile üyelerine ötenazi uygularken odada olmak istemediklerine karar verdiklerinde ve onun gördüğü son yüz ben olduğumda... İnsanlarla uğraştığım o günler özellikle sinir bozucu oluyor.

"Sana kliniğini nasıl yöneteceğini söyleyecek değilim," diye ekliyor babam sessizce, "orası *benim* kliniğim olsa ve yıllarca çok iyi yönetmiş olsam bile. Ama sen çok yetenekli bir veterinersin Marie. Sertifikalı bir *cerrahsın*. Anchorage'daki hastanede çalışabilir ve aldığın eğitimle üç kat daha fazla ücret alabilirdin. Faturalarını karşılayacak kadar ücret aldığın için kimse senin hakkında kötü düşünmeyecek. Ve belki de her Mart ayında iki hafta boyunca bir çadırdaki kışınızı dondurmak gibi para almadığınız şeyleri daha az yaparsınız."

"Uyku tulumum oldukça sıcak aslında," diye karşı çıkıyorum. Ve genellikle Iditarod kontrol noktalarından gelen köpeklerle ilgilenirken etrafta koştururken terliyorum.

Babam küstah cevabım karşısında inliyor. "En azından Jim'e denediğimi söyleyebilirim." Düşüncelerim gününe geri dönüyor, o endişe sızıları devam ediyor. "Yani,

Bu koşucu hakkında ne biliyorsun ki? Ne duydun?" Babamın ilçede ve kızak köpekleri camiasında hâlâ iyi bağlantıları var. Wade ve Grant ile uzun yıllara dayanan dostluklarının yanı sıra, Mat-Su Valley gazetesi için özel hikayeler yazan Bill Compton ile Perşembe günleri poker oynuyor. Ve hala zaman zaman ikinci bir görüş almak için ev numarasını arayan pek çok kızak köpeği ailesi var.

"Bu yeni Finli adam mı?"

"O Finli değil. Amerikalı. Aşağı kırk sekiz." Tyler Alaska'da büyüdü ve sonra geri dönmek için taşındı mı? Jonah da öyle yaptı. Yoksa ziyaret için geldi ve kalmaya mı karar verdi? Bunu yapan ilk kişi o değil.

Babam boş tatlı kâsesini itiyor. "Finlandiya'daki ailesi orada sektörde iyi tanınıyor, kendileri de köpek avcısı. Köpeklerine iyi bakmalarıyla ün salmışlar."

"Oraya gitmeden önce bunu bilmek faydalı olurdu," diye mırıldandım.

"Oraya gitmeden önce bana *sorsaydın daha* yararlı olurdu." Azarlayan bir bakış attı. "Geçen yıl Finnmarksløpet'i kazandı."

Avrupa'nın en uzun köpekli kızak yarışına katıldığını ve kazandığını duymuştum. "Yani ne yaptığını biliyor."

"Sanırım biliyor." Babam kıkırdıyor. "Bill gazete için onun hakkında küçük bir haber yapmak istedi, heyecan uyandırmak için. Adam hiçbir soruya cevap vermedi. Spot ışıklarını sevmediğini söyledi."

İlginç. Genellikle koşucular kendileri ve köpekleri hakkında konuşmak için her fırsatı değerlendirir ve bir takımı yönetmenin yüksek maliyetlerini karşılamaya yardımcı olmak için yerel sponsorlukları çekmeyi umarlar. Harry sosyal medyada haftada en az bir kez insanları koşu dünyası hakkında "eğittiği" videolar yayınlıyor. Spor hakkında çok şey biliyor, hakkını vermek lazım. Bazen tüyleri diken diken eden şey konuşması.

"Görebildiğim kadarıyla sadece o ve Reed denen çocuk vardı. Bundan daha fazla yardım olmadan rekabetçi bir ekip yönetmek zor." Yarışçılar yarış sezonu boyunca ailelerine, arkadaşlarına ve çevrelerine güvenirler. Yarışın sonunda Nome'da yardıma ve Anchorage'da düşen köpekleri almaya hazır birine ihtiyaçları var. Tyler'ın deneyimine sahip biri bunu bilir.

Babam kaçırıldığı kırıntıları bulmak için nafil bir çabayla kaşığını topluyor. "Buralarda birini tanıyor olmalı."

"Polis şefinin ve parklar ve rekreasyon müdürünün adını zikrediyordu ama onların idareci rolü oynadıklarını düşünemiyorum. Belki de bizi korkutmak için saçmalyordu?"

"Kim bilir." Babam kaşığını bir esnemeyle kaseye fırlatır ve Yukarı.

"Eve gitmeliyim. Geç oluyor." Kaşımak için uzandım Bentley'nin kafası. "Ne düşünüyorsun? Benimle gelmek ister misin?"

Bazen onu gece için ödünç alıyorum. Her gece eve bir köpekle gelmeyi ne kadar istesem de, yaşam tarzım buna izin vermiyor.

Babam iç geçiriyor ve ağır düşüncelerini açıklamak üzere olduğunu biliyorum. "Bak Marie, doğru olanı yaptığını biliyorum ama daha dikkatli olmalısın. Koşucuların senin hakkında ITC'ye gitmesine izin veremezsin. Geçen yıl Skip'le yaşadığın olay Wade için çok gürültü kopardı."

"Benimle aynı fikirdeydi."

"Evet, ama Skip'e çok sert davrandığınızı düşünen birkaç kıdemli gönüllüden de bu yüzden çok eleştiri aldı."

"Skip'in köpeklerinden biri yarıştan sonra zatürre oldu." İyileşti.

-Tanrı'ya şükür ama belki de o son yetmiş yedi mili koşmasaydı koşamayacaktı.

Babam ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Wade de aynı fikirde ve o köpeklerin sağlıklı kalmasını sağlamak için sizin gibi veterinerlerin orada olmasını istiyor. Ama şikayetler var-"

"Kimden? Skip'ten başka?"

"Bir ya da iki kişi Hatchetts'i kayırdığınızı söylüyor. Bu saçmalık. Yapmadığını biliyorum. Wade de öyle yapmadığını biliyor. Ama Harry buradaki bazı insanları kızdırdı ve onlar da karşılık vermek için bir yol arıyorlar. Sen onun veterinerisin."

"Ben aynı zamanda Jed Carling ve Darlene Wilcox'un veterineriyim." Gerçi kliniğime gelip benden torpil ve ziyaret talep etmiyorlar. Kimse Hatchet'ler kadar başıma bela olmuyor ama kimse de beni bu kadar zorlamıyor. Kulübeleri yoğun bir iş ve Harry'nin emrinde olmak bazen ne kadar nefret etsem de iyi para kazandırıyor.

Babam ellerini tekrar kaldırır. "Ne duyduğumu sordun, ben de aktarıyorum. Elçiye zeval olmaz."

"Bu insanlar suçlamalarını kışlarına sokabilirler."

"Komik, Skip'e de böyle yapmasını söylememiş miydin?" Babam kıkırdıyor. "Wade seni çaylak olarak işe aldı ve her yıl geri döndüğün için heyecan duyuyor. Ama bu işi yirmi yıldan fazladır yapıyor ve sponsorların azalması ve aktivistlerden gelen tüm bu gürültüler yüzünden giderek zorlaşıyor. Bu işi daha uzun süre yapamayacak ve onun yerine geçecek kişi sizi geri aramazsa *gerçekten* mutsuz olacağınızı biliyorum."

Ve başvuran yeterince veteriner var. Dünyanın her yerinden insanlar gönüllü olmak için geliyor.

"*Pek çok* insan hâlâ bu yarış için yaşıyor."

"Biliyorum baba." Turistlere "Iditarod deneyimi" yaşatmak için kişi başına binlerce dolar alan tur şirketleri, normal nüfuslarının iki ya da üç katına çıkan köyler, yıllık gelirlerinin büyük bir kısmını Mart ayının ilk iki haftasında elde eden restoranlar... yarışın yokluğunu sadece ruhlarında değil cüzdanlarında da hissedeceklerdi.

"Yerel halk, New York ve Los Angeles'taki küçük apartman dairelerinde Alaskalılara nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyen bu mantar karşıtı insanlardan bıkmış durumda. Şimdi, içlerinden birinin yarışçıları sabote ve tehdit ettiğini duymaya başlarsa... bu size zarar verebilir."

Babam her zaman itibarımızı korumaya hevesli olmuştur, her yeni veteriner vadiye taşındıkça bu daha da artmaktadır.

Parmaklarımı Bentley'nin yelesinde gezdiriyorum, bu basit çaba beni rahatlatıyor. "Sanırım o adamın tehditleri boştu." Umarım öyledir. "Sadece her şeyin bu şekilde gelişmesine kızmıştı."

"Peki bindiğiniz at ne kadar yüksekti?"

"*En az bir* metre boyunda." Köpeği tedavi edip buraya getirmeli, ardından Harry'nin talebini ITC'ye iletmeli ve işi onlara bırakmalıydım. Sınırları aştım, öfkemin muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin verdim. Ve eğer Tyler'ın bana söyledikleri doğruysa ve kendisine pek faydası olmayacak, başıboş dolaşan yaşlı bir köpeği kurtarıyor ve tedavi ediyorsa, belki de o kadar da kötü biri değildir.

"En azından ondan özür diledin mi?" Babama bir bakış attım.

"Biliyor musun, bazen babanın gururunu çok fazla taşıyorsun. Keşke annene daha çok çekmiş olsaydın."

"Annem onu azarlardı." Özellikle de o kendini beğenmiş gülümsemeyi sergilediğinde.

"Muhtemelen." Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Ama muhtemelen ekibiyle birlikte geldiğinde kontrol noktasında onunla yollarınız kesişecek, o yüzden belki de oraya gidip suları yumuşatmayı düşünmelisiniz. İyi şartlarda olmak, ayrıldığın şartlarda olmaktan daha iyidir."

Haklı, ama bu benim için iyi olmadı. "Oraya geri dönme düşüncesi bile tansiyonumu yükseltiyor."

Babamın gözleri parlıyor. "Hey, eğer bu konuda doktora gitmek zorunda kalırsan, kırmızı bir boya kalemi getirmeyi unutma."

"Kanımı alabilirsin diye mi?" diye inliyorum, sesim monotonlaşıyor.

Kıkırdıyor. "Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim, ha?"

"Sineye çek, Marie." Kamyonetim garaj yolunun sonunda kayarak dururken derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Gökyüzü bulanık ve görünürde dağ silsilesi yok. Bugünkü hava tahminlerine göre öğleden sonra on beş santime kadar kar yağacak ama şimdiden iri taneler havada uçuşmaya başladı bile.

Bütün geceyi ve sabahı Tyler Brady ile tekrar yüzleşmek için kendimi zihinsel olarak hazırlayarak geçirdim, ancak çiftlik kapısı, direğe asılı yeni bir zincirle her türlü geçiş umudunu engelliyor.

"Zaman kaybetmiyorsun, değil mi?" Yine de rahatladım, çünkü bu onunla yüz yüze görüşmek zorunda olmadığım anlamına geliyor.

Sürücü koltuğundan kayarak iniyorum, el yazısıyla yazdığım ve dört kez denediğim notu rüzgârda uçup gitmesin diye eldivenimin içinde sıkı sıkı tutuyorum. Bu bir "ne olur ne olmaz kapı kapalıdır" mektubuydu ama aynı zamanda yüksek sesle söylemeden önce düşüncelerimi sıralamanın bir yoluydu. Bu düşüncelerden herhangi birinin *tam olarak* özür olarak adlandırılabilirdiğinden emin değilim. Daha çok, kızak köpeklerinin dün koşarken ne kadar sağlıklı görüldüğünden bahseden bir ateşkes gibi. Her iki durumda da, yapılacak en doğru şey bu. Bu küçük zeytin dalını uzattıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim.

Elim posta kutusunun kapısındaiken, parlak sarı İzinsiz Girilmez uyarısının hemen altındaki bir ağaca monte edilmiş yeni bir tabela görüyorum - üzerinde floresan turuncu spreylenmiş harflerle "Haçlılar Giremez" yazan büyük dikdörtgen bir kontrplak parçası.

"Ah, seni *çocuk*." Notu avucumun içinde buruşturarak kamyonetime doğru yürürken yanaklarım yanıyor. Onu yolcu koltuğumun zeminine fırlatıyorum, kamyonetimi vitesle takıyorum ve çekip gidiyorum.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mart

Araba yolundan yukarı çıkarken yaprak dökmeyen dallar yeni yağmış kar tabakasının altında sarkıyor. Jonah'ın hangarı solumda beliriyor ama turuncu-beyaz Piper'ı Archie çoktan özel pistte kalkış için bekliyor.

Jonah önde çömelmiş, kayaklardan birini inceliyor. Alt yarısını sıcak tutmak için lacivert kutup tulumu giymiş, parkası ise açık kokpit kapısının üzerinde asılı duruyor.

Onu her gördüğümde olduğu gibi kalbim sıkışıyor, derin bir nefes almadan ve kendime bunun kismet olmadığını, onun adına mutlu olduğumu hatırlatmadan önceki o bir saniyede.

Neyse ki, aylar geçtikçe ve gerçeklik yerleştikçe, üzüntü derin bir acıdan ziyade donuk ve kalıcı bir hayal kırıklığı haline geliyor. Ben de bunun geçeceği günü bekliyorum. İşte o zaman gerçekten hayatıma devam ettiğimi hissedeceğim.

Kamyonetimden atladım ve "Hawaii'ye dönmüş olmayı mı diliyorsun?" diye seslendim. Onu sadece bir kez ve kısaca gördüm, Calla'yla birlikte bir ay önce döndüklerinde. Eskiden sahip olduğu koyu altın rengi bronzluk çoktan gitmiş, yerini tipik zeytin rengi tenine bırakmıştı.

"Alaska'da saman balyaları ve domuz göbeği uçurmak varken mi? Dalga mı geçiyorsun?"

Botlarım kara batarken gülüyorum. Beni yarı yolda karşılıyor, geniş, sıcak göğsüne ve yumuşak flanel gömleğine sarıyor.

Irish Spring sabunu gibi kokuyor. Şık sakalını kesmek gerekebilir ama sakalları, Calla öncesi günlerdeki sarı sakallarının yakınında bile değil. Bazen özlüyorum.

"Beni bunu yapmaya nasıl ikna ettin Marie?"

Sadece bir saniyeliğine sıcaklığının tadını çıkarıyorum - ortalama bir insandan daha sıcak koşuyor - ve sonra uzaklaşıyorum, daha uzun bir şeyin benim açımdan dostça olmanın ötesinde yorumlanabileceğinin aşırı farkında olarak. "Çünkü kış mevsimindeyiz, canın sıkılıyor ve açıkçası seni uçmakla ilgili *herhangi bir şeye ikna etmek çok kolay*."

Ve Iditarod'un veterinerlere olduğu kadar gönüllü pilotlara da ihtiyacı var. Her yıl en az otuz pilot, IAF olarak da bilinen Iditarod Hava Kuvvetleri'ne katılmak için adım atıyor. Çoğu sadece hava yoluyla ulaşılabilen yirmi altı -yıla göre değişmekle birlikte- kontrol noktasına malzeme ve gönüllü taşıyan onlardır. Aynı zamanda medya uçuruyor ve patika boyunca bırakılan köpekleri Anchorage'a geri götürüyorlar.

Jonah gönüllü olabilir ama uzun vadeli bir fırsat var, ben de onu bu şekilde bağladım. Dünyanın dört bir yanından yarışa tanıklık etmek isteyen hayranlar ve turistler geliyor. Pilotlara onları uçurmaları için çok para ödüyorlar ve her zaman iş arayan bir uçuş kiralama şirketi sahibi olarak bu, Jonah'ın dahil olması ve kendini tanıtmayı için bir fırsat.

"Evet, evet." Jonah mahcup bir şekilde sırtıyor. "Gerçi birkaç yıl oldu. Ne kadar çok iş olduğunu unutmuşum." Sol kolunu önüne doğru uzatıyor. "İki haftadır elli kiloluk torbaları taşıyorum."

"Seni rahatsız mı ediyor?" Geçen yaz bir uçak kazasında o kolu kırılmıştı, Jonah iki yıl içinde ikinci kez düşmüştü. Hayatımın en korkutucu gecelerinden biriydi, kurtarma ekibinden gelecek telefonu beklerken, onu sonsuza dek kaybettiğimizden korkuyordum.

"Hayır. Sadece sızlanmak için sızlanıyorum. Büyük köpek ve midilli gösterisini izlemek için Anchorage'a gittin mi?"

"Köpek ve ren geyiği gösterisini mi kastediyorsun?" Iditarod'dan önceki hafta sonu her zaman büyük bir hafta sonudur; koşucular ve köpekleri Willow'daki resmi yarış startına götürülmeden önce Anchorage şehir merkezinde ekipler için bir törenle start verilir. Günler, medya röportajları ve on bir millik şehir şeridi boyunca yola çıktıklarında favorileri için tezahürat yapan seyircilerle doludur. Bu spor, şehir ve tüm eyalet için o kadar önemli bir etkinlik ki, gerçekleşmesi için her şeyi yapıyorlar. Bir Mart ayında, özellikle ılıman geçen kış nedeniyle, organizatörler bir tren dolusu

Fairbanks'ten gelen kar, ekiplerin kayarak geçebileceği bir pist oluşturdu.

Törenselsel başlangıç, evcil bir ren geyiği sürüsünün sokaklarda koşmasıyla tamamlanır.

Başımı salladım. "Çok meşgulüm. Yarış öncesi kontroller falan." Iditarod'dan önceki bir aylık sürecin son adımı; yarışçıların köpeklerinin yarışa uygun olduğunu kanıtlamaları, bir dizi testten, kurt dökme tedavisinden ve veteriner onayından geçmeleri gerekiyor. "Ayrıca, Skip'in hayranlarına el sallarken kendini *beğenmiş* yüzünü görmek istemedim." İçlerinden birinin internette kliniğim hakkında sert bir eleştiri bıraktığından şüpheleniyorum. Müşteri listemde Shanna adında biri yok ve hizmetle ilgili suçlamaları belirsizdi. Bana kişisel bir saldırı gibi görünüyordu, hatta yorumlarında Iditarod'dan bahsedecek kadar ileri gitmişti.

Jonah'nın ağır kaşları çatıldı. "O adam sana *hâlâ* sorun çıkarıyor mu?" "Sanırım göreceğiz."

"Onu patikadan alıp kimsenin bulamayacağı bir yere bırakmamı mı istiyorsun? Çünkü bunu yapacağım. Merak etmeyin, köpeklerin eve sağ salim dönmesini sağlayacağım."

Gülüyorum. IAF'nin patika boyunca tırmalayan koşucuların imdat çağrılarına cevap verdiği biliniyor - bir kar fırtınasında yönlerini kaybedebilirler, yaralanabilirler ya da daha fazla devam edemeyeceklerine karar verebilirler ve güvenli bir yere geri götürölmeleri gerekir. Jonah bir adamı Alaska tundrasında ölüme terk etmekten bahsediyor olsa da, onu tanırırsak, yolları kesişirse Skip'in hayatını cehenneme çevirecektir.

"Bu konuda sana geri döneyim, ama sanırım Skip bu yıl benden uzak duracak." Aksine, hakkında birkaç heyecanlı fısıltıdan fazlasını duyduğum Iditarod'un parlak çaylağıyla karşılaşmaktan daha çok endişelenmeliydim.

Sözüne sadık kalan Howie, yüzleşmemizden bir hafta sonra Frank Hartley'e uğradı ve Tyler'ın Nymeria'yı tedavi için kliniğe getirdiğini doğruladı. Fatura çok kabarıktı ve Tyler şikâyet etmeden hepsini karşıladı. Howie Howie olduğu için, bir ay sonra *tekrar geldi* ve Frank Nymeria'nın kısırlaştırıldığını, neredeyse 10 kilo aldığını ve bambaşka bir köpek gibi göründüğünü doğruladı.

Tyler henüz yarışa bile katılmadı ama ismi şimdiden hem seyirciler hem de toplum üzerinde sıcak bir etki yaratmaya başladı. Wade bile babamla yaptığı sıradan bir sohbet sırasında Tyler'ın köpeklerinin şimdiye kadar gördükleri en formda köpekler olduğunu ve Tyler'ın dereceye girmesinin kendisini şaşırtmayacağını söyledi.

Ve görünüşe göre, bu hafta sonu insanların tanık olduğu Tyler ve ekibinin küçüklüğüne dayanarak, yarış sırasında örnek köpek bakımı sergileyen yarışçıya veteriner ekibi tarafından verilen Leonhard Seppala İnsani Yardım Ödülü hakkında fısıltılar var.

Jonah'nın buz mavisini gözleri bir an beni inceliyor. "Seni rahatsız eden bir şey mi var, Lehr?"

Hatchet'lerin benim zayıflığımla oynamasına izin verdiğim için vicdanımı kemiren bu duygunun yanı sıra, o günkü davranışımın örnek olmaktan *çok* daha az olduğunu mu? Bu adamı hayvanlara kötü muamele etmekle suçladığım ve bir ay sonra insani yardım ödülünü kazandığı duyulursa, bu bir şey olmaz mıydı? Skip bununla bir gün geçirirdi.

En azından daha büyük bir insan olup o notu posta kutusuna bırakmalıydım.

Pişmanlığımı bir kenara itiyorum. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Gitmeden önce yapmam gereken çok şey vardı." Yarış kontrol noktalarında gönüllü olmak, para kazanmaktan ve hastalarla ilgilenmekten uzak kalmak anlamına geliyor. Cory kaleyi koruyor ve babam acil durumlar için devreye girebiliyor ama yine de kapanmak için uzun bir süre. Neyse ki Jonah beni uçakla göndermeyi teklif etti de ekipteki diğer veteriner hekimlerle bir gün erken yola çıkmaktan kurtuldum.

"Merak etme." Omzuma ağır bir el indirdi. "Kontrol noktasında uykunu alabilirsin."

Gülüyorum. "Ahmak." Bu yıl iki yerde görev yapacağım, her ikisi de uzak yerler, erzak için bir köy ya da sıcak bir duş için akan su bile yok. İlki, iki sıradağ arasında ve iki büyük nehrin birleştiğı yerde bulunan Rohn, otuz saatlik bir süre içinde elli sekiz ekip ve sekiz yüz kadar köpeğin geçişine sahne olabilir. Bazıları sadece birkaç dakika, bazıları ise birkaç saat kalacaktır. Birkaçı ise kontrol noktasını zorunlu dinlenme duraklarından biri haline getirmeye karar verebilir.

Oradan bir IAF pilotu beni beş kontrol noktasından geçirerek Cripple'a, altına hücum günlerinden kalma hayalet bir kasaba ve rotanın resmi yarı noktasına götürecektir ve orada her şeyi yeniden yapacağım.

Soğuk, zorlu bir hafta olacak ve günde en az bir kez, genellikle uyku tulumumdan çıkmaya çalışırken, hayatımdaki seçimlerimi düşüneceğim.

"Yakında harekete geçmeye hazır mısın?"

"Evet, eşyalar dolu. Seninkiler için yardım ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim. Fazla bir şeyim yok." Sıfırın altında bir uykutulumu ve şilte pedi, bir de kat kat sıcak tutan bir spor çantası. Ve tabii ki yanıma almadan hiçbir yere gitmediğim sağlık çantam. "Calla nerede?" Jonah'ı uçuştan önce uğurlamayı asla kaçırmaz.

"Kiracıların kahve makinesini çalıştırmasına yardım etmek için kulübeye uğraması gerekti ama yakında burada olur."

Donmuş gölün karşısına bakıyorum, gerçi Airbnb'de kiralık bir kulübeye dönüştürdükleri metruk küçük kulübe bu açıdan görünmüyor. "Çok rezervasyon alıyor musunuz?"

"Balayından beri *sağlam*. Kim bilebilirdi ki?" Başını sallıyor. "O kadar parayı oraya yatırmak istediği için deli olduğunu düşünmüştüm ama haklıymış."

"Pek çok konuda haklı." Calla, Trapper's Crossing'e taşınmaya direnmiş olsa da, bir zamanlar rustik ve çöp dolu bir kütük kulübeyi rahat bir cennete dönüştürdü.

"Bunu ona söyleme. Bir sonraki dövüşümüzde bunu bana karşı kullanır." Kutuya bir alet atar ve ceketine uzanır.

Kamyonuma doğru yürürken bir kar motorunun hafif vızıltısını yakalıyorum. Eşyalarımı arkaya taşıdığımda Calla hızla geliyordu.

Yüklü kollarımı ölçerken gözleri parlıyor. "Şerpa gibi görünüyorsun."

"Kendimi öyle hissediyorum." *Ve bir açık hava dergisinin kapağını süslemeye hazır görünüyorsun.* Uzun, karamel rengi saçları yüzünü çerçeveliyor, siyah örgü şapkasındaki kürk ponponu karla tozlanmış, her zamanki gibi mükemmel. Ne olduğunu tam olarak kestirmek zor ama Calla'nın bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişörtü bile şık gösterebilen bir görünümü var. Annesi Susan'la düğünde tanıştım ve Calla'nın bu yeteneği ondan miras aldığı çok açık. Calla'nın girip de dikkat çekmediği bir oda olduğundan emin değilim.

Bir zamanlar onu bu yüzden ve benim olmadığım diğer her şey için kıskanıyordum - yani Jonah'ın ilk tercihi olduğu için. Onun tek seçimi. Geceleri yatağında uzanır, Jonah için daha uygun olduğum tüm yolları, neden beni seçmesi gerektiğinin nedenlerini sıralardım. Onun başka bir Teegan olmasını diledim, zamanla ve mesafeyle kaybolan bir ilgi. Jonah'a nasıl hissettiğimi daha önce söylemediğim için kendime lanet ettim, sanki bu bir fark yaratabilirmiş gibi.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Keşke acının ve kıskançlığın ötesinde olduğumu söyleyebilseydim, ama Cory'nin bana birden fazla kez hatırlattığı gibi, ben sadece bir insanım. Hayaller yıkıldığında sızlayan bir kalbim ve umutlar boşa çıktığında gözyaşlarından bir nehir oluşturabilecek duygularım var.

Sadece umudun

olsun. Umut etmeyi

bırakma.

Eğer buna yeterince uzun süre ve sıkı bir şekilde inanırsanız, gerçekleşecektir.

Bir insanın tutunabileceği ne kadar aptalca ve tehlikeli bir düşünce.

Kalbimi kıran şey umuttu. Ne Jonah, ne de Alaska'ya habersiz gelen bu şehirli Toronto'lu kız.

"Tanrım, Marie. Neden bu kadar inatçısın? Al, biraz da bana ver." Jonah kollarımın altındaki bohçaları çekip çıkarırken sesi sinirli geliyor, siyah veteriner çantamdan başka bir şeyim kalmıyor. "Oradaki her şeyi hallettin mi?" diye omzunun üzerinden Calla'ya sesleniyor, o da çoktan uçağa doğru yola koyulmuş.

"Evet. Her şey yolunda." Calla kar makinesinden iniyor, beyaz tavşan botları kara batıyor. Jonah'ı takip ederek birbirimize ayak uyduruyoruz, nefeslerimiz önümüzde dalgalanıyor. "İlk durağınızın Rohn güvenlik kulübesi olduğunu duydum?"

"Evet. Biliyor musun?"

"Oraya birkaç kez gittik. Bir keresinde bir gece kaldık." Gülümsemesi gizemli. "Kulübede mi uyuyorsun?"

Gülüyorum. "Tanrım, hayır. Orayı yemek ve koşucular için kullanıyorlar." Her yerde cesetler olacak, birileri bir saat dinlenmek için nereye bir uyku yastığı sığdırabilirse. "Ben bir çadırda olacağım."

Yüzünü buruşturuyor.

"Sakın eleştirmeyin. Çok daha özeller ve içlerinde soba var. Jonah'a sor. O da bir tanesinde kalmıştı-" Jonah'ın IAF'de gönüllü olduğu son seferde benimle birkaç gece çadırda kaldığını söyleme hatasını yapmadan önce sözümü kesiyorum. Yalnız değildik ve onun iğrenç horlamasını bastırmak için kulaklarımı tıkaçla doldurmam dışında hiçbir şey olmadı, ama omurgamdaki uyarı iğnesi bunun önemli olmayabileceğini söylüyor.

Calla ve ben şu anda iyi anlaşıyor gibiyiz, ancak bu noktaya gelmemiz zaman aldı ve yol boyunca birkaç darbe aldık. Sanırım Alaska Wild'da tanıştığımız o ilk gün beni anladı. Jonah'a olan hislerimin platonik olmadığından, onun yerini seve seve alacağımdan hep şüphelenmişti. Ve bu arada

Beni hiç sorgulamadı ya da yüzüme karşı suçlamadı, geçen yıl yüzleşmeyi beklediğim bazı anlar oldu.

Jonah ve benim bir geçmişimiz ve yakın bir arkadaşlığımız var ve onun üzerinde sahiplenici bir tutumum olduğunu itiraf eden ilk kişi ben olacağım. Ama ben daha fazlasını istiyordum ve o da bunu biliyordu. Bana her baktığında, pembe dudaklarının gergin bir çizgi halinde kıstığını gördüm. Bana Toby'yi ayarlamaya çalıştığında, dile getirmediği sözlerinde bunu duydum. *Kendi erkeğini bul, Marie. Bu benimki.*

Roller tersine dönseydi, farklı davranacağımı söyleyemem. Onun temkinli davranması anlaşılabilir bir şeydi, tıpkı Jonah ile yaşadıklarına duyduğum kıskançlık gibi. Calla hayatını topladı ve onun için başka bir ülkeye, bıraktığı her şeyden çok farklı olan bir eve taşındı. O ilk aylarda büyüme sancılarıyla yüzleştiler ve işte ben, Jonah ne zaman dertleşecek bir kulağa ihtiyaç duysa koşup gelen o kadın "en iyi arkadaş" tım.

Güvensizliğinin temelinde Jonah'a karşı pek de gizli olmayan hislerimin mi yattığını, yoksa Jonah'la onun sahip olmadığı bir şeye, bir geçmişe sahip olduğum için benim hakkımda ne olursa olsun böyle mi hissedeceğini bilemiyorum.

Benim için kavga ettiklerinden şüpheleniyorum ama Jonah bunu asla açıklamadı. Beni savunduğundan hiç şüphem yok; o böyle biri.

Ama bir ara nefesimi tuttum, Jonah'a bir ültimatom vermesini bekliyordum ve cevabının ne olacağından *korkuyordum*. *Hâlâ* korkuyorum çünkü Jonah'ın kimi seçeceğini biliyorum.

Ama geçen yazdan bu yana işler değişti, Calla Alaska'da kendi yolunu buldu. İkisi evli ve Calla benim onun hayatındaki varlığımla barışmış görünüyor. Belki bir gün birbirimizi arkadaş olarak görürüz. O zamana kadar, kocası ve benim bir çadırı paylaştığımız anıları gündeme getirerek hala yanıp yanmadığını görmek için kömürleşmiş bir kütüğü dürtmeyeceğim.

"Hey, bebeğim!" diye bağıyor Jonah'ın ardından. "Bandit'ten bahsetmiş miydin?"

Bagajımı uçağa yerleştirirken "O iyi," diye sert bir yanıt verdi.

"Neden? Onun nesi var?" Ben soruyorum.

"Normalden çok daha fazla uyuyor ve daha az yiyor."

"Hala kış mevsimindeyiz." Rakunlar kış uykusuna yatmazlar ama soğuk havalarda kulübelerinde saklanma eğilimindedirler. Rakunlar konusunda uzman değilim. Vahşi doğada birkaç yıldan fazla yaşamadıklarını biliyorum, ancak Bandit günlük beslenmeleri ve komşularının yakın zamanda onlar için inşa ettiği iyi yalıtılmış bir tavuk kümesi ile rahat bir

yaşam sürüyor.

"Evet, belki. Sadece... bilmiyorum, depresif görünüyor." Jonah homurdanıyor. "*Depresif* bir rakun mu?"

"Sanırım bir arkadaşına ihtiyacı var." "Onun bir arkadaşı *var*. Zeke."

Calla Jonah'a ters ters bakar. "Başka bir rakun demek istedim. Buraya taşındığımızda bir tane bulacağımı umuyordum ama etrafta hiç görmedim." Bana, "Sana hiç başıboş hayvan getiren oldu mu?" diye soruyor.

Bocalıyorum. "Başıboş rakunlar mı? Şey, *hayır*. Alaska'da gerçekten hiç yok." Güneybatıda ve adalarda gizlendiklerine dair garip bir söylenti var ama eyaletin geri kalanı misafirperver değil.

"Ne demek istiyorsun?" diyor yavaşça, gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Peki ya Haydut?"

O zaman anladım. Jonah'ın geniş sırtına bakıyorum, "Ona hiç söylemedin mi?" diye sorarken sesimde kuşku var.

"Hiç gündeme gelmedi."

"*Ne* hiç gündeme gelmedi?" Calla Jonah'dan bana bakıyor.

Arkadaşıma başımı salladım. "Klinik için ihtiyacım olan bazı ekipmanları almak için hafta sonu Port Angeles'a uçtuk ve Jonah'ın spor çantasını asla sonuna kadar kapatmadığını biliyor musun? Her zaman 15 santim kadar açık bırakır."

"Evet..." Calla'nın aklından geçenleri görebiliyorum. Belki de onun bu küçük alışkanlığını hiç fark etmemiştir.

"Eve dönmek için uçağı yüklerken Haydut sürünerek içeri girdi." Yolculuk boyunca hiç ses çıkarmadı, yakıt molalarının hiçbirinde bir kez bile ses çıkarmadı. Bütün yol boyunca uyumuş olmalı. Onu keşfettiğimiz anı hatırlayınca kıkırdıyorum. "Evime dönmüştük ve Jonah kıyafetlerini yere atıyordu. Küçük siyah-gri tüy yumağı yuvarlandığında attığı çığlığı duymalıydınız."

Calla hâlâ şaşkın görünüyor. "Ama babam onu verandanın altında bulunduğunu söyledi..." Sesi kesilirken kaşlarını çatıyor.

"Çünkü ben de ona öyle söyledim," diyor

Jonah. Ben gülüyorum. "Wren yalan söylediğini biliyordu!"

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet! Max ve diğer pilotlar seninle alay etmesin diye ve eyalete rakun salgını getiren adam olmaktan korktuğunu bildiği için bu hikayeye bağlı kalmana izin verdi." İnsanlar bu yaratıkları buraya getirmeye çalışmışlar ama hiçbir zaman gelişememişler. Jonah, rakunların

bu sefer düzenli bir baş belası olmayı başaracaklardı. Sanki Bandit ıslanmışında bir cin gibi çoğalacakmış gibi.

"Benim için kıcımlı kollamakta her zaman iyiydi." Eski patronunu andığımızda her zaman olduğu gibi Jonah'nın dudaklarına hüznü bir gülümseme dokunuyor. Şimdi onun müstakbel kayınpederi.

"Yine de onu görmeliydin Calla. Jonah Bandit'in yaşayamayacağından çok korkuyordu ve onu bırakmak istemedi, bu yüzden bütün bir *haftayı* benim evimde geçirdi ve onu bu küçük biberonla besledi." Jonah'ın onu nasıl tuttuğunu taklit ederek elimi önümde bir fincan şeklinde tutuyorum. "Ve Bandit'i kontrol edebilmek için beni gecede beş kez uyandırırdu."

"Pekala, pekala, hikaye zamanı bitti." Jonah sırtıyor.

"Onu öldürmek istedim, o hafta çok uykusuz kaldım." Gerçek şu ki, sabahın üçünde paniklemiş bir Jonah tarafından sarsılarak uyandırılmak hiç de keyifli değildi ama onu öldürmek de istemedim. Tam tersine. Küçük, çaresiz bir hayvana böyle yaltaklanmasını izlemek? Tüm bu deneyim onu daha çok sevmemi sağladı.

Calla'nın yüzünü gördüğüm anda hatamı anladım.

"Bilmem gereken, 'gündeme gelmemiş' başka bir şey var mı? Bilirsin, senin *karın* olduğum için." Jonah'a sert bir bakış atarken ses tonunda belirgin bir kızgınlık var.

Belki de aşırı hassasım, ama bu soruyla birlikte söylenmemiş sözleri de duyuyorum. *Marie'nin bilip de benim bilmediğim başka bir şey var mı?*

Ve işte buradaydım, herhangi bir bölgesel yangını körüklememek için elimden geleni yapıyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" Jonah Archie'nin arka kapısını çarparak kapatıyor ve bir saniyesini ayırıp bana "çok teşekkürler" der gibi bakıyor.

Calla'ya garip bir gülümseme sunuyorum ve sonra koltuğuma tırmanmak için uçağın benim tarafıma geçiyorum, sessizce en iyi arkadaşşıma lanet okuyorum. Onu ne kadar sevsem de birçok kusuru var.

Jonah mesafeyi kapatırken Calla'nın kızgınlığı yüz hatlarına yayılıyor. Konuştuklarını duyamıyorum ama hayal edebiliyorum. İkisi de dik başlı, bir tartışmada geri adım atmak istemeyen tipler. Bir voleybol takımındaki rakip oyuncular gibi ileri geri şakalaşmalarını izlemek eğlenceli olabiliyor. Çoğu zaman Jonah son derece uygunsuz ve iğrenç bir şey söylüyor ve bu ya durumu yatıştırıyor ya da bir nükleer bomba patlatıyor.

Ama kavgaları da gergin olabiliyor. Umarım benim adım karışmaz. Şimdiye kadar ikisi de bu tarafa bakmadı, bu da iyiye işaret.

Calla'nın ağızının kenarları yukarı doğru kıvrılmadan önce seğiriyor. Başını ona doğru sallıyor. Hâlâ kızgın olabilir, ama adam öfkesini hızla eritiyor, öyle ki rahatça gidebileceğini düşünüyor. Saatini kontrol ediyor ve sonra onu kollarına çekiyor.

Onlar öpüşürken arkamı dönüyorum ve bakışlarımın donmuş göle, ağaç sırasına ve uzakta olduğunu bildiğim, bulutlar tarafından gizlenmiş dağ sırasına yerleşmesine izin veriyorum.

Ve nefes alıyorum.

Onların sahip olduklarına sahip
olabilecek miyim? Artık hayal
edemiyorum.

Jonah'ın koca gövdesini koltuğuna çekip kokpit panelindeki düğmeleri çevirmeye başlaması birkaç dakika alıyor. "Tamam, hadi şu gösteriyi yola koyalım." Ruh hali bozulmamıştı, bu yüzden Calla ve Jonah'ın dünyasında her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorum.

Kulaklığı kulaklarıma taktım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen bir aptalsın."

"Hiç gündeme gelmedi!" diye savunmaya geçiyor ama sonra mırıldanarak ekliyor, "Evet, biliyorum."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Keenan "Bir kafa lambası görüyorum!" diye bağırdığında saat neredeyse akşamın yedisiydi.

Benim dışımda üç veteriner, iki veteriner teknisyeni, iletişimle ilgilenen iki kişi, geri dönen köpeklerle ilgilenen bir kişi, bir yarış hakemi ve yarışçıların zamanlarını kaydetmekten yemek pişirmeye kadar her şeyle ilgilenen sekiz gönüllü olmak üzere toplam on sekiz gönüllümüz, yarışçıların gelişini izleyebileceğimiz bir noktaya koşuyor.

Rohn kontrol noktası yarışın iki yüz milden biraz daha az bir kısmında yer alıyor, ancak buraya ulaşmak için geçmeleri gereken yol, bin millik parkurun en yüksek noktası ve Alaska sıradağlarında üç bin fitin üzerinde bir yükseklik. Ve bunu geçtikten sonra, hava durumuna bağlı olarak keyifli bir gezi ya da beyaz mafsallı bir çile olabilen Dalzell Boğazı ile karşı karşıya kalıyorlar. Birden fazla yarışçı bu durağa kızakları kırılmış ve yaralanmış olarak varmıştır

-Kanlı alınlardan kırık ayak bileklerine kadar her şey.

Neyse ki hava bu yıl işbirliği yaptı ve patika ekibinin dere üzerine inşa ettiği kar köprüleri tuttu.

"Kim olduğunu düşünüyorsunuz?" Son yirmi yıldır kontrol noktasını yöneten koca göbekli adam Keenan, gözlerini kısarak ladin ağaçlarının ötesine ve karanlık mesafeye bakarken özellikle kimseye sormuyor. Yakında hava zifiri karanlık olacak; dolunayın hediyesi kalın bulut tavanının ardında işe yaramıyor.

Her kızığın önünde, yarışçıların tam olarak nerede olduklarını ve ne kadar hızlı gittiklerini takip eden hayranlara bildiren bir GPS takip cihazı var, ancak iletişim ekibinin yarış verilerini toplamasını ve paylaşmasını sağlamak için yalnızca küçük bir jeneratörün bulunduğu burada, bilgi seyrek ve sivilceli. Ayrıca, bizzat öğrenmek daha heyecan verici.

"Paramı Hatchett'e yatırıyorum," diyor Marty. "Geçen yıl Rohn'a ilk gelen oydu."

Roger, "Skip çok sıkı çalışıyor," diye karşı çıkıyor. "O olduğuna bahse girerim. Hatta bahse girerim tüm bu yarışmayı o kazanacak."

İfademî eğitiyorum. Bu gönüllülerin hepsiyle daha önce çalıştım, bu yüzden onları iyi tanıyorum. Roger yardımsever ve nazik bir adamdır, tek hatası koşucuları beğenmesidir.

Kendi iyiliğim için umarım yanıliyordur çünkü kontrol noktasının baş veterineri Terry beni ilk gelen ekipte görevlendirdi.

"Bakın! Bir tane daha var!" diye bağıyor bir başkası, çok geride olmayan ışığı işaret ederek.

Parkamın içine girip ağaçların arasından ekiplerin yaklaşmasını izliyorum ve zihinsel olarak kendimi şu andan yarın sabaha kadar gelecek olan köpek akınına hazırlıyorum. Daha rekabetçi yarışçılar önce gelip çabucak gidecekler, sadece Iditarod'u bitirdiklerini söylemek için yarışan ekipler ise gece boyunca akın edecek ve beş altı saat dinlenecekler. Ancak herhangi bir sorun çıkmazsa yarın gece *hepsi* buradan ayrılmış olacak.

Yarışçılar sıradağları aşır kendi seçtikleri bir kontrol noktasında yirmi dört dinlenme molası vermeye başladıklarında, bir kontrol noktasındaki ilk ve son yarışçı arasındaki süre uzar. Cripple'da üç güne yayılan ekipler olmasını bekliyorum.

Giriş saatlerini kaydetmekle görevli gönüllüler hazırlanırken, tezahürat ve alkış sesleri yükselen zirveler arasındaki derin ve sessiz vadide toplanıyor; kontrol noktası pille çalışan ışıklarla, ısınmak için yakılan ateşlerle ve onları karşılayan bir pankartla işaretleniyor.

"Bu Skip!" diye bağıyor biri, aynı anda yuvarlak yüzünü seçebiliyorum.

İçimde bir gerginlik var. Dikkatimi içeri doluşan köpeklere verip yürüyüşlerini izliyorum. On dördü de hâlâ onda ve hiçbirinde topallık görmüyorum.

Derin bir nefes alarak öne çıktım.

"Boyd? Neden bunu almıyorsun?" Terry başını Skip'e doğru sallayarak ilan etti. "Marie, diğerini al." Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda hiçbir şey ve her şeyi söylemiyor. Ben aptal değilim. Wade ona araya girmesini söyledi. Skip'in köpeklerini kontrol eden kişi işini yaptığı sürece benim için sorun yok.

Boyd, tuzakçı şapkasını başına doğru çekerek kızak ekibine doğru ilerliyor. Kısa süreli bir alana park etmişler, yani Skip kısa süre içinde ayrılmayı planlıyor.

Tanrı'ya şükür.

Rohn'un ilk gelişinin fotoğraflarını çeken muhabirleri görmezden gelerek sabırla bir sonraki yarışçıyı bekliyorum.

İki dakika sonra Harry içeri girdi.

Gönüllüler ekibin başına üşüşürken dilleri sallanan köpeklerle gülümsüyorum. Her birini ismiyle tanıyorum ve hepsini doğduklarından beri tedavi ettim. On dördünü saydığımda belirgin bir rahatlama dalgası var, hepsi de bacaklarının üzerinde güçlü bir şekilde duruyor, en ufak bir sertlik ya da mücadele belirtisi yok.

"Dost bir yüz gördüğüme sevindim, Doktor!" Kat kat giyinmiş ve kürklere bürünmüş olmasına rağmen Harry'nin yanakları pembeleşmiş, rüzgârdan yanmış.

"Hey! Bu da ne demek oluyor?" Peter, Harry'nin tam giriş saatini işaretlemek için panosunu çıkarmış, sahte bir kızgınlıkla ilan ediyor. "Burada *hepimiz* dost canlısıyız."

Harry sırtıyor. "Güzel. *Güzel* bir yüz."

"Bu konuda tartışamayız." Peter dağınık, karla kaplanmış sakalını sıvazlıyor.

Flörtünü görmezden geliyorum -Harry geçmişte de böyle yorumlar yapmıştı, ama hepsi göstermelik ve anlamsızdı. Onu şehirde birlikte gördüğüm kızlara bakılırsa on beş yaş kadar büyüğüm. Köpekleri başka bir kısa mola yoluna yönlendirip kızıağı kar kancasıyla sabitlerken onu takip ediyorum.

Ona ulaştığımda fotoğrafçı çekimini tamamlamıştı ve ben de işimi yapabiliyordum. "Orada her şey yolunda mı?"

"Daha iyiydi ama daha kötüsü de oldu. Bir sürü buzlu nokta var." Kızıağından atlıyor ve bana vermek için köpek takımı günlüğünü çıkarıyor. "Bu yıl köprüleri dar yapmışlar. Kesin birinden kayacağım sandım." Dizlerinin üzerine çöküyor ve Bowser ile Sheeba'nın burunlarını okşuyor. "Bu ikisi bunun olmasını engelledi."

"Herhangi bir endişeniz var mı?" Önceki duraklardaki veterinerlerin notlarını hızlıca tarıyorum.

"Hayır." Harry bunu başını sallayarak noktaladı. "İyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyorlar."

"Güzel." Skip'in aksine, Harry'nin takımını dikkatle izleyeceğini biliyorum. Daha önce onun için köpekleri uyutmak zorunda kalmıştım. Başlarını tuttu ve

her seferinde ağladı. Harry'nin tüm hatalarına ve beni kızdıran yönlerine rağmen, köpeklerine olan sevgisini ilk savunan ben olacağım.

Güvenlik kulübesine doğru başımı sallıyorum. "Keenan'ın ocakta bir tencere geyik biberi var."

"Hayır. Diğerleriyle arama biraz daha mesafe koymak istiyorum." Bakışları Skip'e doğru kayıyor, sonra omzunun üzerinden patikanın aşağısına bakıyor. "Çok uzak olmayan bir yerde birini gördüm ama kim olduğunu anlayamadım. Umarım o pislik Brady değildir."

Harry, Nymeria ile ilgili bilgi almak için aradığında ve ben de durumu açıkladığımda hiç mutlu değildi. Belli ki umutlarını farklı bir sonuca bağlamıştı. "Bir çaylak için *gerçekten bu* kadar endişeleniyor musun?"

"Hayır," diye alay ediyor. "Bu yarışı beşinci kez koşuyorum. Bu yıl ben kazanacağım, siz de izleyin." Kızağından bir paket donmuş somon çıkarıyor ve her köpeğe bir atıştırma dağıtıyor. "Neden herkesin onu bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Köpekleri özel bir şey değil. Buraya gelip kendini bir bok zannettikten sonra Alaska'nın gerçekte nasıl bir yer olduğu konusunda kaba bir uyanış yaşadığına bahse girerim."

Onun seksi olduğunu düşünen tek kişi o değil. Harry spot ışıklarından kendi payına düşenden fazlasını almaya alışkın - bir Hatchett olarak, çok genç olarak. Daha fazla ilgi çekebilecek başka birinin olmasından hoşlanmıyor. "Komşunuzu unutun ve köpeklerinize iyi bakın."

"Onlarla her zaman ilgilenirim." Comet'in geçmişte ona sorun çıkaran arka bacağına okşuyor. "Leonhard Seppala için arkamı kolluyorsun, değil mi?"

Uygun bir cevap buldum. Bu, yarışı kazanmaktan sonraki en prestijli ödül. Benden ne yapmamı istiyor?

"Sakin ol, sadece şaka yapıyorum." Utangaç bir şekilde gülümsüyor - sanki bu beni kazanabilirmiş gibi. "Bu duraktan sonra işin bitti mi?"

"Hayır, bana Cripple'da ihtiyaçları var."

"Mükemmel." Sesini alçaltıyor ve etrafına bakınıyor. "Büyük dinlenmemi orada yapıyorum."

Yarışçılar oyun planlarını gizli tutarken, yarışseverler çeşitli kontrol noktalarındaki erzak stoklarına ve önceki yarış planlarına dayanarak nerede dinlenecekleri konusunda sayısız saat spekülasyon yapıyor. Cripple'da mola vermek, çoğu yarışçının yirmi dört saatlik zorunlu mola verdiği McGrath ve Takotna'yı geçeceği anlamına geliyor.

Harry Hatchett ile yirmi dört saat uğraşmak mı? Mükemmel değil.

"Altın için gidiyorsun, ha?" Kontrol noktasına ilk varan yarışçı, eski altına hücum kasabasının şerefine 3000 dolarlık külçe kazanıyor. Yol boyunca birçok yemleme ödülünden biri.

"Elbette öyleyim. Bulabildiğim her şeye ihtiyacım var. Bu köpek kulübesini işletmek... pahalı."

Görünüşe göre başka bir şey söyleyecekti -zor mu? İmkansız mı? Ama vazgeçmiş. Bu şeylerden birini kabul etmek ona başarısızlık gibi gelir miydi?

Babam da ben de sık sık Earl öldükten sonra Hatchetts'in mali durumunun nasıl olduğunu, nasıl idare ettiklerini merak etmişizdir. Harry'nin ceketinde hala sponsorunun işlemeli dikişleri var; Alaska'da onlarca yıldır faaliyet gösteren ve Earl hayattayken sporu desteklemeye istekli olan bir inşaat ekipmanları tedarik şirketi. Şimdi de aynı şekilde istekliler mi?

Bu yarışın -ve bu sektörün- beni endişelendiren kısmı da bu. Harry köpeklerini derinden önemsiyor olabilir, ancak para ödülü ve prestij önünde sallanırken ve omuzlarına mali yükler binerken, egosu doğru seçimler yapmasına izin verecek mi? Bundan pek emin değilim. "Köpekleri çok zorlama."

Yüz ifadesi kızgınlıkla ekşiyor. "Veterinerlik işlerini sana bıraksam, sen de yarış işlerini bana bıraksan nasıl olur?"

Kibar bir gülümsemeye zorladım.

On dakika sonra, Harry'nin lacivert parkasının arkasının gecenin içinde kayboluşunu, Skip'in ekibini takip eden köpeklerin heyecanla havlayışını izlemekten mutluyum.

Oradan üç ekip daha peş peşe geliyor ve her birini karşılamak ve onlarla ilgilenmek için elimizden geleni yaparken Rohn ekibini meşgul ediyor. Tüm yarışçılar geçitte böylesine zorlu bir yürüyüşten sonra yola devam etmek için acele etmiyor. Bir çift köpeklerinin dinlenmesi için saman seriyor, atıştırma ve yemeklerin bulunduğu çantaları alıyor, etrafta dolaşan ve gerektiğinde yardım eden gönüllülerle sohbet edip gülüşüyor.

İki saat sonra bir sükunet sırasında Keenan "İki kişi geliyor!" diye bağırır ve ardından şaşkın bir şekilde "Sam Cehennemi'nde ne oluyor?" diye sorar.

Köpek dışkısı yığınlarının etrafından dolaşarak onun nöbetine katılıyorum. Önümüzde, saatte altı ila yedi milden daha yavaş hareket eden iki kafa lambası birbiri ardına yaklaşıyor, öndeki yarışçı omzunun üzerinden kontrol etmek için sık sık geri dönüyor.

İçlerinden birinin Tyler olduğunu fark ettiğimde yirmi adım uzaktaydılar. Çene çizgisini tanıyorum, kısa bir tabaka ile kaplı ve acımasız bir kararlılıkla belirlenmiş.

Onları yerinde tutmak için kar kancasını bırakmadan ve kızağından atlamadan önce ekibini durma noktasına getiriyor. "Burada yardıma ihtiyacımız var!" diye bağıyor ve arkasındaki ekibi yumuşak bir "*whoa*" ile yönlendiriyor.

Diğer yarışçı ise parçalanmış kızağının önünde iki büküm olmuş, alnından kan damlıyor. Bu Larry Reese, deneyimli bir yarışçı ve birkaç kez ilk ona girmiş bir başka kazanma adayı.

"Monica'yı buraya getirin!" diye seslenen gönüllüler ilerlerken, fotoğrafçı ve haber muhabiri de onları yakından takip ediyor.

Birkaç dakika içinde, kontrol noktası yarış hakemi kabinden dışarı fırlıyor, ağarmış saçlarının üzerine bir şapka geçiriyor ve kalan biberleri yakalamak için bir avucunu ağzına siliyor. "Ne oldu?" Larry'yi endişeli bir kaş çatmayla inceliyor.

"Emin değilim. Köpeklerin sesini duydum ve patikadan uzakta zayıf bir ışık gördüm. Görünüşe göre vadide kötü bir düşüş yaşamış. Onu baygın halde buldum, köpekleri devrilmiş bir ağaca takılmıştı," diye açıklıyor Tyler, az önce flaşla gözlerini kör eden fotoğrafçıya kaşlarını çatacak kadar uzun süre duraklayarak. "Ben geldikten kısa bir süre sonra kendine geldi, ben de onu ayağa kaldırdım ve köpekleri çözüldü. Yardım çağırmak istemedi, ben de buraya sağ salim ulaştığından emin olmak için geri çekildim."

Çünkü yardım için acil durum vericisini çalıştırması yarıştan otomatik olarak çekilmesi anlamına gelecekti.

Larry'nin bilinci yerine gelmiş olabilir ama spot ışıklarına karşı gözlerini kısarak etrafının tam olarak farkında değilmiş gibi görünüyor. Yine de el sallamaya çalışır. "Ben iyi olacağım. Sadece toparlanmak için birkaç saate ihtiyacım var." Kızağından iniyor ve bacakları sallanıyor, Monica ve Tyler'ı ona doğru atılmaya zorluyor.

Kontrol noktalarından sıyrıklar ve çürüklerle geçen koşucular gördüm. Veterinerlerin onlar için yaralarına dikiş attığı hikayeler duydum. Aylarca antrenman yaptıktan ve bir takım tutmak için binlerce dolar harcadıktan sonra kimse yarıştan çekilmek *istemez*. Ancak Larry'nin o düşüşte kafasını sert bir şekilde çarptığını ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğini görmek için doktor olmaya gerek yok. Ayrıca, kızağı hızlı bir yama işinin ötesinde parçalanmış durumda.

Larry doğru kararı verecek kadar zeki değilse, Monica onu geri çekse iyi olur.

Tüm bu kargaşanın içinde kendi kendime "Köpekler ne olacak?" diye sorduğumu duyuyorum.

Tyler'ın kafası bana doğru dönüyor ve sanki beni orada görünce şok olmuş gibi duraksıyor.

Olmamalı; iz sürmeye gönüllü olduğumu biliyor.

"Herhangi birinin yaralanıp yaralanmadığını fark ettin mi?" İçeri girerken onlara iyi bakamadım.

"Tekerlekli köpeğin arka ayaklarından biri onu rahatsız ediyor. Soldaki. Ama onun dışında hepsi iyi durumda. Zaten kontrol ettim."

Buna ben karar veririm.

Diğerleri Larry'yle ilgilenirken ben doğruca söz konusu köpeğe, koyu karamel işaretleri olan mavi gözlü güzel bir husky'ye gidiyorum. Hızlı bir muayeneden sonra dallar ya da buz tarafından kesilmediğini ama arka bacağından yaralandığını öğrendim. Ne karar verilirse verilsin, bu yarışta gidebileceği yere kadar gitti.

Muayene için diğer tekerlekli köpeğe geçiyorum ve ilgimden dolayı yanağıma bir yalama alıyorum. Oradan, yaşadıkları çileye rağmen moralleri yerinde görünen her bir köpeğe doğru yavaşça ilerliyorum.

"Bir Iditarod çaylağsın ve şimdiden İyi Samiriyeli'yi oynuyorsun," diyor Terry, gür sesiyle dikkatimi görevimden ayırarak.

Tyler Larry'yi diğerlerine bıraktı ve şimdi ekibiyle ilgileniyor, Terry'ye köpek günlüğünü uzatıyor. "Yardım etmek için orada olduğuma memnunum." Kırmızı koşucu ceketinin kapüşonunu geriye itiyor, başını saran ve hoş yan profilini gösteren siyah örgü şapkasını ortaya çıkarıyor.

İçgüdüsel bir tepki - yakışıklı bir yüze karşı onunla ilk tanıştığımda duyduğum o anlık hayranlık - midemde kıpırdanıyor. Bu tepki, onun yıpratıcı kişiliğinin hatırlatılmasıyla çabucak bastırılıyor. Ama o kadar da kötü olamaz. Larry, Tyler'ın iddia ettiği kadar işaretli patikadan uzakta olsaydı, onu görmediğini iddia edip hızla geçip *gidebilirdi*. Skip de dahil olmak üzere bu kadar duygusuz bir şey yapmayı düşünecek tek bir yarışçı bile tanımıyorum. Yine de ...

"O ilk kişi olmazdı. O bölge tam bir kabus olabilir. Yıllar boyunca birden fazla yarışçının umutlarını çaldı." Terry kaşlarını çatarak notları gözden geçiriyor. "Yine de köpeklerin *gerçekten* iyi görünüyordu."

"Olması gerektiği gibi. Buradaki en iyi takım onlar ve çok sıkı çalışıyorlar."

Küstahlığı karşısında gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Hepsi Finnmark yarışında seninle birlikte mi koşuyor?"

"Hepsi." Tyler eldivenlerini çıkarıyor ve tekerlekli köpeğin ön bacaklarından birine masaj yapmak için eğiliyor.

Koluna dikilmiş çeşitli rozetler dikkatimi çekti. Hem koşucular hem de gönüllüler için yaygın bir uygulama olan bu amblemler, katıldıkları önceki yarışları, üye oldukları kulüpleri, köpek kulübelerini ve hatta sponsorlarını vurgulamak için takılıyor. Diğerlerinden daha büyük olan siyah-beyaz bir yama omzunda belirgin bir şekilde duruyor; üzerinde bir yarışçı kızağı ve altında "Mila Takımı" yazıyor.

"O nasıl?"

Tyler'ın benimle konuştuğunu fark ediyorum. Tepedeki spot ışığından başka hiçbir şeyin olmadığı loş gecede bile, gözlerinin güzel elasını seçebiliyorum.

Yaralı tekerlekli köpeği soruyor olmalı. Sesimi çabucak buluyorum. "Muhtemelen bir burkulma. İyileşecektir ama bu yarış için işi bitti. Diğerleri şu ana kadar iyi görünüyor." İncelemekte olduğum benekli bej husky'nin başını kaşıyorum.

Sessiz odağını tekrar kendi köpeklerine çeviriyor ve her birine usulca mırıldanıyor.

Muhabir, yarın Iditarod ile ilgili tüm haberlerin önüne geçeceği kesin olan Larry'nin kazası hakkında birkaç soru sormak için geliyor, ancak Tyler on saniye sonra köpeklerine odaklanması gerektiğini söyleyerek onu kovuyor.

"Buralarda biraz gizemlisin," diyor Terry, köpekten köpeğe geçerek.

Tyler kıkırdıyor. Derin, beklenmedik derecede hoş bir ses. "Çok ilginç biri değilim ve hiçbir zaman kameraları sevmedim. Kendime saklamayı severim."

"O zaman yanlış spor dalındasın şampiyon. Özellikle de Alaska'da. Nereliydin sen? Finlandiya mı?"

"Aynen öyle." Tyler sarışın husky'nin başını kaşıyor ve sonra diğerine geçiyor.

"Peki ya ondan önce? Tahminimce aşağı kırk sekizde bir yerde."

Cevabını duymak için kulaklarım dikiliyor, merakım adama duyduğum nefretin önüne geçiyor.

Tyler cevap vermeyi düşünüyormuş gibi duraksıyor. Belli ki Terry *kendime sakla* yorumunu dikkate almamış. "Montana, aslen. Whitefish yakınlarında."

Terry bir ses çıkarır. "Oraya gitmiştim! 92'de bir yaz karımla Yellowstone'a giderken oradan geçtik. Güzel bir bölge."

"Öyle. Ama Alaska da öyle." Bir duraklama oluyor ve sonra Tyler soruyor, "Hiç gittin mi, Marie?"

"Ha?" Kulak misafiri olmuşum gibi hissediyorum.

Dikkatle dinlediğimin farkındaymış gibi sırtıyor. "Whitefish, Montana."

"Hayır. Hiç o kadar uzağa gitmedim." Larry'nin köpeklerine geri dönüyorum.

"Yani Montana'dan Finlandiya'ya ve Alaska'ya. Oldukça zorlu bir rota," diyor Terry. "Nasıl oldu da Finlandiya'ya gidip kızak köpekleriyle yarışmaya başladın?"

"Yolum beni buraya getirdi." Tyler zayıf, siyah bir husky'nin önünde çömeliyor. "Takımım nasıl?"

"İyi görünüyorlar!" Terry günlüğü imzalayıp geri veriyor. "Gelen kargaşa yüzünden işlerin biraz karıştığını biliyorum. Peter'ın burada dinlenip dinlenmeyeceğini sorup sormadığından emin değilim."

Tyler cevap olarak çenesini kontrol noktasından çıkan karanlık yola doğru uzatıyor. "Yetişmem gereken yerler var."

Terry kıkırdar. "Zamanı telafi etmek için en az yedi günün var, ama samanını şuradan alabilirsin." Tyler'ı işaret parmağıyla balyalara yönlendiriyor ve "iyi şanslar" dedikten sonra kulübenin sıcaklığına doğru ilerliyor.

"Benim için köpeklerimi kontrol etmek ister misin?" Tyler aniden sordu. "Bilirsin, *senin* onayını aldıklarından emin olmak için?"

Çenemi tuttum. Bunun geçen yıl Skip'le yaşadığımız fiyaskoya bir gönderme olduğunu tahmin ediyorum. "Hayır, gitmeye hazırsın gibi görünüyor."

"Emin misin?" diye kaşlarını çatıyor. "Çünkü o veterineri *çok* yakından izliyor gibiydin."

İzlediğim Terry değildi, bunu itiraf edeceğimden değil. Tyler omuz silkti. "Ve diğerlerine güvenmediğini söylemiştin, yani-"

"*Ben öyle bir şey demedim!*" Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakarak tıslıyorum. Soğuğa rağmen yanaklarım yanıyor. İhtiyacım olan son şey bu söylentinin gönüllü ekip arasında yayılması. Muayenemi bitirip ayağa kalkıyorum, diğer gönüllüleri Larry'ye ne yapacaklarını düşünürken Larry'nin köpeklerine bakmaları için çağırmaya niyetliyim, böylece Tyler'dan uzaklaşabilirim. Eyalet polislerinin tıbbi kontrol ve gerekirse tahliye için çoktan çağrıldığını varsayıyorum.

"Ben ciddiym," diye sesleniyor, sesi daha kasvetli bir tona dönüşüyor. "O adam benimle ekibimden daha çok ilgileniyor gibiydi. Köpeklerimle ne kadar ilgilendiğini bilmiyorum ve bu yüzden onların acı çekmesini istemem."

Kızgınlığıma rağmen sesindeki gerçek endişe bacaklarımı durduruyor. "Bu sadece Terry'nin Terry'liği. Kulağını çınlatır, ama o

iyi olanlar."

"Olabilir. Ama o geçit beklediğimden daha zorluydu." Bakışları arkasında, şimdi zifiri karanlık olan patıkaya doğru dolaşıyor. "Tank geçen bahar bacağını sakatladı. Bugün koşarken iyi görünüyordu ama yine de güvendiğim birinin ona bir kez daha bakmasını istiyorum. Sakıncası yoksa."

Çenemin açılmasını engelleyemiyorum. *Güvendiği* biri mi? Bu bir şaka mı? "Neden? Onda yanlış bir şey bulursam beni seni sabote etmekle suçlayabilesin diye mi?"

Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Yanlış bir başlangıç yaptık. Harry beni kızdırdı ve ben de hıncımı senden çıkardım. Ama kötü adamlardan biri olmadığımı kabul edeceğini düşünüyorum ve senin de sadece Nymeria'yı kolladığını biliyorum."

Bu bir özüre benziyor, ya da en fazla bu kadar yakın olabilir. Garip bir şekilde, Ocak ayında teslim *etmediğim* el yazısıyla yazılmış notla aynı damarda.

Boğazımı temizliyorum. "O nasıl bu arada?"

"İyi gidiyor." Yavaş, eğlenceli bir gülümseme dudaklarına değıyor. "Arkadaşın Frank'in iki kez yanına gidip sorduğuna göre bunu zaten bildiğini varsayıyorum. Ne? Frank'in bana söyleyeceğini düşünmedin mi?" Eğer bundan -ya da benim sahte kayıtsızlığımdan- rahatsız olduysa bile bunu iyi saklıyor. Dikkatini, sanki her kelimeyi anlıyormuş gibi sessizce bizi izleyen, sürünün başındaki kıvrık kuyruklu, gümüş rengi ve kül rengi köpeğe kaydırıyor. "Tank konusunda yardım edersen çok memnun olurum. Sonuna kadar ona ihtiyacım var."

Tyler zayıflığımla nasıl oynayacağını çoktan çözdü.

Terry'nin etrafta olmadığından emin olmak için kulübeye bir göz attıktan sonra -bir köpeğı tekrar kontrol ettiğimi bilseydi ne düşünürdü, özellikle de geçen yıl olanlardan sonra- kaçış planımdan vazgeçip sol öndeki köpeğe doğru yürüyorum ve önünde çömelıyorum. "Beni hatırladın mı?" Kulağının arkasını kaşıyarak fısıldıyorum.

Cevap olarak dudaklarını yalıyor, nefesi yüzümde geziniyor.

"Evet, tabii ki öyle. Bir daha üzerime işeme," diye uyarıyorum, nefes alış verişini dinliyor ve yanağımda pantolonunu ölçtükten sonra dış etlerini ve ensesindeki deriyi herhangi bir dehidrasyon belirtisine karşı kontrol ediyorum.

Tüm bu süre boyunca Tyler'ın beni yakından izlediğini hissediyorum, o delici bakışları rahatsız edici.

"Kaç yaşında?" diye sordum. "Dokuz,

gelecek ay."

"Vay canına. Bunu tahmin edemezdim." Yine de köpeğin gözlerinde sadece yaşla gelen bir zeka var.

"Sorun sol bacağındaydı."

Yavaşça elimle yokluyorum, herhangi bir şişlik ya da çıkıntı, irkilmeye neden olabilecek herhangi bir şey var mı diye bakıyorum. "Burada hiçbir şey yok. Kas kaybı belirtisi de yok." Ellerimle diğer eklemelerini de kontrol ederek dokuz yaşındaki bir köpekte olabilecek herhangi bir sorun olup olmadığına bakıyorum. "Dehidrasyon yok, aşırı ısınma yok, ağrı yok." Ayağa kalkmadan önce açıklamayı bir okşamayla tamamliyorum. "Mükemmel görünüyor. Sekiz yüz mil daha koşmaya hazır. Yeterince dinlenirse," diye ekliyorum, ses tonum uyarıcı.

Tyler başını sallıyor. "Tamamdır, Doktor."

Uzakta bir tepe lambası belli belirsiz parlıyor ve gönüllüler çoktan yerlerini almış, bir başka kahramanı karşılamaya hazırlanıyorlar. Sadece elli küsur kez daha.

"Sanırım gitmeliyim." Tyler eldivenlerini tekrar taktı. "Bunu benim için yapmadığını biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

"Sorun değil." Özrünün bir anda yok ettiği o düşmanlık katmanı olmadan, bu adamın etrafındaki tedirginliğimin azaldığını hissedebiliyorum.

"Şimdi mi ayrılıyorsun, Brady?" Peter ilerliyor, elindeki pano hazır.

Tyler kapüşonunu geri çekiyor, kürkü yüzünü çerçeveleyiyor. "Hazır." Sesi ancak konuşmanın üzerinde, ama köpekler komutu aynı şekilde duyuyor. Havlıyorlar ve gitmek için heyecanla koşumlarını çekiştiriyorlar.

Geri çekiliyorum, yolundan çekiliyorum.

"Tek kontrol noktanız bu mu?" diye sesleniyor, kapağının arkasından bana bakarak.

"Hayır, yarından sonraki gün Cripple'da olacağım." "O zaman altınımı bana verebilirsin."

Kendine olan küstah güveni karşısında kahkahalarımı engel olamıyorum. "Sanırım göreceğiz." Ödülü verecek olan bir veteriner değil. Sponsorun bu onur için bir temsilcisi var.

"Neden? Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Sesinde bir meydan okuma var.

"Daha önce hiç Iditarod koşmadın. Başkaları koştu." Omuz silkiyorum.

"Ve bu ödül için yarışan tek kişi sen olmayacaksın."

Gözleri kısıldı. "Demek Hatchett de bunu istiyor, ha?"

"Harry'nin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok." Sesimi eşit tutuyorum. Harry bunu bana güvenerek söyledi. Tyler'ın altın madalyayı hedeflemesi, Cripple'da ya da daha uzakta, Ruby'de dinlenmeyi planladığı anlamına geliyor.

Tyler Brady ile yirmi saat. Beklediğim nahoş tepkiyi uyandırmadı.

Gülümsemesi çarpık ama zaten yakışıklı olan yüzünü başka yöne çevirmeyi imkânsız kılıyor. "Doğru."

Karşılık veren gülümsememi durdurmak için mücadele ediyorum.

"Orada görüşürüz, Crusader." Son bir dalgın bakışla dikkatini uzaklara çeviriyor, yüzünü çelik gibi bir ifade kaplıyor. Burası ile onu bir daha göreceğim zaman arasında iki yüz kırk millik uzak Alaska tundrası var. Kar kancasını bırakıyor. "Gidelim." Yumuşak bir komut daha, ama tek gereken bu.

Önlüğünün arkasındaki numaranın karanlığın içinde kayboluşunu izliyorum. Belki de Tyler Brady o kadar da kötü değildir.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

"Marie?"

"Öyle mi?" Uyku tulumumun derinliklerine gömülmüş, metamorfozumu bekleyen bir tırtıl gibi vıraklıyorum.

"İlk takımımız geliyor." Karen'ın sesindeki özrü duyuyorum.

Şimdiden mi? "Ne zamandır uyuyorum?" Elbette, başım az önce minderime çarptı.

"Sanırım neredeyse iki saatin var." Homurdanıyor. "Benden daha fazla!"

Bundan hiç şüphem yok. Fairbanks'ten gürültücü ve ufak tefek bir büyükanne olan Karen, uçağımız bizi bu sabah erken saatlerde indirdiğinde kar motorlarıyla gelen patika yolcuları için çorba ısıtmak ve sandviç hazırlamakla meşguldü. Benim veteriner olduğumdan daha uzun süredir Cripple kontrol noktasını yönetiyor ve her şeyi o yapıyor. Eğer karşılama noktasında koşuculara tezahürat yapmıyorsa, kontrol noktasının "karargahında" yemek pişiriyor - kontrplak duvarları ve metal rafları olan, kağıt tabaklardan propan kutularına ve Coffee-Mate'e kadar her şeyle dolu bir kulübe - Karen'ın her yıl bizzat ayarladığı tüm malzemeler.

Normalde tek ihtiyacım olan iki saatlik bir enerji uykusu ama Rohn'daki iki günlük koşuşturmadan sonra vücudum ağrıyor. Belki de bunun için çok yaşlandım.

"Tanrım, burası çok sıcak. Ben olsam o kadar odun koymazdım."

Örtümü çekiştirerek odun sobasının ışığının parlak bir şekilde yandığını ve kutup çadırının sarı duvarlarını aydınlattığını teyit ediyorum. "Terry'ye söyle," diye mırıldanıyorum, kızgınlığımı gizleyemeden. Bu öğleden sonra çadırın sobasını o kadar çok odunla doldurmuştu ki, ben çadıra girdiğimde hava neredeyse alt katmanlar için bile fazla sıcaktı.

yerleşti. Ben uyurken gizlice girip bir kütük *daha* eklemiş olmalı.

Gömleğimin yakasında ter birikmesine şaşmamalı.

"Belki bir buçuk mil uzaktalar," diye uyarıyor

Karen.

Hızlı bir hesap yaptım. Saatte altı ya da yedi mil hızla bir buçuk mil ...

"Beş dakika sonra dışarıda görüşürüz. En fazla on."

"Seni çantandan çıkartmak zorunda bırakma beni." Kıkırdıyor, ama Karen hakkında duyduğum kadarıyla, mutfağından daha ciddiye aldığı tek şey ekipler için uygun bir selamlama, özellikle de ilk gelen için.

"Bekle!" Gözlerim açılıyor, uyku sisi dağılıyor. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Finlandiya'dan gelen yakışıklı çaylak olduğunu duydum. Orada görüşürüz!"

Kast edebileceği tek bir kişi var. Tyler başardı. Altın külçelerini alacak.

Ve Harry *çok* kızacak.

Yumuşak kıkırdamam çadırın içinde yankılanıyor.

Siluet, boş ve düz tundrayı gölgeleyen bodur kara ladinlerin arasından yaklaşırken tezahüratlar ve alkışlar patlıyor. Tyler'ın kırmızı yarışçı ceketi ve köpeklerin eşleşen kırmızı patikleri ve montları, azalan gün ışığında kar denizine pitoresk bir kontrast sağlıyor. Büyük giriş için alanda bulunan bir patika fotoğrafçısı, ekip kayarak içeri girerken fotoğraf çekerek bundan tam anlamıyla yararlanıyor.

Tyler kızağını uzun süreli bir noktaya yerleştiriyor ve kar kancasını bırakıyor, sonra da iniyor. Kapüşonunu geriye iterek çenesindeki birkaç günlük büyümeyi ortaya çıkarıyor. Günlerdir bir saatten fazla kapanmamış gibi görünen gözler -muhtemelen kapanmamışlardır- bu anıtsal geliş bekleyen gönüllülerin ve medya personelinin heyecanı ile dolup taşan izole kontrol noktasını oluşturan çeşitli işlevsel barakaları ve kutup çadırlarını tarıyor.

Yorgun bakışları üzerimden geçtiğinde hızla geri dönüyor. Bana "Söylemiştim" der gibi tembel bir gülümseme sunuyor.

Ben de gülümsüyorum.

Belki de ikimiz de yorgun olduğumuz içindir, ama gözlerimiz uzun bir an boyunca birbirimize kilitlenmiş, öylece duruyor.

"Ee? Televizyonu mu alacaksın, altını mı?" Parka giymiş iri yarı bir adam olan ödül sponsoru temsilcisi, iri elini Tyler'ın omzuna atıyor ve ardından yarı aday bir poz vermek için dönüyor. Bu kontrol noktasındaki yarış hakemi Hopper onun yanında duruyor.

"Her yerde televizyon bulabilirim," diye alaycı bir yanıt veriyor Tyler.

"Evet, yapabilirsin." Temsilcinin kahkahası ucsuz bucaksız, boş arazide yankılanıyor. "Küçük tören için şuraya gitmeye ne dersiniz?" Kupa ve altının beklediği yakındaki bir masayı işaret ediyor.

Tyler bir avucunu yanağındaki kirli sakala sürtüyor. "Önce köpeklerime bakabilir miyim?"

Temsilci teslim olmak için ellerini kaldırır. "Yeterince adil. Sen yapman gerekeni yap. Ben içeride, sıcak bir yerde olacağım." Kulübeye doğru ilerliyor.

Tyler samanlığa yönelirken omuzları çökmüş gibi görünüyor - kendisi için bir an bile dinlenmeyi düşünmeden önce ekiple ilgilenmek için uzun bir sürecin ilk adımı.

"Ee, evlat?" Terry bana doğru yaklaştı, dikkati önündeki köpeklerdeydi. "Nasıl hissediyorsun? İyi uyudun mu?"

Homurdanıyorum.

"Bu kadar yorgun olmamalısın. Benim yarı yaşımdasın."

"Daha çok üçte ikisi gibi. Ve sen dün gece benden çok daha fazla uyudun." Elli dokuz yaşındaki veteriner akşam dokuzda ortadan kayboldu. Onu uyku tulumunda horlarken buldum, uyandırma talebi yoktu. Bu sabah alarmı çalana kadar kalkmaya hiç niyeti yoktu.

"Doğru," diye itiraf ediyor kıkırdaması da aynı hızla kayboluyor. "Sam sabah uçağa yetişene kadar sadece sen ve ben varız."

"Evet, tahmin etmiştim." Bu kontrol noktasına atanan üçüncü veteriner olan Sam, McGrath'taki hasta bir veterinerin yerine bakmak üzere dün sabah buradan ayrıldı. Anchorage'a geri dönen köpekler, kontrol noktaları arasında hareket eden gönüllüler ve medya mensupları gibi tüm uçuşları koordine etmek, özellikle de beklenmedik durumlarla mücadele ederken çok fazla esneklik gerektiren muazzam bir görev.

Yani şu anda sadece ben ve Wade'e bakmakla görevlendirilmiş bebek bakıcım olduğunu düşünmeye başladığım kişi varız.

"İzleme raporuna göre Skip hızını korursa yaklaşık iki saat uzaklıkta ve Harry de onun çok gerisinde değil. Dört saatimiz olabilir.

Gece boyunca daha fazla takım gelecek. Sen bunu alırken ben neden biraz uyumuyorum?" Tyler'ın köpeklerine doğru başını sallıyor. "O zaman sen birkaç saat daha dinlenirken ben de Skip ve Harry'ye göz kulak olurum. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?" Sarı kubbeye doğru ilerlemeye başladı bile.

"Çok fazla odun koyma!" Arkasından bağırıyorum. "Soba bu!" diye karşı çıkıyor.

"Hayır, kesinlikle operatör."

Tyler çoktan köpekleri için kalın bir saman tabakası seriyor ve yaklaştığımı fark etmemiş gibi görünüyor.

Onu izlerken midemde beklenmedik bir sinir kabarması oluyor. "Sanırım hedeflerin çok yüksek değilmiş."

"Hey, Crusader." Kısa bir süre başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor ve gözlerinin altındaki ağır torbaları görmeme izin veriyor. "Sana buraya ilk ben geleceğim demiştim."

Lakabını duymazdan geliyorum, Tank'ı başımı kaşıyarak selamlamak için çömeliyorum. Nefes nefese yanağımı ısıtıyor. "Büyük ödülünle ne yapacaksın?"

"Reed'e söz verdim."

Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemedim. "Reed'e 3000 dolarlık altın külçesi mi veriyorsun?"

"Evet. Bunu hak ediyor." Kaşları merakla çatıldı. "Neden?"

"Sebebi yok." Reed muhtemelen bunu hak ediyordur. Köpeklerle çok vakit geçiriyor olmalı. "Peki o senin yeğenin mi yoksa kuzenin mi?" Tyler ondan ailem diye bahsetti.

"Kardeşim."

Aralarında on beş ila yirmi yaş fark olmalı. "Vay canına, aranızda büyük bir yaş farkı var."

"Evet." Tank için son saman yığınını yanıma bırakıyor. Diğer köpekler çoktan yerlerine yerleşmiş, yemeklerini bekliyorlardı. "O iyi bir çocuk."

"Öyle görünüyor." Bizim yanımızda biraz gergin ama köpek arkadaşlarının yanında rahat. Ve Reed hakkında alacağım tüm bilginin bu olduğunu hissediyorum.

"İçeri girerken nasıl görünüyorduk?"

Tyler'a hiç bu kadar yakın olmamıştım. Şimdi, yüz hatlarına hayranım. Burnunun köprüsü mükemmel bir şekilde düz ve sivri bir uçla bitiyor. Çatlamış dudaklarındaki acı verici çatlak, dolgunluklarını azaltmıyor.

Bana bakıyor.

Cevabımı bekliyor.

"Güzel. İyi görünüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Yani, *köpekler* iyi görünüyor." "İyi." *Hâlâ* orada duruyor.

Köpek günlüğünü uzatarak kabul etmemi beklediğini fark etmem için uzun bir saniye daha geçmesi gerekiyor. Bu yüzden bana öyle bakıyor.

"Ah! Doğru." Başımı veteriner notlarının olduğu sayfalara gömerken yanaklarım yanıyor. "Hâlâ tam takımsın."

"Ve eğer üstesinden gelebilirlerse, bu şekilde kalacaktır."

"Gerçekten mi? Sona doğru hiç köpek bırakmayacak mısınız?" En iyi koşucular bile son düzlükte birkaç köpek bırakacaktır. Daha az köpek, her dakika önemliken onlara bakmak için yarıştan daha az zaman ayırmak anlamına gelir.

"Elimden gelse yapmazdım. Hepsi çok çalıştı ve yarışı bitirmeyi hak ediyorlar." Geçerken simsiyah köpeğin başını kaşıyor.

Ekibi yerleştirirken sessizce çalışıyoruz. Her köpeğin kalbini, akciğerlerini, diş etlerini, patilerini ve eklemlerini kontrol etmek için stetoskopumu çıkararak rutin muayeneme odaklanıyorum ve bu sırada kendime bolca yalama kazandırıyorum.

Tyler her bir köpeğin kaslarını ovmak ve patilerinin çatlamasını önlemek için merhem sürmekle meşgul. "Hep merak etmişimdir, kapımı kesen kimdi? Siz mi? Yoksa hayvan kontrolündeki arkadaşın mı?" Yalıtımlı ceketini sarışın husky'ye tekrar giydiriyor.

Ses tonu rahat ama sorusu beni temkinli olmaya itiyor. "Neden? Fatura mı göndermek istiyorsun?"

"Rahatla." Kıkırdıyor. "Merak ediyorum da, Haçlı Marie bir hayvan uğruna çizgiyi ne kadar aşabilir?"

Stetoskopumu göğsüne bastırarak siyah salıncak köpeğine doğru kayıyorum. "Bana kalırsa, ortada bir çizgi yok."

Tyler bir an sessiz kalıyor ve beni izlediğini hissediyorum ama ben hastama odaklanmaya devam ediyorum.

"Sanırım bu cevabı sevdim."

"Aptal tabelanı indirmeye yetecek kadar mı?" Fazla düşünmeden espri yaptım.

Dudakları aralanıyor ama kelimelerinde duraksıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ertesi gün özür dilemek için senin evine gitmiş *olabilirim*."

"Gerçekten mi? Ne oldu? Cıvata kesicilerini mi unuttun?"

Beklenmedik bir kahkaha atıyor ve bana onun kırıksık gözlü gülümsemesini kazandırıyor. "Daha da iyisi, bir özrü hak etmediğime

karar verdin."

"Onun gibi bir şey." Diş etlerini kontrol etmek için köpeğin dudağını kaldırıyorum ve hırlıyor.

"Airi, s a k i n o l , " diye uyarıyor Tyler ve ekliyor, "Gürültü yapmayı seviyor.

Özellikle de aç olduğunda."

"Seni suçlamıyorum Airi. Ben de aç olduğumda huysuzlaşıyorum." Boynunu okşadım.

"O zaman dikkatimi dağıtmayı bırakmalısın, böylece acele edip onları besleyebilirim." Bakışları yüzümde geziniyor, ağzımın üzerinde duruyor. Saf bir merak ve ilgi görüyorum.

Tyler flört mü ediyor yoksa herkese karşı böyle mi? Onu tanımıyorum. He

psi Ama bir parçam bunu istediğimi itiraf ediyor.

. Tıbbi kontrollerimin eksiksiz olduğundan emin olmak için zaman ayırıyorum.

Tyler yemek hazırlığına geçerken, su için karı eritmek üzere kurduğu kazanı inceliyor ve ardından ağır yiyecek torbasını kızığine taşıyor.

Köpekler Tyler'ın birbirinin aynısı on dört kırmızı kâseye mama doldurmasını, et parçaları ve soğutucuda hazırladığı sıcak et suyuyla karıştırmasını izlerken mızmızlanıp havlıyorlar. Tyler ancak her köpeğin önünde bir kâse olduğunda geri çekilip nefes alıyor. Onu en sert koşullardan koruyan kürkü donmuş, kar ve buzla kaplanmış.

"Yorgun musun?"

"Yorgunum," diye itiraf ediyor. "Uyumak için sabırsızlanıyorum."

Tüm köpeklerin yemeklerini nasıl içlerine çektiklerine bakılırsa yakında bunu yapabilecek. Dolu mideleri ve dinlenebilecekleri yataklarıyla sekiz saati hiç kıpırdamadan geçirebilirler. "Ekibiniz sağlıklı görünüyor."

Başını sallıyor, sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor. "Güzel."

Gönüllüler ortak kulübeden dışarı çıktıkça kontrol noktası yeniden hareketleniyor.

"Skip gelmek üzere olmalı." Küçümsememi saklamakta pek başarılı olamadım. Terry'yi uyandırma vakti geldi, yoksa yaşlı koşucuyla tekrar karşı karşıya gelmek zorunda kalacağım.

"Hatchett olduğunu umuyordum."

"Çok geride değil." Tyler'ın köpek günlüğüne adımı karalıyorum. "Git biraz uyu."

"Bunu planlıyorum. Hatchett geldiğinde yüzündeki ifadeyi görür görmez." Kitabı elimden alırken sırtıyor, parmak uçlarımız birbirine değiyor ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

"Eminim bunu memnuniyet verici bulacaksın." Harry, beyzbol sopasını ıskaladığında sinirden sahanın öbür ucuna fırlatan çocuktur. Rohn'daki o iğrenç halinden sonra, bir yanım bu hesaplaşmayı izlemek istiyor, ama o zaman da onun ses tahtasını oynamak zorunda kalacağım ve bu komşu kavgasında taraf seçmeyeceğim. "İyi geceler." Eldivenlerimi geri çekiyorum, uzaklaşırken tenimde kalan kıvılcımın tadını çıkarıyorum, sarsıntılı tanışmamıza rağmen bu adamdan etkilendiğimi kabul ediyorum.

"Hey!"

Geri dönüyorum -çok hızlı ve çok hevesliyim.

"Ne olursa olsun, Skip'le kura çekiminde tanıştım ve tam bir salak. Doğru kararı verdiğinden şüphem yok."

Bir çeşit özür daha. Ve Tyler'ın söylediğini duymaya ihtiyacım olan bir şey. İster babamdan, ister sadece benliğimden kaynaklansın, bir veteriner olarak itibarım benim için her zaman önemli olmuştur. Bazen bir hataya kadar.

Birbirimiz hakkındaki korkunç ilk izlenimlerimizin son damlaları da bu soğukta eriyip gidiyor.

Beni sessizce izliyor, cevabımı bekliyor.

"Tabii ki yaptım." Ona anı mahvetme şansı vermeden uzaklaşıyorum.

Tyler'ın yumuşak kıkırdaması beni çadıra doğru takip ediyor.

Bedenim huzurlu bir uykuya dalarken onun düşünceleri zihnimde yer ediniyor.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir alarm beni derin uykumdan uyandırıyor. Yumuşak, tekrarlayan bir zil sesi, tıpkı bir saatinki gibi.

İlk başta bunu görmezden geliyorum, çünkü uyku tulumunuza gömülüp etrafınızdaki her şeyi görmezden gelmek, bu kontrol noktalarında çalışırken düzgün bir şekilde dinlenebilmeniz tek yolu. İnsanlar her zaman çadırlara ve kulübelere girip çıkıyor ve bulabildikleri her küçük noktayı buluyorlar.

Ama alarm çalmaya devam ediyor ve ben de araştırmak için kutup kozamdan çıkıyorum.

Ve Tyler ile yüz yüze gel.

Tam yanımda sırt üstü yatıyor, uyku tulumlarımız birbirine dayanmış. Uyku tulumunun içine gömülmüş, alarmından habersiz, sessizce uyurken göğsü yavaş, ritmik bir dalgayla inip kalkıyor.

Tyler Brady'yi düşünerek uyudum ve şimdi o burada yatıyor. Kaşlarımı çatıyorum, bir an için uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum diye düşünüyorum. Sanki düşüncelerimden çıkıp gelmiş gibi. Ama bu çadırda ne işi var? Koşucuların yatabilecekleri bir çadırları var. Bu çadır gönüllü veterinerler için.

Kimse onu yönlendirmedi mi?

Ne zamandır burada?

Odun sobasının donuk ışığında onun formunu incelerken bu soruları bir kenara itiyorum. Yüz hatları rahat ve masum, dudakları hafifçe aralanmış. Dış giysilerini çıkarıp eriyip kurumaları için ipin üzerine astı ve ardından uyku tulumunun içine alt katmanı ile girdi. Nem emici gömleğinin yakası uzun, sütun gibi boynunu çerçeveleyiyor, keskin bir şekilde çıkık duran adem elmasının hemen altında.

Bu surata saatlerce hayran kalabilirim ama Tyler'ın alarmı kurulu, yani kalkmak istiyor. Köpeklerine bakmak için kalkması *gerekiyor*. Ve hiç seğirmiyor. Her zaman bu yarışçıların kendilerini zorladıkları için çılgın olduklarını düşünmüşümdür. Günlerce bir saat orada, bir saat burada, köpeklerinin arasında samanların üzerinde yatıp kalktıktan sonra vücudu *artık yeter* dedi.

Saatime bakıyorum ve neredeyse sabahın beşi olduğunu görünce nefesim kesiliyor.

Saatler önce kalkmış olmalıydım. Neden kimse beni daha önce uyandırmadı? Sobadaki alevler sönüyor, bir süredir yeni odun eklenmedi, bu da Pyro Terry'nin bizi pişirmek için içeri sızmadığı anlamına geliyor. Hava biraz serin ama yine de yeterince rahat.

"Tyler" diye fısıldamadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

Yumuşak, gırtlaktan bir ses çıkartıyor ama onun dışında kırıdamıyor.

"Tyler." Bir elimi omzuna koyuyorum, vücudu avucumun altında sert ve sıcak, ve onu hafifçe sallıyorum.

Kolunu uyku tulumunun derinliklerinden çıkararak yer değiştiriyor. Parmakları benimkilerin arasından geçerek elimi kavıyor. Parmak eklemlerimi ağzına doğru çekiyor.

Kıkırdıyorum, dudaklarını tenimde hissetmek midemi bulandırsa da. Uyumadan önce dudaklarına ChapStick ya da Vazelin sürmüş olmalı çünkü yumuşak, yapışkan ve sıcaklar ve kıllı çenesiyle tam bir tezat oluşturuyorlar.

Bir yanım onu uyandırarak bu anı mahvetmek için acele etmiyor ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum.

Elimi onun avuçlarından çekiyorum. Adını tekrar söylemeye fırsat bulamadan yan dönüyor ve bana uzanıyor, eli kalçamdan, sırtımdan kayarak ensemdeki bir tutam saç topluyor ve yüzü benimkine gömülüyor. Yumuşak bir "seni seviyorum" mırıltısı çıkıyor ağzından ve sonra her saniye derinleşen uykulu ama samimi bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Yakınlaşmaya çalışırken ağırlığı üzerime kayıyor, ta ki ben onun altında yarı yarıya sıkışana kadar.

Kendimi cevap verirken bulduğumda kalbim hızla çarpıyor.

Belli ki uykusunda *birine* uzanmaya alışmış. Şu anda, vücudumun her santimi o olmak istiyor.

Ama bu sözler benim için değil.

Ve bu gerçek kafama dank ettiğinde, öpücükten kurtuluyorum ve yüksek sesle "Tyler. Uyanma vakti geldi."

Sanki bir rüyadan irkilerek uyanmış gibi keskin bir nefesle kıpırdanıyor. Ya da bir kabus.

Rahat, loş çadırda zaman birkaç dakika boyunca asılı kalmış gibi görünüyor, ikimiz de donmuş, birbirimizden birkaç santim uzakta, birbirimizin şaşkın gözlerine bakıyoruz, mevcut durumdan eşit derecede şaşkın ama kesinlikle farklı nedenlerle. Uyandığı gerçekliği düşünürken vücuduna yayılan gerginliği hissediyorum.

Sonunda beni bırakıyor ve yuvarlanarak sırt üstü yatıyor. "Tanrım," diye fısıldıyor nefesinin altında, avuçlarını tıraşsız yüzüne sürterek. Parmağıyla hızlı bir dokunuş yaparak saatinin alarmini susturuyor ve sonra doğrulup etrafına bakınıyor. "Herkes nerede?" Sesi halsiz ve derinden geliyor, saçları dağınık.

"Bilmiyorum."

Çadır duvarındaki bir noktaya o kadar uzun süre bakıyor ki, bir parça odun toplamak için eğilmeden önce gözleri açık uyuyup uyumadığını merak ediyorum. "Bunun bir kütüğe daha ihtiyacı var," diye fısıldıyor, daha çok kendi kendine.

Kıvrımlı gömleğinin kesik kollarının üzerinde uzanışına ve sırtındaki kas ağına hayranlıkla bakıyorum. Sobanın kapısını kapatana kadar "Bu çadırda ne yapıyorsun?" diye sormuyorum.

Arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzatırken inliyor. "Lanet Hatchett."

Tabii ya. Bunun onun düşmanı ile bir ilgisi olduğunu bilmeliydim. "O ne yaptı?"

"O salak ne yapmadı ki? Belki iki saattir koşucuların çadırında uyuyordum ki, elinde bokuyla tökezleyerek içeri girdi ve sobaya yakın olabilmek için uyku tulumunu *tam yanıma* bıraktı. Üzerime bastı, *iki kere*. Sakın bana bunun kazara olduğunu söylemeye çalışmayın çünkü ikinci seferinde gülümsemesini yakaladım."

İrkildim. Bu koşucular yirmi dört saatlik dinlenmeleriyle çok ihtiyaç duydukları uykuyu yakalayıp bitiş çizgisine ulaşabileceklerine güveniyorlar.

"Sonra sobayı o kadar çok odunla doldurdu ki çadırı fırına çevirdi. O kadar çok terliyordum ki soyunmam gerekecek sandım."

Bakışlarım gövdesinde geziniyor. *Evet, bu korkunç olurdu.* "Bunu yapanın Harry olduğuna emin misin?" Çünkü tanıdığım başka birine benziyor.

"Evet, o pisliği yaparken izledim. Serinlemek için dışarı çıktım. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda, çünkü onu boğmaya hazırdım-" Çenesi gerginlikle titriyor. "Terry'ye rastladım, o da beni buraya gönderdi."

Bir şey göremedim.

yanımdaki çantanın içindeydi. Sen olduğunu bilmiyordum." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

Çadırda rahatsız edici bir sessizlik hakim. O yanlış öpücük ikimizin de dengesini bozmuş gibi görünüyor.

Üzerimden atmaya çalışıyorum. "Harry kontrol noktasına vardığında sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Bir süre sonra Tyler'ın yakışıklı yüzünde yavaş bir gülümseme yayılıyor ve sırtmaya dönüşüyor. "Ama bana altınımı vermelerini ve kupamla fotoğraf çektirmelerini görmek için tam zamanında geldi ve biraz sert görünüyordu."

Kıkırdıyorum. "Çok rekabetçi ve bu yıl kazanacağına inanıyor." Ama Harry başka bir yarışçının çok ihtiyaç duyduğu uykusunu bilerek böler miydi? Evet, şimdi düşünüyorum da, özellikle de Tyler söz konusu olduğunda, bunu yapmazdı.

Ne pislik ama. Sportmenlik dışı davranış kokuyor ama yine de Iditarod'dan atılmasına neden olacak kadar bariz değil.

Tyler gerinerek ayağa kalkar. "Dışarı çıksam iyi olacak. Köpekler neredeyse sekiz saattir uyuyor. Yakında tekrar uyanırlar."

Giyinirken bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tyler'ı daha önce sadece hantal dış giysiler içinde görmüştüm ama şimdi, yeni yanan kütük çadırı aydınlatırken, onun fit ve atletik vücudunu en iyi şekilde görebiliyorum.

Ve uzun yün iç çamaşırının rahatlığı sayesinde, hem arkadan hem de arkasını döndüğünde hayal gücüne çok az şey kalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kayak pantolonunu giyişini dinliyorum. Hâlâ o öpücüğün etkisindeyken bu görüntülerin beynime kazınmasına ihtiyacım yok.

"Yakında göreve başlayacak mısınız?" diye soruyor, gözlerimi tekrar açıyorum, tam da yün kazağını başına çektiğini göreceken.

Onun sorusu bana buraya mantar avcılarıyla öpüşüp koklaşmak için gelmediğimi hatırlatıyor. "Evet. Saatler önce orada olmalıydım. Terry'nin gelip beni alması gerekiyordu." Rahat uyku tulumumdan sıyrılıp kendi kayak pantolonuma uzanıyorum.

"Onu son gördüğümde kulübeye doğru gidiyordu." Tyler'ın dikkati yün taytım ve gömleğimin üzerinde geziniyor, botlarını giymek için başını eğmeden önce kısa bir an için göğsümde duruyor.

Dün geceki sarhoş hatasının yanında uyanmış ve hızlı bir çıkış yapmaya çalışan iki kişi gibi garip bir sessizlik içinde giyinmeyi bitiriyoruz.

Örgü şapkasını çıkarıyor. "Takımların turlarını tekrar yapacak mısınız?"

"Evet, nasıl olduklarını görmek için kontrol edeceğim." Eğer Tyler'ı biraz olsun anlayabilirsem, tuvalet ihtiyacını gidermek için tuvalete ya da bir kar bankına uğramaktan başka bir şey yapmadan doğruca köpeklerinin yanına gider. "Sana bir kahve getirmemi ister misin? Eminim taze bir demlik vardır." Bu bir garanti. Karen'ın militan gönüllü programı bunu gerektiriyor.

"Bu harika olur. Siyah, lütfen." Durduğunda eli kapıya giden fermuarın üzerindeydi. "Ve daha önce olanlar hakkında... Bunun olmasını istememiştim."
_"

"Sorun yok. Uyuyordun. Ve... kafan karışıklı." Ve olması gerekenden daha ileri gitmesine izin verdim, bundan çok keyif aldım.

Başını yarı yarıya bana doğru çeviriyor ve gergin çenesinin sert çizgisini gösteriyor. "Evet."

Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için tereddüt ediyorum. "Bunu duyarsa üzülecek biri var mı?" Beni kendi bölgesine girmeye çalışmakla suçlayacak bir kız arkadaş ya da eş? Bunu yeterince yaşadım.

Ağzını açıyor ama sonra cevap vermekte tereddüt ediyor. "Hayır. Kimse yok."

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ve hemen ardından bir beklenti dalgası geliyor. Bu sözleri kime söylemiş olursa olsun, Tyler az önce bekâr olduğunu doğruladı.

Duraklıyor. "Peki ya sen? Evime gelip beni dövmekle tehdit eden biri mi olacak?" Omzunun üzerinden beni inceliyor, yüz ifadesi sözlerine göre garip bir şekilde kasvetli.

"Hayır, öyle biri değil."

Bakışları yüzüme yerleşmeden önce sarmalanmış formumun üzerinde geziniyor. "Güzel."

Bekâr olduğum için kimse olmaması mı iyi yoksa kızgın bir erkek arkadaşla uğraşmak zorunda kalmayacağı için mi?

Ben bu tek kelimenin olası anlamları üzerinde çalışırken Tyler kıkırdıyor, sanki içimdeki kargaşayı okuyabiliyormuş gibi. "Dışarıda görüşürüz." Bununla birlikte çadırdan dışarı çıkıyor.

Kalbimi ve yeşeren umutlarımı sakinleştirmek için birkaç dakika ayırıyorum.

Kulübeden patika boyunca yürürken kağıt bardaktan buhar yükseliyor, kafa lambam karanlıkta yolumu gösteriyor. Ortalık ürkütücü derecede sessiz, sadece yanan ateşten gelen tek tük çıtırtılar ve kendi botlarımın karda çıkardığı çıtırtılar bana eşlik ediyor. Ancak Karen dinlenirken mutfağı idare eden Rick, sahadaki yirmi kadar gönüllünün yanı sıra altmış yedi köpek ve onların koşucularının da bu gece burada uyuduğunu doğruladı. Bir sonraki ekibin şafakla birlikte birkaç saat içinde gelmesi bekleniyor. Neyse ki Skip geldi ve gitti, amacı Ruby'ye ulaşip dinlenmek ve para ödülünü almaktı.

Uzaktaki parlayan ışığa yaklaştıkça midemdeki kıpırtılar daha da artıyor. Jonah'tan beri birine karşı böyle bir tepki vermemiştim.

Ona ulaştığımda Tyler çoktan tenceresini hazırlamıştı. Köpekler ayağa kalkmış ve sekiz saatlik bir uyku için kıvrılmadan önce mama, et ve et suyundan oluşan ikinci çorba yemeklerini yemek için sabırsızlanarak bacaklarını iplerinin izin verdiği ölçüde uzatıyorlar. Bu yarış sırasında iyi yemek yiyen ve uyuyan tek kişiler onlar, koşucular ve gönüllüler onların emrinde koşturuyor.

Tyler son anda başını kaldırıyor, gözleri çadırda olduğundan çok daha uyanık ama hâlâ torbalarla kaplı. Eldivenli ellerimle tuttuğum kahveyi çıplak elleriyle ve mırıldanarak teşekkür ederek kabul ediyor. "Terry'yi buldun mu?"

"Evet, uyumama izin verdi ve sonra da senin eski yerine yattı." Rick onun birkaç saat önceki son kontrolden hemen sonra aşağı indiğini doğruladı. "O da rahatsız edici derecede sıcak bir çadırı seviyor, yani bu hepimiz için bir kazanç."

"İsterse Hatchett ile kaşıklılaşabilir." Tyler fincanından uzun bir yudum alıyor.

O dudakları hala parmak eklemlerimde hissedebiliyorum. Ve ağzımı. "Yine de *benim kadar* iyi uyanacağından şüpheliyim."

Tyler kahvesini yudumlarken öksürüyor. "Yani geldiğimiz nokta bu mu? Şimdiden şaka mı yapıyorsun?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "*Başka* ne yapmamız gerekiyor?" "Güzel soru." Gizemli bir gülümseme bir yudumun daha ardında kayboluyor. Şu anda onun düşüncelerini okumak için neler yapmazdım.

Odak noktamı tekerlekli köpeklerinden birine kaydırıyorum, ön bacaklarını okşayabilmek için vücuduna biniyorum, böylece koşucuların sık sık yaptığı gibi ısınıyor ve gevşiyorum

Kaslarını. Burnunu çeneme vurarak bana teşekkür ediyor.

"Bir takımın var mı?" Tyler mama poşetini yırtıp açarak sıralanmış kaselere dökerken soruyor.

"Kızak köpekleri mi?" Kıkırdıyorum. "Bırakın bir yığın köpeği, bir Japon balığına bile kendimi adayamam."

"Ne yaptığınızı biliyor gibisiniz."

"Şey, evet. Alaska'nın kızak köpeği başkentinde veteriner bir babayla büyüdüm. *Tabii ki* biliyorum. Ama işin yarış kısmıyla hiç ilgilenmedim. Sadece sporcularla." Diğerine geçmeden önce nazık husky'yi son bir kez kaşıyorum.

"Sen de kızakla gittin, değil mi?"

"Birkaç kez. Kısa koşular, genellikle kar yere düştüğünde ve köpekler mevsimlik eğitimlerine başladığında, böylece onları hareket ederken izleyebiliyorum."

"Dur tahmin edeyim, *Harry* ile mi?" Bu ismi küçümseyerek söylüyor.

"Evet, *Harry* ile. Ondan önce de babası *Earl* ile." İyi bir adamdı. Tyler bir ses çıkarır. "O kibirli küçük serseriye nasıl katlanıyorsun, Her neyse?"

"Onu çok eskiden beri tanırım ve o *kadar da* kötü biri değildir. *Hatchet*'ler de yıllardır ailemin sadık müşterileridir." Tereddüt ediyorum. "Ayrıca, ödemem gereken bir sürü fatura var ve onun da bir sürü köpeği var." Onunla kısmen para için birlikte olduğumu itiraf etmek mesleğime ihanet gibi geliyor ama gerçek bu. Ve *Harry*'nin davranışlarına bakılırsa, bu tek saygın mazeret haline geliyor. "Eminim *Frank Hartley* doğru fiyat için seninle iz sürmeye gider."

"Evet, fark ettim ki üç kuruşa beş köfte yapmayı seviyor ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?" diyor kuru bir sesle.

"Araştırmanı yapmamış olman benim suçum değil." *Tank*'a koklaması için çıplak elimi veriyorum ama onun yerine eldivenime dalıyor ve başparmağımı ısırtıyor. Yumuşak bir azarlamayla onu dişlerinin arasından çekmeyi başarıyorum. Yine de bir kızak köpeğinin oyunculuğunu görmek her zaman iyiye işarettir.

Göz ucuyla Tyler'ın beni izlediğini hissediyorum.

"Belki de veterinerimi değiştirmeliyim. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Sanırım bu, bir daha *asla bir* müşteriyle çıkmama konusundaki kararlı taahhüdüm için *büyük bir* sorun olurdu. İfademi düzeltiyorum. "Yeni veterinerinizin sizi listesinde tutabileceğinden emin olmalısınız. Çok meşgul olabilir."

Bulaşıklara sıcak su dolduruyor. "Benim için çok meşgul olmaz."
Kıkırdıyorum. "Bu konuda kendinden oldukça emin görünüyorsun."
"Yanılıyor muyum?"

Doğru cevabı arıyorum. Ne kadar sert oynamalıyım? Kimi kandırıyorum ben? Oyun oynayacak vaktim yok. "Hayır, yanılmıyorsun."

Kaseleri köpeklere dağıtırken gülümsüyor. Tank eldivenlerime olan tüm ilgisini kaybediyor. "Cidden, yine de mushing'i denemelisin. Vahşi doğada olmak gibisi yok, sadece sen ve köpeklerin."

Yolundan çekilip kahvemi kızığının üzerindeki tüneğinden alıyorum.
"Eminim bir deneyimdir." Dikkatim önümüzde uzanan donmuş tundra
geziniyor. Karanlıkta pek bir şey göremiyorum ama gün ışığında
görmüştüm ve yaşayan herhangi bir insanla aramızda koca bir hiç olduğunu
biliyorum. "Gelecek yılki yarış için antrenman yaparken benimle gel,
böylece

ne demek istediğimi."

"Daha bu yarış bile bitirmedin ve şimdiden bir sonrakini mi planlıyorsun?"

"Bu takım koşmak istediği sürece, ben de onları koşturacağım." Onlar yemeklerine dalarken her bir köpeğin başını okşuyor.

"Bunu düşüneceğim."

"Umarım yaparsın. Benim koşularım Harry'ninkiler gibi kısa değil. Bütün gece koşarım."

Bunu beklemiyordum ve kahvemde boğuldum, öksürdüm ve kekeledim.

Şok tepkime Tyler kıkırdarak karşılık veriyor ve eğilip iki kaseyi birbirinden ayırarak köpekleri ayırıyor. Sözlerinin *tam olarak* ima ettiği şeyi kastetti ve artık beni veterineri olarak işe almasından bahsettiğimizden emin değilim.

Bu patlayan çekimin tek taraflı olmadığını bilmek kanımı donduruyor, hem de hiç. Ocak ayında tanıştığım öfkeli, kindar adamın sonunda ilgi duyabileceğim biri olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Kesinlikle ben değilim.

Gökyüzü şafak öncesi ışıyla bulanıklaştığında, çadırlardan daha sık çıkmaya başlayan bohçalı bedenler, kimileri müstemilata, kimileri de kulübeye yöneliyor. Tyler'ın ekibi yemeklerini yedikten sonra uzun bir uykuya daha dalmaya hazır olacaklar.

Ve bir koşucu takımının etrafında, eğer dikkat eden biri varsa, birkaç fısıltı uyandırmayacak kadar uzun süre oyalandım. Neyse ki Harry hâlâ uyuyor olmalı. Bir noktada onunla uğraşmak zorunda kalacağım, ama mümkün olduğunca uzun süre ondan uzak duracağım.

Alnımdan düşen kar tanelerini fırçalıyorum. "Acıktıysan içeride bir yığın krep hazırlıyorlar." Koşucuların hepsinin çantalarında onları ayakta tutacak vakumlu pizza ve burrito bulunurken, Karen gibi kontrol noktası gönüllüleri sıcak yemek sunmaktan gurur duyuyor.

"Açlıktan ölüyorum." Tyler karda diz çökmüş, koşucularını inceliyor. Neyin düzeltilmesi gerektiğine köpekler ikinci uykularından uyandıktan sonra karar veriyor. Eğer bu koşucular köpekleriyle ilgilenmiyor ya da dinlenmiyorlarsa, kızaklarıyla uğraşıyorlar. Bazıları kızaklarını değiştirebilmek için kontrol noktasına önceden yeni bir kızak gönderiyor. "On dakika içinde orada olacağım. Bana biraz ayırır mısın?" Bunu bir göz kırpmayla tamamlıyor.

"İyi olacaksın. Karen tayınları." Kulübeye doğru giderken kendimi gülümserken yakalıyorum, donmuş yanaklarıma ve guruldayan karnıma rağmen kalbim ve ruh halim hafifliyor ve bu sırtışın yüzde yüz sebebinin Whitefish, Montana'dan Finlandiya'ya gelen çaylak yarışçı olduğunu biliyorum.

Yolda, Harry'nin ekibini rahatsız edecek kadar yaklaşımdan taramak için yavaşlıyorum. Hasır yataklarında uyuyorlar, yanlarında rüzgarı kesmek için kar yığınları ve onları yalıtmak için ceketler var. Hepsi mışıl mışıl uyuyor, burunlarını kuyruklarının altına sokmuşlar.

Kızak köpeklerinin soğukta uyuduğunu ilk öğrendiğimi hâlâ hatırlıyorum. Hatchett Çiftliği'ndeydi ve ben yedi yaşındaydım. Earl Hatchett, Iditarod'a üç hafta kalmıştı ve ekibini en iyi duruma getirmek için ormanda kamp kurarak gece antrenmanları yapıyordu. Herhangi bir canlının eksi yirmi derece sıcaklığa nasıl dayanabildiğini anlayamıyordum. Babamın kurtardığı bir pointer olan Iggie, akşamlarını odun sobasının yanında mutfak zeminine yayılıp artık bekleyerek geçirirdi. Dışarı çıktıktan beş dakika sonra titremeye başladı.

Earl, Earl olduğu için, kızak köpeklerinin diğer köpeklerden nasıl farklı olduğunu, iki kat kürkleri sayesinde soğuk havaya nasıl daha iyi dayandıklarını ve aynı zamanda bunu nasıl tercih ettiklerini anlatma fırsatı bulunduğu için çok mutluydu.

Vaazına inanmakta zorlandım, ancak veteriner hekim olduğumdan ve bu yarış için gönüllü olduğumdan bu yana geçen yıllarda, sözlerindeki gerçeği gördüm. Ağır kışlık paltolarıyla, içeride çok uzun süre geçirmek

onları rahatsız eder. İçeri girmelerine izin verildiğinde, bu köpeklerin sahiplerinin kapısında nefes nefese dolaşıp serinlemek için dışarı çıkarılmalarını istemeleri alışılmadık bir durum değildir. İnsan standartlarına göre hala soğuk olan ılıman kışlardaki Iditarod yarışlarında, koşucular ekiplerini gün içinde uzun süre dinlendirmek zorunda kalıyor ve aşırı ısınma nedeniyle rekor sayıda köpek düşüyor.

Ancak köpeklerde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olmadığını teyit ettiğimde (titreme ya da tüylerinde buzlanma gibi) yoluma rahatça devam edebiliyorum.

Seward'dan ben uyurken gelen koşucu Lynn Corball, bir köpek tabağına et suyu doldururken başını sallayarak selam veriyor. Rick onun üç saat önce geldiğini söyledi. Şimdiye kadar köpeklerini halletmiş ve dinleniyor olmalıydı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Daha önce pek bir şey yemedi," diye yakınıyor. Kuyruğunu sallayarak hevesle bekleyen samur renkli lider köpeğine doğru düz bir bakış fırlatıyor. Diğer köpekler saman yataklarında kıvrılmış, ama dikkatle koşucularını izliyorlar.

Ona sempatik bir gülümseme sunuyorum. "En azından şimdi aç görünüyor." Aksi takdirde, bir veteriner olarak endişelenirdim.

"Gelirken ona çok fazla atıştırma vermişsin!" Harry arkamdan sesleniyor, gölgelerin arasından beliriyor. Botları karda çıtırıyor, elinde sıcak bir kahve var. "Şimdi hepsini doyurmazsan onları tekrar sakinleştirmekte zorlanacaksın."

O anda Harry'nin sesi Earl'ün sesine benziyor. Ama Harry'nin aksine Earl bilgeliğini ne zaman paylaşmaması gerektiğini biliyordu.

Lynn görevine geri dönmeden önce ona doğru bir bakış fırlatıyor. Eminim yarı yaşındaki bir yarışçı tarafından eğitmekten pek memnun değildir.

Ben de aynı şekilde memnun değilim. Henüz onunla uğraşmak istemedim. Neden uyanık?

Harry, uzmanlığının istenmediğinden habersiz ya da bunu umursamadan, dikkatini bana yöneltiyor. "Dün gece ben geldiğimde neredeydin? Sana geleceğimi söylemediler mi?"

"Biraz uyuyordum."

"Evet, siz *benim* veterinerimsiniz. Köpeklerim için orada olmanı beklerdim." Ses tonundaki hoşnutsuzluğu anlamak mümkün değil.

"Ben *gönüllü* olarak *tüm* köpekler için buradayım ve ayaklarım tutmazsa işimi yapamam," diye çıkıştım, öfkem alevlendi.

"Vay be." Harry tepkime şaşırmış görünerek elini kaldırmaya cüret etti.

Soğukkanlılığımı toplamak için derin bir nefes alıyorum. Acıktım ve sabrım kâğıt gibi ince. "Ne yapıyorsun ayakta? Uyuyamadın mı?"

"İyi uyudum, Brady'nin tam ben yerleşirken kalkıp gürültü yapmaya karar vermesi dışında." Gözleri yanımdan geçip Tyler'ın kızığının ve takımının durduğu yere gidiyor ve daralıyor. "Eğer Ophir'de kızığımı tamir etmekle uğraşmasaydım, o altın benim olacaktı."

"Bunların hepsi yarışın bir parçası, değil mi?" Bu karmaşık bir hız, zamanlama ve sezgi zinciridir ve bunların tümü, bazıları yönetilebilir, bazıları ise tahmin edilmesi imkansız olan sayısız değişken tarafından raydan çıkarılabilir.

"Yine de giriş yaptığımda yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmeliydiniz. Ben buraya gelene kadar ödülü kabul etmek için bekledi, sırf bunu yaparken onu görebileyim diye."

"Önce köpekleriyle ilgilenmesi gerekiyordu." Yine de Tyler'ın bunu yapmak için zaman ayırmadığını doğrulayamam.

Ama Harry dinlemiyor. "O kadar önümden gitmedi. O köpekleri çok zorluyor olmalı. Onları kontrol etmelisin, yarışa uygun olduklarından emin olmalısın."

"Geldiklerinde onları kontrol *ettim*. Hepsi iyiydi." "Peki, tekrar kontrol etmelisin-"

Dişlerimi sıkarak, "Az önce yaptım ve iyiler," diyorum. Ne yaptığını biliyorum. "Yarış işlerini sana bıraksam, sen de veterinerlik işlerini bana bıraksan nasıl olur?" Rohn'da bana söylediği sözleri yüzüne fırlatıyorum.

Kendini beğenmiş ağzının içinde bir karşılık arıyor, ama benim meydan okuyan bakışlarımla karşılaştığında daha iyi düşünüyor gibi görünüyor.

"Bir ısırik alacağım-"

"Dostum, dün gece buraya gelirken son kısım çok zordu," diye araya giriyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Bir sürü işaret kaybolmuştu."

En azından normal bir konuşma yapmaya çalışıyor. "Olur böyle şeyler. Bu şeyler yere kalıcı olarak sabitlenmiyor." Her yıl yaklaşık on iki bin floresan-turuncu uçlu çıta işaretleyiciyi yerleştirmek muazzam bir görevdir, böylece koşucular kaybolmaz, özellikle de bir kar fırtınasına yakalanırlarsa. "Ekibe söyledin, böylece gidip onları tamir edebilirler, değil mi?"

"Evet, evet, elbette. Ve görünüşe göre insanlar bunu iyi atlatmış." Düşünceli bir şekilde duraklar. "Skip de o geçtiğinde aşağıda olduklarını söyledi. İnsanı düşündürüyor, değil mi?" Tekrar Tyler'a doğru bakıyor. "Sanki biri onları tekmelemiş gibi."

Olabilecek sadece bir "biri" var.

Harry'nin hangi açıdan çalıştığını fark ediyorum ve tiksintim artıyor. Beni bu şekilde manipüle edebileceğini düşünecek kadar küstah olması bir yana, bu yaptığı sportmenliğe de sığmıyor. "Yani, önce onu buraya senden önce gelmek için köpeklerini çok zorlamakla suçluyorsun, şimdi de seni sabote etmek için yarıştan zaman ayırdığını mı söylüyorsun? Larry Reese'e vadide yardım etmek için kendi yolundan çıkıp kendini tehlikeye atan bir adam mı? Başarılı olduğundan emin olmak için tüm yol boyunca onunla kalan biri mi?" Bu hikaye tüm kontrol noktalarında dolaşüyor ve Tyler'a hem gönüllüler hem de koşucular arasında ün kazandırıyor. "Harry, eğer elinde *hiçbir* kanıt olmadan onu suçlamaya başlarsan, bu onun değil senin aleyhine olur. *Senin* üzerinde."

Harry iddiasından geri adım atarken, "Brady olduğunu söylemedim," diye kekeliyor.

"İlk gelen oydu. Sence başka kim olabilir?"

"Evet, şey... Bu nasıl mümkün olabilir ki? O bir çaylak. Nasıl lider olabilir?"

"Belki de o kadar iyidir, Harry."

Sanki ekşi bir şey tatmış gibi dudak büküyor. "Kimin tarafındasın sen?"

Sabırım tükendi. "Köpeklerin tarafı. *Her zaman* köpekler. Şimdi git ve kendi işine bak. Eminim onlar da benim kadar açtır." Gitmek için hareket ettim.

"Bekle, Marie-"

"Uykunda boğulmak istemiyorsan Lynn'e bir daha ders verme." Potansiyel saldırganların listesi her geçen dakika büyüyor. Sayfaya adımı eklemeye hazırım.

Yanıtını beklemeden kulübeye doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kulübeye girip kapıyı arkamdan hızla kapatırken kahkahalar sıcakla birlikte yayılıyor.

"... orada saklanan bir yaratık olabileceğini düşündü, ama hiçbir şey yoktu! Ve tekrar koşmadan önce yarım saatini lanet ağaca havlayarak geçirdi!" Gary kıkırdarken kalçasını tokatlıyor. "Orada kızığımın üzerinde oturmuş, taşaklarım donmuştu. Yemin ederim, çok tatlı bir çocuk ama beyni tuğla gibi."

Birkaç gönüllü bu saatte uyanık ve içlerinden üçü masanın etrafına sıkışmış, Karen'ın doldurması için kağıt tabaklar tutuyor ve zihinsel olarak güne hazırlanırken hikayelerini paylaşıyorlar. Bu insanların çoğu sadece bu sporu ve köpekleri seviyor, ancak Gary gibi bazıları kendileri de eğlence amaçlı koşucu ve birkaçı da iki ve üç yüz millik yarışlarda mücadele etmiş -Iditarod'da koşan herkes için çuval büyüklüğünde elemeler.

"Bakın kim bize katılmaya karar vermiş!" Karen propan ızgarasında bir krep çeviriyor. "Terry'nin gece yarısı yağ yaktığını ve fazladan birkaç giriş yapmana izin verdiğini duydum. Umarım faydası olmuştur?"

"Öyle oldu. Bunun için ona teşekkür etmeliyim." *Ve* Tyler'ı çadırına gönderdiği için. Ceketimi kapının yanındaki eğri bir çiviye, derme çatma bir kancaya asıyorum. Kulübede odun sobası sürekli yanıyor ve çoğu insan rahatlamak için dışarıya kaçma ihtiyacı duyuyor. Bazen bunun tasarım gereği olduğunu düşünüyorum, böylece kimse içeride çok uzun süre kalmıyor.

"Annie yaklaşık beş mil uzakta." Karen sağlam bileğine takılı saati kontrol ediyor. Üzerinde sadece alt katmanı ve yemek pişirirken giydiği önlüğü var. "Ondan sonra muhtemelen öğleden sonraya kadar yeni bir ekip gelmeyecek. O yüzden biraz daha dinlenebilirsin."

Bu Tyler'ın nerede olduğuna bağlı. Köpekleri yerleştikten sonra birkaç saat daha uyuyacak ve ne kadar yorgun olursam olayım, o yanımda yatarken bir saniye bile uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Hopper bir porsiyon daha krep almak için uzanıyor.

"Bu senin beşinci ve sonuncun olacak," diyor Karen uyarıcı bir bakışla.

Yarış jürisi sahte bir şokla çenesini düşürür. "Bu porsiyonlara kim karar veriyor?"

"Bileklerim öyle! Ve dengem!" Üzerinde durduğu tahta sandığa dikkatle bakıyor. Birden fazla kişi tezgah yüksekliğindeki masayı alçaltmak için bacaklardan birkaç santim kesmeyi teklif etti, ancak o bu yüksekliğin kitleler için en iyisi olduğunda ısrar ediyor. "Beslemem gereken yirmi gönüllünün yanı sıra gelen basın mensupları ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı olan aç koşucular var."

Altmış bir yaşındaki üç çocuk annesi büyükanne, Fairbanks'teki yağlı bir lokantada mutfak işletiyor. Eminim aynı anda dört tava ve sayısız spatula kullanmaya alışıktır. Belki bir kutunun üzerinde dururken değil.

"Yeterince adil, ama bana bak!" Hopper uzun boylu, kaslı vücudunu işaret ediyor. Boyu 1.80'in üzerinde ve hayatı boyunca tek bir öğünü bile kaçırmamış gibi görünüyor. "Beş krep beni sabaha kadar idare etmez!"

"İşte bu yüzden bir de sosis alacaksınız." Spatulasını bir başka krebin altına sokmadan önce yağsız kırmızı ren geyiği eti parçalarının bulunduğu tavaya vuruyor. "Marie, canım, hazır sıcakken kendine biraz yemek al. Dün gece zar zor yedin."

Kendime yardım ediyorum ve boş bir yere geçiyorum, tabağımı bir avucumun üzerinde dengede tutarken çatalımı kızarmış hamura bastırarak kesmeye çalışıyorum. "Sam'in uçuşuyla ilgili bir gelişme var mı?" Öğleden sonra başlayan, bazıları köpeklerini dinlendirmek için kalan, bazıları ise dakikalar içinde geçip giden koşucuların ve ekiplerinin düzenli akışıyla, görev için ne kadar çok veteriner olursa o kadar iyi.

"Henüz değil, ama onu zamanında buraya getirecekler, merak etme. Güneşli bir gün olması bekleniyor."

Hopper'ın yanımda belirdiğini hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda onu tabağıma bakarken buluyorum.

"Hepsini yiyecek misin?" diye soruyor ve benim kahkahamı kazanıyor. Her şey eğlenceliydi ama Karen tahta sandığından atlayıp onu kovaladı

spatula ve "Defol buradan!" sanki sokak köpeğiymiş gibi.

Kapıdan dışarı fırlıyor, yolda kışlık paltosunu kapıyor.

Tyler içeri girerken yanından geçerken nefesim kesiliyor. Onu her gördüğümde daha da çekici oluyor.

"Altınlı adam kahvaltıya geldi!" Karen benim için kullandığı aynı şarkı tonuyla haykırıyor.

"Burada sıcak bir yemek olduğunu duydum." Güzel gözler yüzlerde geziniyor, benimkinde birkaç vuruş fazladan duruyor.

Aptalca bir sırtmanın oluştuğunu hissediyorum, bu yüzden onu bastırmak için bir çatal dolusu krep yiyorum. Ancak bu çok fazla yemek ve ağzım dolu değilmiş gibi davranarak mücadele etmek zorunda kalıyorum. Bu çekici bir görüntü *olamaz*.

"Aç mısın?" Karen çoktan bir tabak doldurmuş, soruyor.

"Görünüşe bakılırsa Marie kadar aç değil." Tyler ceketini çıkarıp asarken sinsice gülümsüyor.

Çiğnemeye ve Tyler'ın hareketlerine hayret etmeye odaklanıyorum, o kalın yün kazağın ve kayak pantolonunun altında ne olduğunu hatırlıyorum.

"Tayın beş krep ve bir sos. Sana iki tane, çünkü gücüne ihtiyacın var." Karen ona tabağını uzatırken göz kırpmıyor. "Hopper'a söyleme yeter."

"Sırrın benimle güvende." Yanıma yanaşiyor, gerçi diğer tarafta daha fazla yer var. "İyi mi?"

Cevap olarak inliyorum, tutarlı bir kelime bulamıyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldanıyor.

"Pek çok insanı şaşırttın çaylak." Gary kendine biraz daha kahve doldurmak için ayaklarını sürüyerek ilerliyor. "Artık gerçek bir yarışmacısın."

"Öncekinin aksine mi?" Tyler'ın ses tonunda biraz kibir var ama bu durumda haklı görünüyor. Finnmark yarışını kazandı.

"Alaska'nın kendine has bir canavar olduğunu eminim siz de öğrenmişsinizdir. Umarım dün gece birkaç saat iyi uyuyabilmişsinizdir."

"Zor başladı ama uyandığımda kesinlikle yatağımdan çıkmak istemedim."

Kızarmış yanaklarımın çok belli olmamasını umarak çiğnemeye devam ediyorum.

"Evet, bahse girerim sıcak bir çadır karda bir balya samandan daha iyidir." Gary boş tencereyi makineye geri koyar.

"Boşaltırsan, demlersin!" Karen cıvıldıyor, ızgarasından bile dönmüyor.

"Tanrım, kafanın arkasında gözlerin mi var, kadın?"

Gürültülü bir kıkırdamayla karşılık verir. "Elbette. Ve bu şey yirmi dakika sürüyor, o yüzden başlasanız iyi olur."

Gary makineyi incelerken parmaklarını kırılaşan bıyıklarının üzerinde gezdiriyor, bir kapağı kaldırıp birkaç düğmeyi test ederken yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Bu benimkinden farklı."

"İşte. Ben hallederim." Tyler yanımdan geçip gidiyor, bu sırada eli kalçama değiyor -kazara mı yoksa bilerek mi, bilemiyorum- ve ellerini serbest bırakmak için tabağını yere bırakıyor.

Tyler için bir başka artı: Kahve yapmak gibi önemsiz bir şey için bile gerektiğinde devreye girmekten çekinmiyor. Kayınbiraderim Jim buna yanaşmazdı.

Çekici niteliklerin listesi uzayıp gidiyor.

*İhmal edilmiş hayvanları kurtarır,
tamam. Yaralı insanlara yardım
eder, tamam.*

İnanılmaz öpüşüyor, baygınken bile. Tamam, tamam.

Gary, Tyler'ın öğütme işlemini izlemek için yoldan çekiliyor. "Çok güzel köpeklerin var."

"Teşekkür ederim," diyor Tyler yumuşak bir sesle. "Güçlü mesafe koşucuları soyundan geliyorlar." Muhtemelen sayısız kez verdiği alışılmış bir yanıt.

"Oh, hiç şüphesiz! Finlandiya'daki büyük yarışı kazandın, şimdi de çaylak olarak Iditarod'da iyi zaman geçiriyorsun. Bunu kazanabileceğin konuşuluyor. Bu bir şey olmaz mıydı? Bir çaylak kazanmayalı onlarca yıl oldu." Gary'nin sesi onayla dolup taşıyor. "Bu köpeklerden herhangi birini satmak için yetiştirmeyi düşünüyor musun? Çünkü şimdiden soran birkaç kişi tanıyorum."

"Bunu düşünüyorum. Doğru insanlara." Tyler birayı koyuyor, tabağını topluyor ve tekrar yanımdaki yerine geçiyor.

Gary'nin dikkati bir an için diğer gönüllünün sorduğu bir soruyla dağılıyor ve sanırım bu Tyler için sorun değil çünkü konuşmaya devam etmekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Sonunda kreplerimi yuttum. "Onları yetiştirme konusunda ciddi olduğumu düşünmemiştim." Bunu bir anlık öfkeyle söylediğini sanmışım.

"Değildim. Ama ben de öyleydim." Sosis halkasını oyuyor. "Bu fikir aklıma yatmaya başladı."

"Hey, Fishhook'un yakınlarındasın, değil mi?" Gary aniden sordu. "Hatchetts'in yakınında mı?"

"*Hemen* yanlarında," diye onaylıyor Tyler, "maalesef," diye mırıldanırken sesi düz.

Ona nazik bir dirsek attım ve ardından uyarıcı bir bakış attım. "Usludur," diye fısıldıyorum. Gary'nin karısı ve Bonnie, Trapper's Crossing Noel partisinde birlikte gönüllü çalışıyorlar ve sık sık konuşuyorlar.

Ateşli bakışları geri dönmekten önce dudaklarıma doğru kayıyor.

"Ya da ne?" Uygun bir cevap ararken ağzım kuruyor.

"O zaman köpeklerinize dikkat etseniz iyi olur. Bölgenizde bir hırsız var."

Gary'nin uyarısı dikkatimi çekiyor. "Ne demek istiyorsun? Birisi kızak köpeklerini *çalmak mı*?"

"Sanırım Jody Snyder'ın kayıt sırasında otelde anlattığı çılgın hikâyeyi duymadınız." Gary kahvesini fincanına döküp karıştırıyor. "Amcasının köpeği kulübesinden çalınmış."

"Jody Snyder." Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor. "Amcası Zed Snyder." İki kez Iditarod şampiyonu olmuş ve toplumda iyi tanınan biri. Son duyduğumda yarışlardan emekli olmuş ve turistik geziler yapıyormuş.

"İşte bu."

Yanımda, Tyler sessizce çiğniyor, görünüşe göre bu endişe verici hikayeye kayıtsız.

"Ne oldu?"

"Jody'ye göre, Zed onlara akşam yemeklerini yedirmiş ve yattığında hepsi oradaymış. Ertesi sabah bir tanesi eksikti."

"Belki de zinciri kopmuştur?"

"Hayır, hanımefendi. Zincir sağlamdı. Tasmadan sarkıyordu, sanki dışarı kaymış gibi. Muhafazanın kapısı da Zed kapatmayı unutmuş gibi görünsün diye açık duruyordu ama o kapıyı kapatmayı unutmadığını söylüyor. Sanki biri izlerini kapatmaya çalışmış, bot izlerini kürekle kardan kazımış gibi görünüyordu. Ama izler onun evine kadar gidiyordu. Birinin gelip onu götürdüğüne yemin ediyor."

Bu rahatsız edici. "Neden o?"

"Emin değilim. Yaşı ilerlemişti ama iyi yarışçılar yetiştirdi. Tom Scalding ve Kerry Rice'ın her ikisinin de Zed'den kızak köpekleri var."

İki yarışçıyı da tanıyorum. Daha önce Iditarod'da ilk 10'a girmişlerdi.

"Zed'in en sevdiği öncü köpeklerden birinin yavrusuydu. Bir gözü mavi, diğeri kahverengi olan güzel bir sarışın."

Ürkütücü bir aşinalık hissi omurgamdan aşağı süzülüyor. Yanımda Tyler botlarının içinde kıpırdanıyor.

"Zed nerede yaşıyor demiştin?"

"Onun yolunun dışında-" Çenesini, dikkatle yemek tabağına odaklanmış görünen Tyler'a doğru uzatıyor. "Fishhook yakınlarında, Wasilla tarafında."

Bu bilgiyi düşünürken nefesime konsantre oluyorum. Eğer bahsettikleri köpek Nymeria ise, *bunu* ona zamanında dünya çapında bir yarışçı olan Zed Snyder yapmış demektir.

Ama Tyler'ın hikayesi Gary'ninkiyle uyuşmuyor. Birisi köpeği çalıp ormana mı saldı? Yoksa Tyler bana yalan mı söylüyordu? Zed'in arazisine girip köpeği Zed uyurken burnunun dibinden mi aldı?

Peki ya diğer köpekler? "Zed kargaşayı duymaz mıydı?"

"*Ben de öyle* dedim! Çünkü kimse geceleri kulübeme girip de ortalığı ayağa kaldıramaz. Ama geceleri işitme cihazlarını çıkarıyor. Hiçbir şey duymadım." Gary işaret parmağını havada salladı. "Ya bu kişi bunu biliyordu ya da bir adamın kulübesine girecek kadar cesurdu."

"Gazetede bu konuda bir şey görmemiş olmam garip. Toplumun üzerine atlayacağı bir hikaye gibi görünüyor," diyor Tyler gelişigüzel. Fazla rahat. "Bunu rapor etmiş olmalı, değil mi?"

Gary kaşlarını çattı. "Biliyor musun, şimdi sen söyleyince gazetede okumadığıma şaşırdım. Jody amcasının onu yakında geri almaktan bahsettiğini söyledi, ama bir adamın malı ne olursa olsun onun malıdır, o zaman neden polise gitmesin?"

"Güzel soru." Tyler kalan sosislerini parmaklarının arasında topluyor ve kapıya doğru giderken tabağını çöp kutusuna atıyor. "Sıcak yemek için teşekkür ederim. Çok makbule geçti."

"Bir şey değil hayatım." Karen ısıldıyor. "Şimdi git ve tekrar yola çıkmadan önce biraz daha dinlen."

Kapı arkasından kapanana kadar Tyler'ın arkasını izliyorum, zihnim sorularla dolup taşıyor.

"Sessiz biri, ha?" Gary kahvesini yudumluyor. "Bazı şeyleri göğsüne yakın tutmayı sever."

Karen kakhahalarla gülüyor. "Bilmiyorum, ama kesinlikle yakışıklı biri." Elindeki spatulayı bana doğru sallıyor. "İkiniz arkadaş canlısı görünüyorsunuz."

Çaylak hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil." Ağzının benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiğini. Görünüşe göre hepsi bu kadar.

"Duyduğuma göre açılış haftasında röportaj vermeyi reddetmiş," diyor Gary. "Bir tane bile."

"İlgiden hoşlanmıyor," dediğimi duyuyorum ve bu bir savunma gibi geliyor.

Karen homurdanıyor. "Eminim komşusu yeterince zaman aralığını doldurmak için devreye girmiştir."

Bu Gary'nin gülmesine neden oldu. *Herkesin* Harry hakkında bir fikri vardır ve bu genelde pek de hoş değildir.

Yanında duran gönüllü -sanırım Eric adında bir öncü- sesini yükseltiyor. "Sanırım karısının köpekleriyle yarışıyor."

Midem kontrplak zemine düştüğünde dişlerim bir lokma sosisin yarısındaydı. "*Karısı mı?*" *Evli* mi?

Eric yüzünü buruşturur. "Artık değil. O öldü. Birkaç yıl önceydi sanırım? İnternette onunla ilgili bazı eski makaleler okuyordum. Finlandiya haberleri. Onu koşuya başlatan oymuş. Ailesinin Finlandiya'da bir çiftliği var. Yarışlara büyük ilgi duyuyorlar."

Tabii ki. Büyük yarışlarını kazandığı için Tyler hakkında yazılar olmalı. Neden onu hiç araştırmadım ki? Babam Finlandiya'daki akrabalarından bahsetmişti, sadece Tyler'ın ailesi olduğunu sanıyordu. Ama onunla evlendiyse, onlar da onun olmuş demektir.

"O köpeklerden bazıları onun köpekleriydi sanırım." Aklım kolundaki rozete gidiyor.

Mila Takımı.

Bahse girerim bu bir sponsor değildir. Bahse girerim rahmetli karısıdır.

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?" Genç yaşta ölmüş olmalı. Kanserden mi?

Araba kazası mı?

Eric başını sallıyor. Kaşları çatık, eğer bahsedildiyse bile hatırlamadığını söylüyor.

Bu sabah yeni bir anlayışla o anı tekrarlarken yemeğimi tatmadan çiğniyorum. Tyler uykusunda ona uzanıyordu. Öptüğü, aşkını itiraf ettiği kişi buydu.

Ölmüş karısı.

Ve sonra acı bir gerçeğe uyandı.

Benim için.

İştahım kaçtı ama Karen'ın önünde sosisimin kalanını çöpe atmaya cesaret edemiyorum. Tyler'ın daha önceki hareketini taklit ederek kapıya yöneliyorum, ceketimi ve şapkamı giyecek kadar uzun bir süre dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Kahvaltı için teşekkürler."

"Uh-huh. Öğle yemeğinde tavuk şehriye çorbası ve jambonlu sandviç var, akşam yemeğinde de geyik biberi var."

Şimdiye kadar acı biber yediğim geceleri zihnimde sayarken kapıdan çıkıyorum. Birinin geyik *yahnisi* yaptığı bir gece hariç *hepsi*. Yolda öldürülen hayvan piyangosu bu yıl çok cömertti.

Tyler'ı hemen fark ediyorum, yanan ateşin yanında bir tabureye tünemiş, çete ipi için poli ip diyor. Beni görmek için başını kaldırıyor ama sonra dikkatini tekrar işine veriyor; ne bir gülümseme ne de bir işaret. Kendini açıklamak istediğini gösteren hiçbir şey yok.

Buna ihtiyacı olduğunun farkında *olmalı*. En azından benim için.

Yaklaşırken düşüncelerimi toparlıyorum, konuyu nasıl açacağıma karar veriyorum... tam olarak ne? Hangi konunun üzerine gitmek daha az buzcludur: Dul olma durumu mu yoksa köpek hırsızlığı mı?

"Çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm." Yanındaki kütüğün üzerine yerleşiyorum. Ateşin etrafında sekiz tabure var - bu cılız siyah ladinlerden daha fazlasının yetiştiği bir araziden kar makinesi veya ATV ile taşınan dev bir sert ağaç gövdesi.

"Yakında."

Alevlerin dansını izliyor ve tanıştığımız o günü düşünürken ateşin çıtırtısını dinliyorum. Düşündükçe, cevabı zaten biliyorum. Reed, eğer biri o köpeği arazilerinde bulursa başlarının belaya gireceğini söylemişti. O zamanlar köpeğin bakımsız olduğunu kastettiğini sanıyordum ama öyle değildi.

Çünkü biri onu Zed Snyder'dan çaldı.

Tyler kıkırdar. "Konuşmadan önce kelimelerini seçmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Genelde ağzımdan bir şey kaçırın biri değilimdir, hayır. *Gerçekten* olmadıkça değil üzgün."

"Peki ya sen? Gerçekten üzgün müsün?" Beni inceliyor.

Bu soruyu düşündüm. Sanırım Nymeria'yı kastediyor, beni ölü karısıyla karıştırma meselesini değil. Bildiğimi bilmiyor ve bu konuyu açması için makul ya da beklenen bir yer de yok. "Hayır. Sanmıyorum." Duraksadım. "Ama neden?"

"Bariz olanın dışında mı?"

Suç işlediğini inkar etmedi.

Omzunun üzerinden bakıyor ve yaklaşan gün doğumu öncesinde her geçen dakika daha da aydınlanan çevremizi tarıyor. Herkes bir işle meşgul ya da sıcak çadırlarında toplanmış, dinleniyor. "Wasilla'daydım, bir barda bazı arkadaşlarla buluşuyordum. Zed de oradaydı. Bir süre sohbet ettikten sonra emekliye ayıracağı bir köpekten bahsettiğini duydum. Verdiği son yavrular küçüktü, yavrular iyi kızak köpeklerine benzemiyordu. Yıllar boyunca ona çok para kazandırmıştı ama geçenlerde başka bir köpek ile kavga ederken bacağını incitmişti ve onu tedavi ettirmek için para harcamaya değmezdi. Sekiz yaşındaydı. Artık gitme zamanının geldiğini düşündü."

Dişlerim gıcırıyor. "Ve 'gitmek' derken, onu iyi bir eve evlatlık vermekten bahsetmiyorsun."

Tyler başını sallıyor. "Bunu düşünmem bile."

Lanet olası Zed Snyder. Açıkça görülüyor ki, kendisi için artık "çalışmayan" bir köpeği uyutmanın makul - hatta insani - olduğunu düşünen bir yarışçı. Bir kızak köpeği ile bir aile hayvanı arasında kesin bir çizgi çiziyorlar ve bu ikisinin asla aynı etiketi taşıması konusunda kararlılar. Ailemin bunun doğru olmadığını kanıtlayan üç emekli kızak köpeği var. Nymeria'nın durumunda, sekiz yaşında olmasına rağmen, birinin sevgi dolu evinde altı yıl daha mutlu bir yaşam sürebilir.

Neyse ki günümüzde bu tür yarışçılara çok az rastlanıyor. Ne yazık ki hala varlar. Ve daha da kötüsü, Zed gibi insanların artık işe yaramadıklarında köpeklerini "emekliye ayırmalarını" durdurmanın bir yolu yok, Nymeria gibi köpekleri koruyacak bir eyalet yasası yok.

Eyaletimizdeki sporla ilgili yaşadığım sorunun temelinde de bu yatıyor. "Ne yani, Zed'i bardan eve kadar takip mi ettin?"

Tyler'ın çıplak elleri sanki soğuk onu rahatsız etmiyormuş gibi ipin üzerinde rahatça çalışıyor. "Gerek yoktu. Buralarda bilgi bulmak yeterince kolay."

"Doğru ya, polis şefi arkadaşın. Senin için kuralları esnetmeye istekli mi?" Ya da düpedüz çiğnemeye.

"Kuralları esneten arkadaşlardan bahsetmişken, hayvan kontrol memurunuz nasıl?"

Tuş. "O harika biri. Sorduğun için teşekkürler."

Tyler sırtlıyor ama eğlencesi çabucak kayboluyor. "Birkaç gün sonra hala o adamı ve köpeği düşünüyordum. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu."

Sebepe. Oraya gidip hâlâ hayatta olup olmadığına bakmam gerektiğini düşünmeye başladım. Sonra da eğer yaşıyorsa ne yapacağımı merak ettim. Ondan vazgeçmeyeceğini biliyordum. O tür bir adam kendi yöntemlerine bağlıdır." Kutusundan bir parça daha poli ip çıkarıyor. "Zed'in işitme cihazlarını gördüm. Muhtemelen geceleri uyumak için onları çıkaracağını ve biri oraya girerse muhtemelen hiçbir şey duymayacağını biliyordum. Bu yüzden risk almaya karar verdim. Ve onu gördüğümde, nasıl tutulduğunu gördüğümde ..." Çenesindeki kaslar titriyor. "Köpeklerin havlamasını duymasını *istedim*, dışarı çıkmasını ve bana kendini açıklamasını *istedim*. Ben olsaydım ..." Sesi sürükleniyor, kelimeler asılı kalıyor.

"Yani onu sen aldın." Mikroçip takılı olup olmadığını bilmediği için riskliydi.

"Evet," diye itiraf ediyor. "Onu eve getirdim, rahat ettirmeye çalıştım. Frank'i arayıp ormanda dolaşan yaralı bir köpek bulduğumu ve bakıma ihtiyacı olduğunu söyledim. Gerçi cumartesi gecesiydi. Ona ulaşamadım."

"Evet, Frank acil durumlar için bile olsa ev numarasını vermez." "Peki ya sen?"

"Hastalarım için mi? Tabii ki." Bazen pişman oluyorum, özellikle de sabahın ikisinde bir kedi tüy yumağı çıkardığı için arandığımda.

"Gerisi dediğim gibi oldu." İpi bir sandığın içine atıyor. "Ama şimdi durumu iyi. Bacağı iyileşiyor. Kilo alıyor, köpeklerimize ve yeni evine alışıyor. Yeni hayatına."

Şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı. Zed'in silahının namlusunun ucuyla değilse bile -çünkü iğneye para veremeyecek kadar cimriydi- o zaman iltihaplı yaralardan. "Kulübedeki diğer köpeklerden ne haber? Onlar nasıldı?"

"Oradan çıkmam gerektiği için hızlıca bir göz attım ama görebildiğim kadarıyla iyi görünüyordlardı. Yine de birileri ziyaret etmeli."

Ve Howie adında biri yapacak. Bundan emin olacağım. "Resmen izinsiz girdin ve ölüm hücrelerinde olan bir köpeği çaldın."

"Temelde değil. Aynen öyle. Ve eğer bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydım, yüz kere yapardım." Gülümsemesi yumuşak. "Çizgi yok."

Az önceki sözlerimi yinelerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Yaptığı şey için onu nasıl suçlayabilirim? Cesaretim olsaydı benim de yapacağım şeyi. Suçlayamam. Sadece bu yüzden onu *daha çok* sevebilirim. Yaralı ya da korkmuş bir hayvandan başka bir şeye zaafım varsa, o da onu kurtarmak için üzerine çullanmaya gönüllü olan adamdır.

Gerçekten, daha çekici bulduğum bir şey yok.

Ama endişe içimi kemiriyor. "Hatchet'ler köpeği biliyor. Jody'nin hikâyesini duyarlarsa, ikiyle ikiyi bir araya getireceklerdir ve Harry de senin tarafından tehdit edildiğini hissedecektir." Tüm o acınası suçlamaları ve varsayımlarıyla bu daha da netleşiyor. "Bildikleri konusunda sessiz kalmayacaktır."

"Gerçeği bilen tek insanlar sen, ben ve Reed. Diğer herkesin bildiği kadarıyla, ormanda dolaşan bakımsız bir köpek buldum ve onu eve getirdim." Omuz silkiyor. "Ve eğer Zed ya da Harry ortalığı karıştırmak istiyorsa, bırak denesinler. Onu bulduğumda durumuyla ilgili Frank'in tüm raporları bende var ve o gazetecilerin bir Iditarod şampiyonunun köpeklerinden birine nasıl kötü davrandığını yazmalarını sağlayacağım. Yavrularından birkaçının şu anda yarıştığı bir köpek. Tahminimce Zed, insanlar onu kendisine bağlarsa nasıl görüneceğinden korktu ve dikkatleri üzerine çekme riskini almak istemedi. Muhtemelen yumurta kabuklarının üzerinde parmak uçlarında yürüyordu."

Hatchet'ler de böyle bir ilgi istemezdi. Earl birkaç köpeğini Zed'inkilerle çiftleştirdi. Ayrıca, bir yarışçı aleyhine çıkan her olumsuz haber sporun geneli için kötüdür. Harry, Tyler'ı peşinden gitmeye değer bir tehdit olarak görmüş olsa da, Zed'in suçları sonunda Hatchetts'in kulübesine zarar verecekti.

Tyler bunu ciddi ciddi düşündü. "Merak etme, sırrın benimle güvende."

"Ne tür sırlar anlatıyoruz?" Hopper şenlik ateşine doğru fırlarken ağır botlarının altındaki kar çıtırdıyor ve kollarını biraz sıcaklık toplamak istercesine ateşin üzerine kaldırıyor. "Güzel veterinerimize tatlı sözler mi fısıldıyorsun, musher?"

"Ben de tam ona bunu söylüyordum aslında. Ne kadar güzel olduğunu." Tyler'ın gözleri yüz hatlarımda geziniyor ve ben içimdeki takdiri görüyorum.

Konuşmamız için bir kılıf olsa bile, bu açık iltifat karşısında hazırlıksız yakalandım ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Bir ekip geliyor." Hopper ateşi bırakıyor. "Kırk iki numara!"

"Sanırım bu göreve geri döndüğüm anlamına geliyor." Omzumun üzerinden patikaya doğru bakıyorum, sonra da hareket halindeki cesetlere, onları karşılamaya hazırlanıyorum. Birkaç dakika içinde burada olurlar. Terry'den iz yok. Hâlâ çadırda olmalı. Dün gece benim için aynısını yapma nezaketini gösterdiği için uyumasına izin vereceğim.

"Kırk iki numarayı bununla mı karşılamayı planlıyorsun?" Tyler hala eldivenimin içinde duran yarısı yenmiş ren geyiği sosisine başıyla işaret ediyor.

Konuşmamızın derinliği içinde bunu unutmuşum. Güldüm, ağzıma attım ve ayağa kalktım, arkamdaki sert yüzeyin ürpertisinden kurtulmak için gerindim. Bu hareket isteksizliğime hiçbir şey yapmıyor. Çiğnemelerimin arasında, "Köpekler dinlenirken sen de uykunu almalısın," diyorum. Çünkü Nome'daki bitiş çizgisine varmak için geçecek birkaç gün boyunca bir ya da iki saat uyuyabildiği için şanslı olacak.

Üzerinde çalıştığı ipi sandığın içine atıyor. "Yapacağım."

Uyku sırası bana geldiğinde hâlâ uyuyor olacak mı? Tyler'ın yanına uzanırsam, bu sabahın tekrarını yaşar mıyım?

Pratik tarafım, bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeden bunu isteyip istemediğimi soruyor. Ama şimdi rahmetli karısı hakkında soru sormanın zamanı değil. Nasıl soracağımı bile bilmiyorum. Ama sabahtan beri benimle flört ettiğine göre, kaybıyla barışmış olmalı.

Bana güzel olduğumu düşündüğünü söyledi. "Hey, Marie?"

Oyalanıyorum, oyalanmak için bir bahanem olduğu için mutluyum. "Evet?" "Eğer öğlene kadar kalkmazsam, beni uyandırır mısın?"

Bir yarışçının bir gönüllüden uyandırma çağrısı istemesi alışılmadık bir durum değildir. Bu bizim görev listemizde var. Yine de midemde sinirler kıpırdanıyor. "Sorun değil."

"Sadece, bilirsin işte," kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, "bana bir tekme falan at."

"Tekme mi?" Yankıladım. "İstediğin bu mu?" Aklımdaki bu değildi.

Bir an için başını eğiyor ve tekrar kaldırdığında sırtıyor. "Ya da başka bir şey."

Gönüllüler kutlama tezahüratlarına başlarken, köpekler dillerini oynatarak ilerliyorlar. Gitme vaktim geldi ama Tyler'ı çadıra kadar takip etmek istiyorum.

"Merak etme, uyandığından emin olacağım." Yüzümdeki soğuktan kaynaklanmayan rengi göremeden uzaklaşıyorum. Omzumun üzerinden bakma dürtüsüne daha fazla karşı koyamadığımda kontrol noktası girişine giden yolu yarılamıştım.

Tyler hâlâ kütüğün üzerinde oturmuş beni izliyor, yüzünde dalgın bir ifade var.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Açlıktan ölüyorum." Jonah karnını ovuşturuyor. "Bugün burada ne var?" "Çorba ve sandviç, Karen daha önce söyledi."

Kulak misafiri olan Hopper, "*Bir* sandviç" diye düzeltiyor. Elini Jonah'ın omzuna koyar. "Bizim boyutumuzdaki adamları beslemek için yeterli değil dostum. Yeterli değil."

İkisinin de iştahlı iri adamlar olduğu doğru, ancak Hopper'ın parkası şişkin bir göbeğe doğru uzanırken, Jonah'ın paltosunun altında düz kaslardan başka bir şey yok.

"Bu sandviçler ne kadar büyük?" Jonah gözlerini kısarak kulübeye bakıyor. Güneş gökyüzünde yükselmiş ve kar örtüsü üzerindeki yansıması, Sam'le birlikte kontrol noktasına vardığında uçağında bırakmış olması gereken güneş gözlüğü olmadan kör edici.

Tanıdık turuncu ve beyaz uçağı görmek beni ne kadar heyecanlandırdıysa, dilinde dolaşan şikâyetleri şimdiden duyabiliyorum. Jonah yemek yemediği zaman huysuzlaşır, benden de beter. "Sızlanmaya başlama."

"Kapa çeneni." Omzumu şakacı bir şekilde itiyor. "Aç mısın?"

"Saat kaç?" Rastgele soruyorum. Sanki Tyler'la yollarımızı ayırdığımızdan beri geçen dakika ve saatlerin farkında değilmişim gibi, uyku kisvesi altında kendi uyku tulumuma ne kadar çabuk girebileceğimi düşünüp duruyorum. Ama hiç şansım olmadı. Annie yoluna devam etmeden önce iki köpeği bize emanet etti, her iki tatlı kızda da tendinit alevlenmesinin belirtileri vardı. Sonra yaklaşan uçağın vızıltısı, Jonah'la birlikte uçağa binecek olan Sam'in gelişini duyurdu ve... işte buradayız. Hem yorgun hem de heyecanlıyım.

Jonah saatini kontrol eder. "On ikiye çeyrek var."

Kalbim birkaç atış atlıyor. "Aslında öğleden sonraki koşuşturmadan önce bir iki saat uyumaya çalışacağım." Birkaç ekip buraya doğru yola çıktı ve eksi on derecelik ılık hava nedeniyle aşırı ısınmalarını önlemek için köpeklerini birkaç saat dinlendirecekler.

Yüzünü buruşturur ve etrafına bakınır. "Bu salakla uğraşmak zorunda kalacak mıyım?"

Uzanıp onu itme sırası bende. Kimi kastettiğini sormama gerek yok. Jonah beni Hatchet'ler hakkında yeterince yakınırken dinlemiş olacak ki, Harry hakkında daha onunla tanışmadan kararını vermiş. "Uyuyor." *Şükürler olsun.*

Jonah cevap olarak homurdanıyor. "Tamam. Senin için sandviçini getireyim." Bir kahkaha attım. "Saçmalık, sandviçimi benim için yiyeceksin."

"Beni çok iyi tanıyorsun, Lehr." Göz kırıyor.

Jonah'ı çok iyi tanıyorum ve ihtiyacım olsa ayağındaki çizmeleri bana verirdi. "Veda etmeden gitme!" O uzaklaşırken arkasından bakıyorum, onun hayattan daha büyük varlığıyla kesinlikle daha küçük hissedecek olan küçük kulübeye doğru yürüyor.

Sarı çadıra yaklaşırken midemde bir gerginlik yumağı oluşuyor ve kaldığımız yerden devam etmeye çalışıyormuşum gibi görünmeyeceği için geri dönüp on beş dakika sonra tekrar gelme fikriyle oynuyorum.

Çadırlar, aşçı kulübesinden ve köpek takımlarından uzakta, bir dereceye kadar sessizliği garanti edecek şekilde yayılmış durumda. Fermuarı açarken dikkatli davranıyorum, dişlerinin arasından kayarken çıkan sesin Tyler'ı rahatsız etmemesini umuyorum. İçeride hava fazla serinlemenin eşiğinde, sobadaki odunlar parlayan közlerden başka bir şey değil.

Tyler daha önce olduğu gibi sırt üstü yatıyor, kutup çantasını çenesine kadar çekiyor.

Arkamı dönmeden önce bir an onun durgun ve yakışıklı yüzüne hayranlıkla bakıyorum. Dış giysilerimi ve botlarımı çıkarıp onunkilerin yanına asıyorum, Terry ve ben dün sabah buraya gelirken McGrath'ta durup çamaşırlanede duş aldığımız için şükrediyorum. Eve dönüş uçağına yetişene kadar, tedavi ettiğim kızak köpekleri kadar kötü kokacağım.

Dikkatim Tyler'ın kolundaki siyah-beyaz rozete takılıyor.

Mila. Haksız mıyım? Karısının adı bu muydu?

Onun şerefine adını koluna mı takıyor? Kalbini koluna mı takıyor?

Bu adam neler yaşadı?

Tyler hakkında bilmediğim çok şey var ve yine de buradayım, bana tekrar ne kadar güzel olduğumu söylemesini duymak için sabırsızlanıyorum, bu sefer beni öpmek için döneceğini ve bunun bir hata *olmayacağını* umuyorum.

"Daha öğlen olmadı, değil mi?" Tyler'ın uykulu mırıltısı beni ürkütüyor.

"On beş dakika sonra. Özür dilerim, yeterince sessiz olduğumu sanıyordum."

"Öyleydin." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Benim. Kendimden geçip duruyorum."

"Bu hiç iyi değil." Sobaya bir kütük yerleştirmek için onun üzerinden geçiyorum ve sonra adrenalinin tavan yapmış bir şekilde uyku tulumumun sıcaklığına girmek için etrafından dolaşıyorum.

Yan dönüyor. "Bir sorun mu var?"

Düşünce telaşımın yüzüme açıkça yansıdığını fark ediyorum. "Seni tekmeleyerek uyandırmak için sabırsızlanıyordum, hepsi bu."

Eğri büğrü gülümsemesi benim art niyetli olduğuma dair bir suçlama da olabilir. "Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapabilirim, böylece bu iş olur." Yatak pedlerimiz hâlâ birbirine bitişik. Bana *çok yakın* yatıyor.

"Planım çoktan parlaklığını yitirdi." Soğuk havanın kızarmış yanaklarımdaki allığı gizlemesi için dua ediyorum.

"O zaman sessiz kalmalıydım. Her zaman akıllı bir adam değilim."

Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Vay *canına*. Bunu itiraf edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Zayıf anlarım oluyor." Sesi hırıltılı bir hal aldı. "Bu kesinlikle onlardan biri olarak şekilleniyor."

İrislerindeki küçük altın benekleri ve göz bebeklerini çevreleyen koyu yeşil halkayı incelerken çadırındaki sessizlik hissediliyor. Bana doğru yavaşça kaydığını hissediyorum ve kalp atışlarım beklentiyle hızlanıyor.

Ama sonra yüzünü sıkıntılı bir ifade kaplıyor, sanki onu rahatsız eden bir şey hatırlıyormuş gibi.

"Bir sorun mu var?" Birkaç dakika önceki sorusunu yineliyorum.

"Hayır, hiçbir şey. Sadece ..." Bir kez daha sırt üstü dönerek çadırın tavanını inceliyor, nefes alış veriş ölçülü ve yavaş. "Kalkmalıyım. Bitiş çizgisine uzun bir yolum var ve köpeklerimin *tüm dikkatime* ihtiyacı var."

Bir kısmını kucağınıza tırmanmaya hevesli bir veterineri vermenin aksine.

Hoşnutsuzluğum kıpırdanırken bile gülümsüyorum. "Haklısın, öyle." Bunu yarıştan sonra eve döndüğümüzde de devam ettirebiliriz. "Git artık buradan ve bırak da uyuyayım."

Uyku tulumundan gerinerek çıkıyor.

Yatağını ve uyku tulumunu toplayıp kızağına geri sokmak için sabitlerken onu izliyorum. Çok hızlı bir şekilde tüm dış giysilerini giyiyor ve şapkasını takıyor.

Bana mı öyle geliyor yoksa kaçmaya hevesli mi görünüyor?

Karen'in cılız sesi duyulduğunda fermuarı açıyordu. "Payını çoktan aldın, Hopper!"

Onu yine kulübeden kovalıyor olmalı. Hayal kırıklığıma rağmen bu beni güldürüyor.

Tyler dışarıdaki fiyaskoyu izliyor. "Öğle yemeğinde ne var biliyor musun?" "Çorba ve sandviç."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Tyler'in arkasını dönüp birkaç saatliğine uyku tulumuma girmesi kadar mükemmel değil. "Sonra görüşür müyüz?"

B o c a l ı y o r . "Beni nerede bulacağını biliyorsun." Bununla birlikte gitti, çadırı kapattı ve beni yalnız bıraktı.

Uyku benden kaçıyor.

Havlayan ve koşumlarını çekiştiren köpeklerin kakofonisi, yakındaki ekiplerin protesto için ulumalarına neden oluyor. *Hepsi* koşmak istiyor ama yirmi dört saatlik dinlenmenin ardından Tyler'ın köpekleri patıkaya doğru ilerliyor.

Tyler ve benim yollarımız bütün öğleden sonra hiç kesişmeden birbirlerinin etrafında dans etti. Ya da belki de benim yolum, o kızağıyla uğraşırken, rayları değiştirirken, cıvataları sıkarken, tüm envanteri çıkarıp yeniden düzenlerken araya girmek için makul bir fırsat kollayarak bir o yana bir bu yana gidip geldi. Hiçbir zaman doğru zamanı bulamadım, o gitmeye hazırlanırken onun alanına saygı göstermek istedim.

Ama şimdi tundrayı aşp Bering Denizi'ne doğru yola çıkmak üzere ve gitmeden önce onunla bir kez daha konuşmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

"Dakikaları geri mi sayıyorsun?"

"Temel olarak." Saatini kontrol ediyor, ruh hali durgun. Sanırım önümde günler ve bir 400 mil daha olsaydı benimki de öyle olurdu.

Bakışlarım azalan güneşe doğru süzülüyor. Dışarıda çok fazla şey yok. Ruby'deki bir sonraki kontrol noktasına ulaşana kadar ne kadar hızlı gittiğine bağlı olarak on ila on üç saat arasında kar ve bodur ağaçlar. Sadece kendisi, köpekleri ve düşüncelerinin sürüklendiği saatler. Bazı yarışçılar bu düzlüklerden geçmenin en zoru olduğunu iddia ediyor.

Gary elinde bir pano ile resmi yarışa aktarılacak bilgileri not etmek üzere bu tarafa doğru ilerliyor, bu da Tyler'ın bu kontrol noktasındaki zamanının sona erdiği anlamına geliyor.

"İyi şanslar, güvende kalın ve şehre döndüğünüzde beni arayın. Bir kahve ya da akşam yemeği falan yeriz." Bu, cesaretimi toplayabildiğim kadar açık bir davetti.

"Evet..." Karşılığında aldığım gülümseme, alıştığım o şakacı sırıtış değil. Hüzünlü ve teslimiyet dolu. "Sanırım yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz. *Tekrar söylüyorum*. Bu eğlenceliydi Marie ve sen inanılmaz bir kadınsın ama bunu olduğundan daha fazla büyötmek istemiyorum."

Üzerime rahatsız edici, soğuk bir his çöküyor.

Tyler vahşi doğanın genişliğini araştırıyor. "Bu konuya giremem çünkü köpeklerimle birlikte oraya gitmek üzereyim ve aklım yüzde yüz onlara odaklanmış olmalı ama gerçek şu ki, bir zamanlar evliydim ve şimdi dulum ve hayatım istediğim gibi. Karmaşık değil."

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." Bu kapanıştan sonra başka nasıl cevap verebilirim ki?

Ne oldu böyle?

"Fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu konuda değil." Yoğun gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ama arkadaşlar, yapabilirim. *Gerçekten* isterim. Bence sen çok havalısın."

"Arkadaşlar. Harika."

Arkadaş

lar.

Harika.

Kürklü eldivenlerini çekiştiriyor. "Bir ara kulübeye gel. Sana daha önce vermek istemediğim turu vereceğim."

Ciddi mi yoksa boş bir teklif mi olduğunu anlayamıyorum -kapıyı açması için önceden arayacak numarası yok- ama yine de başımı sallıyorum.

"Hazır." Yumuşak bir sesle söylenen bu komutla kızak, köpeklerin vahşi sıçrayışlarıyla sarsılıyor.

Gary yanımıza geldi. "Pekâlâ, on numaralı yarışçı, görünüşe göre gidiyorsun?" "Ben gidiyorum."

Gary saati karalıyor.

Tyler kar kancasını bırakırken çenesi kararlılıkla dikilmişti. Kızağı gönüllülerin alkışları arasında hızla uzaklaşıyor. El sallamak için bir kolunu kaldırıyor ama arkasına bakmıyor.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Bentley'nin göğsünde derin bir gümbürtü duyuluyor, on dört köpek Burled Arch'a doğru koşarken dikkati dizüstü bilgisayarımın monitöründe, yolları tezahürat yapan taraftarlar ve karanlığı bastıran parlak spot ışıklarıyla kaplı.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" Husky'nin kürkünü parmaklarımla okşuyorum, yatağımdan Iditarod'un canlı yayınını izlerken yanımdaki sıcaklığıyla rahatlıyorum. "Eminim özlemişsindir." Bentley yarış takımından emekli olalı beş yıl oldu ve köpek hiçbir zaman bitiş çizgisini birincilikle geçememiş olsa da, Nome'a giden zorlu yolculuğu, koşu camiasındaki pek çok kişi tarafından dünya çapında bir köpek atlet olarak kabul edilecek kadar çok kez tamamladı.

Evde olmak iyi hissettiriyor, ancak günlerce süren insan, uçak ve şamatanın ardından gelen ani ve tam sessizlik aynı zamanda endişe verici.

Jonah ve ben bu öğleden sonra Trapper's Crossing'e vardık. Kamyonetim bıraktığım yerde beni bekliyordu, soğuktu ve bir metre karın altındaydı.

Ağrıyan kaslarımı yatıştırmak için uzun bir duş aldıktan ve Cory'yi arayarak uzakta geçirdiğim günlerde kaçırdığım her şeyi öğrendikten sonra ailemin evine uğradım, bir köpek ve bir tabak lazanya aldım ve ormandaki küçük kulübeme geri döndüm.

Bütün gün, köpekli kızak yarışları ve koşucular yüzünden bir an daha uykusuz kalmamam gerektiği, normal programıma geri dönmem gerektiği konusunda kendime nutuk çektim. Yine de, Tyler'ın Iditarod'u kazanacağını öğrendiğim an, yorgunluktan bayılma planım suya düşmüştü.

Unalakleet'ten sonra liderliği ele geçirdi ve sahil boyunca yarışırken, Shaktoolik yakınlarındaki Norton Körfezi'nde şiddetli rüzgarlarla kamılanırken ve ardından White Mountain'dan önce diğer birkaç koşucuyu yavaşlatan bir kar fırtınasından kıl payı kurtulurken liderliğini korudu.

Nome'da saatlerdir onun büyük girişi için hazırlanıyordı ve şimdi, Alaska vahşi doğasını geçerek dokuz gün ve on saatlik bir yarıştan sonra, Tyler'ın bitiş çizgisini geçmesini izliyorum.

Geçen yıl Harry Cross'u izlemek için sabahladığımda olduğu gibi yalan söyleyip tek ilgimin köpekler olduğunu söyleyebilirim ama kendim de dahil olmak üzere kimseyi kandırmış olmam.

Yine de dikkatimin mümkün olduğunca köpeklere kaymasına izin veriyorum. Yryşlerinde Tyler'ın onları çok fazla çalıştırdığını gösteren hiçbir şey yok, ama yapmayacağını zaten biliyorum. Bitiş çizgisini kontrol eden veterinerler hiçbirinde endişe verici bir şey bulamayacaklar.

Ekip devasa oyma ahşap kemerin altından geçiyor ve Tyler kapüşonunu geri itiyor. Heyecanım ve hayal kırıklığım içimde savaşıyor, göğsüm daralıyor. 1975'ten beri kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmıştı: Iditarod'u bir aylak olarak kazanmıştı.

Ve bunu tüm köpek ekibiyle birlikte bitiş çizgisini geçerek yaptı.
Başka bir nadirlik.

GPS takibine göre Harry, Skip ve geçen yılın birincisi Seward'dan Jessie Schwartz'ın ardından dördüncü olacak. Ama yedi saat geride. Tyler bir sonraki yarışçılar kasabaya gelene kadar sıcak yatağında horluyor olacak.

Bu yılın parlayacağı yıl olduğuna bu kadar inanan bir adam için Harry çok öfkelenecek.

Tyler kalabalığa elini kaldırırken muhabirler kameraları ve mikrofonlarıyla Tyler'a doğru akın ediyor. Derin, tereyağlı bir sesi olan yorumcu sahneyi yorumluyor - kaosu, heyecanı, Tyler'ın damarlarında dolaşıyor olması gereken adrenalini.

Tyler kötü görünüyor. Dokuz günden fazla bir süredir tıraş olmamış ya da yanımda yattığının dışında doğru dürüst uyumamış. Kapşonunun etrafındaki bere buz tutmuş, cildi rüzgârdan yanmış, gözleri kızarmış ve çekilmiş.

Ama yüz hatlarından dingin bir bakış geçiyor, diğer tüm ayrıntıları gölgede bırakıyor ve başını gece gökyüzüne doğru eğdiğinde, sanki zaferinin ekrandan yayıldığını hissedebiliyorum. Bu bana küçük bir

Ayrılığımızdaki garip alışverişten kurtulduğum, onun ve başarısı için mutlu olabileceğim bir an.

Ancak bu durum çok uzun sürmez, çünkü kalabalığa karşı o yıkıcı yakışıklı gülümsemesini sergiler ve kameralar yanıp sönerken anı yakalar.

Pişmanlığın acı ağırlığıyla midem bulanıyor. Her şeyi nasıl bu kadar yanlış yorumlamıştım... *yine mi?* Aramızda dostça bir şakalaşmadan daha fazlası olduğundan o *kadar emindim ki*. Ama her şeyi hayal mi ediyordum? O mu beni öpmek için eğiliyordu, yoksa *ben* mi *ona doğru* eğiliyordum? Güzel olduğum hakkındaki yorumu sadece masum bir iltifat mıydı? Jonah bana daha önce de güzel olduğumu söylemişti ve bakın sonu ne oldu.

Otuz sekiz yaşımdayım. Yırtık ACL'leri onarabilirim, bağırsaklardaki tıkanıklıkları açabilirim, sinir dokusunu yeniden bağlayabilirim ve gerektiğinde uzuvları kesebilirim, ama bir erkeğin benimle flört ettiğini doğru bir şekilde çözemem?

Tyler bana gerçek olmadığını söyleyene kadar aramızdaki bu şeyin gerçek olmasını ne kadar umduğumu anlamamıştım.

Kontrol noktasında geçirdiğim zamanın geri kalanı bulanıktı. Kendimi görevime verdim, zihnimin dağılmasını önlemek için gelen ekiplere odaklandım, uyku tulumuma yığılana kadar çalıştım, göz kapaklarım neredeyse anında kapandı.

Tyler kar kancasını bırakıyor ve kızığından inip kuyruklarını sallayarak bir torba domuz göbeğiyle köpeklerle doğru ilerliyor. Bu arada yarış görevlileri Tyler'ın kızığını karıştırıyor ve resmi olarak kazanan ilan etmeden önce imzaladığım köpek günlüğü de dahil olmak üzere kuralların gerektirdiği tüm zorunlu ekipmanlara sahip olduğundan emin oluyorlar.

Kalabalığın arasından görmek zor ama yaşlı bir beyefendiye sarılacak kadar uzun süre duraklıyor. Tanıdığım biri değil. Babası olabilir mi? Tyler'a Nome'da onu bekleyen biri olup olmadığını hiç sormadım ama bu mantıklı olabilir. Çoğu koşucunun şehre vardıklarında bir bakıcısı vardır, böylece köpekler dinlenirken onlara uygun şekilde bakılabilir.

Oradan sonra, prosedürün bir montaj hattı -Grant McManus, Tyler'ı kalabalığa şampiyon olarak tanıtıyor, ardından fotoğraf çekimi için büyük ödül çekini vermek üzere ona mekik dokuyor ve ardından sponsor bayiden bir kamyonetin slogan yüklü bir sunumuna geçiyor. Son olarak, Tyler'ın Tank ve Nala ile birlikte oturduğu bir masaya gidiyorlar ve görevliler lider köpeklerin boyunlarına sarı gül çelenkleri yerleştiriyorlar.

Kollarını onlara dolayarak onları kendine doğru çekerken gülümsüyorum, kameralar için sırtışı gerçek ve geniş.

Muhabirler mikrofonlar ve sorularla bir araya geliyor ve ben de tüm bu arka plan gürültüsü arasında onun cevaplarını duymaya çalışarak, kendisi hakkında konuşmaktan kaçınan bir adam hakkında biraz daha fazla bilgi edinmeyi umuyorum.

"Geçen yaz Alaska'ya taşınmadan önce Finlandiya'da yaşıyordunuz. Ve bir yıl önce bu zamanlarda Avrupa'nın en uzun köpekli kızak yarışı olan Finnmarksløpet'te yarıştınız ve kazandınız. Bu iki parkuru nasıl karşılaştırırsınız?" diye soruyor ekranda görünmeyen bir kadın muhabir.

"İkisi de inanılmaz derecede zorlu. Finnmark 750 mil ile biraz daha kısa, ancak tepelerdeki güçlü rüzgarlar ve sıcaklıklar nedeniyle tehlikeli olabilir. İster birinci ister sonuncu olun, her ikisini de bitirmenin büyük bir başarı olduğunu söyleyebilirim." Gözleri yerdeki bir noktaya kaymadan önce kameraya doğru kayıyor

Adamın biri, "Sen kızakla mı büyüdün?" diye soruyor.

"Ben yapmadım. Birkaç yıl önce Montana'dan Finlandiya'ya taşındığımda keşfettim ve hemen aşık oldum."

"Bu işi sadece birkaç yıldır yaptığını söylüyorsun ama işte buradasın, Finnmarksløpet ve şimdi de Iditarod'da dünya şampiyonu oldun."

"Belki birkaç yıldan daha *fazla*." Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Ve iyi bir eğitim aldım. Finlandiya'daki Rask Huskies'ten Tero ve Anja Rask hayatları boyunca aceleyle koşmuşlar. Tero Finnmarksløpet'te üç kez yarıştı ve kazandı. Aslında ikisi de burada. Tam şurada." Kameranın ötesinde bir yeri işaret ediyor ve sanırım onlara el sallıyor.

Zihnimde isimleri not ediyorum, bakışlarımı Tyler'ın yüzünden ayırır ayırmaz onları araştırmaya niyetleniyorum. Bu, sarıldığı adamla ilgili soruyu cevaplıyor.

"Onların kızı Mila Rask ile evliydim, kendisi de Finlandiya'da yarışmacı bir kızakçı. Koşu yarışlarıyla bu şekilde mi tanıştınız?" diye soruyor başka bir erkek sesi. Tyler'a her açıdan sorular yöneltiyorlar, sanki önceden silahlanmışlar gibi. Sanırım bu mantıklı. Şimdiye kadar kimse onu sıkıştıramamıştı ve izleyenler bu yılın şampiyonu hakkında bilgi edinmek istiyor.

Tyler'ın çenesindeki kaslar kıpırıyor. "Evet, bu doğru. Karımın ailesi mushing'e büyük ilgi duyuyor ve onunla tanıştığımda aşık oldum. Sanırım her şeye. Ona. Köpeklere. Hayata."

Bunu samimiyetle itiraf ettiğini duyunca kalbim sıkışıyor.

"Mila Rask önceki yıllarda Finnmarksløpet'te ilk beş finalist arasındaydı ve trajik bir şekilde hayatını kaybedene kadar bir gün kazanması bekleniyordu.

oğlunuz gibi iki yıldan kısa bir süre önce doğum yaptı. Sen ..."

Muhabirin sorusu kulaklarıma hücum eden kanla birlikte kayboluyor, dehşet içinde Tyler'ın taş gibi bir ifadeye bürünen yüzüne odaklanıyorum. Bu muhabir belli ki röportaja hazırlanırken Tyler'ın özel hayatını didik didik etmiş. Tyler'ın galibiyetini kutladığı bir canlı yayında neden bundan bahsetsin ki?

Tyler'ın röportajlardan kaçınmasına şaşmamalı.

Tyler'ın o duyarsız götün sorusuna -her neyse- vereceği cevabı beklerken midem bulanıyor. "Bu doğru. Bu Mila'nın takımı." Dikkati Tank'a kayıyor, eli köpeğin göğsünü kaşıyor. "Her zaman Iditarod'da yarışmaktan bahsederdi ve artık yarışamayacağı için bunu onun yerine benim yapmam hiç de zor değildi. Bu yarış ve bu galibiyet onun içindi."

"Ve bu muazzam bir zafer! Otuz yedi yaşında bir çaylak, tüm ekibiyle birlikte Burunlu Kemer'in altından geçiyor..." Sorular başka yönler kayıyor -yarışın zorlukları, yarış sonrası rutininin nasıl görüldüğü, gelecek yıl hakkında- ve ben sadece yarı yarıya dinliyorum.

Tyler karısını kaybettiğinde yaklaşık otuz beş yaşındaydı. Sadece onu da değil. Bir oğlunu da. Bu nasıl oldu? Onu hastaneye götürmüş müydü, elleri kenetlenmiş, duyuları heyecan ve sinirle uğuldarken ve gelecek yıllar boyunca birlikte dolu dolu bir yaşamın tüm olasılıklarını düşünürken?

Sadece eve yalnız gitmek için mi?

Mila'nın çantası bagajda, arkada boş araba koltuğu.

Karısı yok.

Çocuk yok.

Onun şerefine başardıkları hakkında ne derdi? Onu ne sıklıkla düşünüyor?

Uyandığı andan gece uykuya dalana kadar onu tüketen acıyı hayal bile edemiyorum.

Böyle bir şeyi nasıl atlatırsın? İki yılda atlatamazsın.

Muhtemelen asla.

Hayatım istediğim gibi. Karmaşık değil.

Son ayrılığımız daha anlamlı hale gelmeye başladı. Belki de her şeyi hayal etmiyordum. Belki orada bir ilgi kıvılcımı *vardı*, en azından fiziksel bir ilgi, ama hala karısı için yaşadığı açık.

Bir hayalet için.

Bir hayaletle yarışamam.

Asla kazanamayacağım.
Denemek bile istemiyorum.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Haziran

"Linda bana ilgilendiklerini söyledi ama bu Ocak ayındaydı." Harry, uygun bir isimle anılan alaca tüylü husky cinsi Ginger'a kaşlarını çatıyor ama akli köpekte değil.

"O zaman onu ara."

"Yaptım. *İki kez.*" Gözleri bana kaydı. "Mesaj da bıraktım. Henüz beni geri aramadı. Sam de aynı şekilde, o da bir çift almaktan bahsediyordu."

Endişelerini giderecek bir açıklamam olmasını umduğunu biliyorum. Hatchetts'in kulübesine yaptığım ziyaretlerde hep böyle olur - Harry sorunlarını anlatır ve cevap ve güvence için bana bakar. "Bu yılki yarışta sıfır çekti ve yaşı da ilerliyor. Belki yakında emekli olmayı düşünüyordur, bu da yeni bir köpek getirmenin mantıklı olmadığı anlamına geliyor. Dokuz ya da on kez mi yarıştı?"

"On iki."

"Al bakalım. Bu herkes için çok fazla."

Harry çenesini düşünceli düşüncelerinin üzerinde çalıştırıyor. "Evet, belki de haklısın."

Siyah sağlık çantamı alıp kamyonuma doğru ilerlemeye başlıyorum. Buradaki işim bitti ve öğleden sonram klinikteki randevularımla dolu.

Harry yanımda ağır ağır yürüyor. Belli ki henüz bitirmemiş. "Gary de bir sonraki Iditarod'a kaydolmaktan ve Dodger ile Sailor'ı götürmekten bahsediyordu,

ama ondan da haber alamadım."

"Gary Seymore?" Cripple'daki gönüllü mü?

"Evet. İkisiyle birlikte elemelere katıldı ve iyi zaman geçirdi."

Söz konusu iki husky kendi evlerinin tepesinde durmuş, Harry'nin kiraladığı yardımcıyı -bir gün Iditarod'da yarışmak isteyen Benji adında yirmi bir yaşında bir genç- su kaplarını kontrol ederken izliyorlar. Sağlam köpekler. Belli ki Harry'nin kendi takımı için kullandığı en iyi köpekler değiller.

"Ona referans falan vermeyi kabul ettim." Harry, Gary'yi gelecek yıl yarışmaktan başka neyin alıkoyabileceğini anlamamış gibi omuz silkiyor.

"Kendini adayacak zamanı var. Ve sadece kaydolmak için dört bin dolar çok fazla. *Artı*

bu ikisi için ücretleriniz."

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Bu köpekleri yetiştirmeye ve eğitmeye devam edersem ve kimse onları istemezse ne yapacağım?" Sesi, seyircilere sırtan ukala bir kıçtan çok, Earl'ün etrafında dolanan ve her sözüne kulak kabartan çelimsiz bir çocuğa benziyor.

"Bence kendini aşırıyorsun," diyorum sakince. "Harika kızak köpekleriniz var ve bunu herkes biliyor."

"Babamın böyle bir sorunu hiç olmadı. O hayattayken insanlar köpeklerimiz için sıraya girerdi." Gözleri arazinin üzerinde geziniyor. "Bu yılki yarışı kazanmış olsaydım, bu bir sorun olmazdı. Kazanmalıydım. Ne oldu bilmiyorum."

Tyler onu yendi. Olan buydu, açık ve net. Bunu takip eden aylarda Tyler'ın adını birden fazla yarışçının ağzında duydum ve şampiyonun "stoğunun" nasıl olduğu ve köpeklerini üretilip üretmeyeceği ya da kiralayıp kiralamayacağı ile ilgili sorularla birlikte.

Gerçi onu yenen sadece Tyler değildi. Harry ikinci gelmedi. Dördüncü oldu.

Gerçek şu ki, Hatchett Kennels hala en yetenekli kızak köpeklerini üretiyor -Harry onları nasıl eğiteceğini biliyor- ve en iyi yarışçıların birçoğunun soyu buradan geliyor, ancak insanlar yeni ve parlak olanın -yeni soydan köpeklerle Alaska'ya taşınan Iditarod şampiyonunun- cazibesine kapıldı.

Ama bunu belirtecek değilim. Yapacak işlerim var ve Harry'nin zaten bildiğine şüphe yok.

Şimdi Bonnie Hatchett gelip bir şeylerden şikâyet etmeden önce buradan çıkmam gerekiyor. "Kliniğe geri dönmeliyim. Sonuç olarak, Ginger iyi görünüyor ve hepsine aşılarını yaptım." Kliniğe doğru başımı salladım.

Büyükçe bir kulübede, büyük yavrular serbestçe dolaşıyor ve merakla onları izliyor. Henüz eğitim için çok küçükler, yaşlı köpeklerle kaynaşmalarına ve sıralamayı öğrenmelerine daha aylar var. "Motto'nun patisindeki bandajları bu gece yatmadan önce değiştir ve merhem sür." Köpek bir koşu sırasında ayak parmaklarının arasına Harry'nin çıkaramadığı büyük bir diken batmıştı. "Fatura için her zamanki gibi anlaştık, tamam mı?"

Bradley Garvis ve gelinciklerinin aksine -ki kendisi faturasını hiç ödemedi ve o zamandan beri de gelmedi- Harry'nin ödemesi konusunda hiç endişelenmiyorum. Cory yarın ona fatura kesecek ve o da bir iki gün içinde ödemeyi yapmak için uğrayacak.

"Evet, o konuda." Alnı buruşuyor. "Bir tür düzenleme yapmamız gerekiyor."

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. "Ne tür bir düzenleme düşünüyordun?"

"Rakamları gözden geçiriyordum ve veteriner faturalarım çok *yüksek*, Marie."

"Evet, yetmiş beş köpeğiniz var." Neredeyse her hafta buradaymışım gibi geliyor.

"Bunu anlıyorum. Ama ailem yıllardır kliniğinize sadık. Aslında onlarca yıldır. Rakamları hesapladım." Arka cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve bana elle çizilmiş hesaplamaları göstermek için çevirdi. "Bizden *çok* para kazandınız, özellikle de babam öldüğünden beri geçen birkaç yılda."

"Çünkü beni buraya çok çağırdınız." Earl yılların deneyimine sahipti. Köpeğinin patisindeki bir dikenin nasıl çıkaracağını ve ne zaman bir profesyonele tedavi ettireceğini biliyordu. "Ve bu süre zarfında birçok kişiselleştirilmiş veteriner bakımı aldın." Harry bununla nereye varmaya çalışıyor?

"Doğru, ama ödemem *gerekeni* ödüyor muyum? Yani, sana karşı hep iyi davrandım ama iş iştir." Bocalıyor. "Başka bir yere bakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Dilimi ısırıyorum, devam etmesini bekliyorum.

Omuzlarını geriye doğru çekerek duruşunu ayarlıyor ve kararlı bir şekilde, "Fiyatlarınız ve hizmetiniz konusunda daha iyisini yapmanız gerekiyor. Ben de bunu söylüyorum." Çenemin açılmaması için kendimi zor tutuyorum. Ne kadar iyi hizmet verdiğinin farkında mı? Yıllar boyunca *ona* gittim mi? Kaç kez onun kulübesine diğer müşterilerimden daha fazla öncelik verdim, o çağırdığında her şeyi bırakıp buraya koştum? Zaten indirimli fiyat alıyor. Ondan ev ziyareti ücreti ya da buraya seyahatim için ücret almıyorum!

Ama Hatchetts'in işini kaybetmek önemli bir gelir kaybı olur. Beni tamamen mahvetmez ama acıtır. Asıl soru şu.

-Hangisi daha önemli, işimin banka hesabı mı yoksa gururum mu?

Şokumu ve hayal kırıklığımı bastırıp boğazımı temizliyorum. Babamın tavsiyesine ihtiyacım var. "Masraflarımı ve ücretlerimi değerlendirip size geri döneceğim. Buna ne dersin?"

"Kulağa mantıklı geliyor, Marie. Bir plan yapacağımı biliyorum. Ve hiç kuşkunuz olmasın, sizi takdir ediyorum." Bu bakışta bir zafer seziyorum. Sanki kazandığını varsayıyor.

Kamyonetime binerken dişlerimi sıkıyorum. Pencereden standart bir el sallama hareketiyle -orta parmağımı göstermeyi tercih ederim- kamyonumu çukurlarla dolu garaj yolunda ilerletiyorum. Çaresizce taze çakıla ihtiyacı var. Earl'ün ölümünden beri ev bakımsız kalmış. Bu Harry'nin köpeklerden başka bir şeye odaklanamamasından mı yoksa para durumunun tahmin ettiğimden daha kötü olmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Az önce yaptığı prova konuşmaya bakılırsa, parayla ilgili olabilir, ama Harry'nin beceriksizliği de olabilir.

Araba yolunun sonuna geldiğimde öfkeden deliye dönmüştüm. Kliniğe giden en hızlı yol sol tarafımda.

Onun yerine sağa dönüyorum, yola eklediğim fazladan on beş dakikanın kafamı boşaltacağını umuyorum.

Hatchet'ların evinin karşısındaki araba yolu, elimde el yazısıyla yazılmış bir mektupla en son durduğum zamanki gibi görünüyor, sadece kapının her iki tarafındaki çalılıkları örten kış örtüsü yok. Bahse girerim bu bariyer yeni gelen şöhretiyle daha kullanışlı olmuştur. İzinsiz girilmez levhaları hâlâ ağaçlarda asılı duruyor.

Şeridin önünde durmak için yavaşladığımda, benim için kişiselleştirilmiş olanın indirilmiş olduğunu fark ettim.

Yarıştan bu yana üç ay geçti ve Tyler'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yaptım.

Mila Rask ve Tyler Brady'nin birlikte yaşadıkları hayat hakkında her şeyi okumak için birkaç gün internette araştırma yaptıktan sonra tabii ki. Bilgi ve resim bulmak zor olmadı. Rask Huskies'in Mila'ya adanmış koca bir bölümü var; Mila'nın hayatı, kızak camiasında etkileyici olan başarıları. Çok güzeldi. Uzun ve ince, keskin elmacık kemikleri, kahverengi gözleri ve İskandinavya'da yaygın olan mavi gözler ve sarı saçlar yerine simsiyah saçları vardı. Saçlarını peri kesiminden çene hizasına kadar çeşitli uzunluklarda şekillendiriyordu. Ve birlikte yaşadıkları hayat mükemmel görünüyordu,

Finlandiya'nın en kuzeyindeki Lapland bölgesinde, tam kadrolu bakıcıları ve kutupların vahşi doğasında turistik keşif gezileri düzenlemek üzere eğitilmiş iki yüz kızak köpeği olan bir aile çiftliğinde yaşıyor.

Tyler'la ayrıldığımızda beni saran hayal kırıklığı hala devam ediyor, kontrol noktalarındaki o kısa anları -bakışları, gülümsemeyi, o öpücüğü- bana sık sık hatırlatan sıkıcı bir sıkıntı. Hepsi de ölmüş karısına hala çok aşık olan bir adamın parçaları.

Eğer olmasaydı, bir yerlere gidebilirdi.

En azından bunu öğrenme fırsatım olmasını isterdim.

Kamyonetimi vitesle takıyorum ve toprak yoldaki virajı dönerek devam ediyorum.

Yolun ortasında koşan yalnız bir figür yaklaşıyor. Bu yollar o kadar seyrek kullanılıyor ki, koşu yapan birinin banketi kullanmaması şaşırtıcı değil ama adam hareket etmek için fazla çaba sarf etmiyor, sadece birkaç adım sağa kayarak beni yavaşlamaya zorluyor.

Tyler'ı tanıdığımda 20 adım uzaktaydım.

Kalbim hızla çarparken bile bir küfür ağzımdan kaçıyor, gözlerim gövdesine yapışan yumuşak gri tişörtü ve zayıf ama kaslı baldırları ve uylukları vurgulayan sade siyah eşofman altını ölçüyor.

Beni tanıdığını ve durmaya başladığını fark ettiğimde ikinci bir küfür savuruyorum.

"Sen olduğunu sanmıştım," diyor pantolonunun altından, terden sıırıslam olmuş tişörtünü karnından çekştirerek dikkatimi kesik pazularına çekiyor. "Harry'yi görmeye mi geldin?"

"Öyleydim. Şimdi kliniğe geri dönüyorum."

Ters yönü işaret ediyor. "Şu tarafta değil mi?"

"Durmam gereken bir yer var," diye yumuşak bir şekilde yalan söylüyorum. Kliniğimin nerede olduğunu biliyor, yani araştırmış olmalı. Bu farkındalığın içimde yarattığı küçük kıvılcımı bir kenara itiyorum. "Tebrikler. Bilirsin, kazandığın için."

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bu benim için olduğu kadar onun için de garip mi?

Göğsümde kaban bu rahatsız edici duyguya karşı yutkunuyorum, kalmak istemekle son görüşmemizi hatırlamak arasında kalıyorum ve bu yüzden çaresizce ayrılmak istiyorum. "Ee, neler yapıyorsun? Tüm kupalarını cilalamak dışında." Tyler'ın yarışı ve onunla birlikte gelen çantayı ve yarı yoldaki altın külçelerini kazanması yeterli değildi, aynı zamanda uzaklaştı

Yılın Çaylağı, vadide Larry'ye yardım ettiği için sportmenlik ödülü ve gıpta ile bakılan insani yardım ödülü.

Tembel bir gülümseme sunuyor. "Onlardan birini bana sen verdin, değil mi?"

Omuz silkiyorum, ancak muhtemelen bu yıl Leonhard Seppala için iz veterinerlerinin oy birliğiyle karar verdiğini zaten biliyordur.

"Bir hayvan kontrol memurunun Zed Snyder'ın kulübesini denetlediğini ve ona bir sürü ceza kestiğini duydum. Kuduz aşılarının güncel olmaması gibi şeyler."

İyi yaşlı Howie. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Öyle." Beni inceliyor. "Kulübeyi görmeye hiç gelmedin. Nedenmiş o?"

"Meşguldüm."

Yan dikiz aynamın üstündeki çamur lekesini silmek için uzanıyor. "Gerçekten mi? Üç ayda bir uğrayamadın mı?"

"Bir kapınız var."

Sırıttırıyor. "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

"Bir dahaki sefere bu tarafa gelirken yanımda cıvata kesicilerimi getirmeyi ihmal etmeyeceğim."

Gözleri boş yolda kısılıyor. "Ya da şimdi beni takip edebilirsin."

Teklifi çok cazip ama yanlış sebeplerden dolayı. Çok fazla cazip.

Ama ben ne yapıyorum ki? Ne anlamı var ki? Bunun nereye varacağını zaten biliyorum - büyük bir hayal kırıklığı. "Yapamam. Bekleyen bir hastam var." Zaten geç kalacağım.

"Belki başka bir zaman?"

"Evet. Belki." Küstahça geliyor, hiç inandırıcı değil.

O da bunu anlamış olmalı ki birkaç adım geri çekiliyor. "Bana kızgınsın."

"Değilim," diye karşı çıkıyorum.

"Kesinlikle eskisinden daha az arkadaş canlısısın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve dikkatimi pamuğun yapıştığı kalın kas tabakasına çekiyor. "Bunun sebebi Cripple mı? Sana karşı dürüst olduğum için mi?"

Açık sözlüdür, Jonah gibi. Bu benim için her zaman çekici bir özellik olmuştur.

Bu durumda, sinir bozucu. Tyler'ın *daha az* çekici olması gerekiyor, *daha fazla* değil. "Hayır. Aslında dürüstlüğü takdir ediyorum.

Zamanımı boşa harcamayı sevmiyorum." I

asla sahip olamayacağım bir adam için beş yılımı harcadım.

"Yani arkadaşların zaman kaybı olduğunu mu söylüyorsun? *Vay be.* Bunu senden beklemezdim ama öğrendiğim iyi oldu." Sesinde hoşnutsuzluk var.

İç çektim. "Kastettiğim bu değildi." "O zaman ne demek istedin?"

Kendimi açıklamaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Dahası, denemek gibi bir niyetim de yok. Karşı yönden bir kamyon yaklaşıyor. Kaçmak için yeterince iyi bir bahane. "Yeterince arkadaşım var, hepsi bu. Ve gitmem gereken randevularım var. Kendine iyi bak, Tyler." Kamyonetimi vitesle takıyorum ve yavaşça uzaklaşıyorum. Kötü bir not bırakarak ayrılmak en iyisi.

Kaybedinceye kadar dikiz aynamı kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Tyler hala yolun ortasında durmuş, gitmemi izliyor.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Tanrım, Earl o köpekleri çok severdi." Yanımızdan geçip giderken babamın yaşlı mavi gözleri planörde. "Harry'nin orada işleri karıştırmaya başlamasından korkuyordum. Bana sorarsanız Bonnie'ye çok benziyor ve onun insanlarla arası Earl gibi değil."

Harry'nin babası da benimkine çok benziyordu - şamatacı ve rahat, her zaman bir şaka ya da hikaye paylaşan biriydi. Annesi ise her zaman ciddi biriydi, değiştiremeyeceği şeyler için endişelenir ve her durumda sorun arardı, böylece onların geldiğini gördüğünü iddia edebilirdi.

Zirve Gölü'nü çevreleyen aşınmış patıkada düşmüş bir kayanın üzerinden geçiyor, Bentley ve Yukon'un burunlarını yere dayayarak yaptıkları keşfi izliyorum. Aurora'yı evde bıraktık. Halka açık parklarda tedirgin oluyor. "Harry kötü bir adam değil. Sadece her şey ona sunuldu ve şimdi bunları elinde tutmak için çalışmak zorunda. Bonnie'nin onu yanlış yapamayacağına ikna etmiş olması da işe yaramıyor." Bonnie her zaman çocuğunun etrafındakilerde hata bulabilen ama asla kendi çocuğunda bulamayan ebeveynlerden biri olmuştur. Harry okulda zorlandı mı? Çünkü öğretmenler işlerinde yetersizdi. Harry bir spor takımına giremedi mi? Koçlar gerçek yeteneği yüzlerine tokat gibi çarpsa bile göremezler. Bir kız Harry ile çıkmak istemiyor mu? Belli ki aptalın teki.

Faturalarını ödeyemiyor mu?

Veterineri onu kazıkladığı için olmalı.

Bonnie, ebeveyn amigoluğuyla Harry'ye hiç iyilik yapmadı. Harry bir yetki bulutu içinde büyümüştür, başarısızlıkları için başkalarını suçlama yeteneği neredeyse bir sanat biçimidir. Ve bu başarısızlık onu çok etkiliyor. Yıllar boyunca birden fazla moral konuşması yapmak zorunda kaldım, bunlardan biri de bu yılki yarıştan sonra oldu.

"Ona her zaman Tanrı'nın mucizesi derdi. Hatırlayın, ona sahip olmak için çok zor zamanlar geçirdiler. Yıllar sürdü. Çocuk dünyaya geldiğinde kırklı yaşlarının başındaydı. O zamana kadar bu olasılıktan tamamen vazgeçmişlerdi." Babam ıslık çalıyor ve köpekler keşif gezintilerinden dönüp geri geliyorlar. Parkın hiçbir yerinde tasmaşız dolaşmamaları gerekiyor ama babam kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır ve bağlanır bağlanmaz çekiştirmek üzere doğmuş ve yetiştirilmiş köpekleri gezdirmek, vahşi bir kedi sürüsünü gütmek kadar kolaydır. Sabahın bu erken saatlerinde Hatcher Pass sessiz, bu yüzden kimseyi rahatsız etme ihtimalimiz yok.

"Earl bunu bilseydi mezarında ters dönerdi." Babam başını sallıyor. "Harry son faturasını ödedi mi?"

"Cory henüz göndermedi. Önce seninle konuşmak istedim. İçgüdülerin ne diyor bir bak." Üç gündür bunun üzerinde oturuyorum.

"Öyle mi?" Babam başını eğiyor. "İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

Ondan da bunu beklerdim. "Sinirli içgüdülerim ona fatura göndermemi ve ev ziyareti ücreti eklememi söylüyor. Mantıklı içgüdülerim ise bir yıl içinde ne kadar harcadığına bakmamı ve daha sonra benden bir şeyler aldığını hissetmesi için mütevazı bir indirimle aylık ortalama bir ücret talep etmemi söylüyor."

Babam bir ses çıkarır. "İki mide, Marie. Buna baktırmalısın

.."

Onun cansız şakasına homurdanıyorum. "Gerçekten yardımcı oldu."

"Tavsiyemi mi istiyorsunuz? Eğer sindirim sisteminden bahsediyorsak..."

Babam bir dağ sıçanının bir kayadan fırladığını ve Bentley'nin onu kovaladığını izliyor. Başka bir kaya parçasının altından kayarak güvenli bir yere ulaşıyor. "İlki kısa vadede iyi hissettirebilir ama ileride acı çekersin. İkincisi bazen kısa vadede hazmı zorlaştırır ama uzun vadede genellikle daha iyi sonuç verir."

"Demek ki mantıklı olan yol buymuş." Dürüst olmak gerekirse, sonunda ben de bunu seçerdim. İşte ben buyum, pragmatik Marie. Görünüşe göre erkekler ve aşkla ilgili olanlar hariç.

"O ahmağa nereye tıkacağını söylemek ne kadar cazip gelse de, çünkü bunu hak edecektir, hiçbir yere gitmeyecektir. Ona hizmet eden aşırı nitelikli bir veterineri var. Bunu görmemesi için aptal olması gerekir." Babam duraksıyor ve Hatcher Geçidi'ni oluşturan çalılıklarla kaplı tepelikleri inceliyor. Bu ağaçsız bölgeyi yıllarca birlikte yürüdük - ilk başta,

Küçük kız kardeşlerim de yanımdaydı, sonra onların açık hava sevgisi başka şeylere kayınca sadece babam ve ben kaldık.

Yalan söylemeyeceğim, bunu tercih ederim. Gizliden gizliye, sanırım o da öyle.

Yazları, sığ, turkuaz renkli bir tarn olan April Bowl'a tırmanır ve ötesinde Hatch Peak'e giden sırtı geçerdik; kışları ise kar ayakkabıları ve vücudumuza bağladığımız çığ alıcı-vericileriyle patikalarda gezinirdik. Annem bu gezilere hiç hevesli değildi.

Gelmek için en sevdiğim zaman, sonbaharda, kış için zirveyi kapatmalarından hemen önce, çalıların yanık kırmızı yapraklarla renklendiği ve zirvelerin bembeyaz karla kaplandığı ve kilometrelerce boyunca görünürde kimsenin olmadığı zamandır.

Yaklaşık beş yıl önce eve Aspen adında gümüş bir husky getirdiğimde macera dolu yürüyüşlerimiz askıya alındı. On üç yaşındaydı ve yürüyüşleri sevmesine rağmen tırmanmayı beceremiyordu. Bu yüzden kolay patikalara yöneldik, Summit Gölü'nün etrafında döndük, yaban mersini ve ateş otu topladık ve dağ sıçanı ve ptarmigan aradık.

Ama sonra Aspen geçti ve babam daha maceralı yürüyüşlerimize devam etmek için zorlamadı. Tepeye tırmanmaktan kaçınmak için bahaneler bulurdu. "Bir dahaki sefere," derdi. Ya da "Bacağıma kramp girdi, kurtulamıyorum."

Gerçek şu ki babam yaşlanmıştı. Bu, ben beş, on beş, yirmi yıl sonra beni nelerin beklediğine odaklanmışken, yoğun hayatımın bir yerinde, benim haberim olmadan gerçekleşmişti. Elbette, doğum günleri geçti ve yıllar birikti. Buna kör değildim. Ama babam her zaman olduğu gibi hâlâ buradaydı, değişmezdi. Her zaman olmayacağı gerçeği zihnimin girintilerinde oyalanıyordu, ama bu uzak gelecekte bir yerdeydi.

Sonra Wren Fletcher öldü -çok genç ve çok hızlı bir şekilde- ve o cenazeden sonra Batı Alaska'dan eve döndüm, Calla'nın daha yeni bağ kurduğu babasını gömmesini ve Jonah'ın ona oğlu gibi davranan bir adama veda etmesini izledikten sonra ve ilk kez babamın saçlarının ne kadar beyazladığını, ellerinin ne kadar kırıştığını, yürüyüşünün artık sağlam bir adamın değil, eklemlerindeki her adımı hisseden bir adamın yürüyüşü olduğunu gerçekten fark ettim.

İşte o zaman geleceğe daha küçük adımlarla bakmaya başladım. Babamın kulağını daha ne kadar tavsiye için bükebileceğim? Beş yıl mı? On yıl mı?

Bir yıl sonra yine bu noktada durup kendi kendime yüksek sesle konuşacak, keşke yanımda olsaydı da berbat bir fıkra anlatsaydım diyecek miyim?

"Karışık hava bu tarafa doğru ilerliyor gibi görünüyor." Uzak sırtın üzerinden gelen kalın bir kara bulut şeridine doğru başını sallıyor. Topuklarının üzerinde dönerek köpeklerle bir kez daha ıslık çalıyor ve yola ve otoparka doğru geri dönmeye başlıyor.

Ama hızı dolambaçlı, yavaş. Her zaman aklında bir şeylerin olduğunun işaretidir bu. "Marie, seninle ne kadar gurur duyduğumuzu biliyorsun. Kliniği bu şekilde devam ettirdiğin için... Bunca yıldan sonra mutfak penceremizden dışarı bakıp hastaların gelip gittiğini görmek beni çok mutlu ediyor."

"Bu yüzden devraldım." Anchorage'da Wade Phillips'in yanında cerrahi ihtisasımı yaparken bile kendimi babamla birlikte çalışmaya geri dönerken görüyordum. Sağlık sorunları baş gösterip emeklilikten bahsetmeye başladığında, mutfak masasında oturup elmalı turta ve Coors Light eşliğinde bir anlaşma yaptık. İşi devralacak ve aileme kira ödeyerek faturalarını karşılayacaktım, böylece çocukluğumun evi olan evlerinde kalabileceklerdi. Bu herkes için bir kazançtı.

"Jim'in muhasebe konusunda sana çok yüklendiğini biliyorum ama iyi niyetli biri. Ve para onun anladığı bir şey."

"İnanın bana, Jim'in iyi olduğu bir şey varsa o da *her* kuruşun hesabını yapmaktır." Bu ve çocuklarının tüm sorumluluğunu karısına yüklemek. "Ama ona muhasebe işini nasıl yürüteceğini söylemiyorum ve onun da bana veterinerlik işimi nasıl yürüteceğini söylemesine ihtiyacım yok." Bazen kız kardeşimin mirası için kliniğin kazancını hesaplayıp hesaplamadığını merak ediyorum.

"İşte mesele de bu. Bu işin her zaman iki tarafı olmuştur. Kimsenin Jim'in bir şey bildiğini iddia etmediği hayvan bakımı kısmı, ama bir de diğer tarafı var. Bilirsiniz, tüm para işleri. *Belki* de bu tarafı iyi bilen birinin devreye girmesinden zarar gelmez."

"İyi gidiyoruz. Cory yanımda."

Babam bana temkinli bir bakış attı. "Marie, sen çok zeki bir veterinersin ama rakamları gördüm."

Omuz silkiyorum. "İdare ediyorum!" Elbette, aileme ve öğrenci kredilerime giden kısım oldukça fazla, ancak başka pek fazla masrafım yok. "Kirasız yaşıyorum ve borçlarım daha kötü olabilirdi ama sizin sayenizde değil. İyi durumdayım."

"Bu kadar merhametli olmasaydınız daha iyisini yapabilirdiniz. Beni yanlış anlama, zamanının çoğunu yardım etmeye ayırman beni çok heyecanlandırıyor, hatta bunun bir bedeli olmasa bile. Liz'in de birazcık bundan nasibini alması gerekiyor." Son kısmı daha çok kendi kendine söylüyor. "Ama sıkı çalışmanız karşılığında para almanız bu hayvanları önemsemediğiniz anlamına gelmez. Bazen çok fazla önemsiyorsun. Yoksa neden yeteneklerini burada harcayasın ki? Anchorage'da Wade ile çalışıyor olabilirdin. Seni yine de işe alırdı."

"Ama benim istediğim bu değil. Kendi işimin patronu olmayı seviyorum. Esnekliği seviyorum." Wade'in beni Iditarod'da gönüllü olmaktan alıkoyacağından değil. Gelecek yılki yarış için davetiyemi çoktan kabul ettim.

Yukon ve Bentley, babalarının emredici ıslığını duymazdan gelerek başka bir dağ sıçanının peşine düşüyorlar.

"Bu köpekler," diye mırıldanıyor, elindeki tasmalar sallanırken bir taş yığınının üzerinden geçerken. "Kaç yıldır bu küçük kemirgenlere karşı asla kazanamayacaklarını hala anlayamadılar-"

Taşlar botunun altından yuvarlanıyor ve babam ayağını kaybediyor. Mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere düşüyor.

"Baba!" Ona doğru koşuyorum, tel çerçeveli gözlüklerini yerden topluyorum, adrenalinim devreye giriyor. Yüzündeki acı ifadesi, bunun sıradan bir takla olmadığına dair korkularımı artırıyor. "Bileğin mi?"

"Bacağım," diye zorluyor dişlerini sıkarak ve pantolonunun paçasını hafifletmek için çekiştiriyor.

"Ah, baba." Korkunç görüntü karşısında yüzümü buruşturuyorum. Kaval kemiği bir dal gibi kırılmış, bir ucu derisinden içeri girmiş. Kan bacağından aşağı akıyor.

"Hiçbir şey göremiyorum." Gözlüklerini elimden alıp tekrar takıyor, çerçevenin eğildiğini fark edip vazgeçmeden önce ayarlamak için bir süre uğraşıyor. "Şuna bakar mısın?"

"Bu kötü bir mola. Bunu durdurmalı ve sana yardım getirmeliyiz." Burada telefonun çekmediğini bildiğim halde telefonumu kontrol ediyorum.

Yer değiştirirken yüzünü buruşturuyor, kemerini çözüyor ve çekiştiriyor. "Bugün iyi deri kemerimi takmamın bir nedeni olduğunu biliyordum." Kemerini kalçasına doluyor ve kan akışını durdurmak için bir turnike oluşturuyor.

Köpekler kemirgen avını bırakıp babamın yanına oturmak için tırıs kalktılar. Yukon sızlanıyor, burnu babamın bacağına doğru eğiliyor.

"*Demek* siz ikiniz gelmeye karar verdiniz," diye homurdanıyor ama her ikisinin de başını okşamak için bir anını ayırıyor. "Bu sizin suçunuz değil.

Benim suçum.

Yetmiş dört yaşımdayım ve nasıl yürüyeceğimi unuttum."

Arkamızdan yola doğru bakıyorum. Yarım mil uzaktayız. Başka bir seçenek yoksa böyle bir yaralanma için çok uzak. "Ben yardım çağırmaya gidiyorum. Yakında birileri gelir." Köpekleri tasmalarına bağladım ve saplarını babamın yumruğuna doladım. "Sadece burada kal. Ve ellerini ondan uzak tut," diye uyarıyorum. Babamın zaman zaman tıp uzmanlarını atlayıp kendine dikiş attığı bilinir ama burada yapabileceği pek bir şey yok.

"Elimden geleni yapacağım," diyor babam, yüzünü buruşturmasına rağmen ses tonunda şakacı bir tını var.

Artan bir hayal kırıklığıyla saati tekrar kontrol ediyorum. On beş dakikadır tek bir araç bile geçmeden bu ıssız toprak yolda volta atıyorum. Haziran ayının çoğu günü buranın çok kalabalık olmasından şikayet ediyor olurdum.

Tek ihtiyacım olan bir araba. Yanından geçecek bir kişi.

Eğer otoparka doğru yürümeye başlasaydım, şimdiye kadar arabama ulaşmış olurdum. Oradan pansiyona ve yardıma kısa bir yolculuk.

Birini bekleyemeyeceğime karar verene kadar burada daha fazla durmayı düşünürken pişmanlık içimi yakıyor. Tam arabaya yönelmek üzereydim ki, uzakta, dolambaçlı yolda sürünerek ilerleyen tanıdık beyaz-yeşil bir kamyonet görüyorum. Bu bir park korucusu. Rastgele bir turistten bile daha iyi. Zıplayıp çılgınca el sallarken içimi bir rahatlama kaplıyor. Zaten bu yöne doğru gidiyor ama daha hızlı hareket etmesini istiyorum.

Park bekçisinin aracı yavaşça durur - kenara çekecek çok az yer vardır.

Arabayı kullanan adam atlıyor.

Tyler'ın yüzünü gördüğümde çenem düştü. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttıyor. "Kamyonetin ve üniformanın oldukça açıklayıcı olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, ama..." Standart haki-kahverengi ve yeşil korucu üniformasını, kurşun geçirmez yeleğini ve beline takılı tabancasını inceliyorum. Geniş kenarlı kampanya şapkası yerine, üzerinde sarı harflerle Eyalet Park Korucusu yazan bir beyzbol şapkası takıyor.

Sanırım bu, Tyler'ın yaz boyunca kızak turları düzenlemiyorsa para kazanmak için ne yaptığı sorusunu yanıtlıyor. Birçok yarışçı sezonluk çalışır.

Sonbaharda sıkı eğitim programlarına başlamadan önce balıkçılık kiralama şirketlerinde veya diğer turist tipi işlerde ya da inşaatlarda olabildiğince çok saat çalışıyorlar.

Ama hayır... "Bu eyalette üç milyon dönümden fazla park alanı var ve sen *burada* çalışmak zorundasın," diye mırıldandım içimden.

"Özür dilerim, ne dedin?" "Hiçbir şey için."

Kaşlarını çattı. "Bana el sallıyordun. Bir sorun mu var?"

"Aman Tanrım. *Evet.*" Tyler'ı burada gördüğüm için yaşadığım anlık şok, durumu ve babamın bileşik kırığını açıkladığımda dağılıyor.

Tyler telsizine uzandığında konuşmamı daha yeni bitirmiştım. Sakince kamyona doğru yürürken merkeze çağrı yapıyor.

Bir park korucusu üniformasının birine *hiç bu* kadar yakıştığını sanmıyorum ama bakışlarımı ve düşüncelerimi daha acil konulara kaydırıyorum.

Arabaya tırmanıyor, tehlikeleri atlatıyor ve tekrar dışarı çıkmadan önce dar, omuzsuz kenara tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Ambulans yolda."

Tyler'ı babama doğru götürürken adımlarım hızlı, omuzlarımda rahatsız edici bir sessizlik oturuyor, sadece ara sıra radyosunun vızıltısıyla kesiliyor.

"Yavaşla, Marie."

"Neredeyse yirmi dakikadır orada tek başına oturuyor. Şeker hastası ve yüksek tansiyonu var." Bacağından çıkan kemikten bahsetmiyorum bile.

"Anlıyorum ama zemin engebeli, panik yapıyorsun ve bugün birden fazla kırık bacağa ihtiyacımız yok."

"Paniklemiyorum. Ben panik yapmam. Beş yaşımdan beri burada yürüyüş yapıyorum. Nasıl yürüneceğini biliyorum!" Yürüyüş botlarımdaki taşlar, tıpkı babamı hazırlıksız yakalayan şey gibi yuvarlanıyor ve dengemi kaybediyorum.

Yere yuvarlanmadan önce, Tyler orada, diğer kolu belime dolanırken pazılarımda kilitlenen göz gibi kavraması. Beni ayağa kaldırırken gücünü hissediyorum. "İyi misin?"

Bileğimi test ediyorum. "Evet. İyiyim." Teşekkür ederken duraksıyorum, gözlerinde samimiyet bulmak için yukarı doğru bir bakış atıyorum. Elleri tişörtümün üzerinden bile sıcak bir şekilde tenime değiyor ve sedir ağacı ile narenciye kabuğunun hoş erkeksi kokusu burnumu okşuyor.

Uzaklaşıyor ve ağzını açıyor, ama *sana söylemiştim lafi* ağzından kaçmadan hemen kapatıyor.

İyi. *Kendini* tutabiliyor.

"Yani... bu mevsimsel bir şey mi? Bu ..." Biraz daha yavaş bir tempoda devam ederken Tyler'ın üniformasına bir el sallıyorum. Öyle olmalı. *Hem* tam zamanlı bir işte çalışıp *hem de* köpeklerini Iditarod için eğitmesinin imkânı yok.

"Evet. Nisan ayında başladım."

"O pozisyonları bulmak çok zor." Howie'nin, arkadaşının yıllardır düzenli olarak başvurduğunu ama bir türlü işe giremediğini söylediğini hatırlıyorum. Sonunda aşağı kırk sekize gitmiş.

"Öyle. Neyse ki birkaç kişi tanıyorum."

"Parklar ve rekreasyon müdürü gibi," diye cevap veriyorum kendi adıma, eskiden bu ismi verdiğimi hatırlayarak. "Bu daha önce yaptığın bir şey mi?" Yelek ve silahına bakılırsa kolluk kuvvetlerinde de uzmanlaşmış.

"Kalifiyeyim, eğer sorduğunuz buysa."

"Öyle mi? Nasıl?"

Sırıttıyor. "Özgeçmişimi görmek ister misin?"

"Belki." Bu adam hakkında hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki. "Sen buradayken köpeklere kim bakıyor? Kardeşin mi?"

"Reed. Evet."

"Kaç yaşında?"

"Bu bir sorgulama gibi geliyor. Haçlı, sezon dışında köpeklerime iyi bakılmadığından mı endişeleniyor? Bana verdiğin insani yardım ödülünü çıkarmam gerekiyor mu?"

"Bu oylamadan pişmanlık duymaya başlıyorum." Bu konuyu ikinci kez gündeme getiriyor. "Sadece biraz *genç görünüyordu*." O çocukla on dakika geçirdim ve köpeklerle rahat olmasına rağmen, bu *herkes* için başa çıkılması gereken bir şey.

"Sonbaharda yirmi bir yaşına girecek ve evet, bazı açılardan öyle. *Acı verici derecede* utangaç olabiliyor, özellikle de kızların yanında, ama o köpeklerle bu kadar uyumlu birini daha önce hiç görmemişim." Tyler tereddüt ediyor. "Reed karımın üvey kardeşi. Ailesi o on yaşındayken ayrılmış. Babası bir Amerikalıyla evlenip Montana'ya taşınmış ve Reed de orada doğmuş. Orada bir kızak turu şirketleri var, bu yüzden kızak köpeklerinin etrafında büyüdü. Ona buraya taşınacağımı ve ekibini de yanımda getireceğimi söylediğimde, kendisinin de taşınıp taşınamayacağını sordu."

Ondan karısı olarak bahsetmesini özlemiyorum. *Rahmetli* karısı değil. "Ve sen de onu yanına aldın."

"Tabii ki. O aileden biri. Ayrıca iyi bir çocuk, ona güveniyorum ve etrafımda olmasından hoşlanıyorum." Başını öne doğru sallıyor. "Senin mi?"

Yukon ve Bentley tasmalarını arkalarında sürükleyerek bize doğru geliyorlar.

"Evet." Panik dalgalanıyor. Geçit geniş bir açık alan olsa da, tümsekler ve alçak çalılar yerde oturuyor olabilecek birini gözden kaçırmayı kolaylaştırır.

Ya da orada bilinçsizce yatarken.

Hızlanıyoruz ve normalde acil durumlarda soğukkanlı olsam da, şimdi zihnim korkunç en kötü durum düşünceleriyle çalkalanırken nefesimi tutuyorum.

Bir tümseği aşıyoruz ve babamı bıraktığım yerde, tel çerçeveyi geri bükme için gözlükleriyle oynarken buluyoruz. "Sen misin Marie?" Gözlüğünü kaydırarak takıyor. "Oh, işte buradasın. Beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım."

Babamın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, rahatlamam soğuk terler dökmeme neden oluyor. "Nasıl oldu?"

"Hâlâ kırık." Tyler'a zayıf bir gülümseme sunuyor. "Sanırım köpeklerinizi bağlamaktan kastınız bu değil, değil mi?"

"Hayır, ama sanırım bu seferlik görmezden gelebiliriz." Tyler babamın diğer yanına çömelmiş, çıkıntı yapan kemiği inceliyor. "Bu iyi bir mola, tamam."

"Zaman zaman çok başarılı olduğum söylenir."

Babamın esprili mizahı güçlü bir şekilde devreye giriyor, bu da çok fazla rahatsızlık içinde olduğu ve bunu telafi etmeye çalıştığı anlamına geliyor.

"Yardım birkaç dakika uzaklıkta. Neyse ki bölgedeydiler."

"Umarım bu yardım güçlüdür." Babam kaşlarını çatarak yola doğru bakıyor. "*Denedim* kalkmak için, ama-"

"*Yapmadın.*" Yarayı daha yakından incelemeden önce babamı azarlayan bir bakışla mızraklıyorum. Turnike kan akışını durdurarak görevini yerine getirmiş gibi görünüyor, ancak burada toprakta oturduğu sürece enfeksiyon kapmasından daha çok endişeleniyorum. "En azından tekrar bir araya getirmeye çalışmadın." İnatçı yaşlı aptal.

"Bunu düşündüm. Sonra köpeklerle kemik takma konusunda insanlara taktığımdan daha iyi olduğumu hatırladım ve kendimi bundan vazgeçirdim."

"Bu doğru. Marie bana senin de veteriner olduğunu söyledi." Tyler'ın

bakışları bana kayıyor. "Baba gibi, kız gibi."

"Bir zamanlar. Şimdi hayvanları Marie'ye bırakıyorum. O bu işte benden çok daha iyi." Aramızda bir parmak sallıyor. "Neden ikinizin birbirinizi tanıdığınız hissine kapılıyorum?"

"Baba, bu Tyler Brady. O kazandı."

"Iditarod! Bu doğru! Elbette bu ismi duymuştum. Hem Wade hem de Grant durmadan senden bahsettiler."

Tyler'ın yüzünü içten bir gülümseme kaplıyor. "Wade ve Grant'i tanıyor musun?" "Tanıyorum. Onlar iyi adamlar. *Berbat* kart oyuncuları ama iyi adamlar." Tyler'ın kıkırdaması derin ve yumuşak. "Dünya küçük, sanırım."

"Bunu duyana kadar bekle." Babam üniformayı başıyla işaret ediyor. "Görünüşe göre yoğun bir çiftte hayat sürüyorsun."

"Yapmam gereken birkaç şey var, evet."

"Ne gün ama... Marie bana ikinizin arkadaş olduğunu hiç söylememişti."

"Hayır, biz kesinlikle arkadaş *değiliz*. Marie daha fazlasına ihtiyacı olmadığını açıkça belirtti. Onda çok fazla var. Daha fazlası için zamanı yok sanırım," diyor Tyler kuru bir sesle.

Yanaklarım kızarıırken bile gözlerimi deviriyorum.

"Evet, o tam bir kelebek." Ama babam merakla kaşlarını çatıyor. Takvimimin hayvanlar için her zaman açık olduğunu ve arkadaş çevrem çok küçük olduğunu herkesten iyi biliyor. Son zamanlarda neredeyse hiç yokmuş gibi hissediyorum.

Ve şimdi bir pislik gibi görünüyorum, ama neden bir daha çekici bulduğum bir adamla arkadaş olmak istemediğimi açıklamak zorunda kalmaktan daha iyidir.

Uzaktan gelen bir ambulans sireni beni bu konuşmadan kurtarıyor.

"Görünüşe göre süvariler geldi." Babam yer değiştirmeye çalışıyor ve yüzünü buruşturuyor. "İyi bir şey. Sol kık yanağım uyuşmuş."

"Sence aşağı inmeleri ne kadar sürer?" Endişeyle sinirlerimi gererek soruyorum.

"Uzun sürmez. Dayan biraz." Tyler ayağa kalkmadan önce babamın omzunu sıvazlıyor. Elinde telsizle yola doğru geri dönmeye başlıyor.

Babamın odağı onun peşinden gidiyor. "Yani köpeği Zed Snyder'ın tüfeğinden kurtaran kişi bu mu?"

"Baba!" Ona ters ters bakarak tısladım. Bunu ona sır olarak söyledim, bir daha asla tekrarlanmayacaktı. Onun cesurca köpek kaçırma olayını acele koşu camiasının öğrenmesi yeterince kötü olurdu. Artık sezon dışı işinin ne olduğunu bildiğime göre, patronu öğrenirse ne yapar?

"Merak etme, *kimseye* bir şey söylemedim. Kaç yaşımda? Otuz beş mi? Otuz altı mı?"

"Otuz yedi. Neden?"

"Sebebi yok. Sadece... bu iyi bir yaş. Hayvanları ve insanları kurtarıyor. Mide bulandırıcı değil. Ve kesinlikle yakışıklı bir adam. Kibar. Güzel dişleri var." İnledim. "Sen de mi-"

"Neden arkadaş olamayacağınızı anlamıyorum." "Bu biraz karışık."

"Muhtemelen *o kadar da* karmaşık değildir."

"Öyle. Ve bunu şimdi yapmayacağız." Ya da hiçbir zaman. Kız kardeşlerim ve kayınbiraderlerim tarafından sürekli rahatsız edilmem yeterince kötü.

"Ölmek üzere olan bir baba, kızının mutluluğu için son dileğini paylaşamaz mı?" "Aman Tanrım, kes şunu!" Kahkahalarım engel olamıyorum. "Sen ölmüyorsun."

Acıyla yüzünü buruşturuyor. "Annen bunu öğrendikten sonra yapabilirim." Babamın, annemin önünde son derece uygunsuz bir şey söyleyebileceği korkusu

Tyler fısıltıyla açıklamam için beni zorluyor, "İki yıl önce karısını ve doğmamış oğlunu kaybetti."

Babam yüzünü buruşturuyor. "Ah, şimdi sen söyleyince hatırladım, Grant bana bunu söylemişti."

"Yani yakın zamanda kimseyle çıkmayacak."

"Buradayım!" Tyler el sallayarak bağırıyor. İki erkek sağlık görevlisi, ellerinde bir sedyeyle aşağıya doğru ilerliyor.

Yukon ve Bentley havlayarak yeni gelenlere doğru ilerliyor.

Tyler'ın keskin düdüğü onları dizginliyor.

Tyler'ın tasmalarını toplayıp her birini dostça okşamasını izlerken babam, "Şuna bakar mısınız?" diye mırıldanıyor. "Köpekler iyi olanları bilir, Marie. Köpekler *her zaman* bilir."

Ambulansın arkasında yatan babamı görünce hem rahatladım hem de endişelendim. "Onları eve götüreceğim ve sonra seninle orada buluşacağım, tamam mı?" Sağlık görevlisi kapıyı kapatmak üzereyken sesleniyorum.

"Annene benden para iadesi almak için çok geç olduğunu söyle," diye karşılık veriyor, sesi gergin.

Sağlık görevlisi onları içeri kapatırken kıkırdıyor.

Ambulans şoförünün geri dönüp Wasilla'daki hastaneye giden yola doğru ilerleyebilmek için yoldaki geniş dönemeçte manevra yapmasını izlerken kendimi kucaklayarak yoldan çekiliyorum.

Tyler gülümsüyor. "O komik bir adam."

"Olabilir."

Köpekler Tyler'ın tasmalarını nasıl tuttuğunu test ediyorlar, ama onun her komutuyla sakinleşiyorlar.

"Al. Ben alırım. Teşekkürler." Tasmalara uzanıyorum, herhangi bir temastan kaçınmak için saplarının altından tutuyorum. Basit el sıyrıkları her zaman benim felaketim oluyor.

Tyler Bentley'i ilgiyle izliyor. "Onlar kızak köpekleri miydi?"

"Evet. Emekli oldu. Sahibi Yukon'un bir kızak köpeği olmasını istiyordu ama onun başka planları vardı. Öyle değil mi?" Çenesini kaşıyorum. "Onları eve götürmeli ve aileme neler olduğunu anlatmalıyım." Geri geri gitmeye başladım. "Yani... yardımınız için teşekkür ederim."

"Sadece işimi yapıyorum." Şapkasını kafasından kaldırıyor, sonra tekrar yerine koyuyor. Bir adımda tökezledim.

Jonah bunu *her zaman* yapar.

Aslında Tyler'la ilgili pek çok şey bana Jonah'ı hatırlatıyor. Jonah'ın olabileceği kadar küstah değil, ama her zaman doğru olanı yapmak ve elinden geldiğince yardım etmek için bağırان sessiz bir güven ve derinlere kök salmış bir dürüstlük var.

"Sorun ne?" diye soruyor ve ben baktığımı fark ediyorum.

"Yok bir şey. Eminim seni buralarda göreceğim." Ondan kaçamıyor gibi görünüyorum.

"Aslında ben de seninle konuşmayı umuyordum." İleriye doğru bir adım atıyor, dikkati bir buzulun sırtlar arasındaki kayaları aşındırması sonucu oluşan sığ vadiye kayıyor. "Yeni bir veteriner arıyorum."

"Frank çalışmıyor mu?" Kontrol noktasındaki konuşmamıza bakılırsa bunun eninde sonunda gerçekleşeceğinden zaten şüpheleniyordum.

"Hayır, Frank ve ben çalışmıyoruz. Kişiliklerimiz uyuşmuyor ve lanet olası adam telefonunu açmıyor."

"Bunu asla tahmin edemezdim."

"Peki, bildiğin iyi bir yer var mı?" Beni dikkatle izliyor, uzun, koyu renk kirpiklerinin saçakları gözbebeklerini ortaya çıkarıyor.

Sanırım ne sorduğunu biliyorum ama yanılıyor da olabilirim. Tyler'ı daha önce de yanlış anlamıştım. "*Tam olarak* ne arıyorsun?"

"Köpeklerimin ihtiyacı olduğunda bana ulaşabilecek birini istiyorum. Elbette mantık çerçevesinde, ancak aradığımda telefonlarına cevap verecek, ihtiyacım olduğunda tavsiyede bulunacak ve gerektiğinde dışarı çıkacak birini istiyorum. Köpeklerim için her zaman doğru olanı yapacağına güvenebileceğim biri."

Tyler beni günün ve gecenin her saatinde arıyor mu?

İçimden bir ses beni çok arayacağını söylüyor. Muhtemelen Harry'den daha fazla. Harry genç ve beceriksiz olduğu için. Tyler ise profesyonel bir görüşe değer verdiği için.

Biri Iditarod şampiyonu olan iki takıma sahip olmak sağlıklı bir gelir olurdu, kabul ediyorum. Ama Harry öğrenirse aklını kaçıtır.

Ama o zaman Tyler'la daha fazla zaman geçirmiş olurum ve o zaten hayatımda olmadığı zamanlarda düşüncelerime çok fazla sızmayı başarıyor.

Yukon tasmaını çeğiştirerek bana yolun kenarında durduğumuzu ve babamın hastaneye gitmekte olduğunu hatırlatıyor. Önceliklerim var ve Tyler bunlardan biri değil.

"Don Childs'ı aramalısın. Wasilla'da, eski Sears'ın yanında. Otoyolun hemen dışında. Seni benim gönderdiğimi söyle."

Tyler'ın omuzları çöktü. İsteddiği cevap bu değildi.

Ama ona verebileceğim tek cevap bu.

"Yardım ettiğin için tekrar teşekkürler." Arkama bile bakmadan aceleyle oradan çıktım.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Babam patates püresinden bir ısırık alırken, "Bana da bir tane getirir misin Marie?" diye sesleniyor.

İkinci bir Coors Light şişesini çıkarmak için buzdolabının kulpuna uzanıyorum. "*Sakın ha!*" diye tıslıyor annem, avucunu kapıya dayamış. Arkasını döndüğü anda babama mahcup bir gülümseme ve ağız işareti yapıyorum,

Özür dilerim.

"Sanırım hastaneyi daha çok sevdim." Annemin arkasına doğru asık suratlı bir bakış fırlattı. "Hemşirelerim çok daha iyiydi."

"Çünkü onları dinledin," diye sertçe yanıtıyor annem, Brita'dan uzun bir bardağa su doldururken. Onu ve cam bir ramekini yemek masasında onun önüne koyuyor.

Sanki ne kadar yaygara koparacağına karar veriyormuş gibi küçük tabaktaki reçeteli haplara bakıyor. Modern tıbbın faydaları konusunda bu kadar bilgili bir adam olarak, doktor tavsiyelerine uyma konusunda hiç iyi olmamıştır.

Ağır bir iç çekişle yalvarır, "Hadi ama Sidney. Bu gece zorluk çıkarma. *Lütfen.*"

Babamın Hatcher Geçidi'nde düşmesinin üzerinden iki hafta geçti ve *herkes* yorgun. Altı gününü hastanede geçirdi. Doktora göre, "kötü kırıklar" söz konusu olduğunda bu "iyi" bir kırıkmiş ve bacağı zamanla iyileşecekmiş. Ancak yine de dizinin hemen altına kadar iğneler ve bir alçı ve sonunda fizik tedavi gerekiyordu.

Bir haftadan uzun bir süredir evde ve günler her iki ebeveynimi de yıpratmış - babam, rahatsızlık ve kısıtlamalar nedeniyle; annem, günün yirmi dört saati hayal kırıklığına uğramış yaşlı bir adama bakıcılık yaptığı için.

Liz, yardım etmek için otuz beş dakikalık yolu neden gelemediğine dair neredeyse her gün bir bahane buluyor -Tillie'nin balesi, Nicole'ün sanat dersleri, Jim'in iş yükü- ve Vicki gelebildiği zaman geliyor, ancak beş aylık huysuz bir bebek ona bağlı olduğu için yardımı bölünmüş ve kısa sürüyor.

Yani çoğunlukla annem ve çalışmadığım zamanlarda da ben. "Bu hafta Pazar yemeğini atlamayı önerdiğimi hatırlıyor musun?" Liz, Tillie'nin tabağına bir kaşık dolusu saplı brokoli bırakırken anneme bilmiş bir bakış fırlatıyor.

Yeğenimin ağzı açılıyor, tiksinti yüzüne kazınıyor.

"Başlamayın. Tek bir şikâyet kelimesi ya da tatlı yok. İkiniz de," diye tersledi Liz, aynı derecede hoşnutsuz görünen Nicole'ün önüne de bir porsiyon atarak. "Tuzu uzatır mısın tatlım?"

Masanın diğer ucunda Jim, karısı da dahil olmak üzere etrafındaki her şeyi ve herkesi duymazdan gelerek yemeğini yer.

Kendini zorlama Jim. Masanın öbür ucuna uzanıp ona uzatıyorum.

"Ama sen gelmeseydin, en sevdiğim iki kızımı göremeyecektim.

"Ben olsam yapar mıydım?" Babam annemin izlemediğinden emin olmak için bir bakış atıyor ve sonra torunlarına göz kırparak Yukon'un bekleyen ağzına bir parça et atıyor.

Vicki ve Oliver oturma odasından çıktıklarında kızlar kahkahalara boğulur ve kıkırdamaları mutfakta artan gerginliği yatıştırmaya yardımcı olur.

"Mükemmel zamanlama." Annem kendi koltuğuna oturur.

"Evet, ne kadar süreceğini göreceğiz." Vicki karşımdaki sandalyesine çöktü, sanki bir göğsü dışarıda gezinmediğinden emin olmak istercesine gömleğinin düğmelerini kontrol etti.

Molly zor bir bebek oldu-önce kolik, son zamanlarda da birkaç hafta içinde kulak tüpü ameliyatı gerektirecek bir dizi tekrarlayan kulak enfeksiyonu. Küçük kardeşimi daha önce hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Normalde yeni röfle yaptırmış ve iyi seçilmiş bir kıyafeti olan oydu. Şimdi ise sarı at kuyruğu yıpranmış ve özensiz, büyük boy ekose gömleği kocasınıninkilerden biri.

"İşler nasıl Oliver?" Balıkçılık sezonu yine tüm hızıyla devam ediyor ve haftanın yedi günü sabahtan akşama kadar çalışıyor. Nisan ayından bu yana ilk kez Pazar akşam yemeğine gelebildi.

"Adamım. *Meşgul.*" Çatalıyla iki dilim biftek saplıyor ve tabağına bırakıyor. Sırık gibi bir adama göre bu masadaki herkesten daha fazla yiyebiliyor. "Patronum Eylül'e kadar dolu olduğumuzu söyledi. Bütün gün, her gün. Yine de bu iyi bir şey. Paraya ihtiyacımız var."

Bundan şüphem yok. Şu anda çalışan tek kişi Oliver. Vicki son on yılın büyük bir kısmını eleme süreciyle ne yapmak istediğini bulmaya çalışarak geçirdi - emlakçılığa geçmeden önce üç yıl garsonluk yaptı ve ev satmanın ona göre olmadığına karar vermesi üç yılını aldı; naturopatik bir kariyer düşünürken bir sağlık mağazasında bir yıl çalıştı; gözünü kişisel antrenör olmaya dikmişken üniversitede fitness ve sağlık programında bir dönem okudu. Hatta Cory Avrupa'yı gezmek için birkaç ay izin aldığıında klinikte kısa bir süre masa başında çalışmış. Burası hiç o dönemdeki kadar dağınık olmamıştı.

Geçen yıl, Vicki Pazar akşam yemeğinde yerel bir salonda resepsiyonda çalışmak üzere işe alındığını ve bir saç tasarım programına kaydolduğunu duyurdu. Bu onun herhangi bir şey için en çok heyecanlandığı andı... ve sonra hamile olduğunu öğrendi.

Eyaletin gerektirdiği eğitim saatlerinin üçte ikisini tamamladı. Hepimiz yakında geri döneceğini umuyoruz.

"Ona bundan bahsettin mi?" Vicki Oliver'a dirsek atar, sesi yumuşaktır. "Hani Steve hakkında?"

"Şey, son zamanlarda değil. Daha önce de bu konuyu açmıştım, hatırladın mı?" diyor, aynı derecede yumuşak bir sesle.

Sanki kimse bunun nereye gittiğini anlayamazmış gibi. İniltimi bastırıyorum.

"Hey, Marie, bence sen ve Ollie'nin patronu iyi anlaşırırsınız. Açık havayı çok sever. Yürüyüş ve avcılık. Ve balık tutmayı, *tabii ki*. Ve yakışıklı biri. İşte, bir fotoğrafın var, değil mi?" Oliver'ın telefonu için elini uzatıyor. "Sevdiğimden biraz daha gri ama saçları dolgun."

"Hey!" Jim cıvıldıyor, bir eliyle kafasının arkasındaki kel noktayı düzeltirken Vicki'ye ters ters bakıyor.

"Ona tuzu uzatmasını söylediğimi duymuyor ama *bunu duyuyor*," diye mırıldanıyor Liz kimseye belli etmeden.

Vicki ikisini de görmezden geliyor -sık sık yaptığı gibi, Jim'in hayranı hiç olmadı- ve Oliver'ın telefonunu kaldırarak bana nehrin ortasında duran kürklü bir adamın samimi bir fotoğrafını gösteriyor. "Kırk iki yaşında. Sabıka kaydı yok. Sigara içiyor ama bırakmaya çalışıyor. On sekiz yaşında bir çocuğu var. Yani, tesisatının çalıştığının kanıtı-" Kaşlarını sallıyor. "Eski sevgilisi ortalıkta *yok*. Çoktan yeni biriyle birlikte."

Çiğnerken anlaşıma gibi bir ses çıkarıyorum. Gerçek şu ki Steve, Jim'in bana ayarlamaya çalıştığı tüm erkeklerden daha ideal birine benziyor. Yeterince yakışıklı, sert, açık havada yaşayan bir tip, saçlarının uçları seyrek, yüzü kırışmaya yüz tutmuş. Benden daha yaşlı. Belki de en başından beri sorunum buydu, genç erkeklerin peşinden koşmak.

Ama flört hayatımın geldiği nokta bu mu? Kardeşlerim iş yerindeki bekar iş arkadaşlarının gizli çekimlerini yapıyor ve onların ahlaksızlıklarını ve sperm sayılarını bana yavaş pişirilmiş biftek tabağı üzerinde mi sunuyorlar?

"Oliver ona resminizi gösterdi bile ve *kesinlikle* ilgileniyor." "*Hangi resim?*" Kayınbiraderime bıkkın bir bakış attım. "*Neden?*"

"Benim bir resmim var mı?"

Omuz silkiyor. "Vicki'nin bana gönderdiği." "Klinikten gelen," diye açıklıyor.

"*Duvardaki* mi?" Kahkahayı patlatmadan önce çenem bir an düştü.

"Tanrım, hayır! Bu onu korkutup kaçırırdı." Vicki kıkırdıyor. "Hayır, masanın üzerindeki. Siyah bir elbise giyiyorsun."

"Ah, doğru." Jonah'ın düğününden.

"Beğendi ve seninle tanışmak istiyor. Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, patates püresi yüklü çatalını havaya kaldırarak duraklıyor, cevabımı bekliyor.

"Bunu düşüneceğim."

Jim çatal bıçak takımını takırdayarak yere bıraktı ve sandalyede arkasına yaslanarak karnını ovd u. "Her zamanki gibi harikaydı Eleanor." Yemeğini ilk bitiren *hep* o olur. Ayrıca her zaman masadan ilk kalkan da o olur, kirli tabakları karısına -ya da bir başkasına- bırakır.

Ama bu gece bir kürdanla yetiniyor. "Arkadaşımı aradım. Sana bahsettiğim emlakçı olan mı?" Dikkati babamın üzerinde. "Ev, klinik ve kulübeyle birlikte en az beş yüz dolar alabileceğini söylüyor. Belki daha fazla. Buralarda piyasa şu anda çok sıcak."

Jim'in sözlerini anlamlandırmak biraz zaman alıyor ve anladıklarında da hiçbir anlam ifade etmiyorlar. "Neden bahsediyor bu?" Bakışlarımı babamdan anneme, sonra tekrar babama çeviriyorum. "Neden bahsediyor?"

"Lanet olsun." Babam çatalını masaya fırlattı. "Konuyu açmaya fırsatım olmadı."

"Ah." Jim Liz'e bakarak yüzünü buruşturdu.

"Neyi gündeme getireyim?" Her şey netleştikçe midem bulanıyor. "Satmak mı istiyorsun? Asla satmayacağını söylemiştin."

"Asla gerçekçi değil, Marie." Liz'in tonu, bir yetişkinin bir çocuğa ders vermesi gibi patronluk taşıyor.

Babam konuşmak için ağzını açıyor ama kelimelerini seçemiyor gibi görünüyor. "Sadece konuşuyoruz... konuşmadık..." Jim'e sinirli bir bakış atarak girişimini sonlandırır.

"Bu konuşmayı yapmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum," diyor annem sakince, çatal bıçağını yere bırakarak. Yemeğinin yarısı bitmiştir.

Ama sakinleşmek için artık çok geç. "Hayır, çünkü görünüşe göre bu konuşmayı *zaten* yapmış olmamız gerekiyordu." Babama bakarken sesim çatallaşıyor. "Neden *Jim* ve *Liz*'le kliniği satmaktan bahsediyorsun? Onların bu işle hiçbir ilgisi yok. Kliniği *ben* işletiyorum."

"Evet, yerin dibine." Liz, Jim'in tabağını toplayıp kendi tabağının üstüne koydu. "Rakamları gördüm Marie. Zar zor çalışıyor."

"Oh, hayır." Vicki burun kemiğini sıkıyor. Yanında Oliver tabağına odaklanmaya devam ediyor.

Liz'in kliniğin gelirlerini didik didik ettiği fikri öfkemi ateşliyor ve her türlü nezaketi bir kenara bırakıyor. "Her şeyden önce, *benim iş* rakamlarım *benim iş* rakamlarımdır." Jim'e kaşlarımı çatıyorum, yanaklarım yanıyor. "Muhasebecim gizliliğe saygı göstermezse onu *kovarım*. İkincisi, klinik harcadığından daha fazla para getiriyor, bu da kârlı *olduğu* anlamına geliyor. Ama sanırım temel matematikten *iki kez kalan* biri bu kavramı anlamayabilir."

Tillie annesine bakakaldı. "Matematikten mi kaldın?"

Liz'in burun delikleri genişliyor ve ben de ilgisini çektiğimi anlıyorum. "Yeni ultrason için verilen kredide kimin adı olacak?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ve parasını ödeyen benim!"

"Kira ödemedен yaşadığınız evin sahibi kim? Kamyonunuz dışında sahip olduğunuz *her şeyin* sahibi kim? *Sen değilsin!* Senin kadar zeki olmayabilirim Marie, ama hayatım için akıllıca seçimler yaptım. Bunu söyleyebilir misin?"

Jonathan'la ilgili olduğunu biliyorum. "Tüm faturalarını ödeyen bir kocaya sahip olmak seni zeki yapmaz Liz. Seni bağımlı yapar."

"Kızlar, bu kavgayı yapmayacağız." Babam araya girmeye çalıştı.

Ama artık çok geç. Yıllardır yüzeyin altında kaynayan öfkeli sözler, kaynamayla birlikte dışarı dökülüyor.

"Oh, ve sen *çok* bağımsızsın?" Hınzır bir gülümseme Liz'in güzel yüzünü çarpıtıyor. "O kliniği o kadar çok mu istiyorsun? Onlardan *satın al* o zaman."

Dişlerimi sıkıyorum. Bunu karşılayamayacağımı biliyor. "Babam işletmemi istedi.

Bunu aile içinde tutmak istedi."

"Belki de artık farklı bir şey istiyorlardır. Belki de son yıllarını onlara verdiğiniz aylık yetersiz çekle yaşamak istemiyorlar. Ama sen bunu hiç düşünmedin, değil mi? Hayır, çünkü *her şey* Marie'yle ilgili. *Her şey Marie* hakkında!"

Babam yumruğuyla masaya vurdu. "Yeter!"

Ölü sessizliği evin içinde yankılanıyor, öfkesi nadir ve sarsıcı bir gösteri.

Bir senfoni başlar; önce Nicole'ün şaşkın iniltisi, ardından Tillie'nin güçlkle bastırılan hıçkırıkları.

Sonunda Molly diğer odadan boğuk bir çığlık atana kadar.

Ellerim köpüklü lavabodaki tencereyi tutarken durup çimenliğin karşısındaki klinik kapısının yanında duran geyiği izliyorum. Çok genç. Muhtemelen bir yaşından biraz büyük ve sanki birinin ön kapının kilidini açıp onu içeri davet etmesini bekliyormuş gibi orada duruyor. Arkasında akşam gökyüzü turuncunun zengin tonlarıyla parlıyor. Saat neredeyse akşam on, ama gece yarısı güneşi mevsiminde, gün bitmeye yakın bile değil.

Annem arkamdan, önce bir kurulama bezine, sonra da süzgeçten bir tencereye uzanarak, "Çok sık geliyor," diyor. "Baban birkaç hafta önce yolda şoförün çarptığı kişinin annesi olduğuna ikna oldu."

"Sanırım o haklı. Kış boyunca ağaçlar boyunca yürüdüler ama son zamanlarda onu görmedim." Henüz ilk boynuzlarını çıkarmaya başlamamıştı. Şimdi, başının üstünde görkemli bir taca dönüşüyorlar.

Hayvana bir an daha dikkatimi veriyorum ve son tencereyi fırçalamayı bitirip kurumaya bırakıyorum. Ev ürkütücü bir şekilde sessiz. Yemekten hemen sonra herkes kendi yoluna gitmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Kızlar brokolilerini bile bitirmeden gittiler. "Burada yapacak başka bir şey yoksa ben eve gidiyorum." Elimde olmadan, sesimdeki acıyla ekliyorum, "Hala benim evimken."

Annem omzuma yatıştırıcı bir el koydu. "Liz ve Jim'in ne yapacağımız konusunda söz hakkı yok."

"Bunu Liz'e söyle."

"Kız kardeşini bilirsın. Her zaman paylaşacak bir fikri vardır. Ama onunla konuşmalısın, Marie. Aksi takdirde ikiniz de uyumayacaksınız. Bu da *benim* uyumayacağım anlamına geliyor. O yüzden, *lütfen, hallet* şu işi."

Haklı, ama yine de kendimi oturma odasına doğru sürüklerken ayaklarım kurşun gibi hissediyorum.

Babam koltuğuna yerleşmiş, alçıyla sarılmış bacağını fazladan bir yastıkla destekliyor, Yukon da yanında yere yayılmış.

Ayak seslerimi duyan babam omzunun üzerinden bakıyor. "Herkes buradan çıkmak için çok acele ediyordu. Ben de senin gittiğini sanmıştım." Sesi yorgunluktan ağırlaşıyor.

"Bu pisliği annemin tek başına temizlemesine izin veremezdim." Bentley, genellikle beni güldüren bir hışırtı ve gümbürtüyle yere düşmeden önce başını kaldırıp üzerinden geçtiğimi fark etti.

Ama bu gece kalbim çok ağır.

Babam yutkunuyor. "Olaylar bu şekilde geliştiği için üzgünüm."

"Anlamıyorum. Kliniği sen istediğin için işletiyorum. Emekli olmak istiyordun ve onu satmak ya da boş bir şekilde orada durduğunu görmek istemedin. Her zaman pencereden bakıp kliniğin çalıştığını görmeyi ne kadar çok sevdiğini söyledin." Bunu sadece iki hafta önce Hatcher Pass'ta bir kez daha söyledi. "Sen ve annem buna ne zaman karar verdiniz?"

"Henüz karar vermedik ve satmak da *istemiyoruz*. En azından yarın değil. Ama bu *konu* hakkında daha fazla konuşmaya başladık." Annemin üzerine örttüğü battaniyedeki gevşek bir ipliği karıştırıyor. "Annen ve ben sahip olduğumuz her şeyi buraya yatırdık. Emeklilik için para biriktirmekten bahsediyorduk ama her zaman para harcayacak bir şey vardı. Klinik için yeni ekipmanlar, okul harçlarına yardım, arabalar. Liz'le birlikte kullandığınız o eski püskü Dodge'u hatırlıyor musun?"

"Kırmızı ışıktaki her durduğumuzda arıza yapan mı?"

Nasıl unutabilirim ki?"

Babam kıkırdıyor. "Her neyse, iyi para kazandım, ama üç çocuk ve genel giderleri yüksek bir işle, ilerisi için fazla bir şey biriktirmeyi asla başaramadım. Kalbim kırılrsa da, gerekirse burayı satabileceğimizi düşündük hep. Benimle çalışmak için eve geldiğinde *çok* mutlu oldum." Bunu bir gülümsemeyle nokt alıyor. "İş arkadaşlarımdan birinin

kızlar hayatımın işine devam edecekti. Ve bu beni hâlâ mutlu ediyor." Duraklıyor. "Ama şimdi düşünüyorum da, acaba kapanmamalı mıydım?"

"Neden?"

"Çünkü çok uzun süre çok çalıştınız. O büyük hastanelerden birinde, eğitimini aldığın karmaşık ameliyatlara yapıyor olabilirdin, sana destek olacak *tek bir teknisyenle o yıkık dökük* kulübede sokak köpeklerini aşılamıyor olabilirdin. Kasabadaki diğer yerlerde bile birden fazla veteriner ve teknisyen, en az iki resepsiyonist var-"

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim baba. Anchorage'daki işi istemediğim için kabul etmedim. Ameliyatlara burada yapabilirim. Ekipmanım ve becerim var." Kendimizi klinik olarak adlandırsak da, bu küçük kulübe yıllar boyunca kendini hastane olarak tanımlayan yerler kadar çok acil durum gördü ve çok sayıda hayvanın hayatını kurtardı.

"Ama ille de hastalar değil." Odun sobasının dans eden alevlerini izliyor. "Annen her zaman seyahat etmek istemiştir. Hiç Avrupa'ya ya da Karayipler'e gitmedi. Yıllar boyunca bunun hakkında çok konuştuk, bunu karşılayabileceğimizi düşündük."

"Ama siz bu kış Meksika'ya gidiyorsunuz. Bunun için para biriktiriyordunuz. o."

"Yapacaktık. Sonra Vicki ve Oliver'ın kamyoneti bozuldu. Tamir etmeye paralarının yetmeyeceğini biliyorsun. Bu ikisinin *gerçekten* parası yok. O çocuğun bir ticaret falan düşünmesi lazım. Neyse, bu başka bir günün konusu." Dudaklarını büzüyor. "Liz ve Jim'in bodrum katında bir daireleri var. Bize teklif ettiler. Jim hiç evde olmuyor ve Liz'in de çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacı var. Bu bize para kazandırır ve size yardım ederken biraz seyahat etme şansı verir." Omuz silkiyor. "Yürüyüşteyken aklıma gelmişti. Sonra gidip *bunu* yapmam gerekti ve dikkatim dağıldı." Bacağını işaret ediyor.

O günü, düşmeden önce aramızda geçen konuşmayı düşünüyorum. Para hakkındaydı, yeterince kazanamadığım hakkındaydı. Ve belki de, babam bu konuyu hiç açmasa da, onlara daha fazla ödeme yapamayacağım hakkındaydı. "Kıramı artırırsan, yardımı olur mu?"

"Yeterince yüksek." Babam elini umursamazca salladı. "Ama şu Jim... Bu kadar zeki birinin bazen nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlamıyorum."

"Sorun Jim'de bile değil. Yani, *evet*, o bir aptal. Ama bu gece Liz'di. Sanki yıllardır içini dökmek için bekliyormuş gibiydi. O

sırf hayatımla ilgili tüm kararları para ve evliliğe göre vermediğim için başarısız mıyım gibi bir izlenim yarattı."

"Evet, ilkinde biraz daha az odaklanmaya dayanabilir. *Sen* de biraz daha fazla odaklanabilirsin, Marie. Böyle zor kararlar vermek zorunda kaldığınız bu gemide olmak hiç de eğlenceli değil. Annen ve ben, sahip olduklarımızı siz kızlara adil ve eşit bir şekilde nasıl bırakacağımızı düşünmeye başlamalıyız."

"Annem ve senin için en akıllıca şey burayı satmak gibi görünüyor." Daha önce hissettiğim öfke hızla buharlaşıyor. İnşa ettiğim her şeyin bir anda altüst olmasını istemesem de, azalan yıllarının tadını çıkarmak istedikleri için onları suçlayamam.

Bu sadece kendi başıma zor kararlar almaya başlamam gerektiği anlamına geliyor.

"Bunu yapmaya henüz hazır değilim. Ya da burayı terk etmeye. Burası hâlâ benim evim." Körü körüne Yukon'a uzanıyor ve köpek hemen onu yarı yolda karşılayarak elini yalıyor. "Ama yaşlandığında hayat yavaşlamaz. *Sen* yavaşlarsın. Hem de hiç." Başını sallıyor. "Ama hayat hızlanmaya devam ediyor. Son zamanlarda, bir tür süper tren gibi hissetmeye başladım. Hani şu Avrupa'yı boydan boya geçenler var ya? Annen hep onlardan birini denemekten bahsederdi." Kıkırdıyor. "Ama bu sanki hiç durağı yokmuş gibi hissettiriyor. Evet... sabahları uyanmaya başlıyorsun, uyurken beklediğin manzarayı kaçırdığını fark ediyorsun ve geri dönemiyorsun."

"Benim hesabıma hiçbir şeyi kaçırmayı istemiyorum."

"Hâlâ sahip olduğum manzarayı seviyorum, şu pencereden dışarı bakıp yan taraftaki ışıkları görmek. Zaten Meksika benim için çok sıcak. Ayrıca köpekbalıkları için de endişelenmeliyim."

Gülüyorum. "Sen yüzmeyi bile bilmiyorsun."

"Hey, hep merak etmişimdir, sence köpekbalıkları tatile nereye gider?"

Bu kasvetli, iç karartıcı sohbetten çıkıp çok daha rahat bir alan olan bayat baba şakalarına geri dönüyoruz. "Hiçbir fikrim yok."

"Tyler'a sormalısın. Finlandiyalı olduğu için eminim biliyordur."

Kaşlarımı çattım. "Neden-" Cevap kafama dank ediyor ve inliyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kliniğin ön kapısı çaldığında başım eğikti. "Bugün erken geldin," diyor Cory şarkı söyler gibi bir sesle.

"Evet. Uyuyamadım. Uyuyamadım, ben de biraz temizlik yapayım dedim." Bilgisayar ekranını bırakıp onun yerde süzülerek masaya gelişini izliyorum. Mavi önlükler içinde tanıdığım herkesten daha iyi görüldüğünü hep söylemişimdir. "Ve bir pazartesi sabahı için alışılmadık derecede iyi bir ruh halindesin. *Neden?*"

"Sebebi *yok*." Çenesini avucuna dayıyor.

Yüzük parmağındaki elmas dikkat çekmek için parıldıyor.

Çenem düştü. "Olamaz! Joe *sonunda* başardı mı?" Neredeyse yedi yıldır çıkıyorlar.

Cory'nin yuvarlak yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeye dönüşür.

Sandalyemden fırlıyorum ve ona çarpmak için etrafına koşuyorum, kalbim şışıyor, heyecanı bulaşıcı. "Aman Tanrım! Tebrik ederim! Ne zaman yaptı?"

"Dün sabah!" diye bağırıyor.

"Nerede? Nasıl? Dur bakalım! Önce işeyeyim. Zaten çok fazla kahve içtim." Saatlerdir buradaydım, dün geceki aile patlamasını tekrarlıyor ve Liz'in haklı olmadığını kendime kanıtlamak için sayıları hesaplıyordum.

Şimdiye kadar, yapabileceğimden emin değilim.

"Tamam, ama acele et." Bastırıp tezgâha yapıştırdığım tabelaya dokunuyor ve yüksek sesle okuyor: "'Verilen hizmetler için tüm ödemeler aynı gün yapılmalıdır. İstisna *yoktur*. Bu yeni bir şey."

"Ve çok gecikmiş." Özellikle de ödenmemiş faturaları saydığım da. Jim'in benimle uğraşmasına şaşmamalı. Brad Garvis'in faturaları hala ödenmedi ve o ve gelincikleri geri dönmedi. Ödenmemiş faturasının bir kopyası

Her zaman politikamın bir parçası olan ancak hiçbir zaman uygulamadığım faiz eklentisiyle birlikte basılmış ve postaya hazır. "Bundan sonra burada işleri biraz daha farklı yürüteceğiz."

"Deh. Oyunda *olduğumu* biliyorsun." Cory kollarını önünde uzatıyor, birbirine dolanmış elleri eklem yerlerinden çatırdıyor.

"Onu neyle besledin?" Suçlayıcı ses tonuma engel olamıyorum. Cory bugün müstakbel kayınbiraderini içeri almam için bana yalvardığında, bunun basit bir muayene için olduğunu düşünmüştüm. Masamdaki top pitonuna bakınca, kafası ve vücudu vahşi ısırık izleriyle delik deşik olmuş, menüde çözülmüş bir fare olmadığı açık.

"Bir sıçan."

"Bir *sıçan*."

"Florida'daki arkadaşım yılanlarını sürekli farelerle besliyor. Sorun olmadığını sanıyordum!" Ivan omuz silkiyor.

"Evcil hayvan dükkanından bir yemlik sıçan gibi mi?" Tereddüt ediyor.

"Ona yardım edebilmek için ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Annemi ziyaret edebilmek için bir arkadaşımın uçağıyla Juneau'ya uçtum ve annem kulübesindeki farelerden şikayet ediyordu, ben de onları yakalayıp Benny için eve getireyim dedim." İkinci kez omuz silkiyor. "Bedava yemek, değil mi?"

"Juneau'dan eve fare getirip yılanına yedirmişsin," diyorum yavaşça, yüzümde şaşkın bir maske var. "Tamam, bu konuda birkaç sorun var, Ivan. Öncelikle, yakaladığın şey *yabani* sıçanlar. Florida'daki arkadaşının evcil hayvan dükkanından satın aldığı yemlik sıçanlarla aynı değiller. Yabani sıçanlar *bunu yapar*-" Konteynırdaki yılanı gösteriyorum. "İkincisi, fareleri buraya getirmek *büyük bir* sorun. Oldukça istilacıdırlar. İnsanlar bunu yaptığınızı öğrenirse başınız büyük belaya girebilir."

Anchorage bölgesi şimdiye kadar bazı adaların ve Juneau gibi şehirlerin kurtulamadığı türden kemirgen sorunlarından kaçındı ve bunu sıkı yasalar ve ihtiyatlı önlemlerle başardılar. Faresiz bir limana sahip olmak duyulmamış bir şeydir ve yine de Anchorage bunu sürdürmek için çok çalışmıştır.

Yirmi iki yaşındaki genç kızın yüzü kızarır. "Gerçekten mi?"

Cory bu adamın tanışacağım en zeki insan olmadığı konusunda beni uyardı. "Kaç tane yakaladın?"

"Üç."

"Peki Benny'ye yedirmeye çalışmadıkların nerede? Gitmelerine izin vermediğini söyle bana?"

"Uh... Gitmelerine izin *vermedim* mi?" diyor yavaşça, inandırıcı olmayan bir şekilde.

Umarım bir tilki onları yakalar. *Ve* ikisi de erkek. "Tamam, Benny'nin ameliyata ihtiyacı olacak." Yıllardır bir yılanı ameliyat etmedim ama bu oldukça basit. "Neyse ki bugün programımda biraz zamanım var." Diğer adıyla öğle yemeği molam. "Ama gözünü kurtarabileceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Yaralı evcil hayvanına bakarak durumu değerlendiriyor. "*Yani...* tek gözlü bir yılanım mı olacak?" Yüzünde yavaş bir sırıtma beliriyor. Yüzümdeki sert ifadenin bozulmadığını görünce kayboluyor. "Bu bana ne kadara mal olacak?"

"Lobide beklerseniz, Cory size birkaç dakika içinde bir tahmin verecektir, ama Ivan? Bir *sürü* donmuş fare."

Ivan muayene odasından çıkarken ağzından bir küfür kaçır.

"Eğer bana kalsaydı, aile indirimi alamazdın. Bunun her kuruşunu ödemeyi hak ediyorsun, aptal." Cory müstakbel kayınbiraderine sırtarak hakaret ediyor ve Ivan'a benim çok istediğim şeyi söylüyor.

"Evet, sanırım öyle." Yüzünü buruşturuyor, parmakları ensesindeki dağınık saçları döndürüyor. "Sadece onu benim için düzelt. Lütfen."

Sempatik bir gülümseme sunuyorum çünkü bu salak gerçekten zarar vermek istememiş. "Ben elimden geleni yapacağım ama senin eve gidip *her şeyi* dezenfekte etmen gerekiyor. Özellikle de onun yaşam alanını. Yabani fareler hastalık taşır." Arkamda, başka bir müşteri içeri girerken kliniğin kapısındaki zil çalıyor. "Alınmaya hazır olduğunda sizi ararız."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

İçeri giren kişiyi selamlamak için döndüğümde hâlâ gülümsüyorum.

Tyler'ın Ivan'a kapıyı açtığını görünce düşünüyor ve Ivan teşekkür ediyor.

Tyler asık suratlı adamın sırtına meraklı bir bakış atarak kliniğe giriyor. Bugün görevde değil, üzerinde vücudunu doğru yerlerden sıkmadan saran solmuş siyah bir konser tişörtü, mavi bir kot pantolon ve alnına kadar indirdiği New York Yankees şapkası var. Muhtemelen yataktan fırlamış ve dolabından çıkardığı ilk şeyi giymiştir. Onun gibi adamlar bu *kadar* sıradan bir kıyafeti nasıl bu *kadar* iyi gösterebiliyor? Bu sabah tıraş olma zahmetine bile girmemişti, kirli sakalı kesik çenesinin üzerinde ince bir toz halindeydi.

Anahtarlar parmaklarından sallanıyor. Iditarod'da kazandığı parlak yeni kamyoneti görmeyi umarak arkasına, otoparka bir bakış atıyorum. Ama onun yerine, onu hayvanlara kötü davranmakla suçladığım gün garaj yolunda karlar altında kalan orman yeşili pikabı görüyorum.

"Demek burası sizin kliniğiniz." "Öyle."

"Kamyonunuzun park ettiği şu küçük kulübe var ya, o r a d a mı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

"Hoşuma gitti." Duvardaki çeşitli sertifikaları taramak için duraklıyor - lisans eğitimim, veterinerlik lisansım ve kurul onaylı bir cerrah olduğumu kanıtlayan sertifika. Fotoğraf duvarına geçmeden önce sonuncusu üzerinde bir an duruyor. Resmime bakıp kaşlarını çatı.

Cory, "Polis merkezi Marie'nin son tutuklandığında çekilen sabıka fotoğrafını gönderme nezaketini gösterdi," diye sesleniyor.

"İzinsiz girmek gibi bir huyu var," diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden.

Cory'ye ters ters bakıyorum ama o bana aldırıyor, canlı mavi gözleri Tyler'ın poposuna kilitlenmiş. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece bu civardaydım. Babanın nasıl olduğuna bir bakayım dedim."

Gerçekten öyle miydi? Wasilla'nın batısındayız ve Tyler'ı bu tarafa çekecek bir şey yok, tabii Trapper's Crossing'e gitmiyorsa, ki orası daha da az çekici. "O iyi. Eve döndü, alçıda. Annemi rahatsız ediyor."

Tyler'ın dikkati sanki bir şey arıyormuş gibi küçük lobimde dolaşıyor.

"Merhaba, ben Cory, Marie'nin veteriner teknisyeni ve yöneticisiyim." Masanın etrafında dönerek ona geniş bir gülümseme sundu. "Ve *çok* tanıdık geliyorsunuz."

Sırıtişı çekingen, sanki kızın bilgisizlik numarası yaptığını biliyor ama ona ayak uydurmak istiyor. "Öyle mi?"

"Bu Tyler Brady," diye ekliyorum, çünkü bu alışverişin olması gerekenden daha fazla uzamasını istemiyorum. "Bu yıl Iditarod yarışını kazandı."

"*Bu* yüzden yüzünü biliyorum. Yerel haberlerin *her* yerindeydi." Yerel mi? Daha çok eyalet çapında, büyük ulusal kanallarla birlikte. Ve Cory birkaç gününü çeşitli gazeteleri satın alarak geçirdi. sporun yeni altın çocuğunun ağzının suyu akıyor.

"Ameliyat için bekleyen bir yılanım var, eğer başka bir şey yoksa ..." Kliniğimin arka kapısına doğru ilerlemeye başladım bile.

"Bekle." Tyler elini kaldırdı. "Bir iki dakikanı alabilir miyim?" Duraksıyor, omzunun üzerinden Cory'ye bir bakış fırlatıyor, hala ona utanmazca bakıyor. "Özel olarak mı?"

Kalbim küt küt atıyor. Mahremiyet gerektiren ne söyleyecek ki? "Cory, odayı ameliyat için hazırlayabilir misin?"

"Elbette, patron." Arka tarafta kaybolmadan önce Ameliyatta tabelasını çevirmek için koşar adımlarla ilerliyor ve geçerken Tyler'ın arkasından dramatik bir şekilde "çok ateşli" diyor.

Her şeye rağmen kahkahamı bastırmakta zorlanıyorum. "Ee? Neye ihtiyacın var?"

Bocalıyor. "Bir *yılanı mı* ameliyat ediyorsun?"

"Görünüşe göre. Sahibi paradan tasarruf etmek için evcil pitonunu vahşi bir sıçanla beslemeye çalışmış."

"Ouch. Az önce giden çocuk mu?" Ivan çoktan gitmiş olmasına rağmen başparmağını otoparka doğru uzatıyor.

"Evet. Şimdi de gözlerinden birini çıkarmak zorundayım." Evcil hayvan olarak sürüngenlerin hiçbir zaman hayranı olmasam da, herhangi bir canlının sakatlandığını görmekten hoşlanmıyorum.

Tyler'ın yaltaklanması şekil değiştiriyor ve eli yüzüne gidiyor. Eğlendiğini saklıyor gibi görünüyor.

"Bu iş çok hızlı eskiyor." Jonah'a bu hikayeyi anlattığımda, derin kahkahalarını gizleme zahmetine bile girmeyeceğini garanti ederim.

"Oh, adamım." Savaşı kaybediyor ve babamın hayran olduğu o düz, beyaz dişleri gösteren geniş, dürüst bir gülümseme yayıyor. "Bana *bu* şakayı aptalın yapmadığını söyle." Kıkırdaması derin ve yumuşak, ben de hastalıklı konuya rağmen kendi tehditkâr gülümsememle savaşıyorum.

"Hiç komik *değil*." Ve Tyler'ın kolay çekiciliğine tekrar kapılmama izin veremem. "Don'la temasa geçtin mi?"

Kahkahası kesiliyor ve yüz ifadesini düzeltiyor. "Aslında bu yüzden buradayım. Don Childs'ı, Frank'i ya da başka birini istemiyorum." Sabit bakışlarını üzerime dikti. "Ben *seni* istiyorum."

Sözleri ve bakışı nefesimi kesiyor. Dilediğim anlama gelmiyorlar ama yine de duymak güzel.

Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Köpeklerim için," diye düzeltiyor. "Köpeklerimin veterineri olmanı istiyorum. Sanırım geçen gün yeterince açık konuşamadım."

"Hayır, *öyleydin*. Ben sadece ..." Ona başka bir veteriner satmak için geçerli mazeretim, özenli ve utanç verici ayrıntılarla anlatmak istemediğim gerçek dışında nedir?

"Sadece ne?" diye ısrar ediyor.

"Hayatını zorlaştırmak istemediğini söylemiştin. Ben de istemiyorum." Ve içgüdülerim Tyler'la çok fazla zaman geçirmenin benim için *her şeyi* karmaşıklatacağını söylüyor.

"Nasıl karmaşıklatacak? *Harry* yüzünden mi?"

"Hayır." Gülüyorum, gerçi Tyler'ı almak Hatchetts'le ilişki *kesinlikle* zorlaştıracaktı. Ama zaten o yolda ilerliyor gibi görünüyor. Harry aylık fatura teklifime homurdandı ve işlerin olduğu gibi kalmasının en iyisi olduğuna karar verdi, ama bu konuda mutlu görünmüyordu. Bunun sonu nereye varacak - eğer bir yere varacaksa - bilmiyorum. Babam bunun hiçbir yere varmayacağına inanıyor ve umarım haklıdır.

Tyler'ın alnı büzülüyor. "Tamam, o zaman, bunun nedeni çadırda olanlar mı?"

"*Hayır*." Yanaklarım yanıyor. *Sadece* çadır değil. Bu adamla ilgili *her şey* ve kendimi ona nasıl çekilmiş bulduğumla ilgili. Bir köpeğin hayatını kurtarmak için yasaları çiğneyip itibarını ve kariyerini riske atması, yazlarını sevdiğim park alanını gözetleyerek geçirmesi, kendimi Tyler'ın yakınında bulduğum her an onun farkında olmam ve o etrafta olmadığında, itiraf etmek istediğimden daha fazla aklımda olmasıyla ilgili.

Merhum karısına olan sarsılmaz bağlılığı olmasa, benim için ne kadar mükemmel olacağı ile ilgili. Ama *bu* bile sevimli.

En önemlisi, geçmişteki hataları tekrarlamak istemediğim, umursamaz kalbimi nasıl korumam gerektiğidir.

"Anlamıyorum o zaman. Burada çok mu meşgulsünüz?" Kliniğin etrafını işaret ediyor. "Çok fazla müşteriniz mi var?"

Bana mükemmel bir bahane verdi. Yalan söylemek çok kolay olurdu ama yine de basit bir evet diyemiyorum.

Ve ben de bir aptal gibi sessiz duruyorum.

"Bölgedeki en iyi veteriner hekimi istiyorum - hayır, *ihtiyacım var* - ekstra yol kat edecek, bu köpekleri *gerçekten* önemseyen ve bana duymak istemediğim şeyleri söyleyecek bir veteriner. Bunun sen olduğunu biliyorum." Ses tonunda kalbimin tellerine dokunan yalvaran bir kalite var ve egom bu okşamaları takdir ediyor. "Paraya önem vermediğini biliyorum, ama eğer gerekirse sana fazladan ödeme yaparım. Sadece onlar için en iyisini istiyorum."

Iditarod şampiyonunun kulübesine sahip olmak kliniğin itibarı için harika olacaktı ve bakılacak yirmi bir köpek daha gelirimi artıracaktı. Pazar günkü patlayıcı yemekten sonra Tyler'ı geri çevirmek aptalca bir iş hamlesi olurdu. Liz'in haklı olduğunu, akıllıca seçimler yapamadığımı kanıtlar.

Derin bir nefes alıyorum. Bu çok saçma. Otuz sekiz yaşımdayım. Bu ilişkiyi olduğu gibi kabul etmeliyim -tamamen profesyonelce- ve yoluma devam etmeliyim. Çekici bir adamın yanında durabilirim ama ona umutsuzca aşık olmayabilirim. "Kendimi bir şeye adamadan önce kulübenizi görmem gerek."

Tyler'ın ağzı açık kalıyor, sanki bu kadar kolay eğilmeme şaşırmış gibi. "Sorun değil."

"Ve eğer hoşuma gitmeyen bir şey görürsem, onu değiştirmeniz gerekecek."

"Hiçbir şey bulamayacaksın. Ama tamam." Bunu bir baş sallamasıyla nokt alıyor. "Ve seyahat süresi için ücret alıyorum. Senin evine gidiş geliş için."

"Daha azını beklemezdim."

Harry'yle medeni ilişkiler içinde olmaması iyi bir şey o zaman.

"Mükemmel."

Boğuk bir ses çıkardım. "Evet, göreceğiz."

Yüzünde meraklı bir ifade belirliyor ama aynı hızla kayboluyor. "Peki, benim evime ne zaman gelebilirsin?"

"Programımı kontrol edip sana geri döneceğim." Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, Tyler'ı düzenli olarak görmek için bir bahanem olduğunu bilmenin getirdiği o beklenti vızıltısını hissediyorum.

Jonah'la birlikte köylere uçarken hissettiklerimin aynısı.

"Buyurun, size numaramı vereyim." Bir kalem ve kâğıt parçası almak için ön masanın üzerine eğiliyor. Bu hareket tişörtünü vücuduna doğru geriyor ve dikkatimi sırtındaki kaslara çekiyor.

Bu da onun bana bastırıldığı anıları canlandırıyor.

Ve böylece başlıyor.

Kâğıda bir kez vuruyor ve sonra orada bırakıyor. "Bugün ve yarın izinliyim, yani istediğim zaman çalışabilirim. Beni arayıp haber verin."

"Planlamayı Cory yapıyor. Size haber verir." O numarayı çevirmekten mutluluk duyacaktır.

"Tamam, peki..." Bakışları, duvardaki sabıka fotoğrafına kaymadan önce önlüğümün üzerinde geziniyor. "Tek gözlü yılanına geri dönmene izin vereceğim."

Başımı sallıyorum. "Neden *bütün* erkekler aynı?"

Kıkırdamaları onu kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Sakinleştirici birkaç nefes alıyorum.

Artık Tyler Brady'nin veterineriyim.

Bugünün böyle geçeceğini düşünmemiştim. Buna pişman olacağım.

Cory arka kapıdan içeri dalıyor. "*Çadırdan ne oldu?*"

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tyler'a en son gittiğimde hava çok soğuktu, arazi karla kaplıydı ve ben öfkeliydim.

Bugün, kamyonetimin açık penceresinden yanağıma doğru ılık bir yaz meltemi esiyor, çimler yeşil ve yeni kesilmiş ve kızgın olmasam da kesinlikle rahat değilim.

"Hızlı bir tur, gir ve çık," diyorum kendime, odunluğun yanına park etmiş yeşil kamyonun arkasına yanaşarak. Ahırın kapıları ardına kadar açık duruyor ve birkaç köpek etrafta serbestçe dolaşıyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Birkaç dakika erken geldim ama bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, hadım ve lumpektomi programıma o kadar çabuk geçebilirim.

Dört farklı kıyafet denedikten sonra karar kıldığım mavi kot pantolon ve düz siyah tişörtün bir köpek kulübesini denetlemek için son derece yeterli olduğunu kendime bir kez daha hatırlatarak zıplıyorum ve bir elimi gömleğimin ön kısmında gezdiriyorum. Dahası, bu görünüm kimseye çekici gelmeye çalışmadığımı gösteriyor. *Özellikle de* Tyler'a. Görünmez sarı kirpiklerime maskara bile sürmedim.

Eşofmanla ortaya çıkmadan olabileceğim kadar sadeyim.

Üç köpek bana doğru koşuyor, dilleri sallanıyor. İkisini yarıştan tanıyorum, ama üçüncüsünü ben-

Bekle. "Nymeria? Sen misin?" Sanki cevap verecekmiş gibi soruyorum.

Heterokromisi ve kürk rengi onu ele veriyor ama diğer her şeyi tanınmaz halde. On kilo almış, ısırık izleri iyileşmiş ve topallaması gitmiş.

Ona elimi uzatmak için eğildim ama o beni şaşırtarak ayağa fırladı, ön patilerini göğsüme koyup yanağımı yaladı.

Beklemediğim bir hareketle bir adım geri atarken bile gülüyorum.

Çakılların üzerinde sürüklenen ağır botlar dikkatimi sağa çekiyor, heyecandan nefesim kesiliyor. Ama bu sadece Reed, elinde bir şişe suyla evden çıkıp yürüyor. Tepeden tırnağa lacivert giymiş, kahverengi yürüyüş botları dışında adımlarıyla yerden tam olarak kalkmıyor. Kıyafetleri tozlu pati izleriyle kaplı ve başındaki kıvrıkcık siyah paspas sanki yataktan yeni kalkmış gibi darmadağın.

Şimdi Mila'nın fotoğraflarını gördüğümde, aile benzerliğini görebiliyorum - aynı koyu saçlar, inek kahvesi gözler ve keskin çene çizgisi. Biraz iri yarı olsa da iyi görünümlü bir çocuk.

Dikkati köpeğe kaymadan önce yanakları kızararak mahcup bir gülümseme takınıyor. "Seni hatırlıyor."

İlk karşılaşmamıza bakılırsa, eminim o da biliyordur. "Nasılsın, Reed?"

"İyiym." H siyah köpeğe uzandı. Köpek koşarak geldi.

Bir an bile tereddüt etmeden.

"Tyler'ı görmeye geldim." Mülkün etrafına bakıyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ahırda, ama ..." Reed saatini kontrol ederken kaşlarını çatıyor.

"Biraz erken geldim ama bu sefer geleceğimi biliyor." Kıkırdıyorum. "Benim için kapının kilidini falan açtı."

"Oh. Tamam." Bunu kabul ederek, başka bir şey söylemeden ahıra doğru ilerledi, adımları tembeldi, sanki ayaklarını kaldırmak çok zormuş gibi.

Merakım kabararak onu takip ediyorum. "Tyler bana Montana'dan buraya taşındığını söyledi. Şimdiye kadar Alaska'yı nasıl buldun?"

"Evet, hoşuma gitti." Bana bir bakış atıyor, sonra tekrar önündeki yola odaklanıyor, parmakları saçlarının arasından geçiyor. İçeriden rock müziğin ritmik ritmi geliyor.

"Daha önce ailenle mi yaşıyordun?"

"Uh-huh."

Cevapları ondan zorla almak zorunda kalacağımı hissediyorum. "Tyler'la yaşamayı nasıl buluyorsun?"

"Ailemle yaşamaktan daha eğlenceli."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum." Burada, hiçliğin ortasında bile.

Bir bakış daha atıyor, bu sefer utangaçça sırtıtıyor. Çok masum görünüyor. Kendime onun yirmi yaşında olduğunu tekrar hatırlatmak zorundayım.

Tank ahırdan tırısra çıkıyor ve beni görünce heyecanlı bir havlama sesi çıkararak hızla beni karşılıyor, kalçamı kokluyor.

"Normalde böyle başboş dolaşmalarına izin verir misiniz?" Lider köpeğin kulağının arkasını kaşıyorum, en son buraya geldiğimde olanlardan sonra çok hareketsiz durmamaya dikkat ediyorum ve zincirden kurtuldu.

Omuz silkiyor. "Bazıları, bazen."

"Bazıları, bazen," diye yankıladım. Bir insanın verebileceği en muğlak cevap bu.

Reed beni müziğin katlanarak arttığı, temiz saman ve taze kesilmiş kereste kokan ahıra götürüyor. Önce nereye odaklanacağımı bilemiyorum. Danson arazisine daha önce hiç gitmemiştim ama ahırın restore edilerek köpekler için bir barınağa dönüştürüldüğü belli; sağ taraftaki odalar kızak için gerekli ekipman ve malzemeleri barındırıyor. Sol taraftaki ahırların dış duvarlarında küçük oyuklar var. Dev bir rafta, Tyler'ın Iditarod'daki fotoğrafı da dahil olmak üzere bir dizi kupa ve çerçeveli fotoğraf yer alıyor. Sadece başarılarına değil, geçmişlerine de saygı duruşunda bulunuyor. Ortada, ahırınki kadar canlı bir kırmızıya bürünmüş olan Mila'nın kızıağı üzerinde çekilmiş büyük bir fotoğrafı yer alıyor.

Yumuşak bir homurtu dikkatimi arka köşedeki açık alana çekmeden önce sadece bir saniye duruyorum.

Tyler'ın gömleksiz, sallanan formunu, çenesini yatay metal çubuğun üzerine kaldırırken kollarındaki ve sırtındaki kasların gerginliğini gördüğümde adımlarım duraksıyor. Müziğin ritmiyle bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, adımlarını hiç bozmuyor, teni terden sıırılsıklam olmuş, eşofman altı sayısız squat ve kilometrelerce koşuyla sertleştiği belli olan poposunu sarıyor.

Ağzımın açık kaldığını büyük bir utançla fark ediyorum.

Daha da kötüsü Reed, yüzünde anlayışlı bir sırıtışla kayınbiraderine salyalarını akıtmamı izliyor.

Şarkı bitiyor ve Tyler toprak zemine düşüyor. Su şişesine uzanırken orada dikildiğimizi fark ediyor. "Marie." Yüzündeki şaşkın ifade muhtemelen benimkiyle aynı, ama çok farklı nedenlerle. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Sesimi temizliyorum, yanaklarımın yandığını hissediyorum. "Bir randevumuz vardı, *unuttun mu?*" Geldiğimde *böyle bir* muamele göreyim diye mi unuttu *acaba?* Arkasını döndü ve önden görünüşü arkadan daha da etkileyici, kas gerginliğinden gergin ve efordan nemli, tepeler ve çıkıntılar yontulmuş bir heykelinki gibi.

"Evet, dokuzda." Saatini kontrol etti. "Beni görmek için bekleyemedin mi?" "Hayır. Cory bize *sekizde* yer ayırttı." Yeterince erken dönebilmem için

sabah randevularımı aceleye getirmeden.

"İzin günlerimde antrenmanlarımı sekizde yapıyorum. Bunu ona söyledim." Tyler bir banktan sarkan havluya uzanıyor ve onu alnına siliyor.

"O zaman belli ki bir yanlış anlaşılma var çünkü takvimim sekiz diyor," diyorum haklı olduğumu kanıtlamak için telefonumu çıkarırken. "Ve o *her zaman* iyi ..." Sesim titriyor.

Sabah 8: Tyler'in antrenmanı. Umarım gömleksizdir. Sabah 9: Tyler'in köpek kulübesi kontrolü.

Cory dakikalar önce takvimimi değiştirmiş olmalı. Sabah 8'e bir gülen yüz ve "lütfen beni kovmayın" notu eklemiş.

Daha önce programımla *hiç bu kadar oynamamıştı. Sinirlensem mi, yoksa asla* gerçekleşmeyeceğini zaten açıkladığım bir bağlantıyı zorlamaya yönelik küstah girişimine gülsem mi bilemiyorum.

"Ne yazıyor?" Tyler aniden yanımda, omzumun üzerinde belirliyor.

İrkiliyorum ve ekranı gizlemek için telefonumu göğsüme bastırıyorum. "Önemli değil. Ben buradayım, hadi yapalım şu işi." Ondan birkaç adım uzaklaşırken telefonu arka cebime sokuyorum.

Tyler gülüyor, havluyu göğsünün üzerinde düzeltiyor. "Hadi ama, *o kadar da* kötü kokmuyorum."

Temiz ter gibi kokuyor, hiç de fena değil ama bunu itiraf edecek değilim.

Bana bakıyor. "Öyle mi, Reed?"

Çocuğun burada olduğunu ve tüm bu utanç verici fiyaskoya tanıklık ettiğini unutmuştum. "Önümde yoğun bir gün var, hazır mısın?" Kaba bir ton kullanmak istememiştim ama bu durumda işime yaradı.

Tyler bench press'in üzerinde asılı duran lacivert bir tişörte uzanıyor. "Hazır olabilirim." Başının üzerinden çekştirerek etkileyici vücudunu örtüyor. "Gel, sana etrafı göstereyim." Gizemli bir gülümsemeyle yanımdan geçiyor.

"Bunların hepsi ..." Beni kendini beğenmiş bir aptal gibi göstermeyecek bir kelime arıyorum. Ama bulamadım. "Köpeklerle bu kadar ilgi gösterildiğini daha önce hiç görmemiştim." Hatchet'lerde bile böyle bir sistem yok ve Tyler, Reed'in yardımıyla hepsini tasarladı ve inşa etti.

Howie ve benim en son buraya geldiğimizde gördüğümüz yedi metre yüksekliğindeki çit, ahırın etrafındaki bir dönümden fazla bir alanı çevreliyor ve başta kurtlar ve geyikler olmak üzere vahşi yaşama karşı bir bariyer oluşturuyor. Bu alanın içinde tek tek kulübeler ve yavru köpekler için sağlam bir çeviklik parkuru bulunuyor. Ahırın dışında, serbestçe dolaşabilmeleri ve oynayabilmeleri için her biri iki köpek barındırmaya uygun, çift kulübeli büyük kafesler bulunuyor. Her birinde köpek için kişisel bir dokunuş sağlayan bir isim plakası bulunmaktadır. Ayrıca uzun çember zincirleri olan bireysel kulübelerde de köpekler var. Tyler beni gezdirirken, iki sistemli yaklaşımı ve her bir köpek için kişilik ve yarış becerisine göre en uygun yaşam tarzını nasıl seçtiklerini anlattı.

Ahşap kulübeler iyi inşa edilmiş, sert hava koşullarından korunmak için rahat girişleri, rüzgarı engellemek için kalkanları, köpeklerin güneşlenebileceği geniş çatıları ve yeterli gölge sağlamak için büyük çıkıntıları olan ahır blokları üzerine oturtulmuştur.

Ahıra girerken fark ettiğim panolardan oluşan duvar, *her şey* hakkında kapsamlı bilgiler içeriyor - sadece temel bilgileri değil, tıbbi tabloları da -Yaş, kilo ve aşı tarihlerinin yanı sıra masaj ihtiyaçları ve tırnak kesiminden ilaçlara ve basınç yaralarına kadar her şey hakkında ayrıntılı notlar içeren haftalık kontroller, her köpek için özel kilometre içeren koşu ve antrenman günlükleri, yatak değişiklikleri, tüy dökme tüy toplama, besleme haritaları, dişi döngü programları, yaralanmalar ve geçmiş dövüşler. Ayrıca, her köpeği karakterine göre kodlayan kapsamlı bir harita ve hangi köpeklerin kendi alanlarını tercih ettiğini ve hangilerinin birlikte yerleştirilmek istediğini gösteren bir harita da bulunmaktadır.

"*Her şeyi* takip ediyorsun." O bir veterinerin rüyası.

"Tüm bu bilgileri haftada bir kez bilgisayarımıza aktarıyoruz. Bir hesap tablosu açıp size her köpeğin doğduğu andan itibaren kaç kilometre koştuğuna, aldığı ve kaybettiği her kiloya, hangi kasının çekildiğine ve bir çıbanın ne kadar sürede iyileştiğine kadar tüm geçmişini gösterebilirim." Tyler'ın sesinde gurur var. "Çok fazla iş var ama buna değer. Tero ve Anja Rask köpek kulübelerini böyle işletiyor ve Reed'in babası da ona böyle öğretmiş. Yazları benim için bu işlerle ilgileniyor."

Mila'nın ailesi. Hepsiyle yakın görünüyor. Ateş çukurunun yanındaki çim sandalyede oturmuş, Tank'ın kürkünü fırçalayan çocuğu izliyorum.

"Çocuk detaylar konusunda çok titiz. Benden çok daha fazla. *O* hatayı yapan bendim." Tyler Nala'ya doğru başını sallıyor, artık hamile olan lider husky su kabını yalıyor. Tyler onun döngüsünü yanlış sütuna işaretleyip onu Tank'la yalnız bıraktığında istemeden de olsa üremiş.

Ama çocuğu suçlamak yerine hatasını hemen kabul etti. O, hatalarını kabul edemeyecek kadar gururlu adamlardan biri değil.

Bilmek istemediğim bir başka çekici özellik. "Tank'ı çiftleştirmek istediğini söylememiş miydin?"

"Evet, ama onunla değil, o zaman da değil." Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı.

"Peki, ne yapacaksın o zaman? Yavruları satacak mısın?"

"Bundan şüpheliyim ama şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değilim." Başını sallıyor. "Bir şekilde numaramı bulan insanlardan telefonlar ve adresimi bulan insanlardan posta kutuma mektuplar alıyorum. Eğer o kapı olmasaydı, her gün insanlar buraya gelirdi. Linda Cogsby yeni bir salıncak köpeği arıyor. Sam'in birinin birkaç takım köpeğine ihtiyacı var. Kontrol noktasındaki adamı hatırlıyor musun? Gary bilmem ne?"

"Gary Seymore. Evet."

"Aradı, Iditarod'da kendisi yarışacak bir takım kurabilmek için birkaç köpek kiralamayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Adam kahve makinesini bile çalıştıramıyordu. Sanki ona köpeklerimden herhangi birini emanet edebilmişim gibi. Ona beş yıllık bir Pazar turu için Pope'u bile ödünç vermezdim."

Koşucuların isimleri kafamda alarm çalıyor. Bunlar Harry'nin birkaç hafta önce telefonlarına çıkmayan ilgili insanlardan şikayet ederken bahsettiği kişiler.

Nereye gittiklerini görmeye başlıyorum.

Harry'nin başından beri korktuğu gibi, hemen yan kapıya.

"Bu yavrular için" -Nala'yı gösteriyorum- "onları ya yarışmak için eğiteceksiniz ya da yarışacak birine satacaksınız. Koşmaları *gerek*. Bu onların kanında var." Sektördeki çürük elmalarla ilgili ne tür çekincelerim olursa olsun, bu koşu köpeklerinin biri ipi uzattığı anda vahşi bir heyecanla sıçradığını ve o gün yarışa çıkamayacaklarını anladıklarında sadece bir husky'nin yapabileceği dramatik bir protestoyla uluduklarını gördüm.

"Haklısın. Haklı olduğunu *biliyorum*. Ve karım köpeklerinin hala dışarıda koştuğunu bilmek isterdi." Tyler'ın yüzünde hüznü bir ifade belirliyor ve başka bir yere sürüklendiğini anlayabiliyorum.

Benden uzakta bir yerde, birinin kocası ve neredeyse babası olduğu başka bir hayata. Tyler'ın ölümlerle çok vakit geçirdiğini düşünmeye başlıyorum. Bu bir insana ne yapmalı?

"Çok soğuk gecelerde köpekleri ahıra mı getiriyorsun?" Onu yaşayanlar diyarına geri çekerek soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Evet, eğer hava gerçekten soğuksa, özellikle de kısa saçlı olanlar. Kavgayı önlemek için onları daha küçük gruplara ayırabilelim diye padokları tuttum. Çoğu oldukça iyi, ama arada bir beklenmedik bir sorunla karşılaşılıyor. Bella ve Simone'un Lasso etraftayken birlikte olamayacaklarını zor yoldan öğrendik, ikisi de ondan yavruladığından beri." Tyler, önümüze geçip sırt üstü yatan ve karnını gösteren siyah beyaz husky'ye elini sallıyor. "Bu Pope. Artık bir kızak köpeği olmak istemediğine karar verdi. Yirmi dört ya da yirmi altı mile ulaşana kadar koşacak ve sonra duracak."

"Bu çok doğru." Ve Tyler'ın köpekleri hakkında sanki çocuklarıymış gibi rahatça konuşmasını dinlemek, istesem de istemesem de beni gülümsetiyor.

"Her seferinde. Bektan bir kızak köpeği ama etraftaki en dost canlısı adam. Üç yaşında ve artık emekli sayılır. Sleet'le pek anlaşamazlar."

"Ağacın altındaki salıncak köpeği Sleet mi?"

"Evet. Tembel kızak köpeklerini de sevmez, Pope da öyle. Bu tavşan kovalamakta, payına düşenden fazlasını yemekte, karnını kaşımak için yalvarmakta iyi, başka bir şeyde değil." Tyler eğilip elini Pope'un kalın göbeğinin üzerinde gezdirdikten sonra kendini geri çekiyor. "İşte, kulübemde tam bir tur attınız." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bordromdaki veteriner olarak değiştirmemi istediğin bir şey var mı?" Minik sırtışı bana yanlış bir şey bulamayacağımı bildiğini söylüyor.

"Aslında, evet. Tedavi ve doğum odasında kurduğun ısı lambasını kapıdan en uzak köşeye koy." Bu iyi bir fikir, ama kritik de değil, yine de hem Tyler'ın düzeninde hem de egosunda delikler açma ihtiyacı hissediyorum.

Tyler'ın dudakları bükülüyor ve talebimi sorgulayacağını düşünüyorum. "Olmuş bil."

"Ayrıca, bir çeşit video yayını, özellikle de burada yavrularınız olduğunda. Ve tüm veri tabanınıza erişim istiyorum." Klinikte topladığımız bilgilerin ötesinde böyle bir şeye hiç sahip olmamıştım. Gizliden gizliye, ben bir veri ineğiym.

"Hafta sonuna kadar bir kamera hazırlayacağım ve gün sonuna kadar sizi veri tabanına ekleyeceğim. Yani, bu beni alacağın anlamına mı geliyor? Yani *köpeklerimi*?" diye düzeltiyor ve yanaklarına merakımı uyandıran bir renk dokunuyor.

Çenemi tuttum. "Tek bir şartla; bu şimdilik aramızda kalsın. Harry ile aranızdaki sorunların kliniğimi herhangi bir şekilde etkilemesini istemiyorum." Hatchet'lerin bunu yakında öğrenmesi kaçınılmaz, ama Harry'nin ortaya çıkacak krizinden ne kadar uzun süre kaçınabilirsem o kadar iyi.

Kıkırdıyor. "Sorun değil. Zaten o pislikle konuşmuyorum."

"Tamam o zaman." Saatimi kontrol ettim. Neredeyse dokuz olmuş. Bütün günü burada rahatlıkla geçirebilirdim. "Gitsem iyi olacak. Cory bugün harcadığım zaman için size bir fatura gönderecek," diyorum, kamyonuma doğru ilerlerken. "Ödemeyi e-transfer edebilir ya da kırk sekiz saat içinde gelip ödeyebilirsiniz. E-postaya normal çalışma saatlerimizi de ekleyecek."

Garip bir şekilde rahat bir sessizlik içinde geri yürüyoruz. Tank, tımar seansından kurtulmuş, arkamda tırıs gidiyor.

"Hamile köpeğin kaç günlük olduğunu söylemiştin? Otuz günlük mü?" "Otuz iki. Frank röntgenleri çoktan çekti. Altı tane doğuracak."

"Yani yavrulamasına bir ay daha var." O zamana kadar Tyler'dan uzak durabilirim, tabii dikiş gerektiren bir kavga olmazsa. Kamyonetime tırmanıp kapıyı çarpıyorum. "Cory'nin sana ayrıntılı bir ücret listesi göndermesini sağlayacağım, böylece tüm ücretlerimi önceden anlayabilirsin. Ve bunlar pazarlığa açık değil." Nefesimi tutmuş, bunların indirimli köpek kulübesi ücretleri olup olmayacağını sormasını bekliyorum.

Tyler bir kolunu camın açıldığı kapıma yerleştiriyor. Bu stratejik bir hareket. Muhtemelen onu yaralamadan geri çekilemem. "Neden beni korkutup kaçırmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Belki de öyleyimdir."

"Kolay kolay korkmam." Sanki bir şey arıyormuş gibi dikkati önümüzde, ağaçların üzerinde dolaşiyor. "Doğruca kliniğine mi gidiyorsun?"

"Evet. Neden?"

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Üstünü değiştirmek isteyebilirsin." Tişörtüme doğru başını sallıyor.

Aşağıya baktığımda göğsümün üzerinde, iyi yerleştirilmiş el izleri gibi iki çamurlu pati izi buluyorum. Bu da Tyler'ın bakışlarının sabahdan beri neden oraya yöneldiğini açıklıyor.

Motoru çalıştırırken iç çektim. "En azından yine üzerime işenmedi."

"Ya Marie?" Sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi hafifçe eğiliyor ve burnum temiz ter ile nane sakızının hafif ama hoş bir karışımını yakalıyor. "Cory'yi kovma. İyi niyetliydi." Göz kırıp kapımı okşayarak uzaklaşıyor.

Arabayla giderken
yanaklarım yanıyor.

Takvimimi gördü.

Uzun ve engebeli araba yolunu asistanımı bu hareketinden dolayı cezalandırmanın yollarını düşünerek geçirdim. Yolun sonuna geldiğimde, bu öğleden sonra Gladys Burt'ün on iki yaşındaki pug'ıyla başlamak üzere, öngörülebilir gelecekteki *tüm* anal bez salgılama randevularını onun üstlenmesine karar verdim.

Tyler'ın garaj yolundan çıkarken tanıdık bir kamyon yavaşlıyor. Bu Bonnie Hatchett, buruşmuş yüzü bana doğru dönük.

İçimden bir küfür savurarak gülümsemeye zorluyorum ve yavaşlamadan geçip giderken el sallıyorum.

Bu sır uzun sürmedi.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Tanidik palyaço kornası öğlene bir kala kliniğin dışında çalınca Cory kıkırdadı. "Bugün babanla öğle yemeği mi yiyeceksin?"

Camdan dışarı baktığımda onu UTV'de otururken görüyorum, atel takılı bacağını açık tarafa uzatmış - doktorunun onaylayacağından şüphelendiğim bir manevra. Yanındaki koltukta bir piknik sepeti duruyor. "Sanırım öyleyim." Bunu planlamamıştık ama babam sandviçlerle buradaysa konuşmak istiyor demektir.

Ve ben zaten ne hakkında olduğunu biliyorum.

Harry dün beni aradı ve annesinin beni neden Tyler'ın evinin önünden çıkarken gördüğünü sordu. Mesleki lisansım ve bin dolarım üzerine bahse girerim ki Bonnie karşısında durmuş, ona ne söylemesi gerektiği konusunda koçluk yapıyordu.

Yalan söylemedim. Söylememeliydim.

Ama bu bir tirada yol açtı, çünkü Harry de dün bir cevap almak için Linda Cogsby'nin kulübesine gitti ve aldığı cevabı beğenmedi - Tyler Brady'den bir köpek bekliyor.

Harry bana bir ultimatoma verdi, ona müşterilerimi ve hastalarımı dikte edemeyeceğini söyledim ve o da bana Hatchetts'in artık benim müşterim olmayacağını bildirdi.

Henüz kimseye söylemedim - ne Cory'ye ne de babama - çünkü bunun kliniğin kâr hanesi için ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyorum. Ama tahminimce babam çoktan duymuştur.

"Joe ve ben depozitoyu ödemek için çiftliğe gidiyoruz." Cory çantasını topladı. "Birkaç dakika geç kalabilirim, sorun olur mu?"

"Tabii ki. İyi eğlenceler." Bir yanım asistanımı kıskanıyor. Jonathan ve benim bir düğün planladığımız zamanları hatırlıyorum. Sonunda her şey dağılmış olsa da bir süre için heyecan vericiydi. Anchorage çevresindeki yerleri ziyaret ettik, fiyat teklifleri topladık ama ben neden hiçbirinin doğru gelmediğine dair bahaneler bulmaya devam ettim. Meğer sorun yer değilmiş. Farklı bir damada ihtiyacım vardı.

"Kapıyı kilitlememi mi istiyorsun?"

"Sorun yok. Fazla uzağa gitmeyeceğiz." Babam hâlâ koltuk değnekleriyle düz zeminde debeleniyor. Burada kalmasını tercih ederim.

Kliniğin kapısındaki Kapalı tabelasını çeviriyorum ve dışarı çıkarken hafif bir ceket alıyorum. Bugün hava altmış beş Fahrenheit derece; yağan yağmurlar göz önüne alındığında, bu ayın en sıcak havası. Ama umurumda değil, çünkü daha fazla yağmur, her yıl eyaleti kasıp kavuran orman yangınları riskinin azalması anlamına geliyor.

Üç köpek de babamı buraya kadar takip etti, ama çalılıklarda tuvaletlerini yapan klinik hayvanlarının çeşitli kokularını aramakla meşguller. "Annemin buna izin verdiğine inanamıyorum."

"Onun dikkati dağılmışken sıvıştım." Sepeti okşuyor. "Vaktin varsa beni yemek yerken izlemek istersin diye düşündüm."

"Senin için her zaman vaktim var."

Göz kırpmıyor. "En sevdiğinin ben olduğumu biliyordum."

Kıkırdarak yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve sepetin içine bir göz atıyorum. "Domuz eti mi?" Ben çavdarlı hindi bekliyordum - sağlıklı bir seçim ve babamın diyetinin temelini oluşturuyor.

"Çok şey oluyor ve annen sabahdan beri stresli bir şekilde yemek pişiriyor." UTV'ye gaz veriyor. Yakındaki piknik masasına doğru yalpalıyor.

"Hâlâ zorluk mu çıkarıyorsun?"

"Ben değil. Bir kereliğine." Bana yandan bir bakış attı. "Sanırım henüz Vicki ile konuşmadın, değil mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Pazartesi günü saçımı kesmesi için yanına gittiğimden beri gitmedim." Midemde bir panik kıpırdanıyor. "Neden? Sorun ne? Molly iyi mi?"

"O iyi. Hepsi iyi." Omuzları çöktü. "Vicki hamile." Nefesim kesildi.

"Yine mi?" Molly sadece beş aylık!

"Biyolojinin işleyişi ne kadar komik, değil mi?" Kıkırdıyor. "Belli ki bu ikisi okulda o günü kaçırmış."

"Bir gece bile uyuyamıyor!"

"Uyumadıkları zamanlarda kesinlikle yapacak bir şeyler bulmuşlar."
Düşüncelerim dönüyor. "Ne düşünüyorlardı? Bunu nasıl karşılayabilirler?"

"Düşünmüyorlardı. Ve *düşünemezler*." Babam başını sallıyor. "Bu yüzden, domuz etli sandviçler ve elmalı turta biz konuşurken pişiyor."

"Bonnie Hatchett bu sabah beni aradı."

"Ben de bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum," diye mırıldanıyorum sandviçimin son lokmasını yerken. Vicki ve Oliver'ın dikkatsizliği yüzünden iki bebeği tek bir yetersiz gelirle ve iki ayda bir garaja giren bir araçla büyütmek zorunda kalmalarını tartışmakla meşguldük.

Yine de, kız kardeşimin içinde bulunduğu paniğe rağmen, bir yanım sahip olduğu ve benim elimden kayıp gitmiş gibi görünen şeyler için onu kıskanıyor.

"Bonnie yirmi yıllık bir ilişkiyi bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atabileceğini öğrenince çok üzüldü."

Tabii ki beni suçlayacaktı. "Ne dedin sen?"

"Ne diyebilirdim ki? O bana söyleyene kadar Tyler Brady'nin kulübesini devraldığını bile bilmiyordum."

"Biliyorum. Daha önce bir şeylerden bahsetmeliydim. Her şey biraz hızlı gelişti ve düne kadar kabul edeceğimden emin değildim." Bu tam olarak doğru değil. Tyler lobimde durup bana yalvarırken, gidici olduğumu biliyordum. Tyler, Cory gönderdikten sonra on dakika içinde faturayı karşılamak için parayı havale etti. Bu umut verici bir başlangıç. "Klinik için iyi para, bir de burayı görmelisin baba. Hatchetts'inkini köhne bir sirk gösterisi gibi gösteriyor. Ne yaptığını biliyor. Harry'den daha iyi bildiği kesin. Belki Earl'den bile daha fazla."

"Sana inanıyorum. Ama onu işe aldığınızda neler olabileceğini biliyor olmalıydınız. Bunun yansımalarını."

"Evet." Özellikle de Harry tüm müstakbel müşterilerinin yandaki kızak köpeklerini almayı tercih edeceğini duyduğunda. "Ama hangi kulübelere bakacağımı onlar belirleyemez. Çok ileri gittiler."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Kesinlikle haklısınız. Yapabileceklerini söylemiyorum."

"Yirmi yıllık bir ilişkiyi çöpe atanlar onlar, hepsi de Harry'nin ezikliği yüzünden."

"Evet. Bunu da tartışmaya gerek yok." Babam dudaklarını büzüyor. "Tyler Brady daha önce kiminleydi?"

"Frank." Şimdi Tyler'ın köpek kulübesinde işleri ne kadar sıkı tuttuğunu bildiğim için bu ilişkinin neden yürümediğini anlayabiliyorum. Frank tüm o tıbbi kayıtlar ve veri tabanlarında benim gördüğüm değeri göremezdi. Ben mi? Bu düzeyde bir bilgiyle Noel sabahı hediyeleri karıştıran üç yaşında bir çocuk gibiyim.

Babam bir elini yanağında yavaş, dairesel hareketlerle gezdiriyor, bu onun imzası olan düşünme tiki. "Tyler denen adamla geçmişte bazı anlaşmazlıklar yaşadığınızı biliyorum ve Hatcher Geçidi'ndeki o gün bana bunların hepsinin çözülmemiş olabileceği gibi geldi."

"Onlar halledildi. Sorun yok. Bu tamamen bir iş ilişkisi."

"*Oh.*" Babamın gür kaşları kavislendi. "*Anlıyorum.* Yani bir zamanlar daha fazla-"

"*Hayır.* Bu bir yanlış anlaşılmaydı ve artık *çok* açık. Tyler ve benim aramda başka bir şey yok." Bunu babamın iyiliği için söylüyorum ama kendime hatırlatmak da faydalı oluyor.

"Bu konuyu açıyorum çünkü Tyler'la işler yolunda gitmezse *iki* kulübeyi de kaybetmeni istemem. Bu *çok* para demek. Ve bu yeni bebek de yolda..." Sözcükleri kayıyor ama anlamı açık.

Onlara herhangi bir kira ödemesini aksatmayı göze alamam, çünkü bunun bir kısmı kaçınılmaz olarak kız kardeşime yardıma gidecek. Meksika'daki birikimlerini telafi etmek için onlara vermeyi planladığım ekstra paranın onları asla o noktaya getirmeyeceğini şimdiden görebiliyorum. Bir dahaki ziyaretlerinde bu yeni yükü hafifletmek için bir zarfa koyup tek kelime etmeden Vicki ve Oliver'ın mutfak tezgahının üzerine bırakacaklar. Ne kadar söyleyebilirim ki? Okuldayken para sıkıntısı çektiğim zamanlarda bunu benim için bir iki kez yapmışlardı.

"Tyler ve ben sorunlarımızı çözdük ve onu işe almam için bana yalvardı, bu yüzden bir yere gideceğini sanmıyorum. Hatcher'lere gelince, Harry ne kadar iyi olduğunu çok çabuk öğrenecek. Sürünerek geri gelirse hiç şaşırırmam." Bunu hissettiğimden daha emin bir şekilde söyledim. "Ama baba, Vicki'ye para saçmaya devam edemezsiniz." Eğer ailem

bize karşı herhangi bir hata yaptıysa, bu hataya karşı cömert olmaktır. Diğer ebeveynler, yetişkin çocuklarının mali sorunlarını onlar için çözmeye çalışmakta bu kadar aceleci davranmazlar. "Onlara yardım ettiğinizi düşündüğünüzü biliyorum ama etmiyorsunuz. Bunu kendi başlarına çözmeleri gerekiyor."

"Yanında iki bebek ve sürekli çalışan bir kocayla bunu nasıl yapacak? Zaten o dairenin kirasını ödemekte zorlanıyorlar."

"Vicki okulu bitirip yerleşene kadar buraya taşınacaklar. Çatı katındaki oda yeterince büyük ve annem Molly'ye bakmaya yardım edecek." "Teklif ettik. Hem de birden fazla kez. Biliyorsun annen bir çocuk sahibi olmayı seviyor."

Oliver'ın umurunda olmazdı. Eleanor'u tanıyorsam, onu her gün paketlenmiş öğle yemekleriyle işe gönderirdi. Eve geri taşınmak istemeyen Vicki."

"Bu noktada mesele onun ne *istediği* değil. Yapmak zorunda olduğu şeyle ilgili ve sizin onları karşılayacağınızı bildiği sürece seçenekleri var." Küçük kız kardeşimi çok seviyorum ama sorumluluk duygusundan yoksunluğu ve zayıf iş ahlakı beni çileden çıkarıyor, tıpkı ailemizin parasını zerre kadar suçluluk duymadan alabilmesi gibi. "Belki senin yanına taşınmak saç tasarım okuluna gitmesini sağlar." Ailemin onun üniversite dönemini ve emlakçılık lisansını ödediği gibi bunun da parasını ödediğini biliyorum.

Ne diyebilirim ki? Veterinerlik üniversite masraflarımın büyük bir kısmını karşıladılar. Ailem hiçbir zaman kızlarının maddi zorluklar yüzünden eğitimlerini kaçırmalarını istemedi. Ama Vicki'nin durumunda, belki de fazla eli açık davrandılar.

İç çekiyor. "Sert sevgi konusunda hiçbir zaman iyi olmadık. Onlara yardım edebilecekken arkama yaslanıp çocuklarımın ve torunlarımın zor duruma düşmesini izleyemem. Ama belki de haklısınız. Biz onlara daha fazlasını vereceğimize onlar paralarını biriktirebilirler. Vicki okulunu bitirip gerçek bir kariyer yapmaya başlayabilir. Sonunda bir ev bile alabilirler."

"Akıllı kararlar almaya başlamazlarsa bu asla gerçekleşmeyecek. Ve karşılayamayacakları bebekler yapmayı bırakmazlarsa." Ve bencilce itiraf etmeliyim ki, Vicki buraya geri taşınırsa, annemle babamın evi satıp Eagle River'a taşınma fikri en azından kısa vadede ortadan kalkacak. Liz'in yardıma *ihtiyacı yok*; Vicki'nin gerçekten var.

Küçük kız kardeşimle bu seçeneğin ailesi için en mantıklısı olduğu konusunda samimi bir konuşma yapacağım.

Önce saatime, sonra da uzaktaki otoparka bakıyorum. Cory henüz dönmedi ve öğleden sonraki randevularım da yakında gelmeye başlayacak. "Gitsem iyi olacak. Sarah Mickle Stitch'le birlikte geliyor."

"Ah, şu alıngan küçük dachshund. Onun daha yavru olduğu zamanları hatırlıyorum." Babam kaşlarını çatı. "Artık büyümüş olmalı?"

"On beş." Babama bir bakış attım. Stitch'in ağrı ve sızılarını dindirmek için, son anlarını mümkün olduğunca rahat geçirmesini sağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. İşimin bu kısmına *asla* alışamayacağım. Uzun ve yorucu bir öğleden sonra olacak.

Babamın kaşları daha da çatıldı. Hayvanları uyutmak zorunda kaldığı günleri hep bilirdim. Kapıdan içeri girdiğinde omuzları çökmüş olurdu. "Ona başsağlığı dileklerimi ilet."

Köpekler eve doğru havlamaya başladığında piknik masasındaki yerimden kalkıyorum. Annemin bağırışları rüzgârda uçuşuyor. Kapıda durmuş bize el sallıyordu.

Babam çenesini kaşlıyor. "Acaba bu neyle ilgili?"

"Belki turta hazırdır."

Gözleri parlıyor. "O zaman sakinleşmeden ve yememe izin vermeden önce oraya gitmeliyiz."

Babam koltuk değnekleriyle UTV'ye doğru ilerliyor, yerleşiyor ve motoru çalıştırıyor, ben de yolcu koltuğuna atlıyorum. Dar toprak şerit boyunca ilerliyoruz.

Yaklaştıkça annemin şaşkın ifadesi daha da netleşiyor. Elleri bir çay havlusunu sıkmakla meşgul.

"Bunun turta ile ilgili olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı babam.

"Sanırım onu uçurumun kenarına itmiş olabilirsin." "Her şey yolunda mı anne?" diye seslendim.

"Evet, sadece..." Yüzünde şaşkın bir ifade var. "Yine büyükanne ve büyükbaba olacağız."

"Biliyorum. Babam söyledi." Endişesi geçince de kendinden geçecek. Annem torunları için yaşar.

"Hayır." Başını sallıyor. "Vicki hakkında konuşmuyorum."

Vicki değilse, o zaman ...

"Az önce Liz'le konuştum. İki aylık hamile."

Bu öğle yemeği saatinde ikinci kez çenem açık kalıyor. "*Liz bir* bebek daha mı doğuruyor?" Daha fazla çocuk istemediğini açıkça söyleyen Liz

Çocuklar mı? Jim'i vazektomi randevusuna kim götürdü? "ile
Kime?"

Annem bana kızgın bir bakış fırlatıyor.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Çok meşgulmüşsünüz."

"Ve sen de bir hayalettin," diye karşı çıkıyor Jonah sivri bir bakışla.

"Ben de meşguldüm." Yapıyı inceledim. İlkbaharın başlarında Calla ve Jonah'lara son uğradığımda Jonah motorlu testeresiyle buradaki ağaçları kesiyordu. Şimdi göle bakan iki katlı kütük bir kulübe var, teneke çatısı ve pencereleri suyun karşısındaki evlerinin yeşiliyle eşleşiyor.

Sanırım uğramayalı biraz uzun *zaman* oldu.

"Küçük şirin bir yer, değil mi?" Jonah verandanın direğine vuruyor. Mavi tişörtünün kolu, geçen yıl kemiklerini düzeltmek için geçirdiği ameliyattan kalan yara izini göstermek için geriye düşüyor. Bunun dışında kimse kolunun kırık olduğunu anlayamaz, kas tonusu diğeriyle aynı. "İki yatak odası, iki banyo. Bir prefabrik için fena değil. İnşa etmek hiç zamanlarını almadı."

"Şimdiden bittiğine inanamıyorum."

Gözleri çıkıntının üzerinde geziniyor. "*Neredeyse* bitti. Tesisatçı ve elektrikçi işi bitirdi. Banyo ve mutfak çalışır durumda. Döşemeler t a m a m . Şimdi sadece son rötuşlar kaldı."

"Agnes heyecanlanıyor olmalı?" Alaska Wild ofis müdürünü Jonah'ı tanıdığım kadar uzun süredir tanıyorum. Tanıdığım en nazik kadındır; yumuşak dilli, yargılayıcı olmayan bir Alaska yerlisidir.

Boğuk sırtışı bana sevincini gizlemeye çalışan ve bunu başaramayan bir çocuğu hatırlatıyor. "Bu sabah Aggie ile konuştum. Her şey satılmış ya da bağışlanmış, bavulları toplanmış. Gitmeye hazırlar."

Jonah Calla'yı ne kadar severse sevsin, Batı Alaska'yı terk etmekte zorlandığını biliyorum. Orada köylülerle birlikte dolu dolu bir hayat kurdu.

Bir pilot olarak ona bağılıydı ve arkadaşları ailesi gibiydi. Ama sonra Calla ortaya çıktı -Toronto'dan ziyarete gelen, ayrıldığı babasıyla yeniden bağ kuran şehirli bir kız- ve bu dolu hayat onsuz birdenbire bomboş kaldı.

Jonah bir seçim yapmak zorundaydı ve burada onunla birlikte yeni bir hayat kurmayı seçti. Calla'yı seçti ama Agnes'i ve tökezleyen bir çocuktan on dört yaşına kadar büyümesini izlediği kızı Mabel'ı bırakmaktan *nefret* ediyordu. Bir yılı aşkın süredir buraya taşınmaları için onları zorluyordu. Açıkçası Agnes'i ikna edebileceğini düşünmüyordum ama Trapper's Crossing'de kendileri için kurdukları bu mükemmel hayata, gölün üzerindeki kulübelere, uzaktaki dağ zirvelerine, hazırda bekleyen uçaklara ve onları gönülden karşılayan topluluğa bakarken, kim nasıl hayır diyebilir ki?

"Onları almak için Bangor'a ne zaman uçuyorsun?"

"Yarın sabah ilk iş. Böylece balık kızartmasından önce dönebiliriz. Yarın akşam Ale House'a geliyorsun, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım. Muriel ve Teddy her zaman iyi bir parti verirler." Çift ve geçen yaz çok kısa bir süre çıktığım oğulları Toby, caddenin aşağısında üç mevsim balıkçılık yapılan bir tesis işletiyor; tesiste kiralık kulübeler, patates kızartması, hamburger ve bira servisi yapan bir pansiyon bulunuyor. Yaz aylarında pek çok yerli hafta sonları kendilerini meyhanede buluyor.

McGivneyler, Calla ve Jonah için komşudan daha fazlası haline gelmiştir. Birçok yönden, Jonah ve Calla'nın kan bağı olan akrabalarıymış gibi sevmeye ve güvenmeye başladıkları bir aile. Fazla seçenekleri de yoktur. Muriel, hayatlarına burnunu sokan ve neşeli kocasını da peşinden sürükleyen meraklı bir işgüzarıdır.

"Lanet olsun!" Kabinin içinden gelen gürültülü bir takırtı tanıdık sese eşlik ediyor. "Orospu çocuğu!"

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Orada iyi misin Roy?" Jonah seslenir.

"Evet. Ama seviyem düştü."

"Atölyeyi kontrol edeyim. Orada bir tane olduğuna eminim."

"Eğer Phil'inse, o zaman boktan bir şey olacak."

Jonah bıkkınlıkla iç geçirir. "Yine de bir bakayım, oradan devam ederiz."

"Bugün keyfi yerinde," diye fısıldıyorum kuru bir sesle.

"Eh, sadece Calla'nın mutfak için özel dolaplar yaptırmak yerine hazır dolapları tercih etmesine kızdı." Jonah dalgın dalgın sakalını kaşıyor. "Ama özel yapım sonsuza kadar sürerdi ve Calla onun günlerini almasını istemedi. İçeride hâlâ yapılacak çok şey var ve ailesi bu ay Teksas'tan geliyor."

"Doğru ya. Bunu unutmuşum." Roy'un bebekliğinden beri görmediği kızı ve sadece görüntülü aramalarda tanıdığı torunları. Calla'nın bir şekilde arkadaş olduğu insanlar. Adamın geçmişiyle ilgili sadece ufak tefek şeyler biliyorum. Jonah'ın bile tüm gerçeği bildiğini sanmıyorum ama Calla ve huysuz komşuları arasında kimsenin anlayamadığı tuhaf bir ilişki var. "Biraz dengesiz biri olmalı?" Gerçi Roy'un tüylerini diken diken etmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Jonah homurdanıyor. "Yarısını bile bilmiyorsun." "Ve seninle mi kalıyorlar?"

"Evet. Evin yukarısında." Göle doğru uzanan bir yarımada üzerindeki yeşil çatılı ahşap kulübeye doğru başıyla işaret ediyor. "Calla her şeyi hazırlamakla meşgul. O, burası ve çiftçi pazarı için yaptığı onca iş arasında çok yoruldu. Geceleri zar zor uyanık kalabiliyor." Karısından bahsederken sesinde bir parça hürmet var.

İçeriden bir takırtı ve küfür sesi daha geliyor.

"Gidip şu seviyeyi alsam iyi olacak." Jonah daha yüksek sesle, "Bir dakika içinde döneceğim, Roy." diye bağırır.

Aldığı tek cevap bir homurtu.

"İstersen içeriye bir göz at. Ona aldırmayın." Jonah ATV'ye atlar ve hangarın yanındaki eski kulübeye doğru yola çıkar.

Verandanın basamaklarını tırmanıp açık kapıdan içeri giriyorum ve havaya sinen ahşap kokusunu içime çekiyorum. Ormandaki küçük kütük kulübem, yaşamak, uyumak ve yemek yemek için bölümlere ayrılmış bir odadan ve arka köşeye oyulmuş bir banyodan başka bir şey değilken, burası gerçek bir ev - *hepsi* yeni, temiz ve taze - solda yemek yiyebileceğiniz bir mutfak, sağda oturma odası ve mutfağın arkasında yatak odalarına çıkan merdivenler var.

Büyük değil ama Agnes'in bungalovuna daha önce de gitmiştim ve geride bıraktıklarından daha geniş bir alan.

Şu anda da talaş kaplı kot pantolon giyen ve kapı menteşeleri için yuva açarken kaşlarını çatan yaşlı bir Teksaslı tarafından işgal edilmiş durumda. Banyonun çam kapısı duvara yaslanmış, asılmayı bekliyor.

"Hey, Roy."

İşine ara verip başını kaldırıyor. Kaşları biraz yumuşar. "Ah. Sen. Merhaba, Marie."

Calla'nın Huysuz lakabını taktığı yaşlı huysuzdan alabileceğim coşku bu kadar, ama çoğu kişinin aldığından daha fazla.

Roy'un her zaman ilginç bir adam olduğunu düşünmüşümdür; ormanda saklanan ve insanları korkutup kaçırmak için elinden geleni yapan güneyli bir münzevi, günlerini muhteşem mobilyalar inşa ederek, gecelerini de ahşabı yontarak sanatsal koleksiyon parçalarına dönüştürerek geçirir. Onun dikenli dış görünüşünde bir delik açan kişi Calla'dır. İnliyor ve hırlıyor ama görünüşe göre artık neredeyse her gün buraya geliyor, ister arazideki birçok binadan birinde çalışmak, ister keçilerinin toynaklarını kesmek ya da Calla'nın bilgisayarını kullanmak için olsun.

"Burası harika görünüyor."

Sakallı çenesini imal edilmiş mutfak dolaplarına doğru uzatıyor. "Calla'ya o insanları işe almamasını söyledim ama beni *hiç* dinlemiyor. Ne olmuş yani? Aldığı şey *bu*. Lanet olası ucuz, çarpık dolaplar."

Dolaplar bana düzgün görünüyor, ama bunu söylememenin daha iyi olduğunu biliyorum. Roy'un mesleği marangozluk ve çok titiz. "Eminim onlar için tamir edebilirsin."

Nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve muhtemelen en iyisi de bu.

"Ee? Dükkanında yeni ve heyecan verici bir şeyler inşa ediyor musun?"

"Agnes ve kız için yatak çerçeveleri. Mabel." Bir an sonra ekliyor, sanki kendi kendine isimleri hatırlama ve kullanma koçluğu yapıyormuş gibi. Sanırım onlarca yıl boyunca herkesten uzak durunca böyle oluyor. Temel sosyal nezaket kurallarını yeniden öğrenmek zorundasınız.

"Eminim bunu takdir edeceklerdir." Bavullarından başka bir şeyle gelmiyorlar. Mobilyalarını buraya getirmenin maliyetine değmez ve iki tarafı birbirine bağlayan bir yol da yok. Ev, Agnes ve Mabel'in yerleşmesi için birkaç temel parçayla döşenmişti bile: mutfak masası ve sandalyeler, yumuşak gri bir kanep ve odun sobasının yanında bir televizyon.

"Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi. Calla'yı bilirsin. Her zaman istediğini alır, eninde sonunda."

"Öyle, değil mi?" İçimde bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. Bu mükemmel hayata baktığımda, sahip olabileceği her şeyi elde etmiş gibi görünüyor.

istediği ve hayal bile edemeyeceği kadar çok Şey vardı.

Roy'un kurnaz bakışlarını üzerimde hissediyorum. O aptal değil. Neyse ki aklından geçenleri kendine saklıyor. "Yakında Oscar ve Gus'ı görmeye gitmem gerektiğini düşünüyordum. Aşılarının zamanı geldi." Daha çok gecikmiş gibi, ama Roy köpeklerini düzenli kontrollere getirecek biri değil. Bu ikisinin geçen yaz Calla panik içinde beni aradığında Oscar bir tuzağa yakalandığı için hiç veteriner görmediğinden şüpheliyim. Bacağını kurtarabildim ama sonsuza kadar topallayarak yürüyecek.

"Sen nasıl istersen, Doktor."

Roy randevu alan biri de olmayabilir -telefonu bile yok- ama bir anlaşma yaptık: Çok sayıdaki İzinsiz Girilmez tabelasını görmezden gelip onları kontrol etmek için geldiğimde tartışmıyor ve köpeklerinin iddia ettiği malamutlardan daha kurt olduğu ve Alaska eyaletinde sahiplenilmelerinin yasadışı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum.

Ve her *zaman* parasıyla birlikte teneke kutuyu çıkarır ve kuruşuna kadar öder.

Ben kulübenin etrafında dolaşırken Roy sessizce çalışıyor, yeni paslanmaz elik aletleri ve birkaç mutfak dolabı kapağını test ediyor, üst kattaki rahat yatak odalarına bir göz atıyorum - her biri yüksek kaliteli, Roy yapımı yataklar ve şifonyerlerle - ta ki ATV'nin tanıdık vızıltısı yaklaşana kadar.

Sahanlığa vardığında Jonah mutfaktaydı. "Calla'dan." Elinde eyreklik bir sepet ilek tutuyor. "Kıımızdan ıkıyorlar." Masada büyük bir sepet daha var, yanında da bir muffin, sanırım Jonah'nın getirdiği seviyeye kaşlarını atmakla meşgul olan Roy için.

"İyi değil mi?" Jonah soruyor.

"Siz taşındığınızda evinizdeki tüm raflar neden orantısızdı sanıyorsunuz?"

"Phil hep sarhoş olduğu için mi?" Jonah aleti geri kabul ederken kibarca cevap verir. "Gidip yeni bir tane alayım. Geliyor musun, Marie?"

"Nereye? Hırdavatıya mı?"

"Tabii burada Chuckles ile takılmak istemiyorsan?"

Saatimi kontrol ettim. Öğleden sonraya kadar klinikte olmam gerekmiyor.

Başını kapıya doğru salladı. "Hadi, Lehr. Bir gezintiye çıkalım." "Sen de ucuza kaçma!" Roy arkasından havlar.

"Bunu bir süredir yapmamıştım."

"Ne? Alet mi aldın?" Jonah kamyonetini vitesse takar ve hırdavatçı otoparkından çıkar.

"Hiçbir şey yapmadım. Bir süredir *hiçbir şey* yapmadım." Pencereden dışarı bakıyorum. Hava kapalı ama yağmur yağmıyor, donuk ve gri ama ılık bir esinti insanı olduğundan daha güzel olduğuna inandırıyor. En azından son birkaç gündür yağan yağmurun bir kısmını kurutmaya yardımcı olacak.

"Seni rahatsız eden ne, Lehr?" Jonah bana doğru bir bakış fırlattı. "Moralin bozuk görünüyor. Kendinde değilsin."

Beni her zaman okuyabilmiştir. Omuz silkiyorum. "Sadece iş ve evle ilgili şeyler."

"Tamam mı?" diye soruyor ve bunun detaylandırmak için bir zorlama olduğunu biliyorum.

"Harry Hatchett beni 'kovdu' çünkü komşusunun köpek kulübesini aldım ve geçinemiyorlar." *Kovulma* kelimesini aynen aktarıyorum.

Jonah kaşlarını çatıyor. "Seni kovamaz! Sen onun çalışanı değilsin!"

Jonah'ın patlamasına gülümsedim. Benim adıma öfkelenmesi için ona her zaman güvenebilirim. "Ben de öyle dedim. Sayılır."

"Siktir et onu. O kibirli küçük pislik. Her neyse. Yani bir köpek kulübesini diğeriyle takas ediyorsun. O salağı bir saniye bile düşünme."

"Tyler'ınki çok daha küçük ama." Ve rakamları hesapladım. Onun için bir temel olmadan, tam olarak ne kadar kaybedeceğimi hesaplamak zor, ama şüphesiz acıtacak.

"Yine de iyi olacaksın. Kirayı ödemen birkaç ay sürse de ailen sana biraz kolaylık sağlayamaz değil."

Gülüştüm garip. "Doğru. *Bu* konuda." Ailemin mülkü paraya çevirmesiyle ilgili konuşmaları ona anlatıyorum.

"*Her şey mi?* Klinik ve her şey?"

"Planımız buydu, böylece Liz'in yanına taşınabilecekler ve seyahat edebileceklerdi, ama şimdi kız kardeşlerim hamile-"

"Vay be. Bekle bir dakika." Jonah elini kaldırdı. "Kız *kardeşler* mi?"

"Bunu söylemeyi unuttum mu? Onlar hamile. İkisi de. *Yeni doğum yapmış* olan ve beş yıl önce kocası kesilmiş olan."

Homurdanıyor. "Bunun olma ihtimali nedir?"

"Düşündüğünüzden daha yüksek aslında. Her neyse, Vicki ve Oliver para biriktirmek ve Vicki'nin sertifikası için gerekli saatlerini tamamlayabilmesi için ailemin yanına taşınıyorlar ki bu akıllıca bir plan. Liz çok kızgın." Geçen Pazar günü aile yemeğine bile gelmedi. Sabah bulantısı olduğunu iddia etti ama herkes kızgın olduğunu biliyor. "Sürpriz hamileliğinin anneme yatılı bakıcılık yapmasını garanti edeceğine güveniyordu ama annem öngörülebilir gelecekte iki çocukla daha meşgul olacak."

Vicki'nin akıllıca bir karar vermesine yardımcı olmak için onunla bir saatlik samimi bir konuşma yapmak gerekti, ancak bunun sadece birkaç ay süreceği ve yeni bebek doğmadan önce bir apartman dairesinde yaşayacakları yanılgısı içinde. Bahse girerim ki birkaç ay, aksi takdirde karşılaması imkansız olan çocuk bakımı için anneme yaslanmaya başladığında birkaç yıla dönüşecek.

Liz de bunu anlamıştır ve bundan hiç memnun değildir. Ama Liz arkadaşlarıyla geçirdiği Cuma şarap geceleri için bir bakıcı tutabilir. Tek yapması gereken ihtiyatlı kocasıyla harcamaları netleştirmek.

Jonah başını sallar. "Çok fazla aile dramı var."

"Beni yanlış anlamayın, kız kardeşlerim adına mutluyum." Dürüst olmak gerekirse Liz'den çok Vicki için, çünkü onu daha çok seviyorum ve bencilce, onun hatası bana biraz istikrar kazandırıyor. "Ve eğer satmaya karar verirlerse ailemi suçlayamam. Bu onların parası ve onların hayatı, ama benimki havaya uçana kadar şu anda bir bekleme modundaymışım gibi geliyor." Kliniğimi ve evimi kaybedeceğim. Her şeye baştan başlamam gerekecek.

"Evet, o hissi bilirim."

Ona sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Öyle olduğunu biliyorum." Jonah Alaska Wild'da on yıl çalıştı. Wren'in sağ koluydu, orayı işletiyordu - köyleri onlarca yıldır birbirine bağlı tutan bir aile şirketi. Wren kanserin ölümcül olduğunu öğrendiğinde burayı Jonah'a satmayı teklif etmiş ama Jonah'ın buna gücü yetmemiş.

Tıpkı benim gibi. Ailemin mülkünü satın almaya gücüm yetmiyor. Geriye dönüp baktığımda, belki de öğrenci borcuma rağmen finansal olarak olduğumdan daha ileride *olmalıydım*.

"Merak etmeyin. Bu sadece bir bina. *Seni* görmeye geliyorlar." Uzanıp kolumu okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle ya da böyle, değil mi?" İç çekiyorum. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa etrafımızdaki *herkes* hamile, yeni doğum yapmış ya da evleniyor gibi mi?" Ya da başka bir şekilde hayatlarına devam ediyorlar. Ve işte buradayım, yıllardır olduğum yerdeyim.

Ve eğer ailem birkaç yıl içinde kliniği satarsa ve ben de kendi yerimi açmaya gücüm yetmediği için başka birinin yanında çalışmak zorunda kalırsam, bu kendimi geriye doğru atılmış dev bir adım gibi hissedeceğim.

"Herkes değil."

Bu sözlerin arkasında bir düşmanlık olup olmadığını anlamak için Jonah'ya bir bakış atıyorum - Calla'nın hazır olduğu milisaniye içinde onun da bir aile kurmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum - ama o ilerideki arabaya servis yapan kafenin otoparkında kırmızı bir kamyonun yanında duran ve gömleğindeki ketçap lekesini peçeteyle silen kel adama odaklanmış durumda. "Kahretsin, bu Sam. Durup onunla konuşmalıyım." Jonah çukurlarla dolu otoparka girerken zar zor yavaşlıyor. "Sadece bir dakika sürer."

Jonah ne zaman başka bir pilotla konuşmaya başlasa, bu *asla* Sadece bir dakika. "Sorun değil. Sanırım bir kahveye ihtiyacım var."

"Calla için de bir tane al. Tekme atıyor. Bu şeylere ne deniyor?" Parmaklarını şıklatıyor. "Sis gibi bir şey mi?"

"Londra Sisi mi?"

"Evet. Soya sütlü. Ve lavantalı."

Yüzümün berbat olduğunu hissediyorum. "*Lavanta? Burası mı?*" Elimi yolun kenarındaki küçük mavi-yeşil kulübeye doğru atıyorum; duvarları kızak temalı tabelalarla sıvanmış, çatısının tepesi tahta kızak köpekleri ve bir kızakla süslenmiş, arka girişinin yanında bir Porta Potty bulunan turistik bir simge.

"Bilmem ki?" Omuz silkiyor. "Evde böyle yapıyor."

Bir kahkaha patlattım ve bu, üzerimdeki ağırlığı hafifletti. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Evet, evet, biliyorum." Sırıttıyor. "Sadece ne varsa onu al. Ama soya olsun."

Kamyondan inip kulübeye doğru yürüyorum. Boş vitrinde duruyorum, aç gözlerim sergilenen çeşitli danish ve diğer ikramların üzerinde geziniyor.

Pencere kayarak açılır. "Marie Lehr! Sen misin?" Charlotte uzun gri saç örgüsünü omzunun üzerinden atar. "Tanrım, yıllar oldu!"

Cocker Spaniel'i Micky öldüğünden beri en az üç tane. Mat-Su bölgesindeki herkesi bu şekilde tanıyorum, dört ayaklı aile üyeleriyle.

"Bugün size ne getirebilirim?"

Calla ve kendim için sipariş verdim - sade Marie için sade bir sade kahve - ve pişman olacağım bir bisküvi ve sos siparişi

bir saat içinde Jonah'ın şikâyet edeceği bir şey. Sonra Charlotte'un küçük mutfak kulübesinde çalışırken bana en son yerel dedikoduları anlatmasını dinliyorum.

Yemeğim bittiğinde ve arkamdaki kamyonun gürültüsü sırada bekleyen başka bir müşteri olduğunu söylediğinde, hızla oradan ayrılıyorum.

Jonah hâlâ Sam ile derin bir sohbeta dalmış durumda, ben de piknik masalarına doğru ilerliyorum. Yolun yarısına gelmişim ki masalardan birinde oturan adamı tanıdığımı fark ettim; bir kadın çılgınca bir şeyler aramak için bebek bezi çantasını karıştırırken eğilmiş, araba koltuğundaki bebeğe bakıyordu.

Aniden durduğumda ayaklarım tökezliyor. O kadar gün içinde... eski sevgilimi ve onun sevimli küçük ailesini görmek havamda olduğum *son* şey. Jonah'nın kamyonetine doğru keskin bir dönüş yapamadan Jonathan kafasını kaldırıp beni görüyor.

Sanki onu ne kadar incittiğimi aniden hatırlamış gibi, elini yarıya kadar kaldırdıktan sonra duraksıyor. Ortak arkadaşlarımızdan duyduğuma göre hâlâ bazen kızgınlığını belli eden yorumlar yapıyormuş. Sonunda, dalgaya teslim oldu.

Ellerim dolu ve onlara doğru açık, düz bir yol varken, şimdi sıkışmış durumdayım.

Derin bir nefes alıp gülümsemeye zorluyorum ve mesafeyi kapatıyorum. "Uzun zaman oldu. Nasılsın?" Oturmak yerine havada asılı duruyorum, sessizce Jonah'ın yakında beni kurtaracağını umuyorum.

Eski sevgilim aynı görünüyor - temiz kesilmiş kahverengi saçlar, zayıf yapı, baştan aşağı Patagonia kıyafetleri - ama gözlerinin altındaki koyu halkalar yeni.

"İyi, iyi. Aslında ben *harikayım*." Bizi izleyen tombul bebeğe bir obje takdim eder gibi eliyle işaret ediyor. "Clancy ile tanışın. Benim oğlum. *Bizim* oğlumuz," diye düzeltiyor ve kadına dönüyor. "Bu benim nişanlım Carrie. Bu da *Marie*." Başka bir şey yok. Sadece *Marie*.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Ufak tefek, siyah saçlı kadına başımla selam veriyorum. Eminim hakkımda pek çok hikâye duymuştur. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," diyor emziği havaya kaldırarak. "Buldum!" Elmas nişan yüzüğü dikkatimi çekiyor. Ona geri verdiğimden çok daha büyük.

"Oh, Tanrıya şükür." Jonathan alnını ovuşturuyor. Bana şöyle açıklıyor: "Bugün Talkeetna'ya gidiyoruz ve Clancy yanında olmadığı zaman arabada çılgık atıyor."

"Şu anda yeterince mutlu görünüyor." Çocuğa gülümsüyorum ve karşılığında dişsiz bir gülümseme alıyorum. "Kaç yaşında?"

"Neredeyse üç ay mı?" Onay için Carrie'ye bakıyor. "*Dört*," diye sertçe düzeltiyor.

"Doğru. Vay canına. Artık takip edemiyorum." Jonathan kıkırdayarak ensesine masaj yaptı. Rahatsız olduğunda bunu hep yapardı. "Oğlumuzun doğumu, işlerin yoluna girmesi ve yaklaşan düğün derken günler uçup gidiyor. Ama *hepsi* harika şeyler. Başka türlü olmasını istemezdim."

Bana yönelik bir kasıt olmadığından eminim ama yine de kürek bıçağının sırtıma vurduğunu hissediyorum.

Sağlıklı bebek,

tamam. Mutlu eş,

tamam.

Gelişen kariyer, tamam.

Marie'de olmayan her şey. Tamam, tamam.

Son kısmı bildiğinden değil.

Ama kalsaydım Jonathan ve ben böyle mi olurduk? Yerleşmiş olsaydım?

Bir zamanlar en mahrem sırlarınızı bilen ve şimdi tamamen yeni bir hayatı olan neredeyse bir yabancı olan bir kişinin karşısında durmak kafa karıştırıcı bir duygu.

"Sende ne var ne yok Marie? Hâlâ veterinerlik mi yapıyorsun?" "*Hâlâ veterinerlik yapıyorum.*"

"Peki şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Aynı yerde."

Kaşlarını çatıyor. "Ailenle birlikte mi?"

Bu ses tonundaki yargıyı yanlış anlamak mümkün değil. "Arazideki kulübede," diye düzeltiyorum omuz silkerek. "Çok kolay."

"Evet. Tabii ki. Ben sadece senin, bilmiyorum..." Bu düşüncüyü yarım bırakır. Belki gerçekten bilmiyordur, belki de sadece aptalı oynuyordur. "Ve sen buradasın, senin için kahve alıyorum ve-" Gözleri elimdeki fincanları sayıyor ve sonra etrafı araştırıyor. Jonah'ı gördüğü, tanıdığı anda çenesinin gerildiğini anlıyorum.

"Bana kahve, Jonah'ın *karısına* çay," diyorum, çünkü varsayımının nereye varacağını biliyorum ve onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum.

Ayrıldığımızda, Jonathan'a çalı pilotuna karşı hissettiklerim konusunda çok dürüst davranmak gibi bir hata yaptım. Birbirimiz için yaratılmadığımız gerçeği, Jonathan söylenirken bir kenara bırakıldı. Önce sadakatsizlik suçlamaları geldi, sonra da geleceğimizi çöpe attığım için pişman olacağıma dair sözler.

bir aşk yüzünden. Oğlu ona bakarken ve müstakbel karısı onu dikkatle dinlerken bile Jonathan'ın egosunun hâlâ o acıyı hissettiğini görebiliyorum.

"Karısı," diye tekrarlar ve bir anlık kafa karışıklığının ardından duymadığını düşündüren bir anlayış gelir.

Ama dudaklarına değen o kendini beğenmiş küçük gülümseme? Keşke yanlış varsayımlarda bulunmasına izin verseydim dedirtiyor.

Zaten bu kadar kötü hissettiğim bugün ihtiyacım olan son karşılaşma buydu.

"Tam da aradığım kişi" diye anons ediyor arkamdan tanıdık, derin bir ses.

Arkamı döndüğümde Tyler'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum, üniforması mükemmel formunu kucaklıyor, park korucusu aracı gürlüyor, sürücü tarafındaki kapı açık.

Tanrım, iyi görünüyor. Ama...

Jonathan.

Jonah.

Tyler.

Hepsi bir otoparkta.

"Alacakaranlık kuşağındayım," diye mırıldanıyorum. Tyler başını eğiyor.

"Hiçbir şey," diyorum o sormaya fırsat bulamadan. "Burada ne yapıyorsun?"

Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi bir kahve uzatıyor ve ardından birkaç adım daha yaklaşarak kişisel alanıma giriyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Ve sen de içinde olmak istemeyeceğin bir şeyin içinde sıkışıp kalmış gibi görünüyorsun. Bu konuda haklı mıyım?" Nazik gözleri benimkileri arıyor.

Arkamdan gelen kamyonu. Arkama bakmaya zahmet etmedim. Bocaladığımı görmüş olmalı, vücudumdaki gerginliği okumuş olmalı. O kadar belli mi ediyorum? Ya da o bu kadar anlayışlı mı? Ne de olsa kolluk kuvvetlerinde, çatışmayı tespit etmek için eğitilmiş.

Beni kendimle savaşıırken görebilir mi?

Fazla düşünmeden başımı salladığımı hissediyorum.

Tyler boştaki elini belime doluyor. Ceketimin içinden sıcaklığını hissediyorum. "Umarım sakıncası yoktur ama bunu çalmam gerekiyor."

Beni kurtarıyor. Yaptığı şey bu.

Jonathan'a doğru dönüp merakla izliyorum. Belki onları tanıştırmamak kabalık olur ama bunu yapmak için bir nedenim yok. Jonathan geçmişimin bir parçası ve Tyler da... Tyler sadece bir müşteri, ama Jonathan bunu bilmiyor. "Seni görmek güzeldi. Talkeetna'daki gününüzün tadını çıkarın. Ve *her şey* için tekrar tebrikler."

Clancy öyle bir çılgılık atıyor ki Carrie piknik masasının etrafında dört dönüyor ve emziği bir sızıntıyı durdurmak için tıkaç gibi ağzına doğru tutuyor.

Tyler beni uzaklaştırırken rahat bir nefes alıyorum. Daha önce rahatsızlıkla kıvrılan midem, şimdi gergin çırpınışlarla dolu, sedir ve narenciye kabuğu notaları içeren hafif kolonya kokusu beni kendine çekiyor. "Teşekkür ederim."

Ama Tyler cevap vermiyor, bakışları Jonathan ve ağlayan oğlunun üzerinde asılı kalıyor.

Oğlu hakkında.

Taş kesilmiş yüz ifadesindeki acıyı sanki bir sayfaya yazılmış gibi net bir şekilde gördüğümde kalbim bu adam için acıyor. Tyler bu canlıların yüzlerinde doğmamış çocuğunu ne kadar sıklıkla görüyor? Hayatta kalsalardı hayatının ne kadar farklı olacağını ne sıklıkla merak ediyor?

"Tyler?" Yavaşça sesleniyorum. Eli hâlâ belime dolanmış durumda.

Keskin bir nefesle içinde bulunduğu trans halinden sıyrılıyor. "Evet?"

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum.

Kolunu benden uzaklaştırıyor. "Arkadaşlar ne içindir?" Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Oh, *bekle* ..."

Sıradan, çekici haline geri döndü, ama bu görüntünün altında neyin saklı olduğuna dair bir ipucu yakaladım. "Gerçekten beni mi arıyordun? Köpeklerle ilgili bir sorun mu var?" Kulübesini ziyaret edeli iki hafta oldu.

"Hayır. Köpekler iyidir. Seni orada gördüm ve endişeli görünüyordun." Gözleri çerçevemin üzerinde gezindi. "Vücut dilin bozuktu."

"Beden dili konusunda uzman mısın?"

"Bazı şeylerle." Kahvesinden aldığı bir yudumun ardına bir gülümseme gizliyor.

Tyler'ın utanmazca flört ettiği ve benim çok fazla şey okuduğum, sahte umutların beni doğru olmayan bir şeye inanmam için kandırmasına izin verdiğim bu tehlikeli yola geri dönüyoruz.

"Kim bu adam?" diye soruyor Jonathan'a doğru başını sallayarak. "Eski sevgilim."

"Ciddi misin?"

"Beş yıl." Tereddüt ediyorum. "Nişanlıydık."

Sanki olasılıkları sıralıyormuş gibi dikkatini Jonathan'dan Carrie'ye ve Clancy'ye kaydırıyor. "Ne oldu?"

"Böyle olması gerekmiyordu. Uzun hikâye." Jonah'ı kontrol ediyorum. Hâlâ gevezelik ediyor. "Hatcher Geçidi için yolun biraz dışındasın, değil mi?"

"Bu hafta Nancy Lake'te çalışıyordum."

"Heyecan verici bir şey var mı?" Kendimi konu değiştirmek, bu sıradan sohbeti devam ettirmek için çaresiz buluyorum. Tyler'la birlikte olmak iyi hissettiriyor. Onunlayken başka hiçbir şey düşünmüyorum.

"Ayı kovucunun sivrisinek kovucu ile aynı işe yaradığını düşünen ve üzerlerine sıkın turist ailesinin yanı sıra mı?"

Beklenmedik bir kahkaha patlaması olur.

"Bunu sevdi, ha?" Tyler sırtıyor. "Dün ağaçların arasında saklanırken bulduğum çıplak çift kadar iyi değil."

Çenem düştü. "Yalan söylüyorsun!"

"Tanrı'ya yemin ederim." Boştaki elini yeleğinin üzerinde, kalın bir kas tabakasının altında kalbinin bulunduğu yere bastırıyor. "Kamp yapıyorlarmış ve öğleden sonra göllerden birinde çıplak yüzmeye karar vermişler. Sudan çıktıklarında kıyafetleri gitmiş. Kamp alanlarına geri döndüklerinde oradaki *her şey* de gitmişti. Onlarla karşılaştığımda arabalarına gitmeye çalışıyorlardı."

"Çıplak ve korkmuş."

Kıkırdıyor. "İyi konumlanmış birkaç ağaç dalı vardı ama sivrisinekleri kovalamak için onları bırakıp duruyordu. Kamyonuma geri dönmek herkes için *uzun ve* rahatsız edici bir yürüyüş oldu."

Boşta bir elim olsaydı, sarkan çenemi kapatıyor olurdu. Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim - sivrisinek istilasına uğramış ormanda çırılçıplak koşmak mı yoksa *bu* adam tarafından o şekilde bulunmak mı? Düşündükçe yanaklarım kızarıyor. "Eşyalarını kimin çaldığını bulabildin mi?"

"Kadın, *kız arkadaşının bu* olayla bir ilgisi olduğuna ikna olmuş gibiydi. o."

"Oh."

"Evet. Eğer öyleyse, aferin ona derim." Kahvesinden uzun bir yudum alıyor. Bir an için ağzı ve çenesine takılıyorum.

Adam'ın elması yutkunurken sallanıyor. Ama en çok Tyler'ın yanında olmaktan ne kadar hoşlandığımı fark ettim.

Bir gülümseme daha atıyor, bu sefer derin gamzelerini gösteriyor ve düşüncelerimi bir şekilde okuyabildiğini söyleyen bir bakış atıyor.

"Bunun için üzgünüm. Sam'i ateş patronu uçakları hakkında konuşturmaya başladığınızda, onu durdurmak mümkün olmuyor."

Arkamdan Jonah'ın derin sesini duyunca sığıyorum. "Evet. Endişelenme."

"Ah, dostum. *Yapmadın.*" Kağıt tepsideki bisküvi ve sosu görünce yüzünü buruşturuyor. "O şeyi nasıl yiyorsun? Kedi kusmuğuna benziyor."

Jonah'tan tam da böyle bir tepki alacağımı biliyordum. "Sayende soğuk kedi kusmuğu oldum."

Başını tiksintiyle sallıyor, sonra elimdeki içecek tepsisini işaret ediyor. "Bunlar süt ürünü içermiyor, değil mi? Çünkü değilse Calla beni uykumda öldürür."

Evet demek üzereydim ki Tyler araya girdi. "Hey, Mart ayında White Mountain'da köpek uçuruyordun, değil mi?"

"Köpekler, saman, HEET, mama, domuz göbeği, aklınıza ne gelirse. Beni kandırdı." Çenesini bana doğru salladı.

"Bu Tyler Brady," diye tanıtıyorum.

Jonah tanıdık geldikçe kaşlarını çatıyor. "Bu yıl sen kazandın, değil mi?" Elini uzatıyor. "Tebrik ederim. Seni görmek güzel dostum."

"Marie ile arkadaş olduğunuzu bilmiyordum. Bu nasıl bir şey? Başvuru formu doldurmanız gerekti mi? Mülakata gittin mi?" Tyler Jonah ile konuşuyor ama bana sırtlıyor. "Sana bir şans vermeden önce birkaç kez siktirip gitmeni de söyledi mi?"

Başımı sallıyorum ama şimdi gülüyorum. Ve yanaklarım kızardı. *Tekrar.* "Ormanda kurtarman gereken başka çıplak insanlar yok mu?"

"Umarım değildir." Gözleri kahkahalarla parıldıyor.

Jonah sanki şifreli espriyi çözmeye çalışıyormuş gibi merakla izliyor ve dirseğiyle koluma vuruyor. "Roy beni bırakmadan önce o seviyeye geri dönsek iyi olur. Çok çabuk sinirleniyor." Bakışları Tyler'la benim aramda gidip geliyor ve bir saniye önce çenesine yerleşen kararlılık ifadesini görüyorum, "Hey, dinle, yarın akşam buralardaysan Trapper's Crossing'deki Ale House'a uğramalısın."

O ne yapıyor? "Tyler çok uzakta yaşıyor," diye geveledim, en iyi arkadaşıma ters ters bakarak.

"Aslında, arabayla gitmeyi umursamıyorum. Orada olacak mısın, Marie?" Tyler gülümsüyor. Bu bir meydan okuma mı? Paniğimi daha önce karşıdan hissettiği gibi şimdi de hissediyor olmalı.

"Evet, öyle," diye cevap veriyor Jonah benim yerime.

"O zaman belki ben de ortaya çıkarım. Şerefe." Kâğıt bardağını kaldırıyor, mavi mürekkepli pençe izleri iri elinde neredeyse komik duruyor ve sonra kamyonetine geri dönüyor.

Jonah'ın kamyonetine bindiğimiz anda koltuğunda dönüp "O adamla takıldın" dedi.

"Ben yapmadım!" Bocalıyorum. "Tam olarak değil. Bu uzun bir hikaye ve bu konuya girmek istemiyorum. Peki onu neden Ale House'a davet ettin?" Ellerimi kahve tepsisinden kurtararak koluna vuruyorum.

"Sana yardım etmeye çalışıyordum! Hadi, siz ikiniz birbirinizin üzerine atlamak istiyorsunuz."

"Yok."

"Evet. Saçmalık," diye alay ederek motoru çalıştırdı. "Pek çok konuda aptal olabilirim ama iki insanın birbirlerinden hoşlandıklarını anlayabilirim."

"Biz değiliz. Ya da *o* değil. İnanın bana, daha açık konuşamazdık."

Jonah başını eğerek bir açıklama bekliyor.

Merhamet etmeyecek. "Karısı oğlunu doğururken öldü. İkisi de öldü." Yeşil-beyaz ranger kamyonetin ana yola çıkışını izliyorum, Tyler dönüş yapmak için beklerken küçük ışık yanıp sönüyor. "Kimseyle çıkmakla ilgilenmiyor."

Jonah'nın yüzü buruşur. "Tanrım, Lehr, bugün yanında *çok fazla* drama getiriyorsun. Zavallı adam ama. Zor olmalı." Düşünceli bir şekilde parmaklarını sakalında gezdiriyor. "Yani, sen bekle. Onu tanıyın. Arkadaş ol ve hazır olduğunda-"

Neşesiz bir kahkaha patlattım. "Ve bir ilişkiye hazır olduğunda, *benim* onun için doğru kişi olduğuma mı karar verecek? Tanrım, bunu daha önce nerede duymuştum?" Evet, o bendim, yıllardır kendimi bu parlak plana inandırıyordum. "Hayır, teşekkürler. Otuz sekiz yaşımdayım. Onu unuttuğunda, kendisinden daha genç birini aramayacağını mı düşünüyorsun?" Çocukları yirmi yaşına geldiğinde altmışlarında olmayacak birini mi? Tabii o zamana kadar çocuk sahibi olabilirse? "Bekle ve gör oyunu için zamanım yok. Bunu yaşadım, yaptım ve kendimi bir daha *asla bu duruma sokmayacağım*."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Odadaki fili hiç açıkça ele almadık. Jonah'ın bunu hiç gördüğünü sanmıyorum. En azından ben kendimi buna ikna ettim çünkü gururum için böylesi daha kolay. Ama *ben fili* gördüm, hortumuna iştirilmiş bir trompetle etrafta tepiniyordu, belki daha fazla ilgiye ihtiyacı vardır diye.

Jonah derin bir nefes alıyor, sanki hiç söylemek zorunda kalmamayı umduğu kelimeleri boşaltmaya hazırlanıyormuş gibi.

Ve birdenbire, her şeyden öte, en iyi arkadaşımı kaybetmek üzere olduğum için dehşete kapıldım. Bu fırtınayı atlatamam. "Jonah, ben-"

"Hayır." Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Öncelikle, pek çok kadın kırklı yaşlarında bebek sahibi oluyor, bu yüzden yapamayacağını düşünmeyi bırak. Ve biliyorum ki işler senin düşündüğün gibi gitmemiş olabilir." Yutkundu. "Ama ben sadece seni Calla ile olduğum kadar mutlu görmek istiyorum."

"Onu bulduğuna gerçekten *çok* sevindim. Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Öyleyiz, değil mi?" Hüzünle gülümsüyor. "Gerçekten mi? Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi."

Kamyonun ana yola çıkmasını ve Nancy Gölü'nün girişine doğru hızla ilerlemesini izliyorum. Başka bir dünyada, Tyler'ın benim için yaratılmış olup olmadığını merak ediyorum.

Ama bu dünyada tek başımaymışım gibi hissetmeye başladım.

"Hey, yarın gezintiye çıkmak ister misin? Sadece sen ve ben. Eski günlerin hatırına birkaç köye uğrarız? Sokak hayvanlarıyla oynarız?"

Gülüyorum. "Aslında şu anda *her şeyden* kaçmaya ihtiyacım var."

Eski günlerin hatırına.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Arkadaki karyolayı ödünç almak ister misin?"

Açık esnememi bir kahkahayla kapatıyorum. "Olabilir. Sana haber veririm." Jonah'ın özel uçak pistinden sabah beşte ayrıldık, güneş bulutsuz gökyüzünde çoktan yükselmişti, gün mevsim normallerinin dışında sıcak geçecekti. Calla'yı Bangor'a bıraktıktan ve yakıt ikmali yaptıktan sonra Jonah ve ben nehir boyunca birkaç köye gittik, evcil hayvanlarını tedavi etmek kadar onlara merhaba demek için de yerel halkı kontrol etmek için durduk. Nostaljik ve tedavi ediciydi ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Agnes ve Mabel ile birlikte saat altıda Trapper's Crossing'e geri döndük, bu da bana eve gidip duş alacak, yetersiz dolabımdaki her şeyi deneyecek ve bu geceki görünüşümü iptal etmeyi düşünecek kadar zaman verdi.

Elindeki Coors Light şişesini barın öbür ucundan bana doğru kaydırırken Toby'nin yüzü geniş bir sırıtişaya dönüşüyor. Kış aylarında çenesini kaplayan samur-kahverengi tüyler çoktan gitmiş, otuz altı yaşından çok daha genç görünen bir bebek yüzü ortaya çıkmıştı. "Bunun için Rich'le görüşmem gerekebilir."

Buraların vazgeçilmez sarhoşu olan inşaat işçisini arıyorum, destek için duvara yaslanmış halde buluyorum ve dikkatimi başka yöne veriyorum. Ale House'un vinil kıyafetlerle kaplı uyumsuz masalar, kitschy tabelalar ve duvarlara monte edilmiş ölü hayvanlardan oluşan iç mekanı, düzenli olarak bir kalabalığı çekmek için yeterli cazibeye sahip ve bu gece doluyor, hamur, sıcak yağ ve kızarmış balık aroması havada kalıyor.

Jonah ve Calla barın diğer tarafındalar, birbirlerine karışıyorlar, Jonah'nın kolu Calla'nın omuzlarına rahat ama yine de koruyucu bir şekilde asılmış.

Calla her zamanki gibi dikkat çekiyor; karamel rengi saçları plaj dalgalarıyla şekillendirilmiş, makyajı kusursuz, kot pantolon ve zengin kırmızı ekose gömlektten oluşan sade kıyafeti hem zahmetsiz hem de özenle

seçilmiş görünüyor.

Beni bakarken yakalıyor ve gülümsemesi eğlenmekten sempatikliğe dönüşüyor. Jonah'ın bugün kendiliğinden peşlerine takılmam konusunda ona ne sebep verdiğini bilmiyorum ama bu sabah evlerine geldiğimden beri bana sanki her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi çocuk eldivenleriyle yaklaşıyor.

Martini bardağını havaya kaldırarak odanın diğer ucundan alkışlıyor. O buraya taşınmadan önce burası bira bardağı ve bira şişesinden başka bir şey görmemişti. Şimdi McGivney'ler barlarını onun içki zevkine göre dolduruyor ve onlardan bunu istediğinden şüpheliyim. Sadece istedikleri için yapmaya başladılar. İnsanlar üzerinde bu tür bir etkiye sahip olmak bir yetenek.

Jeste karşılık verip Agnes ve Mabel'a odaklanıyorum, Agnes'in gülümsemesi yüzünde geniş bir ifadeye dönüşürken Mabel birahanenin şamatacı kalabalığını masum bir merakla izliyor. Batıda alışkın oldukları hayattan farklı bir dünya burası; Bangor'da içki artık tamamen yasak olmasa da köylerdeki yüksek alkolizm oranları nedeniyle hâlâ kısıtlı.

"Uzun zamandır bu kadar kalabalık görmemiştım." Duvardaki saate bakıyorum. Saat dokuzu geçiyor ve Tyler'dan hâlâ bir iz yok.

Gelecek mi?

Toby yumuşak bir sesle, "Çünkü bir süredir buraya gelmedin," diyor.

"Sanırım gelmedim." Yeni yıl arifesindeki düğünden beri değil.

Calla'nın annesinin önderliğindeki hırslı kadınlardan oluşan ekip, bu salaş mekânı bakır, kristal, çiçekler ve mum ışığıyla dolu, rustik temalı dergilere rakip olabilecek sofistike bir kabul salonuna dönüştürdü. "Çok meşguldüm."

"Hepsi bu kadar olduğu sürece." Nazik gri gözleri bir saniyeliğine doldurduğu bira bardağından ayrılıp benimkilerle buluşuyor, içlerinde dile getirilmemiş bir soru var.

Toby ve ben geçen yıl iki resmi randevuya çıktık ve sonra bir daha çıkmadık. Garip konuşmalar ya da "sorun sende değil, bende" bahaneleri olmadı. Toby'nin bana karşı bir şey hissedip hissetmediğinden emin değilim ama ben ona karşı arkadaşlıktan öte bir şey hissetmiyordum ve sanırım bunu iyi geceler öpücüğünden ustalıkla kaçındığımda anladı.

Sanırım o da benim kalbimin nerede durduğunu ve onu bırakmaya çalıştığımı anladı. Ama arkadaş kaldık, çünkü onun rahat tavırlarından hoşlanıyorum. "Hepsi bu kadar. Söz veriyorum."

Kapı gıcırıyor ve yeni gelenleri kontrol etmek için bar taburemde dönüyorum.

Onları tanıyamadım. Muhtemelen aşağı kırk sekizden gelen balıkçılar.

"Kimi bekliyorsunuz?" Toby sordu.

"Hiç kimse."

"Bu yüzden mi bu gece bu kadar güzel görünüyorsun? *Kimse* için mi?"

"Her zamanki gibi görünüyorum." Makyaj, gevşek dalgalar ve geceleri dışarı çıkmak için ayırdığım rahat bir siyah yazlık elbise dışında - çok az ve çok uzak.

"Ve sen kapıya bakıp duruyorsun."

Cevap vermemek için bir yudum birayı geri çekiyorum ve onun kıkırdamasını kazanıyorum.

Toby'nin babası Teddy, başparmaklarını turuncu jartiyerinin arkasına geçirmiş, kaşlarını çatarak barın bu tarafına doğru ilerliyor. "Agnes'in kızı kaç yaşındaydı?"

Muriel, mükemmel zamanlanmış bir sahne prodüksiyonunun parçasıymış gibi, elinde yeni yıkanmış bira bardaklarıyla salonun kapısından içeri dalıyor ve adamın sorusunu yakalıyor. "*Mabel* on dört yaşında ve bu yaz buralarda biraz zaman geçirecek, o yüzden adını öğrenir misin?"

On dört yaşında olmasına rağmen uzun boyu, zarif fiziği ve köşeli çene hattını öne çıkaran yeni ve şık saçlarıyla on altı yaşında gibi görünebilir. Çocukluk yerini yetişkinliğe bırakırken, hem Agnes'in hem de o doğmadan birkaç ay önce bir kazada ölen pilot babasının gurur verici bir karışımını miras aldığı açıktır.

"*Buralarda* mı?" Teddy parmaklarını, her yıl kasabanın Noel partisinde Noel Baba'yı oynarken kostümünün temel bir parçası olan uzun beyaz sakalının arasından geçiriyor. "Ne yapıyordum?"

Bardakları tezgâhın üzerine bırakırken gürültüyle çınlıyor. "Odaları temizlemek ve beladan uzak durmak." Muriel'in ses tonundaki hiçbir şey bunun tartışmaya açık olduğunu göstermiyor. O çoktan kararını vermiş.

Barın arkasındaki üçlüyü izliyorum. McGivney'lerin benim tarzımda insanlar olduğunu ön kapının önünde All Dogs Welcome paspasını gördüğüm anda anlamıştım. Onları ne kadar özlediğimi şimdi anlıyorum.

Bu.

Belki de istemedenden de olsa kendimi buralarda çok az bulunur hale getirdim. Muriel'in kurnaz bakışları üzerimden geçiyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun,

Marie." İçeri girdiği gibi hızla uzaklaşıyor, geniş kalçaları her adımda sallanıyor.

Toby bana bilmiş bilmiş sırtıyor.

"Siz gençlerin ne tür bir bela olduğunuzu hatırlıyorum." Teddy parmağını oğluna doğru salladı ve uyardı, "Ona servis yapma. Reşit değil."

"Yapmamak için elimden geleni yapacağım." Toby babasının arkasından başını sallayarak kıkırdamamı sağlıyor. Hantal gövdesini barın üzerine yaslıyor. "Duyduğuma göre Hatchet'ler kendilerine yeni bir veteriner bulmuşlar."

Hazırlıksız yakalandım. Bazen mushing topluluğunun ne kadar küçük olduğunu unutuyorum. Ve Bonnie Hatchett gibi küçük bir kadının ne kadar gürültücü olabileceğini. Bu gece bu konu hakkında konuşmak istemedim ama Toby'ye bu durumdan daha önce de şikayet etmiştim. "Evet. Yirmi yıllık bir ilişki tuvalete gitti."

Toby ısıklık çalıyor.

"Ve hepsi Harry'nin bana sahip olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir pislik olması yüzünden."

Burnuma hafif bir sedir ve narenciye kokusu geliyor, bir saniye sonra derin bir erkek sesi kulağıma mırıldanıyor: "Sana onun hakkında bunu söyleyebilirdim."

Tyler'ın yanımda durduğunu görmek için döndüğümde, bütün gece üzerimde olan yorgunluk buharlaşıyor.

"Güzel görünüyorsun." Boş bar taburesine doğru başını sallıyor. "Bunu benim için mi saklıyorsun?"

"Hayır, ama sen alabilirsin."

Siyah-tan ekose ceketini çıkarıp bir kancaya atıyor ve kot pantolonunun alt kısmını yanıma bırakıyor.

Hızla çarpan kalbimi ve Toby'nin iğrenç sırıtışını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bunlardan bir tane lütfen." Tyler bana dönmeden önce musluktaki yerel IPA'yı işaret ediyor. "Harry şimdi ne yaptı?" O ela gözler, orman yeşili gömleğinin rengine karşı sıvı altın tonlarıyla parlıyor. Bu gece için giyinirken böyle olacağını biliyor muydu, yoksa bu sadece bana işkence etmek için bir tesadüf mü?

Boğazımı temizliyorum, soğuk tavrımı korumaya çalışıyorum. "Fark etmez." Bu geceye Tyler'ı kızdırarak başlamak istemiyorum. "Gelebilmene şaşırdım."

"Neden?" Daha iyi görebilmek için taburenin üzerinde dönüyor, dönebilmek için bacaklarını ayırmaya zorluyor. "Tam bana göre bir yere benziyor."

Kalçalarından biri benimkine bastırıyor, kot pantolonu çıplak tenime hoş bir sertlikte değişiyor. Birkaç vuruş için izin veriyorum, geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekliyorum.

O yapmaz.
Ve bundan çok zevk alıyorum.

Yavaş, sakinleştirici bir nefesle yer değiştiriyorum, aramıza mesafe koyuyorum.

Toby elindeki birayı kağıt bardak altlığına bırakıyor. "Hey, sen Tyler Brady'sin, değil mi?"

Tyler başını bir kez eğiyor.

"Sizi Ale House'da ağırlamak güzel."

"Bu Toby. Ailesi buranın sahibi. Tamirci dükkanını işletiyor, eğer bir şeyin tamir edilmesini istersen." Onları tanıştırıyorum ve onlar konuşurken arka plana geçiyorum, birasını yudumlarken Tyler'ın çekici profilini izlemekle yetiniyorum, Iditarod galibinin varlığına dair fısıltılar odada dolaşırken gözlerimi sırtımda hissediyorum.

Toby'ye sorular sorarken rahat bir tavır sergiliyor; ne kadar zamandır bölgede olduklarını, bir sezonda kaç turist gördüklerini, ne tür motorlar üzerinde çalıştığını soruyor. Konuşma Toby'de kalıyor ve bunun Tyler'ın öğrenebilecekleriyle gerçekten ilgilendiği için mi yoksa diyalogu ve soruları kendisinden uzak tutmak için bir taktik mi olduğunu anlayamıyorum. Tyler hakkında *hâlâ* bilmediğim çok şey var.

"Duyduğuma göre aramızda dünya çapında bir şampiyon varmış!" Muriel arkamızda belirdi, dikkati Tyler'a kilitlenmişti.

Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

"Sonunda bize doğru yola çıktığınızı görmek güzel."

Bir tur daha tanışma faslı yapıyoruz ve sonra geri çekiliyor. "Eee? Gel o zaman. *Herkes* seninle tanışmak istiyor."

"Uh" Tyler uygun bir cevap bulmakta tereddüt eder. Muriel gibi birini beklemiyordu. Hiç kimse beklemez.

"Dur, senin için doldurayım." Toby bardağını ağzına kadar doldurur. "Annemle uğraşmak zorunda olduğun için müesseseden."

"Eğer dikkat çekmemeye çalışıyorsan, yanlış yere geldin." Daha iyi bir yargıya rağmen, fısıldamak için eğildim, "En iyisi sadece onunla git, *şampiyon*."

Çenesindeki gerginlik azalıyor ve dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Bunun olacağını biliyordun, değil mi?"

"Evet, öyle yaptım. İyi eğlenceler." Şişemle onun dolu bardağına dokunuyorum ve ardından biramdan yudum alıyorum.

Bu hareket onun dikkatini *ağzıma* çekti, niyetim bu değildi.

Birasını topluyor ve ayağa kalkıyor, kalçası kalçama değiyor. "Yerimi tut."

"*Denerim.*" Muriel'in arkasından gidişini izliyorum, omuzlarının şekline ve sivrilen beline hayranlıkla bakıyorum.

"*Bu yüzden mi meşguldün?*" Toby alay ediyor.

"Hayır. Biz sadece... arkadaşız." Son kelimedede bocalıyorum. En iyi niyetime rağmen, yine de oluyor. Arkadaş olduk. Ve ben ondan çılgınca etkileniyorum.

"Doğru." Toby kıkırdayarak birkaç siparişi yerine getirmek üzere yola koyulur.

Ve Muriel'in Tyler'ı gruptan gruba sürükleyişini, sanki Muriel tarafından koordine edilen özel bir misafirmiş gibi tanıtışını izliyorum. Hakkını vermeliyim; ilgiden nefret etse bile, en iyileriyle birlikte gülümsüyor ve gülüyor.

Ve altında yakaladığım derin hüznü gizliyor

He

psi Barın arkasında bir kargaşa var.

"Alkolü unuttun!" Teddy oğlunun omzuna bir tokat atar ve gülerek barın altından bir şişe votka alır - buradaki tek sert likördür ve sadece Calla için getirilmiştir. "Şuna bak. Daha açmadın bile! Bu gece kafan yerinde değil mi senin?" Teddy kapağın mührünü kırıyor ve şişeyi ağır bir gümbürtüyle önündeki tezgâha bırakıyor.

Toby ve Calla birbirlerine dikkatle bakarlar. Onun yanında Jonah bara yaslanmış, başka biriyle sohbet ederken dalgın dalgın olanları izliyor.

"İşte. Eminim bu *çok* daha güçlü olacaktır. Ona yeni bir tane hazırla. Düzgün bir tane." Teddy, Calla'nın az önce Toby'nin uzattığı içkiyi alkollü bir içkiyle değiştirebilmesi için tezgâha vuruyor.

Daha önce martini içiyordu. Bu onun ikinci içişi, en azından. Sonuncusunda votka olmadığını fark etmemesine imkan yok.

Tabii...

Köpek gibi yorgun.

Geceleri zar zor uyanık kalabiliyorum.

Farkına vardığımda nefesim kesiliyor.

Jonah konuşmayı tamamen bırakmış, kaşlarını çatmış karısına bakıyor ve onun da aynı düşüncelerden geçtiğini anlayabiliyorum.

Az önce yaptığım şeyi kavrarken ağzı açık kaldı.

"Calla..." Elini karısının omzuna atıyor ve kaşlarını sözsüz bir soruyla kaldırarak ona doğru eğiliyor.

Bu açıdan sadece profilini görebiliyorum ama bardağı yere bırakması yeterli oluyor. Nadir görülen utangaç bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Jonah şoku atlatmaya çalışırken avucuyla ağzını kapatıyor.

"İşi berbat ettin baba!" Toby Teddy'nin koluna vuruyor, yüz hatlarında nadiren görülen bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Ona *daha sonra, yalnız* kaldıklarında söylemek istedi."

"Ona ne olduğunu *söyle-oooooh*." Teddy, Jonah'ın Calla'yı kollarına alıp havaya kaldırmasını izlerken ağzı mükemmel bir *O harfi* oluşturuyor.

Toby belli ki bu ayrıntılı oyunun içindeydi. Agnes ve Mabel'in şok ve dizginlenemez bir heyecanla dolup taşan yüzlerine bakarken, bu işin içinde olan *tek* kişinin Toby olduğunu fark ediyorum.

Üzerime garip, boş bir his çökerken bile desteğimi göstermek için uygun bir maske takıyorum.

Bu *gerçekten* oluyor.

Jonah baba olacak. Calla'dan bir bebeği olacak.

Bu günün geleceğini biliyordum. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Gerçi daha dün laf arasında bahsetmiştik ama yine de yıllar varmış gibi geliyordu.

Ve onun için, onlar için çok *heyecanlıyım*.

Öyleyse neden birdenbire tamamen uygunsuz hissettiren duygulara kapıldım?

Jonah Calla'yı tezgâhın üzerine bırakmış, yüzünü Calla'nın karnına bastırırken heyecandan bir bira bardağı devirmiş. Calla gülerken gülümsüyor, geçen yıl hamilelik korkusu yaşadıklarında duyduğu endişeden eser yok.

Boğazımda acı veren bir yumru oluştuğunda paniğe kapılıyorum ve en kötüsünden korkuyorum

-Ale House'un ortasında soğukkanlılığımı kaybetmek üzereyim. Biramın geri kalanını kocaman bir yudumda içerken ve tabureden kayarken ellerim titriyor, tuvalette kendime bir an ayırmak, bu *her neyse onunla* özel olarak ilgilenmek niyetindeyim. Sadece bacaklarım devam ediyor, beni o küçük kapıyı geçip dış kapıdan içeri taşıyor.

Arazinin mümkün olan en uzak köşesine, ağaç sınırına en yakın yere park ettiğim kamyonetime doğru ilerlerken güneş hâlâ gökyüzünde. Sürücü koltuğuna geçip kapıyı arkamdan kapatana kadar, dışarıda birileri olabilir diye yüzümdeki çirkinliği maskeleyecek bir gülümsemeyle donmuş durumda.

İşte o zaman ilk hıçkırık içimi burkuyor.

Yutmaya çalıştım.

"Onlar için
mutluyum." "Onlar
için mutluyum."

"Onlar için mutluyum," diye tekrar tekrar
söylüyorum. Ve onlar için çok *mutluyum*.

Ama şu anda, kendim için, asla sahip olamayacağımı kabul etmeye
başladığım şeyler için çok mutsuzum.

Acınası gözyaşlarım galip geliyor ve onları serbest bıraktığım için hiç
bitmeyecekmiş gibi hissederek yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Yolcu kapım açılıyor ve Tyler içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Aman Tanrım. Zaten korkunç olan bir durum aniden on kat daha kötü
bir hal aldı. İsteyeceğim son şey kendimi *birine*, ama özellikle de ona
açıklamak zorunda kalmak.

O yüzümü göremeden arkamı dönüyorum, avuçlarımı mümkün
olduğunca gizlice yanaklarıma siliyorum. "Bütün barla tanışmayı bitirdin
mi?" Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken sesimi zorlayarak çıkarıyorum.

Ağır bir iç çekişle, bank koltuğuna doğru kayar.

"Ben iyiyim." Belli ki iyi *değilim* ve o da bunu
biliyor.

Kolu omuzlarımdan üzerinden geçerken geriliyorum. "Buraya gel,
Marie." Güçlü biri ama beni kendisine doğru çevirdiğinde karşı
koymuyorum, diğer eliyle çenemi tutuyor ve nazikçe boynunun kıvrımına
götürüyor, bakışlarıyla karşılaşmamam için bir saklanma noktası. Bunu
takdir ediyorum.

"Düşündüğün gibi değil," diye idare ediyorum, teninin hoş kokusunu
içime çekerken bile bedenim onunkine karşı sertleşiyor.

"Ne düşündüğüm önemli değil. Ama ben hiçbir şey düşünmüyorum."
Parmakları saçlarımdan arasından küçük ama sakinleştirici darbelerle
geçiyor. Beni sarıp sarmalaması neredeyse bir sarılma gibi hissettiriyor.
"Gittiğini gördüm ve bir şeylerin yanlış olduğunu anladım."

Korku beni sardığında onun nazik sözleri bir kenara itiliyor. "Gittiğimi
başka kimse fark etti mi?" Jonah ve Calla istemeden de olsa hamileliklerini
açıklıyorlar ve ben -en iyi arkadaşı- gözyaşlarına boğulmaya hazır bir
şekilde dışarı fırlıyorum?

"Hayır. Hepsi senin arkadaşlarınla oldukça meşguldü. İnsanların dikkati
dağılmışken kaçmak için sadece bir saniyem vardı, ben de onu kullandım."
Konuşurken eli hiç durmadı. "Thomas White'ın fitik ameliyatı olması
gerektiğini biliyor muydun? Ve Dylan bilmem ne aynı kadından ikinci kez
boşanıyor?"

Berbat ruh halime rağmen zayıf bir kahkaha atıyorum. "Muriel deneyimini tam anlamıyla yaşadın, kasaba dedikodusu ve her şey. Senden *gerçekten* hoşlanıyor olmalı."

Onun karşılık veren kıkırdaması rahatlatıcı ve kamyonetimde sessizce otururken nefesime odaklanmamı sağlıyor.

"Teşekkür ederim. Sanırım şimdi iyiyim." Uzaklaşmaya başladım.

Tyler'ın kolları sıkılaşıyor, beni yerimde tutuyor. Kulaklarım onun sert yutkunmasını yakalıyor. "Mila'nın bana hamile olduğunu söylediği zamanı hatırlıyorum." Sesi boğuklaştı, içi boşaldı. "Bütün gece dışarıdaydım, karanlıkta kaybolan iki genci aramaya yardım ediyordum. Rüzgâr izleri kapatana kadar karda izleri takip ettim. Sonra elimizde hiçbir şey kalmadı. Her neyse, eve geldiğimde kendimi bitkin ve yenilmiş hissediyordum ve işte oradaydı, elinde beyaz plastik bir çubukla mutfak masasında oturuyordu." Uzun bir duraklama daha. "Bana göstermek için çubuğu kaldırdığında yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Çocukları ne kadar çok istediğimi biliyordu. Ne kadar mutlu olacağımı."

Belki de kazara yapılan duyuruyu izledikten sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olan tek kişi ben değildim. Bu kez Tyler'dan uzaklaşmaya çalıştığımda, kolunu omuzlarımda tutmasına rağmen buna izin veriyor. Ellerimi yanaklarımda gezdirerek gözyaşlarımı yakalamaya çalışıyorum. "Yaşadıklarını yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Yutkunurken çenesi kaskatı kesiliyor. "Peki, eğer düşündüğüm şey değilse, o zaman nedir?" diye sorarken odağı ilerideki ağaç çizgisinde.

Başımı salladım. "Yapamam."

"*Yapabilirsin.*" Başparmağım ve işaret parmağım çenemi sıkıştırıp yüzümü ona doğru çeviriyor. İfadesindeki çığ samimiyet kalbimi sıkıştırıyor ve dilimi gevşetiyor.

Kelimelerin ağızımdan döküldüğünü hissediyorum. "Jonah benim en iyi arkadaşım ama eskiden ona aşkıttım."

Tyler'ın kaşı seğiriyor, itirafıma verdiği tek tepki bu.

"Batıdaki köylere uçtuğumda benim pilotumdu. Ben başka biriyle nişanlıyken tanıştık ve hemen iyi arkadaş olduk. Ama bir gün daha fazlası olacağımızı gördüm. Daha fazlası olacağımızı *umuyordum* ve bazı şeyleri yanlış yorumlamışım." Tereddüt ediyorum. "Nişanlımı bu olasılık için terk ettim."

Sanki parçalar anlam kazanmaya başlıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "Kahve dükkanında konuşmak istemediğin adam."

"Evet. Belli ki pek iyi karşılamadı. Her neyse, Jonah Calla ile tanıştı ve ona aşık oldu, Calla onunla birlikte olmak için buraya taşındı, evlendiler. Şimdi de bir bebekleri olacak, hepsi bu." Kulağa çok basit geliyor.

"Ve hala ona aşık mısın?"

"Hayır." Gülüyorum. "Onu hala seviyorum ama artık öyle değil. Hayır, orada olduğunu düşündüğüm şeyin aslında öyle olmadığını fark ettiğimde o sevgi kaybolmaya başladı. Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Şu anda öyle görünmese de. Düğünlerinde sağdıcı olmamı istedi ve ben de istedim. Orada olmaktan onur duydum. Ben sadece-" Yumru alevlenip gözyaşlarım tekrar akmaya başlayınca duraksıyorum. "Yalnızım." Bu kelimeler... Tanrım, bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyorum. Kendimi acınası hissettiriyor.

"Etrafımdaki herkes hayatına devam ediyor. Evleniyorlar, çocuk sahibi oluyorlar ve *ben* buradayım, otuz sekiz yaşındayım, yalnızım ve *hiçbir* beklentim yok." Liz'in sesi zihnimde yankılanıyor. "Çocuk istiyorum. Çocuk *istiyorum*. Ve bir koca. Bunu hayatımda istiyorum. Saatin tik takları her geçen gün daha da artıyor ve bu beni çok korkutuyor. Zamanla birinin geleceği fikri artık gerçek görünmüyor. Ya o Jonathan'sa ve ben bunu mahvettiysen?" Artık hiçbir filtre olmadan saçmalıyorum. Bu şimdiye kadar birine karşı en samimi ve savunmasız olduğum an ve bunun *bu adamla* olduğuna inanamıyorum.

"Yeterince arkadaşın var," diye fısıldıyor. "Demek istediğin buydu."

Utanç verici gerçekler yolunda artık geri dönemeyeceğim kadar ilerledik. "Uyuştuğumuzu sanmıştım. Bilirsin, yarış sırasında. Yarıştan *önce* pek değil."

Homurdanıyor.

"Ama sanırım *yine bazı* şeyleri tamamen yanlış anlamışım."

Omzumu hafifçe ovuyor. "Hiçbir şeyi yanlış okumadın." Bakışlarını kaçırmadan önce gözleri ağzıma kayıyor. "Mila'dan beri öptüğüm ilk kadın sensin."

"Ve sen bunu yaparken benim o olduğumu düşündün."

"Evet. Yalan söylemeyeceğim. Yalan söylemeyeceğim, zor bir uyanıştı." Dudaklarını büzüyor. "İşte oradaydım, Mila'nın köpeklerini çalıştırıyordum ve başka bir kadını öpüyordum. Öpüşmekten çok *daha fazlasını* yapmaya hazırdım. Yarışın arka yarısı boyunca kendimi suçlu hissettim."

"Anlamaz mı?"

"Yapardı. Şimdiye kadar hayatıma devam etmemi isterdi. Sorun şu ki, iki yıl oldu ve ben hala bunun başımıza nasıl gelmiş olabileceğini anlayamadım. Hayatıma nasıl devam edeceğimi nasıl anlayacağım?"

Görünüşe göre ikimiz de bu gece bu kamyonunda kırılganlıklarımızı gösteriyoruz. Tereddüt ediyorum ama sonra bir adım atıp usulca soruyorum, "Nasıl öldü?"

"Amniyotik sıvı embolisi. Doktorlar bana çok nadir olduğunu söyledi. Çok nadir ama ciddi." Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Belki hastaneye daha erken ulaşabilseydik, en azından oğlum hayatta kalabilirdi. Ama sanırım değiştirilemeyecek şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yok..." Tyler'ın dikkatini arkamda, arka camdan bir şey çekiyor. "Sanırım seni arıyor."

"Kim?" Dikiz aynasına baktığımda Jonah'ın iri cüssesinin tıkış tıkış otoparkta dolaştığını ve kaşlarını çatarak beni aradığını görüyorum. Kamyonetimi aradığına eminim. Midem bulanıyor. "Tanrım, burada ağladığımı bilmemeli. Durum ne kadar kötü?" Dikiz aynasını kontrol ediyorum ve rimel izlerini görünce dehşetle irkiliyorum. "Beni böyle göremez! Bu onun hayatının en mutlu günü. Ben nasıl bir arkadaşım?" Jonah'ın beni gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi düşünmek bile yanaklarımdan daha fazla gözyaşı -bu kez dehşet- süzülmesine neden oluyor.

"Ne yapmalıyım?" Panik içinde Tyler'a bakıyorum, bu kâbusun devam etmesini engellemek için yapabileceğim *hiçbir şey* olmadığını biliyorum.

"Buraya gelmesini çok garip bir hale getirebiliriz." Dudakları dudaklarımı hafifçe ayırmadan bir saniye önce gözleri ağzıma takılıyor. Dışarı çıkmadan önce içtiği biranın tadını en az onun benimkinin tadını alabildiği kadar alabiliyorum, ama bu hiç de çekici değil. Dilimi onunkine dolayarak karşılık veriyorum.

Yaşadığım şoku atlatmam bir saniye sürüyor -Tyler bilincim yerindeyken beni öpüyor- ve ipucunu yakalıyorum. Jonah'ın bunu göreceğini ve nereye kaçtığımı görmek için pencereme vurma fikrini değiştireceğini varsayıyor. Gerçi Jonah'ı benim kadar tanımıyor.

"Bu işe yaramayacak. Biraz öküzl olabilir," diye Tyler'ın ağzına fısıldıyorum.

"Hayır mı?" Bir duraksama oluyor ve sonra Tyler elini kalçama doluyor ve beni şaşırtıcı bir güçle kucağına çekiyor, ta ki ben kalçalarına binene, ellerim kaslı omuzlarına yerleşene kadar. "Buna ne dersin?" Başımın arkasından tutup yüzümü kendine doğru çekerken, dudakları dudaklarımı aralıyor. Elbisemin eteklerinde bir çekiştirme hissediyorum ve sonra diğer eli altıma giriyor. Nasırlı parmakları uyluğum boyunca çıplak tenimin üzerinde geziniyor ve içime bir beklenti dalgası gönderiyor.

Boğazımın arkasından kaçan yumuşak inilti kasıtsız.

Tyler aniden öpüşmeyi kesip bana bakıyor. Bakışları erimiş, nefes alış veriş sığ. Nefesinin altından bir küfür savuruyor ve sonra tekrar içime dalıyor. Kalçamda duran eli, küçük elime doğru kayıyor.

ve vücudumu öne, onunkiyle aynı hizaya çekiyor, ta ki sert uzunluğunun kalçalarımın tepesine bastırdığını hissedene kadar. Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor.

Tüm bunların artık oyunun bir parçası olup olmadığını bilmiyorum, ama Tyler'ın bu daha agresif, baskın versiyonu sarhoş edici ve sonuçlarını düşünmeden kendimi duruma teslim ediyorum, onun gücünün, sıcaklığının ve yoğunluğunun hissinden zevk alıyorum, parmak uçlarım kirli çenesinde, köprücük kemiklerinin sert çizgileri boyunca, göğsünün ve karnının sert düzlemleri üzerinde gezinirken titriyor.

Daha aşağıya, elbisemin altından kayıyor, elim aramızda dolaşıyor, avucum onu tamamen erkek yapan şeyin üzerinde yumuşuyor.

Keskin bir nefesle, eli de aniden aramızda, külotumun içine doğru ilerliyor. Parmakları ustalıkla içime giriyor ve tekrar küfre diyor. Bir erkeğin bana bu şekilde dokunmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ve birini ne zaman bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Eğer onun geri kalanını içimde hissetmek için yanıp tutuşmasaydım, cevap olarak verdiğim nefes utanç verici olurdu. Şu anda. Bunun nasıl başladığını hayal meyal hatırlıyorum, ama Tyler'ın çılgın ağzı benimkinin üzerinde ustalıkla çalışırken ve ben kemerini ve kot pantolonunu karıştırırken, ikimiz de kendimize gelmeden önce onları aceleyle çözerken nedenin artık önemi yok.

hissediyor. Kalçalarını kaldırıyor ve kendi pantolonunu aşağı itiyor.

Elbisemin örtüsü altında, elimi onun pürüzsüz, sıcak uzunluğuna doluyorum. Ben onu okşarken inliyor, başparmağım ucunda biriken nem damlacıklarının üzerinde kayıyor. Mila öldüğünden beri öptüğü ilk kadın bensem, ona bu şekilde dokunan ilk kadın da benimdir.

"Dışarıda kimse var mı?" diye fısıldıyor, sesi gergin.

Arka camı kontrol etmek için ağzından ayrılıyorum. "Hayır. Kimse yok." Park yeri araçlarla dolu ve insanlardan arınmış durumda; öyle olmasa bile, biri yandaki kamyonu tırmanmıyorsa, bizi burada fark etmeleri pek olası değil.

Kimse bu yöne gitmiyor.

Birbirimizin gözlerini kontrol ederken nefeslerimiz baş döndürücü ve düzensiz, göğüslerimiz kabarıyor. Tereddüt ya da delilik belirtileri için, bilmiyorum, ama şimdi ya da asla olduğuna dair ezici bir hisle vuruldum.

"Sana ihtiyacım var." Şu anda aramızdaki tek şeyin ince bir pamuklu iç çamaşırı olduğu gerçeğinin kışkırtmasıyla ağzımdan kaçıyor.

Bir elini yanağımda gezdiriyor ve sonra beni tekrar öpüyor.

K lotumu indirmek için beni dizlerimin üzerine çekerken beni öpüyor. Bir bacağımdan aşağı kaydırarak yardım ediyorum ve vücudumu öne doğru kaydırmak için beni serbest bırakıyorum. Aramıza uzanırken çıplak kalçaları benimkilere karşı sıcak.

O içime doğru iterken birlikte inliyoruz, kal alarımız birbirine karşı çalışırken dudaklarımız duruyor, vücudumun lezzetli gerginliği kontrol edemediğim sesler çıkartıyor. Ellerim kalın boynunun etrafında kıvrılıyor, ba parmaklarım çene çizgisini ok uyor, sabit bir ritimle ona girip çıkarken, zaman lüksümüz olmadığının farkında olarak,  ekirdeğimdeki o yüksek binanın peşinden ko uyorum.

Sonunda onu yakalıyorum ve Tyler'ın kendisinden dakikalar önce içimde tatlı bir zevk zonklaması patlıyor. I inden gelen çığlık derin ve ilkel bir çığlık ve eğer on araba mesafesinde biri olsaydı bunu duyardı.

Tyler ba ını geriye atıp gözlerini kapatırken nefes alı  veri i benimki kadar düzensiz. "Sanırım artık güvenli."

Gülüyorum ve basit bir kas spazmı bana onun hâlâ içimde derin bir şekilde oturduğunu hatırlatıyor. Şu anda en son hissettiğim şey *güvende olmak*. Vücudum adrenaline dolup taşıyor, Jonah'la y zle mekten ka ındığım için hissetmem gereken rahatlama, Tyler'la az önce seks yaptığımız gerçeğinin gölgesinde kalıyor.

Ale House'un otoparkında.

"Teşekkür ederim."

T kezleyerek  ıkıyor.

Yumuşak kıkırdaması kamyonun i ini sıcaklıkla dolduruyor. "Bunun için daha önce hiç teşekkür ettiğimi söyleyemem." Göz kapaklarını  atlatıyor. "Sen de benim hissettiğim kadar  a ırmı  görünüyorsun."

"Bunu yaptığımızı inanamıyorum." Otuz sekiz yaşındayım ve d   nmem gereken bir itibarım var. Bana ne oldu böyle?

"Benim için uzun zaman oldu. Her şeyin hâlâ çalıştığını bilmek biraz rahatlattı." Kal alarımındaki tutu u gev emi  olsa da beni kucağından indirmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Doğru." A ağıya, elbisemin aramızda sıkı tığı yere bakıyorum. I ime bo aldı. Prezervatife ihtiyacım olduğunu d   nmedim bile, bir kez bile aklıma gelmedi. Ne kadar aptal olabilirim?

"Ben temizim," diyor, sanki aklıma okuyormu  gibi.

"Ben de." Huzursuzluk vicdanımı sızlatıyor. Tyler'ın karısından sonra öptüğü ilk kadını ve şimdi de seks yaptık. Korunmasız seks. "Belki de bunu yapmamalıydık?"

Dudaklarını zorladığı anlaşılan bir cevap için zorluyor. "Arkadaşlar bunun içindir."

"Son baktığımda, arkadaşlar *bunun* için değildi."

"Evet, şey..." Yakışıklı yüzünü ciddi bir ifade kaplıyor. Dudağıma yapışan bir tutam saçını okşamak için uzanıyor. "Sanırım şimdi birbirimizi daha iyi anlıyoruz, ne dersin?"

Tyler'ın benden etkilendiğini anlıyorum - ortaya çıkardığı samimi bir gerçek, getirdiği heyecanla beni bulutların üzerine fırlatmakla tehdit ediyor. Ben de başka *hiç kimseye*, hatta Jonah'a bile duyduğumu hatırlamadığım bir şekilde ona karşı inkar edilemez bir çekim duyduğumu anlıyorum. Muhtemelen bunların hepsi kafamda olduğu için ve aramızdaki *her neyse*, gerçek olduğu için.

Ama Tyler duygusal olarak müsait olmadığını açıkça belirtti ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Bunu ummak bile aptallık olur.

İçimden bir ses ona çok yaklaşırsam aptal olacağımı söylüyor.

Üzerinden kayıyorum ve direksiyonun arkasındaki yerime geçiyorum, arkamı dönüyorum ki giyinmek için biraz yalnız kalabilsin. Belki de bu durumu Tyler'la daha da karmaşık hale getirmektense Jonah ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu öğrenseydi daha iyi olurdu. Babamın uyarısı aklıma takılıyor ve endişem artıyor. "Beni hâlâ veterinerin olarak istiyorsun, değil mi?"

"Ne?" Tyler kıkırdıyor. "Dizlerimin üzerine çöküp köpeklerimi alman için sana yalvarmak üzereydim. Bu yüzden hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim." Merakla kaşlarını çatıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Sadece emin olmak istedim."

Tyler boş yüzük parmağını inceliyor. Hiç alyans takmış mıydı? Elbette takmış olmalı. En son ne zaman çıkarmış ve bir daha takmamaya karar vermişti? "Mila'dan bana kalan tek şey köpekler ve onlara en iyisini vermek için elimden geleni yapacağım. En iyisi sensin. Bunu biliyorum." Gözleri uzun bir süre yüzümü tarıyor ve bu bana her tarafıma bulaşmış bir makyajım olduğunu hatırlatıyor. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Evet, ben de." Eve gidip soğuk suyun altında yüzümü *yıkarken* Tyler'ın içimde nasıl hissettiğini düşünmüyorum.

Eli kapının kolunda durur. "Eğer bu gizliliğin devam etmesini istiyorsan, beni takip etmelisin. Birileri izliyorsa birlikte gidiyormuşuz gibi görünsün."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Tanrım, *umarım* kimse izlemiyordur."

Kıkırdıyor. "İyi geceler, Marie."

O kamyonetine doğru giderken ben de elimden geldiğince temizlenip külotumu düzeltiyorum. Kendi kendime Tyler'a doğum kontrol hapi kullanmadığımı söylememe gerek olmadığını söylüyorum. Zaten zamanlama da yanlıştı.

Birkaç dakika içinde, dikiz aynamda parlayan turuncu güneşin parıltısına karşı gözlerimi kısarak kamyonetini Ale House'un garaj yolundan takip ediyorum. Orman yeşili kamyonu onun sapağına kadar takip ediyorum ve bir parçam - Tyler'ın ellerini tekrar çıplak tenimde hissetmek için can atan fiziksel parçam - onun devam etmesini ve beni evime geri götürmesini umuyor.

Hayal kırıklığıma rağmen sola dönüyor, kolunu camdan dışarı çıkarıyor ve hızla giderken el sallıyor.

Ama böylesi daha iyi, diye kendime hatırlatıyorum ve eve gidiyorum.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu kadar mı?" Mary Beck'in sesi titrek, eli Eddie'nin başını okşuyor.

Stetoskobumu Cavalier King Charles Spaniel'in göğsüne bastırıp kalp atışının olmadığını teyit ederken boğazımdaki yumrunun dağılmasını istiyorum. Buraya geldiğinde her zaman enerjiyle titreşirdi. Şimdi ise kanserden delik deşik olmuş bedeni, muayene odamdaki metal masanın üzerine serilmiş en sevdiği battaniyesinin üzerinde cansız yatıyor. "Evet. O öldü."

Kırışmış yanağından süzülen tek bir damla gözyaşını sildi. "En azından artık acı çekmiyor."

"Onun için elimizden geleni yaptık Mary," diyorum nazikçe. Bu standart bir cümle, her şeyi rahatlatan ama hiçbir şeyi rahatlatmayan bir cümle.

"Elimde kalan tek şey o." Daha fazla gözyaşı akmaya başladı, mendiliyle silemeyeceği kadar çoktu. "Onunla bir dakika daha yalnız kalabilir miyim?" Bir arada tutmak için elinden geleni yapıyor -dudaklarını sıkıca büzüyor- ama anlıyorum. Parçalanacak ve bunu özel olarak yapmak istiyor.

Sempatik bir gülümseme sunuyorum. "İstedğin kadar zamanın var." Kapıyı sıkıca iterek arka odaya giriyorum. Bu, kapının arkasında patlayan hıçkırıkları bastırmıyor.

Eddie benim köpeğim değildi ama *ben* bile ağlamak istiyorum. On yaşındaydı, çok gençti. Vücudundaki sayısız yumru ve yüzündeki sızıntılı yara olmasa, iyi görünüyordu. Sakinleştirici etkisini gösterdiğinde kuyruğu sonuna kadar sallanmaya devam ediyordu.

O, bu hafta uyutmak zorunda kaldığım üçüncü hayvan - benim için alışılmadık derecede yüksek bir sayı. Eskiden ötenazi yaptığım hayvanların sayısını tutardım ve bunun bilmem gereken bir sayı olduğuna kendimi ikna ederdim. Şimdi sadece kurtardığım hayvanların çetelesini tutuyorum.

Ne yazık ki, bu küçük adam onlardan biri değildi.

Bedenimin duvara yaslanmasına izin verdim, bugünün -bu haftanın-bitmesini diledim.

Klinik lobisinin kapısı açılır ve Cory hızla içeri girer. "Onunla sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacı var-"

"Üzgünüm, çünkü bundan sonra kendine biraz zaman ayırman gerektiğini *biliyorum*, ama buraya gelmelisin." Cory arkasını işaret ediyor. "Yani, *şimdi*."

Bu standart Cory davranışı değildir.

Kendimi duvardan sıyrıp, onu dışarı kadar takip ediyorum. Tyler lobimde duruyordu.

Onu bir haftadır görmedim ya da haber almadım ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan onun lobimde, park bekçisi üniformasıyla, kolları inleyen bir Bernese dağ köpeğinin ağırlığı altında esniyor olması. Köpeğin ön bacağından, etrafına bağlanmış beze rağmen sabit bir hızla kan damlıyor ve lobinin zeminine sıçırıyor.

Genç bir kadın Tyler'ın arkasında duruyor, yanaklarında rimel izleri var. Ön camdan, Tyler'ın ranger aracının yanına gümüş bir Mini yanaşıyor ve başka bir genç kadın, çantasını ve telefonunu almak için çılgınca bir telaşla dışarı atlıyor.

"Rachel, bu sana bahsettiğim veteriner. Adı Marie," diyor, sesi sakin, böyle durumlar için eğitildiğinden eminim.

Cevap olarak hızlı ve kibar bir gülümseme sunuyorum. "Ne oldu?"

"Beau yürüyüş yaparken bir tuzığa basmış. Onu oradan çıkardım ama buraya gelmemizin daha iyi olacağını düşündüm."

Bir park bekçisinin yüz kiloluk bir köpeği ve sahibini doğrudan veterinerine götürmesi, olayın ciddiyeti hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O tuzakların bir hayvanın bacağına mahvedebileceğini bilecek kadar çok şey gördüm. "Yürüyebilir mi?"

"Hayır."

Ve muhtemelen köpeğiyle aynı kiloda olan bu ufak tefek esmerin onu taşımasına imkân yok. "Tamam." Adrenalinim devreye girdi. "Önce ne kadar kötü olduğunu görmek için bacağına inceleyelim-"

"Yaşayacak mı?" Rachel soruyor, sesi histeri sınırında.

Diğer kadın -sanırım arkadaşı- panik içinde kapıdan içeri dalıyor. Yirmiden fazla olamazlar, neredeyse hâlâ çocuk sayılırlar. Bu onlar için travmatik bir durum.

Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme sunuyorum. "Tuzaklara yakalanan köpeklerden payıma düşeni gördüm ve birçoğu yaşıyor. Özellikle de bu tür bir tuzaksa." Tanrı'ya şükür bir conibear değilmiş. "Onu muayene ettikten sonra sizin için daha fazla bilgiye sahip olacağım."

Cory, "Ameliyat odası çoktan sterilize edildi ve hazırlandı," diyor.

"Doğru." Başka bir hastanın ameliyatı için. "Diğer randevularımı iptal etmeni istiyorum. Onlara acil bir durum olduğunu ve yeniden planlamam gerektiğini söyle." Bunu düzeltmek saatler alacak. Tyler'a dönerek arka kapıyı gösteriyorum. "Onu benim için oraya taşıyabilir misin?"

"Sana yolu göstereyim." Cory onu geri götürür.

Günün gidişatı değişti ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan henüz emin değilim. "Elimden geldiğince çabuk bir güncelleme ile dışarıda olacağım."

Esmerin başı sallanıyor, gözyaşları yine serbestçe akıyor. "Tamam. Teşekkür ederim, Doktor. Marie." Sanki bana ne diyeceğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. Bunu çok sık yaşıyorum. "Onu kurtarmak için ne yapmanız gerekiyorsa, *lütfen yapın*."

Tahminimce bu kız "ne yapmanız gerektiğinin" neye mal olabileceği konusunda hiçbir fikre sahip değil. "Evcil hayvan sigortanız var mı?"

Başını sallar. "Hayır, ama parayı bulacağım."

Yapmasa da fark etmez, teslim olmuş bir iç çekişle kabul ediyorum. Ne olursa olsun yapmam gerekeni yapacağım.

Belki Liz haklıdır. Belki de bu kliniği yerin dibine *sokacağım*.

Ben dışarı çıktığımda Rachel ve arkadaşı yan yana toplanmış, ikisi de telefonlarında hararetle bir şeyler yazıyorlardı, Tyler da arkamdan geliyordu.

Başını hemen kaldırıyor. "O nasıl?"

Yanındaki boş sandalyeye yerleşiyorum. "Kanamayı durdurdum ve Beau iyileşecek ama bacağını kurtaramıyorum."

"Kurtaramazsın da ne demek?" Kelimelerin üzerinde tökezliyor. "Bacağını kesmek mi istiyorsun?"

"Ampute etmek *istemiyorum*. Yapmam gerek. Tuzak kemiklerini ezmiş, dokuları ve sinirleri onarılamayacak şekilde parçalanmış. Kurtulmak için mücadele ediyordu, değil mi?"

Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Bu daha da fazla zarar verdi. Şu anda *çok* acı çekiyor ve bu acı geçecek türden bir acı değil."

Rachel'ın alt dudağı titrerken önce arkadaşına, sonra da yanında duran, korucu üniforması köpeğin kanıyla lekelenmiş Tyler'a bakıyor. "Emin misin?" *Ona* soruyor.

Sanırım onu suçlayamam. Tyler bana olanları kısaca anlattı: Nancy Gölü'ndeki bir patikada yürüyüş yapıyorlarmış ve Beau gezinirken bir tuzağa basmış. İkisinin de yapmayı öğrenmediği, onu çırpınan köpekten kurtarmak için birkaç çılgınca mücadele anından sonra Rachel'ın arkadaşı acil durum hattını aramış. Bu hafta parkta çalışacak olan Tyler cevap verdi. Tek bir bakışla durumun onları buraya getirecek kadar kötü olduğunu anladı ve görevi devraldı.

O yeşil zırhlı şövalye.

Onun önünde çömeliyor. "Yirmi bir köpeğim var ve onları Marie'ye emanet ediyorum. Eğer yapılması gerektiğini söylüyorsa, o zaman *yapılmalıdır*."

Yavaşça başını sallıyor, ama küçük lobimi inceliyor ve ne düşündüğünü zaten biliyorum - benim ormandaki bir kulübede çalışan bir tür hayvan doktoru olduğumu. "Belki de onu Anchorage'a, her zamanki veterinerine geri götürmeliyim?"

"Sen oraya varır varmaz onu programlarına dahil edecekler mi?" Tyler'ın sesi sabit kalıyor.

"Bilmiyor muyum?"

"Önünüzde eyaletteki en iyi cerrahlardan biri var ve o zaten bunu yaptı."

Bunlar Wade'in sözleri. Tyler onunla konuşuyor olmalı.

"Tahminimce siz daha diğer kapıdan geçmeden iyileşmiş olacak. Ama o sizin köpeğiniz. Eğer onu arabanıza koyup Anchorage'a kadar gidip bugün onu almaya çalışmak istiyorsanız, bu sizin kararınız. Ben sadece ihtiyacı olan yardımı bir an önce almasını istiyorum. Ama size söz verebilirim ki Beau hiçbir yerde Marie'den daha iyi bir bakım alamayacak. Ona Haçlı diyorlar çünkü Alaska'nın her yerinde hayvanları kurtarıyor. Onun işi bu." Gözleri bana kayıyor ve gözlerinde garip, okunamayan bir bakış var.

Bu lakap karşısında neredeyse inleyecektim ama sesindeki güven beni şaşırtıyor. Iditarod'da gönüllü olmak dışında, kulübesini denetlemekten başka bir şey yapmadım. Tüm bu inanç nereden geliyor? Neredeyse sahtekarlık gibi görünüyor, sanki bu kıza yalan söylüyor.

Yine de kalbim minnettarlıkla dolup taşıyor.

"Bir köpeğin bacağını kesmekten daha çok nefret ettiğim tek şey, yapılması gerektiğinde bunu *yapmamaktır*. Başka bir veteriner size onu kurtarmaya çalışabileceklerini söyleyebilir. Bunun olduğunu daha önce de gördüm. Ama size söz veriyorum, iki katı para harcadıktan sonra yine bu duruma düşeceksiniz ve Beau acı çekecek. Bacağın gitmesi gerekiyor." Bazen bir hayvanın bakımıyla ilgili görüşlerimi paylaşma konusunda fazla iddialı olabiliyorum, bu konuda babam beni uyarmıştı.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. *Lütfen aptal olma Rachel*. "Bu büyük bir ameliyat ama ben bir cerrahım. Burada tüm ekipmanım var ve bu tür prosedürleri daha önce de yaptım. Herhangi bir sorun öngörmüyorum. *Ama* isterseniz kliniğinizi arayıp sizi kabul edip edemeyeceklerini sorabiliriz. Onu sarabilirim ve arabaya bindirmenize yardım edebiliriz. Hatta yolculuk sırasında biraz daha rahat etmesi için ağrı kesici bile verebilirim."

"Hayır, hayır... Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Çelik gibi bir kararlılıkla başını sallıyor. "Sadece onu düzelt."

"İyi karar, Rachel." Tyler'ın ağır iç çekişi benim rahatlamamı yansıtıyor. Bocalıyor. "Ama yürüyebilecek mi?"

"Evet. Onu ayakta tutacak üç bacağı daha olacak. Yeni dengesini bulması gerekecek ve büyük köpekler için ön bacağını kaybetmek arka bacağını kaybetmekten biraz daha zordur ama ne kadar çabuk adapte olduğuna şaşıracaksınız." Ayağa kalkıyorum. "Eğer senin için de uygunsa, onu ameliyata hazırlayacağız ve bir gece gözlem altında tutmak istiyorum. Cory tüm bilgilerinizi almak ve bir plan oluşturmak için bir dakika içinde dışarıda olacak." Normalde hemen sorulan bir soru olan ameliyatın ne kadara mal olacağını henüz sormamış olması şaşırtıcı ama belki de kaynakları vardır. Muhtemelen anne ve babasının bankasıdır.

Tyler da kalkmış, beni takip ederken telsizinden gelen bir çağrıya hızlı bir kodla cevap veriyor. "Onlardan birkaç ayrıntı almam ve sonra parka geri dönüp o tuzağı kimin ve ne zaman kurduğunu bulmam gerekiyor." Sessizce soruyor, "Burada iyi misin? O büyük bir adam."

Tartıya göre iki yüz kilo. "Evet. Cory ve ben onu idare edebiliriz." Arkada, Beau'yu ameliyat masasında sakin tutuyor.

"Tamam." Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırır.

Bu hareket aklımı Ale House'un otoparkına geri götürdü. Artık aramızdaki şeylerin değiştiğini açıkça görebiliyorum, en azından benim açımdan.

O da hissedebiliyor mu? Beni kamyonetime kadar takip ettiği için pişmanlık içinde eve mi gitti? Eğer gittiyse, bunu çoktan atlatmış olmalı, çünkü garip hisler yaymıyor.

"Teşekkür ederim." Dirseğimi nazikçe sıkmak için uzandı.

Bu kadar basit, zararsız bir dokunuş bile kanımı hızlandırıyor, bedenim daha fazlasını istiyor. Ama bunun için zamanım yok. "Evet, evet, yapacak işlerim var," diye mırıldanıyorum, dikkat dağınıklığını bastırmaya çalışarak. "Kendin mi çıkacaksın?"

abalarımaya rağmen, gamzeleri ve her şeyiyle yüzünde beliren çarpık sırtış ağzımın kenarlarını çekiştiriyor.

Ameliyat odasına doğru yürürken bakışlarını sırtımda hissediyorum ve odağımı önümdeki acımasız göreve kaydırıyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Vicki onu kamyonu yüklerken Molly'nin yorgun feryadı akşam esintisiyle sürükleniyor. Kız kardeşim bu hafta her gün yan odadaydı, kamyonlar dolusu eşyayı taşıdı ve şiddetli hamilelik hastalığı nöbetleri arasında tavan arasını hazırladı.

Ev sahipleri bu ayın sonunda herhangi bir ceza ödemedi kira sözleşmelerini feshetmelerine izin verdi. Oliver bunun sebebinin adamın dubleksin birinci katında yaşaması ve Molly'nin ağlamasına daha fazla dayanamaması olduğunu düşünüyor. Mümkün olduğunca çabuk çıkmalarını istiyor.

Sebep ne olursa olsun, annem ve babam yakında bir kızları ve bir torunları daha olacağı için içleri kıpır kıpır -ya da babamın durumunda, koltuk değneklerinde-.

Vicki dikiz aynasını kontrol edip beni akşamları sık sık bulduğum verandadaki kırmızı Adirondack sandalyeme tünemiş görürse, el sallıyorum. Cevap olarak bir korna sesi duyuyorum.

Kolamdan bir yudum alarak gülümsüyorum. Soğuk bir bira ya da geçirdiğim günden sonra daha sert bir şeyler içmek için can atıyorum ama klinikte üç bacaklı bir Bernese dağ köpeği dinleniyor. Uzun bir gece olacak.

Benim görevim çoğunlukla bitti. Rachel'in önünde çok iş var. Kız için çok üzülüyorum. Tek hatası Beau'nun tasmaından kurtulmasına izin vermesiydi, *herkesin zaman zaman yaptığı bir şey*. Bu Bentley ya da Yukon'un da başına gelebilirdi. O patikaya yakın bir yerde *asla* tuzak kurulmamalıydı, *özellikle de Temmuz ayında*.

Kulaklarım çakılların üzerinde yuvarlanan tekerleklerin sesini yakalıyor ve bunun Vicki olduğunu varsayıyorum, arabasını almaya gitmeden önce merhaba demek için bir araba yolundan atlıyor

İşten Oliver. Ama bu tanıdık zeytin yeşili kamyon, ağaçların arasındaki virajı dönüp ilerleyerek aracımın yanına yanaşıyor.

Tyler sürücü tarafından kayarken nabzım hızlanıyor. Üniformasını çıkarmış, kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymişti. Benim küçük verandama doğru yürürken parmaklarından altılı bir paket sarkıyor.

Üzerime geçirdiğim büyük boy gri eşofman altı ve ağır ekose ceketten ve saçımı gelişigüzel topladığımdan pişmanım ama artık bir şey yapmak için çok geç, bu yüzden ayaklarımı küçük bir masaya dayayarak rahat pozisyonumu koruyorum. "Bir günde iki kez mi?"

Kapı gıcırtyla açılır ve içeri dalıp kutuları kaldırır. Coors Light. "Eğer bir tane almama izin verirsen seni bira zevkin için yargılamayacağım."

Ale House'da ne içtiğimi hatırlaması, dikkatini verdiği anlamına geliyor ki bu, tanıştığım çoğu erkek için nadir görülen bir durum. Jonah bile bazen kahvemi nasıl içtiğimi unutuyor.

Gülümseyip karşımdaki boş Adirondack sandalyeyi işaret ederken bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum. "Keyfine bak. Cory gece yarısı gelip görevi devralana kadar ben görevdeyim."

"Bütün bu yeri sadece ikiniz yönetiyorsunuz, öyle mi?" "Burası küçük bir yer. Ve çoğu zaman işe yarıyor."

Tyler sandalyeye çöküyor, halkadan bir kutu çekerken kalçaları parçalanıyor. Sekmenin çatlama sesi sessiz geceyi böler.

Yorgun bedenimdeki her sinir ucu canlandı. "Peki, günün geri kalanı nasıldı?"

"Sinir bozucu." Uzun bir yudum alıyor. "Tuzağın üzerinde etiket ya da işaret yok ve ana patikadan yaklaşık elli metre uzağa kurulmuş. Uzun otların üstüne, altına gömülmemiş, yani oraya çok uzun zaman önce konmuş olamaz. Sanırım biri köpek yakalamaya çalışıyordu."

"Pislik." Midem sıkışıyor. Birinin bu kadar zalimce bir şey yaptığını hayal etmek zor, ama oluyor ve teorisi mantıklı. Rekreasyon alanında tuzak kurmaya ve avlanmaya izin veriliyor ama Temmuz ayında değil. Bu büyüklükte bir tuzağa ihtiyaç duyan hayvanlar için sezon Kasım ayına kadar başlamıyor. "Tuzakçılar derneğini aradınız mı?"

"Onları aradım, Wildlife'ı aradım, Fish and Game'i aradım. Herkesi aradım. Akşamı telefonda ve evrak işleriyle geçirdim. Şüpheliyim

Bunu yapan hasta piçi bulacağız. Bu olay duyulduğunda gazeteden bir telefon alırsanız şaşırmayın."

"Hiç şüphe yok. Bu bir hikaye." Ve tuzakçılık karşıtları için daha fazla cephane. Bu, *tüm tuzaklara* karşı olanlar ile yasal tuzak kurmayı bir hak ve yaşam biçimi olarak görenler arasında hiç bitmeyen bir savaş. Bu vakada, bu tuzak yasadışıdır ve *kimse* olanlara göz yummayacaktır. Ancak yine de, Beau'nun tasmaından kurtulmasına izin verdiği için Rachel'a güdük parmaklarını doğrultmaktan kendilerini alamayanlar olacak ve bu da pek çok köpek severin tepkisini çekecek.

"O nasıl?" Tyler soruyor.

"Şu anda uyuyor." Kliniğin ameliyat sonrası odasındaki bebek monitörü ekranını kaldırıyorum. "Durumu iyi. Ameliyatı kolay geçti."

Tyler pozisyonunu ayarlıyor, bacaklarını uzatıyor, çizmelerinin topuklarını masanın kenarına, koşu ayakkabılarımın birkaç santim ötesine koyuyor. "Bunu nasıl yapacağını bilmen inanılmaz."

"Evet, sekiz yıllık bir okul, bir ihtisas ve birkaç yüz bin doların size kazandırabilecekleri inanılmaz." Aslında veterinerlik okulundaki ilk dersime oturmadan çok önce öğrenmeye başlamıştım, tüm boş zamanımı babamla klinikte geçiriyordum.

Tyler ıslık çalıyor. "Bahse girerim bunun karşılığını almak sonsuza dek sürecektir."

"Ve sonunda bu kıza indirim yapacağım çünkü onun için çok üzülüyorum." Cory, ameliyat ücretini söylediğinde Rachel'ın yüzünün solduğunu ama sonra başını sallayarak parayı alacağını tekrarladığını söyledi. "Böyle giderse ölünceye kadar kredilerimi ödemeyi bitirmiş olurum." Ailemin sağladığı yardımla bile.

"Ona indirim yapmanıza gerek yok." Cebinden telefonunu çıkarıyor ve birkaç tuşa basarak telefonunu bana uzatıyor. Parmakları benimkileri sıyrıyor.

İçini dolduran estetik resimlerden oluşan ızgarayı incelerken bu zararsız dokunuşu görmezden gelmeye çalışıyorum. "'Beau the Bear-nese,'" yüksek sesle okuyup profili kontrol ediyorum. "Instagram'da bir *milyon* takipçisi mi var? Bir milyon insan bir *köpeği mi* takip etmiş?"

Tyler sırtıyor. "Ve bu sayı her geçen saat artıyor. Görünüşe göre TikTok profili de bir o kadar büyük."

"Bunu nasıl buldun?"

"İnsanlardan bilgi alma konusunda iyiyimdir. Genellikle ihtiyacım olandan fazlasını."

Geçen hafta sonu benden kesinlikle çok şey öğrendi. Görünüşe göre tek yapması gereken o uzun kirpiklerini bana doğru savurmaktı ve şimdi adam *tüm* kirli çamaşırlarımı, en büyük zayıflıklarımı biliyor.

Ama onun herkesten saklamak için çok çalıştığı başka bir yönünü de gördüm.

Resimler arasında geziniyor, hızlı ve esprili başlıkları tarıyorum. Bu fotoğrafların çoğunu Rachel'in çektiğini varsayıyorum, Beau'yla birlikte poz verdikleri hariç, kliniğimdeki hıçkıran, korkmuş çocuğa hiç benzemiyor ve her şeyiyle kendinden emin, şehvetli bir kadın gibi görünüyor. "Vay canına, ürünleri bile var." Beau'nun karikatürlerinin olduğu tişörtler ve bereler.

"O zeki biri."

"Bu dünyadan *hiçbir şey* anlamıyorum." Evet, hesaplar açtım ama hiç girmiyorum. Şifrelerimi bile hatırlamıyorum. "Jonah'ın karısı bu tür şeylerden anlar. Çok etkilenirdi." Calla sadece uçak kiralama işini -tüm pazarlama ve idari evrak işlerini ve kendi tasarlayıp kurduğu web sitesini yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda gelecek yıla kadar dolu olan kabin kiralama işini de yürütüyor ve kendini bölgede bir pazarlama uzmanı olarak kabul ettiriyor. Kış Karnavalı ve yerel çiftçi pazarı için gönüllü olarak başladığı bu iş, artık ücret karşılığında yaptığı bir pazarlama yan işine dönüşüyor.

Tüm bunların ötesinde, kişisel blogunu hâlâ canlı tutuyor ve Alaska'da yetisiyle birlikte yaşadığı hayatı düzenli olarak paylaşıyor. Bu kızın benim başarabileceğimden çok daha fazla topu var ve henüz bir tanesini bile düşürmedi.

Tyler telefona doğru başını sallıyor. "Rachel'in son gönderisini gördün mü?"

"Hayır." Tekrar yukarı kaydırıyorum. *Hah*. "Onun için bir GoFundMe sayfası oluşturmuş." Şimdiden ameliyat masraflarını, iyileşme randevularını ve terapiyi karşılayacak kadar para kazanmış. Nefesimin altında küfrediyorum. "Parayı bulacağını söylerken şaka yapmıyormuş."

"Keşke *tüm* veteriner faturalarımı böyle karşılayabilsem." "Karşılayabilirsin. Buna sponsorluk deniyor."

"Yani köpeklerim hakkında başkasına mı hesap vereceğim? Hayır, teşekkürler." Birasından bir yudum alıyor, bakışları benim evimle ailemin evi arasındaki çayırda geziniyor.

Rachel'in Beau'nun trajik kazasıyla ilgili açıklamasını ve yardım çağrısını okumak için yazıya göz gezdiriyorum. "Park Korucusu Tyler Brady'nin *kahramanca* çabaları sayesinde, sadece sıkıntılı Beau'yu tuzaktan kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda en sevdiğimiz ayının yüz kilosunu

taşıyarak

Bizi kamyonetine bindirdi ve yirmi dakika uzaklıktaki yemin ettiği veterinerine götürdü. Eğer o olmasaydı, korkarım Beau hayatta kalamayabilirdi," diye yüksek sesle okudum. "O gerçek bir kahraman."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Köpek ondan daha ağır." Elindeki teneke kutuyu yoğun bir ilgiyle inceliyor.

"İçimden bir ses ne olursa olsun bunu yapacağını söylüyor."

Buna karşılık hiçbir şey söylemiyor, bir yudum daha alıyor.

"Ve parantez içinde, 'Not: Neden tüm park bekçileri onun gibi g r nemiyor?' İnliyor ama küçük gülümsemesi rahatsız olmadığını gösteriyor.

"Eğer bu kadar perişan olmasaydım, numarasını alırdım. Belki hâlâ alabilirim. Adamım, bu kııda cesaret var." Başka bir kadının Tyler'ın peşine düşmesi ve onu yakalaması fikri göğsüme keskin bir şey batıyor. Eninde sonunda bu olacaktı. "Güzel kıı," diye takılıyorum.

"Onun babası olacak yaştayım," diye mırıldanıyor bir yudumla.

"Evet, ama o zaman sana baba diyebilir-"

"Hayır."

Kıkırdıyorum.

"On altı yaşımdan beri onun yaşındaki kıızlarla ilgilenmiyorum." "*On altı* mı?"

Sinsice sırtıyor. "Her zaman yaşlı kadınlardan hoşlanmışımdır. Daha tecrübeliler." " zellikle otoparklarda mı?"

Tyler, birasını yudumlarırken boğuluyor.

Yanaklarım ısındı. Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de ikimizin de sanki o gece hiç yaşanmamış gibi dans ediyor olmamızdır. "Rachel'ı nazikçe bıraktığından emin ol."

Acı çekiyormuş gibi burnunun kenarını  imdikliyor ve ben gülüyorum. Burada biriyle oturup gülmek * ok iyi* hissettiriyor. Verendamda sık sık yalnız kalıyorum. "Bunun yerel haberlere çıkacağını biliyorsun, özellikle de bağlantıyı kurduklarında." Yorumlara tıklıyorum. "Bak, biri çoktan yapmış. 'Bu Iditarod'u kazanan Tyler Brady mi?'"

Tyler yine inliyor.

"Röportaj yapmak zorunda kalacaksın-"

"Röportaj falan yapmayacağım-"

"Fotoğraf için poz verin..." Telefonunu ona geri veriyorum ve kendime omurgama kadar sıçrayan bir parmak darbesi daha kazandırıyorum.

Kolamdan bir yudum almamı izliyor. "Her neyse, görünüşe göre ödeme konusunda endişelenmene gerek yok."

"Evet, yalan söylemeyeceğim. Rahatladım." Bu geceki yedi saatlik fazla mesai için Cory'ye ödeme yapmam gerekiyor. Kendime ödeme yapmayı atlayabilirim ve zamanımı burada Tyler'la oturarak geçiriyorsam, umurumda değil. "Nasıl oldu da park bekçisi oldun?"

"Her zaman bu işe yönelmiştim. Yıllarca parklarda gönüllü olarak çalıştım ve işe alınmanın ne kadar rekabetçi olacağını biliyordum, bu yüzden ceza adaleti derecesi için üniversiteye gitmeye karar verdim. Daha sonra Montana Otoyol Devriyesi'nde birkaç yıl çalışarak deneyim kazandım ve ardından eyalet parklarında işe başladım."

"Ve sonra Finlandiya'ya mı gittiniz?"

"Sonra Mila ile tanıştım. Yazın bir aylığına Montana'ya babasını ziyarete gitmişti." Kendi kendine gülümsüyor. "Bunun sadece bir tatil kaçamağı olacağını sanıyordu ama ben onu bana bir şans vermeye ikna ettim ve bunun yürüyebileceğini kanıtladım. Yaklaşık dört ay boyunca uzun mesafeli bir ilişki yaşadık ve bu çok zordu. Ona evlenme teklif ettim. Başta hayır dedi, çünkü köpeklerini bırakmak istemiyordu. Ben de Montana'daki her şeyi bırakıp onun yanına taşındım."

Ona aşık olmaktan bahsettiğini duymak garip hissettiriyor. Ama bu konuşma önemli.

Bu, sizi kabul etmeden önce yeni bir doktorla tıbbi geçmişinizi gözden geçirmek gibidir. Rahatsız edici ama gelecekte büyük bir fark yaratabilecek hayati detayları paylaşmak için gerekli. Bu durumda, Tyler'ın nasıl bir adam olduğunu, doğru kadın için nelerden vazgeçebileceğini anlamama yardımcı oluyor.

Her şeyi.

"Aile işleri onun için ayrılamayacak kadar önemliydi ve ben de onunla birlikte olmak için her şeyi yapmaya hazırdım." Teneke kutusunun kapağıyla oynuyor. "Benim olayım da bu, ben varsam *her şeyim* var. Yine de zordu. Oradaki çoğu insan İngilizce konuşuyor ama ben dili bilmiyordum, bu yüzden kendi alanımda işe alınmak kolay olmayacaktı. Çiftlikte yardım ederken dil dersleri almaya başladım. Kulübelerine böyle diyorlar. Ya da çiftlik evi. Bunun gibi bir şey değil. Rehberli kızak turları, kar ayakkabısı ve kar motosikleti ile tam bir turistik cazibe merkezi.

Mushing'i öğrendim ve ona aşık oldum. Sonunda bir rehber oldum, insanları ve köpekleri saatlerce, bazen günlerce Kuzey Kutup Dairesi'nin her yerine götürdüm. Oldukça vahşi bir hayat." Duraklıyor. "Mila öldükten sonra Tero ve Anja'ya yardım etmek için kaldım. Köpekler yıllardır Mila ile sıkı bir eğitimden geçiyordu ve Tero onlarla yarışmak istiyordu.

Finnmarksløpet'i onun onuruna düzenlemek istiyordu ama bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Beni devam ettirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ben de bunu yapmaya karar verdim. Başlangıç çizgisine ulaşmama yardım etti." Kutusundaki metal etiketi çıkarıyor. "Mila beni finişe ulaştırdı."

"Ve bu köpeklere olan yeteneğiniz ve bağlılığınız sizi oraya ilk getiren şey oldu." Gülümsemesi hüzünlü.

"Sonra Alaska'ya taşınmaya mı karar verdiniz?"

"Finlandiya'da onsuz kalmak çok zordu, bu yüzden eve, Whitefish'e geri dönmeyi düşünmeye başladım. Bir ziyaret için gittim. Ailemi görmek güzeldi ama geri taşınmak bana cazip gelmedi. Sonra kasabada Marshall Deeks'e rastladım, o da ziyarete gelmişti. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum, gönüllü olarak çalışıyordu. Bana burada bir iş istersem bunu gerçekleştirebileceğini söyledi. Yarışmaya devam etmek istersem sezonluk bir iş bile. Tero ve Anja, köpeklere onun baktığı gibi baktığım sürece istediğim yere götürebileceğimi söylediler. Sonra Reed beni aradı, yardım etmesine izin vermem için yalvardı, emlakçım tam da aradığım gibi bir çiftlik buldu ve her şey yerli yerine oturdu. Sanki hayatıma bu şekilde devam etmem gerekiyor gibiydi."

Yine de Tyler hayatına devam etmedi. Fiziksel olarak yer değiştirmiş olabilir ama aklı ve kalbi hâlâ dört bin mil uzakta ve iki yıl öncesinde yaşıyor.

Soğuktan korunmak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Uzun vadede planın bu mu yani? Yazları korucu, kışları koşucu mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, hâlâ günü gününe yaşıyorum. Birikimlerim, Mila'nın hayat sigortası ve mülklerini müteahhitlere sattıklarında ailemden kalan iyi bir miras arasında, beni bir süre idare edecek kadar param var. Bu takım artık yarışamaz hale gelene kadar yarışacağım. Ondan sonra ..." Başını iki yana sallıyor. "Reed yarışmak istiyor, belki ona bir takım kurması için yardım ederim, sonra da Denali'de köpeklerle çalışarak kendim için daha kalıcı bir şeyler bulmaya çalışırım."

Parkın derinliklerinden bahsediyor. Kışın sadece kızak köpeklerinin girebildiği, motorlu her şeyin yasak olduğu geniş bir alan var.

Sanki konunun ağırlığını üzerinden atacakmış gibi derin bir nefes alıyor. "Bu arada arkadaşımız Harry nasıl?"

"Harry? Hiçbir fikrim yok. Sanırım duymadın?" Şimdiye kadar herkesin duymuş olacağını düşünmüştüm.

Tyler kaşlarını çatıyor. "Ne duydun?"

"Artık Hatchett Kennels'ın veterineri değilim."

Kaşları çatılır. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ne zamandan beri?" Tereddüt ediyorum.

Tyler'ın başı geriye düşüyor. "Beni aldığından ve o bunu öğrendiğinden beri." Çenesindeki kaslar sıkıştı. "Ne küçük bir bok kafalı."

"Eninde sonunda olacaktı." Tyler'ın öfkesi bana Jonah'inkini hatırlatıyor ve garip bir şekilde tatmin edici. "Harry için işler iyi gitmiyor ve sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmamak için suçlayacak başka birini arıyor. Bırakalım da ne kadar iyi olduğunu zor yoldan öğrensin." Umarım bu köpeklerin zararına olmaz.

"Kime gittiğini biliyor musun?"

Boğazımı temizliyorum. "Duyduğuma göre... Frank Hartley."

Tyler'ın kahkaha sesleri gecenin içinde yankılanıyor. Arazinin karşı tarafında, açık pencerelerden Yukon ve Bentley yanıt olarak uluyor.

"Şşşt!" Botuna şakacı bir tekme attım. "Annemleri uyandıracaksın." Babam şüphesiz sandalyesinde televizyon izlerken uyuyakalmıştır.

"Bu konuda endişelenmeyeli uzun zaman oldu." Tyler arkasındaki pencereden bakmak için kayıyor. Perdeler açık ve içerideki lamba hemen her şeyi görebilmeme yetecek kadar ışık veriyor; küçük mutfak, kanepeyi, arkadaki yatağı. "Sormak istediğim, geçen hafta sonundan sonra arkadaşınla aranızda ne oldu?"

"Kim, Jonah mı?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey." Ertesi gün çiçek ve alkolsüz şarap bıraktım, onları tebrik etmeye fırsat bulamadan kaçtığım için özür diledim, Jonah otoparkta Tyler'la öpüştüğüm için beni rahatsız etti - belli ki geldiği yoldan keskin bir dönüş yaptı ve en kötüsünü kaçırdı - ve hepsi bu kadar. Eğer o ya da Calla, Tyler ve benim aramda hormonların harekete geçmesinden daha fazlası olduğundan şüphelendilerse bile, bunu asla ima etmediler. Ayrıca Jonah evlerinin etrafında zıplamakla ve çocuk odası için boş odalardan birini ölçmekle o kadar meşgul ki başka bir şey düşünemiyor.

"Yani işe yaradı, öyle mi?"

"Öyle görünüyordu." Çok iyi, çünkü bütün hafta boyunca düşündüğüm tek şey Tyler'ın ağzının ve ellerinin üzerimde ve onun içimde hissettikleriydi.

Tekrar deneyimlemek için bir bahane arıyorum.

Şu an ideal olurdu.

Perdeli verandamdaki alana her geçen an daha da yoğunlaşan baş döndürücü bir ruh hali çöküyor. Bu yüzden mi burada?

Zaten o kadar ileri gidemez, kendime hatırlatıyorum. Reglim dün sabah geldi. Yine de ona dokunmak istediğim bir düzine yol düşünebiliyorum.

Yasadışı düşüncelerimden uzaklaşmak için monitörü kontrol ediyorum.

Tyler bunu gitmesi için bir işaret olarak kabul etmiş olmalı çünkü sandalyesinden gerinerek kalkıyor. "Gitmeliyim. Reed bütün gün evde yalnızdı."

Hayal kırıklığı içimde patlıyor, ama onu bastırıyorum. "Onu daha fazla dışarı çıkarmalısın. Birkaç arkadaş edinmeli."

"Bunu ona söylemeyi dene. Adam yeni insanlarla tanışmaya pek hevesli değil. Bence ormanda köpekleriyle yalnız kalmayı tercih eder."

"Bir dahaki sefere hafta sonu gittiğinizde onu Ale House'a getirin."

"Sanırım sahibi onu önümüzdeki on yıl boyunca saklanmaya gönderir." "Muriel?" Gülüyorum. "Hayır. Onu işe koyardı."

Tyler son birasını da bitiriyor ve kalan kutuları ayaklarımın dibindeki masaya bırakıyor.

"Benim için mi? Ne kadar tatlı."

"Buraya gelip sana bir köpeğin bacağına kestirdikten sonra en azından bunu yapabilirdim."

"Sadece bir köpek değil. Tanışabileceğim en ünlü köpek. Ama en azından paramı tam olarak alacağım." Hastalarımı para açısından düşünmekten hep nefret etmişimdir ama etrafımdaki herkes öyle düşünüyor. Belki de bunca yıldır yanlış yaptığım yer burasıdır.

Tyler kapıya doğru ilerliyor ama sonra duraklıyor, kaşları çatılıyor. "Harry için üzgünüm. Kulübesinden gelecek paraya ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum."

"Bana daha çok ihtiyacı var. Geri dönecektir." Buna inanmak zorunda değilim ama göstermekten nefret ettiğim bir şey varsa o da kırılganlıktır.

"Yalvart onu."

"*Seni* yalvarttığımdan daha fazla mı?" Alay ettiğimi göstermek için göz kırpyorum.

Gözleri yavaşça yüzümde, ekose ceketimin ve büyük gri eşofman altımın üzerinde, tozla kaplı koşu ayakkabılarıma kadar geziniyor. Uzun bir süre tereddüt ediyor. "Geçen hafta sonu kamyonunda söylediğin tüm o şeyler... Hayatında bunları istemenin ve sahip olmadığında üzülmeyin yanlış bir tarafı yok."

Ya da Tyler'ın durumunda olduğu gibi her şeyinizi kaybettiğinizde. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. En azından ben sadece hayalini kurduğum ama hiç yaşamadığım bir şeyin özlemiyle boğuşuyorum.

Gerçek anılar, gerçek kayıplar peşini bırakmıyor.

Kalbim sıkışıyor ve geçen hafta sonu bana yaptığı gibi, rahatlamak için kollarımı ona sarma dürtüsü baskın geliyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı sallıyorum.

"Eski sevgiline gelince, sen bir hata yapmadın. Onu terk ettin çünkü içten içe senin için doğru kişi olmadığını biliyordun. Eğer öyle olsaydı, başka biriyle birlikte olma ihtimalini önemsemezdin. Bu kadar basit."

"Belki de haklısın." Kolumdaki bir iplikle oynuyorum, utançla itiraf ederken bakışlarını karşılayamıyorum, "Ama benim için doğru kimse olmadığını düşünmeye başlıyorum." Arkadaşlarım evlendi, boşandı ve tekrar evlendi ve ben burada, beleşçi babalar ve ailemin ayarladığı görücü usulü randevular arasında seçim yapıyorum.

"Var. Dışarıda herkes için bir insan var." Kapı çerçevesine vuruyor. "Eğer şanslıysak, belki iki kişi bile olabilir."

Yavaş adımlarla kamyonetine doğru yürüyen Tyler'ın sırtını izliyorum. ... bir kez... iki kez... sanki ayrılmayı yeniden düşünüyormuş gibi. Ama bu sadece benim hüsnükuruntum. Bu konuda iyiyimdir: Hayallere kapılmak.

Kamyonetine tırmanıyor ve uzaklaşıyor.

Bu hazırlıksız ziyaret tek seferlik miydi? Yoksa tekrar karşılaşacağım bir şey olabilir mi?

Umarım ikincisi olur.

Sadece arkadaş olarak bile olsa.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

Dingo'nun uzun, kadifemsi kulaklarını nazikçe okşuyorum. "Reçeteyle birlikte sizinle ön tarafta buluşacağım. Köpek kulübesi öksürüğünün geçmesi yaklaşık on gün sürecek ve ardından Bordetella aşısı için onu geri getireceksiniz. Bundan kaçınmanın tek yolu bu."

"Tamamdır, Doktor. Hey, gitmeden önce ..." Scott Ponsford iki eliyle tişörtünü boynuna kadar kaldırıyor ve koyu renk kıllarla dolu göğsünü ve yuvarlak göbeğine kadar uzanan bir kızarıklığı ortaya çıkarıyor. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Cehennem gibi kaşıntırıyor."

"Um..." Hazırlıksız yakalandığım için boğazımı temizliyorum. "Tahminimce alerjik bir reaksiyon olabilir ama teşhis için doktorunuza görünmenizi şiddetle tavsiye ederim. Benim uzmanlık alanım Dingo gibi hastalar. İnsanlar değil."

"Evet... Neye alerjim olabilir ki?" Vücuduna bakıp yüzünü buruşturuyor. "Ve aşağı iniyor, kemerimi geçiyor."

"Kesinlikle doktorunuzla birlikte düşünmeniz gereken bir şey. Ön tarafta görüşürüz." Beagle'ın kulağını son bir kez şakacı bir şekilde okşadıktan sonra, kahkahalarımı bastırmak için avucumu ağzıma bastırarak muayene odasından arka tarafa doğru kayıyorum. Bu, bir müşterinin tıbbi tavsiye almak için evcil hayvanının randevusunu kaçırmaya çalıştığı ilk sefer değil. Normalde bu konuda biraz daha kurnaz davranırlar.

On dakika sonra, Dingo ve Scott (ve Scott'ın kızarıklığı) gittikten sonra, lobide postaları kontrol ediyor, sonra da Jed Carling'in köpek kulübesine gidip yavrularına ilk aşılarını yapıyor ve kavga eden iki köpeği kontrol ediyorum.

Faturayı masanın arkasındaki Ödenecekler klasörüne koydum ve ellerimi serbest bırakarak dün Oliver ve Vicki'nin mobilyalarını merdivenlerden indirip çıkardığım için ağrıyan boynumdaki kasları yoğurdum. Benim bütün

Bu sabah uyandığımda vücudum ağrıyordu ve gün geçtikçe giderek daha da kötüleşti.

"Bu sabah gelen *dördüncü* yeni hastaydı. Jacqueline adında, erkeklerden nefret eden bir Jack Russell," diyor Cory telefonun ahizesini yerine bırakırken. "Takvimin hızla doluyor. Yeni müşteriler ve bir dizi prosedür arasında, önümüzdeki hafta yoğun geçecek."

"Bu bizim için iyi." Lastik çizmelerimi giyiyorum ve tezgâhın arkasından seyahat çantamı alıyorum. "Ben şimdi çıkıyorum." Eve dönüp yatağıma kıvrılmayı dört gözle bekliyorum. Hava tahminlerine göre bu şiddetli yağmur yarına kadar devam edecek.

"Marie, bütün hafta bu telefona bağlıydım. Uykumda çaldığını duyuyorum. Bu insanlardan bazıları özgeçmişinin tamamını istiyor. Diğerleri ise hayvanlarını buraya getirmeden önce burada yaptığımız her şeyin bir özetini istiyor. Böyle devam ederse, masa için birini işe almamız gerekecek. En azından yarı zamanlı."

"Merak etme, yakında diner. Ama annemle çoktan konuştum ve ihtiyacımız olursa bize yardım edeceğini söyledi."

"Ona ihtiyacımız var." Cory Fransız örgüsünün kuyruğunu avucunun içinde tutuyor - bu stresli olduğunun bir işareti - ve tezgahın üzerinde duran gazeteyi işaret ediyor. "İşte *bu yüzden*."

Anchorage gazetesi dün geldi ama okuyacak vaktim olmadı. Şimdi açmak için duraklıyorum. Beau'nun sevimli yüzü tam sayfa kapak haberini dolduruyor.

Beklendiği üzere Rachel ve Beau'nun hikayesi sadece Mat-Su bölgesinde değil, tüm eyalette manşetlere taşındı ve Beau'nun bir internet ünlüsü olması ve park korucusu kahramanın bu yılın Iditarod şampiyonundan başkası olmaması gibi benzersiz ayrıntılarla daha da güçlendi. Nancy Gölü Rekreasyon Alanı'nda tuzakla avlanmanın yasaklanması çağrısı çoktan yapıldı, imza toplamak için dolaşan dilekçe her geçen gün büyüyor ve tuzak yanlıları şimdiden savunmaya geçerek, hiçbir yasağın bunun olmasını engellemeyeceğini, çünkü bunu yapanların düzenlemeleri umursamadığını belirtiyorlar.

Tyler, gazetecilerle muhatap olmamak için bölüm başkanının ve devam eden soruşturmanın arkasına saklandı. Cory, Beau'nun sağlık durumuyla ilgili gerçekleri doğrulamak isteyen birden fazla kişi hatta beklerken alıcıyı pas geçti. Rachel'ın paylaşmama izin verdiği kadarını paylaştım, fazlasını değil.

Ama Rachel sessiz kalmıyor. Yirmi bir yaşındaki genç kız, köpeği söz konusu olduğunda çelik gibi bir omurgaya sahip. Durmaksızın internette Beau'nun başına gelenleri en ince ayrıntısına kadar paylaşıyor. Hatta

köpeğinin öldüğü yere geri döndü.

hikayeyi ayrıntılı olarak anlatırken kendini kaydetmek, bir arkadaşını tuzak kurması için getirmek ve Beau'nun yaşadıklarının dehşetini artırmak için bir sopayla tuzağı tetiklemek.

Rachel'ın arkadaşı Morgan'ın ameliyattan sonraki sabah yeniden bir araya gelişlerini videoya çekmesi ve Beau'nun kliniğimden çıkıp Cory ve benim yardımımızla ve onu kaldırmak için ağır bir battaniyeyle arabaya binmek için verdiği mücadeleyle Beau'nun kendisi de ilgi odağı oldu. O zamandan beri dünyanın dört bir yanından birkaç yüz bin takipçi kazandı. Ben bile kendimi her gün onun gelişimiyle ilgili güncellemeler için hesabını kontrol ederken buldum ve bazı paylaşımlarında kendimi gördüğümde içim burkuldu. Bunlar her zaman "Marie the Crusader "ın bu travmatik deneyim boyunca gösterdiği özen ve özveri hakkındaki kararlı övgüleriyle birlikte geliyor.

Açıkcısı, onlar gittikten sonra Rachel'ı ya da Beau'yu tekrar görmeyi beklemiyordum ama Rachel dün Beau'yla birlikte bir kontrol randevusu için geri döndü ve bir hafta sonra tekrar gelmek üzere randevu aldı. Instagram'da ilan ettiğim gibi artık resmi olarak Beau'nun doktoruyum.

Bu durum ve medyadaki tüm gelişmeler, mevcut veterinerlik hizmetlerinden memnun olmayan ya da ilgisiz olan veya "burada, vadide saklanan *ülkenin* en yetenekli veteriner cerrahlarından biri" hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen evcil hayvan sahiplerini bir araya getirdi. Referanslarım gün geçtikçe artıyor.

Kliniğin kapı zili çalarken telefon çalıyor. Gazeteden başımı kaldırdığımda Calla ve Mabel'in meraklı bakışlarla kliniğin küçük resepsiyon alanında gezindiklerini görüyorum.

"... Yani, aramızda *yeni olduğunuzu* söylüyorsunuz!" Cory arayan kişiyle konuşurken bana geniş bir bakış atıyor. "Evet, Beau'nun hikâyesi yüzünden son zamanlarda epeyce telefon aldık."

Bilgileri not alırken onu görmezden geliyorum ve ziyaretçilerimizi selamlamak için tezgâhın etrafından dolaşıyorum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Dikkatim istemeden Calla'nın karnına kayıyor, içinde büyüyen bebeğe dair bir ipucu arıyorum ama çok erken. Mart'a kadar doğurmayacak. "Bandit iyi mi?"

"Evet, o iyi." Endişemi geçiştiriyor, çerçeveli vesikalık fotoğrafımın üzerinde duraklıyor, mükemmel şekilli kaşlarını kaldırıyor. "Target'a gidiyorduk, o yüzden duralım dedik. Mabel etrafta dolaşan yavru köpekleriniz olabileceğini umuyordu."

"Üzgünüm, yok. Bir süredir yok." Zaman zaman kurtarma yavruları alıyoruz, sahiplendirilene kadar onları klinikte tutuyoruz. Odağımı Agnes'in kızına kaydırıyorum. Sadece birkaç yıl içinde bu kadar büyümüş olması beni hayrete düşürüyor. Onunla tanıştığımda coşkulu küçük bir kızdı, durmadan gevezelik eder ve Jonah'ın peşinden koşardı. Şimdi ise kelimeler ondan zorla alınıyor. "Şimdiye kadar Trapper's Crossing'de yaşamayı nasıl buldun?"

"Evet, sorun değil, sanırım." Saçlarını kulağının arkasına atıyor ve odanın içinde gezinirken mesafeli durmak için elinden geleni yapıyor.

"Muriel tatil köyünde kabinleri temizlemekle meşgul."

Mabel'in Calla'ya attığı keskin bakış, Trapper's Crossing'e taşınmanın bir kısmının iyi *geçmediğini* söylüyor.

Calla'nın gözleri eğlenceyle parlıyor. En azından ergen sendromunu kişisel olarak algılamıyor. "Jonah dün kız kardeşinin taşınmasıyla ilgili her şeyin yolunda gittiğini söyledi?"

"Onun yardımıyla yarı zamanda hallettik." Açıkçası, bunu hiç yapamazdık. Vicki'nin yatak odasındaki mobilyalar ben ve Oliver için çok ağırdı ve Jim'in rahatlıkla çalışması gerekiyordu. "Sanırım sana Ayı Beau hakkında her şeyi anlattı?"

"Evet!" Calla haykırıyor. "Bütün geceyi internette arayı kapatmakla geçirdim. Ben *çok* etkilendim."

Gülüyorum. "Öyle olacağını biliyordum."

"Görünüşe bakılırsa bu sizin için biraz iş yaratmaya yardımcı oldu, değil mi?" Calla'nın yüzü endişeyle çimdikleniyor. Jonah'ın mali sıkıntılarımdan bahsettiğine dair bir his var içimde. Bu yüzden mi buraya taşındığından beri ilk kez kliniğimin lobisinde duruyor?

"Öyle. Ne kadar süreceğini göreceğiz. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Yorgunum. Her şeyden çok kafeini kestiğim için." Dudakları ekşi bir ifadeyle bükülüyor. "Dokuz ay boyunca son kez bir fincan kahve içeceğinin farkında değilsin, ta ki içene kadar. Hey, bu fotoğrafın kaç yaşında?" Duvarı işaret ediyor.

Gülme dürtümle savaşıarak yüz ifademi kontrol ediyorum. Buna izin veremez. "Birkaç yıl, belki?"

"Bilirsiniz, bu tür şeyleri güncel tutmak her zaman iyidir. Oldukça iyi bir kameram var. Gelip senin için birkaç yeni vesikalık fotoğraf çekebilirim. Taze ve ..." Kelimeyi arıyor.

"Metamfetamin kaynaklı bir dizi cinayet için saat altı haberlerine daha az mı ait?" Cory cıvıldıyor ve aramasını sonlandırıyor.

Sonunda Mabel'in yüzü bir gülümsemeyle çatlar.

"Sorun değil." Gülüyorum. "Ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Bu noktada her şeyden çok bir şaka gibi."

Calla çerçeveli resme kaşlarını çatarak, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. "Ama *yine de* Marie. Tamam, plan yapalım. Yakında." Tereddüt ediyor. "Bir de düşünüyordum da, eğer istersen web siteni güncelleyebilirim?" Çekingen bir soru bu, haddini aşmaktan korkuyormuş gibi burnunu kırıstırıyor. "Dün gece göz gezdiriyordum ve bilmiyorum, biraz-"

"Evet, *lütfen*," diye yalvarıyor Cory, önce Calla'ya sonra da bana başını sallayarak. "Bu yaz buna biraz zaman ayırmak istiyordum ama düğün planlarıyla boğuşuyorum ve şimdi de *bu*" -telefonu işaret ediyor- "doğru saatler bile listede yok."

"Uzun sürmez."

Cory, Calla'nın "güncelleme" derken ne demek istediğini anlamıyor. "Teklifin için teşekkürler ama şu anda buna para harcayamam." Frank Hartley'nin profesyonelce hazırlanmış web sitesine göz attıktan sonra bir kez tasarım maliyetlerini araştırdım. O miktarla raflarımı aylarca şırınga ve gazlı bezle doldurabilirdim.

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Bunu Bandit ve Zeke'yi kontrol etmek için uğradığın onca zamanın karşılığı olarak düşün. Sana borçluyuz."

Jonah'ın ona *her şeyi* anlattığından eminim.

Lobimin etrafına baktı. "Biliyor musun, bir bitki burada güzel görünebilir.

Gerçek olmak zorunda değil."

Bitki diyor ama şimdiden farklı sandalyeler ve duvar resimleri hayal ediyor. Muhtemelen yeni döşemeler de. Calla, ister tutkuyla ister mecburiyetten olsun, bakımsız bir mekâna girdiğinde işte bunu yapıyor. Bir şekilde yaratıcı ellerini Muriel'in yanından geçirip Ale House'a sokmayı bile başarmış ve şimdi buranın asi kişiliği bir nebze olsun stilize edilmiş. Uyumlu vinil masa örtüleri, fotoğrafların üzerindeki raptiyelerin yerini alan çerçeveler, pencere kenarlarındaki fenerler ve bir yığın yerine kitschy tabelaların montajları gibi küçük detaylar. Burası hala aynı pastoral içki mekanı, sadece daha cazibeli.

Calla'nın çılgınca yetenekli olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım, tıpkı benim klinik lobimin de bakımsız ve zevksiz bir alan profiline uyduğunu kabul ettiğim gibi. Ama tadilat için para harcayamam.

Kliniğin telefonu çalıyor.

"Yeni bir hasta olduğuna on dolarına bahse girerim," diyor Cory elini uzatırken. "Lehr Hayvan Bakımı, ben Cory..." Cory dinlerken kaşlarını çatıyor. "Evet, o burada. Bir saniye bekle, tamam mı?" Beklemeye almak yerine ahizeyi kapatıyor. "Tyler'ın kardeşi telefonda mı? Kulübede bir sorun var gibi görünüyor ve Tyler'a ulaşamıyor."

Ayağımı frene vurduğumda yağmur çarşaflar halinde ön camıma düşüyor. Kamyonetim kayarak garaj yolunu kapatan kapının önünde durdu. Reed'in ATV'siyle gelip kapıyı açacağını düşünmüştüm ama şimdi bunun ne kadar aptalca bir beklenti olduğunu anlıyorum. Sesi o kadar telaşlı geliyordu ki, Nala'nın yanından ayrılmasına imkân **y o k t u** . Muhtemelen bu engeli düşünmemiştir.

Direksiyonumu kavrayıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Garaj yolu bir mil uzunluğunda. Koşarak gitmem en az on dakika sürer, muhtemelen duraklamalarla birlikte daha fazla. Buna bir de buraya yirmi dakikalık yol, toprak yollarda hız yapmak ve onu ameliyat için kliniğe götürmek zorunda kalırsam ...

Hala onu arayıp gelmesini sağlayabilirim...

Ama tek düşünebildiğim Reed'in sıkışan yavru köpeği tarif ederken titreyen sesi ve ne kadar çaresiz görüldüğü ve Tyler'ın baş köpeklerinden birinin - Mila'nın köpeklerinden birinin - komplikasyonlar devam ederse doğum sırasında ölmesine nasıl tepki verebileceği.

Kamyonetimi geri vitese takıp yola geri dönüyorum ve sonra kendime yeniden düşünmek için sadece iki saniye vererek ayağımı gaza basıp dişlerimi sıkıyorum.

Alüminyum çiftlik kapısının menteşeleri çarpmanın etkisiyle kırılıyor, parçalar yol dışına fırlıyor. Çok geç kalmadığımı umarak araba yolundan hızla aşağı iniyorum.

Nala parmak uçlarımı yalıyor ve sonra beş yavru karnına gömülürken temiz havluların üzerine uzanmak için beni reddediyor. Altıncı yavrunun cesedi - ilk doğan ve doğum kanalında yana doğru sıkışan, Nala'nın mücadelesi sürerken Reed'in panik içinde beni aramasına neden olan- bir havluya sarıldı ve Tyler eve gelip onu nereye gömmek istediğine karar verene kadar bir kutuya kondu.

Cansız bir canlıyı avucumun içinde tutmak her zaman içimi acıtmıştır, ancak her şeyi göz önünde bulundurduğumda, ahırdaki bu küçük odada oturup yağmurun çatıya vuruşunu dinlemekten memnunum.

"Bu diğer köpeklerde hiç olmadı." Reed karşımda oturuyor, yüzü asık, kollarını vücuduna dolamış. Bu deneyim onu sarstı.

"Çok fazla yavru köpek doğduğunu gördün mü?" Tyler, Reed'in ebeveynlerinin - Mila'nın babası ve üvey annesi - kendilerinin de hevesli koşucular olduğundan bahsetti.

"Oldukça fazla. Her zaman ortaya çıkarlar."

"Eminim doğum yapan köpekler bunun o kadar kolay olduğunu düşünmemişlerdir. Ama beni aramakta haklıydın." Uzanıp Nala'nın başını tekrar nazikçe kaşıyorum. Alanını işgal etmeme karşı en ufak bir kıpırdanma bile göstermiyor. "O iyi olacak." İlk yavru dışında diğerleri sorunsuz bir şekilde doğdu.

"Kalmak zorunda değilsin. İnsanlarla, hayvanlarla ve diğer şeylerle meşgul olduğumu biliyorum," diye kekeliyor. "Demek istediğim, gitmen gerekiyorsa, sorun değil. Ben artık iyiyim. Onlara buradan bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Tyler yokken Reed'in bu köpeklerin sorumluluğunu almaktan büyük gurur duyduğunu hissediyorum. Ve Jed Carling beni bekliyor. Ama Cory onu birkaç saat gecikeceğim konusunda uyarılmış bile. "Tyler neredeyse dönecek, değil mi? Biraz daha bekleyebilirim." Alaycı bir şekilde yaltaklanıyorum. "Sence tüm bu kapı olayına ne kadar kızacak?"

Reed sanki bu soruyu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Kapıyı değiştirebilir. Nala'nın yerini alamaz," diyor beni gülümseten bir kesinlik derecesiyle.

"Haklısın." Ve eğer Tyler'ı sandığım gibi tanıyorsam, hiçbir şeye bu köpeklerden daha fazla değer vermeyecektir.

"Her an eve gelebilir." Reed saatini kontrol ediyor ve bir eliyle kıvrık siyah saçlarını tarayarak gözlerinden uzaklaştırıyor. Son birkaç haftadır uzamıştı ve kestirmek iyi olabilirdi. Eğer onu evime getirebilirim, bahse girerim Vicki makasıyla kesmeye bayılır.

Reed'in yanakları kızarıyor ve zavallı çocuğa baktığımı fark ediyorum. "Tyler bana bunun kız kardeşinin takımı olduğunu söyledi?"

Yorgun yeni anneye doğru başını sallıyor. "Mila'nın favorisiydi. O ve Tank."

"Büyürken Mila'yı çok gördün mü?" Birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlardı, dünyanın farklı taraflarında yaşıyorlardı, yıllar ayrıydılar, bir babadan başka bir şey paylaşmıyorlardı?

"Çok değil, hayır." Reed o zaman gülümsüyor, çocuksu, içten bir gülümseme, sol yanağında bir gamze var. "Yine de beni her zaman arardı. Bir keresinde onu ziyaret etmek için Finlandiya'ya gitmiştim. Tero ve Anja beni davet etmişti. Güzel zamanlardı." Kelimeler ağzından dökülüyor, normalde onu tutan o çekingenlik perdesi kalkıyor. Ama gülümsemesi geldiği gibi kolayca kayboluyor, yerini dalgın bir bakış alıyor.

"Eminim onu özölüyorsundur. Kız kardeşlerimden birini bu şekilde kaybetmeyi hayal bile edemiyorum." Liz benim için ne kadar büyük bir diken olursa olsun, onun yokluğu on kat daha büyük bir boşluk bırakacak ve birbirimize karşı daha iyi olmamız gereken tüm yollar için pişmanlıkla dolacaktı.

Başını sallıyor, bu hareket saçlarının tekrar gözlerine düşmesine neden oluyor.

Onu itiyor.

"Tyler bana lapa için bir takım istediğini söyledi. Belki bu yavrular senin takımında yer alır."

"Evet, belki." Dudakları sanki olasılıkları tartıyormuş gibi büzölüyor.

On dakika sonra, ahırın dışında bir kamyonun kapısı çarpıyor ve bir köpek korusu selamlamak için uluyor. Ayak sesleri aceleyle yaklaşıyor.

Tyler'ı tekrar göreceğim beklentisiyle kanım kulaklarımda zonklıyor.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve başını temkinli bir şekilde içeri uzatıyor. Gözleri önce Nala'ya, sonra süt emen yavru köpeklere, sonra da yerde uzanmış, bacaklarını uzatmış, yağmur çizmelerimi bileklerimden geçirmiş olan bana takılıyor. Hâlâ üniformalı ama yeleği yok. Pantolonunun paçaları yağmurdan sırlıklam olmuş. Yüzünü garip bir rahatlama ve panik karışımı dolduruyor.

"Reed nerede?" diye soruyor, kapıyı Reed'in bacağına çarpına kadar iterek açarken, benim pozisyonumla eşleşiyor ama diğer duvara dayanıyor. "İşte buradasın." Bir an kayınbiraderinin yüzünü inceliyor ve "İyi misin?" diye sormadan önce konuşulmamış kelimeleri paylaşıyor gibiler.

Reed tereddüt eder ama sonra başını sallar.

Nala Tyler'ın sesini duyuyor ve kuyruğunu sallayarak onu selamlıyor.

"Selam kızım." İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, sonra benimle onun arasına yerleşti.

Ona yer açmak için yana kayıyorum ama fazla yer kalmıyor ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde yan yana oturuyoruz.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldanıyor.

Yanağını onun avucuna yaslıyor ve yorgun gözlerle onu izliyor.

Ağır bir iç çekişle yanımdaki duvara yaslandı. "Bütün gün kayıp bir yürüyüşçüyü arıyordum. Sinyal noktasına gidene kadar mesajlarınızdan hiçbirini almadım."

"Onu buldun mu? Yürüyüşçüyü mü?" Reed soruyor.

"Evet. Bir ayı tarafından patikadan kovalandı ve geri dönüş yolunu bulamadı, ama o iyi."

Reed kendini yukarı kaldırır. "Gidip diğerlerini kontrol edeceğim." Saçlarını tararken kapının önünde durur. "Görüşürüz, Marie."

"Yakında, eminim." Kapı sıkıca kapanıp nemli havayı dışarıda tutana kadar onun geri çekilişine gülümsüyorum.

Ama Tyler gülümsemiyor. "Bu sabah ayrıldığımda onun doğuracağını biliyorduk. Hasta olduğumu söyleyecektim ama Reed idare edebileceğini söyledi. Onu burada böyle yalnız bırakmamalıydım. Ben bir aptalım." Çenesi gerginlikten gerilmişti.

"Bunu başardı. Beni aradı, ki *tam da* yapması gereken şey buydu." Reed'in telefonda sesinin ne kadar paniklemiş olduğunu belirtmeyeceğim. "Burada olsaydın bile bunu yapmak zorunda *kalacaktın*."

"Evet, sanırım. Yine de orada olmalıydım. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalıydı." İçinde bulunduğumuz küçük odayı inceliyor. "Bütün yaz böyle tek başına kaldığı için kendimi suçlu hissetmeye başladım. Bu onun için iyi olamaz."

"Sadece sezon bitene kadar. Sonra ne olacak, yedi ay boyunca birlikte mi olacaksınız?" Tyler'ın Iditarod'da koştuğu iki hafta hariç. Adamın yakışıklı profilini incelerken, birden yirmi yaşındaki bir çocuğu kıskandım.

"Sonuna kadar benden bıkacak." Tyler sırtıyor. "Başka bir idareci tutmayı düşünüyordum. Reed'e bir ya da iki arkadaş edinme şansı veririm. Belki fazladan para kazanmak isteyen hevesli bir çocuk vardır."

"Böyle biri için kulağımı dört açacağım." Kapının diğer tarafından bir hırıltı ve ardından yumuşak bir inilti duyuyorum.

"Tank," diyor Tyler. "Nala'dan çok uzun süre ayrı kalmayı sevmiyor. Ama orada kalabilir. Zaten yeterince sorun çıkardı." Tyler bir süre yavru köpekleri izledikten sonra başını ahırın duvarına yaslayıp bana doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bunun için buradayım, değil mi?" Loş ışıkların altında, ısı lambasının parıltısıyla güçlenen Tyler'ın yüz hatları bir şekilde daha

çekici. Dudaklarının şekline ve çenesinin kesimine, koyu küllü kahverengi saçlarının hafif dalgalı duruşuna hayranım.

Beni onu incelerken izliyor ve ifadesindeki ani kırılma beni Ale House'daki kamyonetimde yaşadığım o çalıntı, samimi anlara geri götürüyor. Bu bir daha olacak mı? Hayatını karmaşıktırmak istemeyen bir adam için, kasıtsız öpüşme konusunda oldukça iyi bir sicili var.

Ve tekrar yanlış umutlara kapılmak istemeyen otuz sekiz yaşındaki bir kadın için, daha da derine inmeye devam ediyor gibiyim.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, başı eğilip beni öpmek için mükemmel bir açıyla eğilmiş.

Düşüncelerimi okumadan önce arkamı dönmek zorundayım. Hiçbir koşulda dostluk ya da iş etiketine uymayan düşünceler. "Artık gitmeliyim. Saatler önce Jed Carling'in evinde olmam gerekiyordu."

"Bu arada, girişinizle buraya ilk ziyaretinizin zirvesine ulaştığınızı söyleyebilirim."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Hiç tereddüt ettiniz mi yoksa hemen geçip gittiniz mi?" Sesinde kızgın olmadığını doğrulayan bir şakacılık var.

"Durdum." Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum, gözlerindeki altın beneklere hayret ediyorum. Omuz omuza oturuyoruz. O kadar yakın ki.

Sol kaşı eğlenerek kalkıyor. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Ve sonra geri döndüm, böylece iyi bir koşu yapabilirdim."

Kıkırdaması derin ve bulaşıcı; ben de onunla birlikte gülerken kıkırdamasının omurgamda dans ettiğini hissediyorum. "Bunu hayal etmeye çalışıyorum ve yapamıyorum-hayır, bekle. Aslında ben hayal edebiliyorum. Muhtemelen istediğini elde etmeye kararlı olduğunda yaptığın gibi alt dudağının kenarını ısıırıyordun."

"Ben bunu yapmam."

Kahkahası daha da artıyor. "Evet, tamam."

Tüm çabalarım rağmen gözlerim onun ağzına kayıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Ne kadar kötü olabileceğini bilmiyordum ve ona bir şey olmasına izin veremezdim. Bunun seni ne kadar inciteceğini biliyorum."

"Yani beni korumak için buraya koştun ve kapımdan içeri girdin, öyle mi diyorsun?"

Ve birdenbire ikimiz de artık gülmüyoruz, çünkü onun sözleri havadaki mizahı koparmış gibi görünüyor.

Tyler duraksıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. Sanki şu ana kadar nefesini tutmuş gibi titrek bir iç çekiş çıkarıyor.

Bu sefer bunun için bir bahane yok; ne uykulu bir kafa karışıklığı, ne de yüzleşmeden kaçınmak için bir numara. Tyler beni öpmeyi seçtiği için öpüyor ve bunun farkına varmak beni ileri itiyor, ona doğru eğiliyor, dilimin ucuyla onu kızdırıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, birbirimizin ağzını keşfederken nane tadı tat alma tomurcuklarımla alay ediyor, beşik gibi tutan eli Nala'yı bırakıp başımın arkasına dolanıyor ve yüzümü daha yakına çekiyor.

"Hey, Ty?"

Tyler yıldırım hızıyla kaçıyor.

Reed kapının girişinde duruyor. Kapının gıcırdadığını duymadım. "Kamyonetin camlarını açık bırakmışsın." Botlarını inceliyor. "Koltuk ıslanıyor."

Tyler'ın nefesinin altından bir küfür çıkmadan önce birkaç vuruş geçiyor. Cebinden anahtarlarını çıkarır. "Dışarı çıkıp kapatacağım." Kendini ahırın zemininden çeker. "Her şeyini aldın mı Marie?"

Açık siyah deri çantaya ayağımla vuruyorum. "Neredeyse." Sesime bundan daha fazla güvenmiyorum.

"Tamam. Seninle dışarıda buluşuruz." Bakışları benimkilerin üzerinden geçiyor ve birkaç dakika önce gördüğüm sıcaklık ve şakacılık artık yok. Kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı.

Beni kafa karışıklığı ve pişmanlık girdabında sersemletti.

Bunun olmasına izin vermemeliydim. Direnmeme rağmen arkadaş olduk ve bana iki kez bundan daha ileri gitmeyeceğini söyledi.

Ama yine de beni öptü.

Nala'yı son bir kez kontrol ediyor, stetoskopumu ve termometremi sterilize ediyor ve yanımda getirdiğim taşınabilir ultrasonu paketliyorum. Burada işim bittiğinde, kamyonetime doğru ilerlerken botlarım su birikintilerinde sıcıyor. Kaputtaki birkaç çizik dışında, kapıdan geçerken oluşan hasara dair pek bir şey göremiyorum, ızgara koruması işini yapıyor. Ama kamyonetim aklıma gelen en uzak şey.

Ben ayrıldığımda Reed hâlâ ahırdıydı, köpeklerden birini tımar ediyordu, diğerleri ise samanlıkta uzanıyordu. Sessizdi ama o her zaman öyledir. Yine de ben uzaklaşırken beni izlediğini hissettim. O kafasının içinde neler oluyor? Tyler'ı başka bir kadınla öpüşürken görmek onu rahatsız mı ediyor? Bunun çok erken olduğunu mu düşünüyor?

İki yıl çok mu erken?

Tyler'ın ahırdaki tepkisine bakılırsa, Reed'in ne düşündüğü önemli. Ama bu sürpriz değil. Reed, Mila'nın kardeşi - rahmetli karısının bir parçası - ve Tyler da

hala onun için yaşıyorum. Hormonların ve duyguların baş döndürücü girdabına kapılıp bunu unutmama izin veremem.

Ve yine de, bu düşünceler zihnimde katılaşırken, daha önceki sözlerine rağmen, bunun Tyler için de sadece arkadaşlık olmadığı hissini reddetmeyi reddediyorum.

Evden bana doğru yürürken Tyler'ın başı yağmura karşı eğik, üniformasının yerini eşofman altı ve birazdan sıırıslıklam olacak bir kazak almış. Tam ben motoru çalıştırırken kamyonetime ulaşıyor. Camımı açıyorum, midem endişe ve beklentiyle düğümleniyor. "İstersen Pazartesi günü gelip onu kontrol edebilirim."

"Bu harika olur. Cory bana bugünün faturasını gönderecek mi?"

O yüzden sorunsuz bir şekilde işe geçtik. "Evet. Kapı için ne kadar borcum olduğunu söyle-"

"Hiçbir şey. Bunun için bana hiçbir şey borçlu değilsin." Sanki teklifim mantıksızmış gibi kaşlarını çatıyor. "Buraya gelip Reed'e yardım etmek için yapman gerekeni yaptın ve bunu takdir ediyorum."

Kollarını kapıma dayayıp beni orada tutarken ve omzunun üzerinden ahıra doğru bakarken garip bir sessizlik oluyor. "Garip olan ne biliyor musun? Aynı büyük, kahverengi gözlere sahipler. Bazen bir anlığına Mila beni izliyormuş gibi hissediyorum." Derin bir nefes alarak geri dönüyor. "Kendimi o ana kaptırdım ve düşünemedim." Duruşunu değiştiriyor, biraz daha eğiliyor, başı kapının çerçevesine yaslanıyor, sesi yumuşuyor ve şöyle diyor: "Sadece seninleyken diğer her şeyi unutuyorum. Bana yeniden kendim gibi hissettiriyorsun." Beni tekrar öpmek istiyormuş gibi ağzımı inceliyor.

Ve buna izin verirdim, sessizce kabul ederdim, yağmur damlalarının saçlarının uçlarına yapışmasını izlerdim. "Sırıslıklam oluyorsun. Kamyonetime binmelisin, böylece konuşabiliriz."

Çarpık gülümsemesi çapkıncaydı. "Eğer kamyonuna binersem, ikimiz de konuşmayacağımızı biliyoruz."

Bu sözlerdeki vaadi duyduğumda ve gerçekliğini tarttığım da kan kulaklarıma hücum ediyor. O haklı, bunu ikimiz de biliyoruz ve ben bunu inkâr etme zahmetine girmeyeceğim.

Tank ahırdan tırıs tırıs çıkıyor, Tyler'ı arıyormuş gibi başı dönüyor. Onu görünce havlıyor ve hızlanıyor. Nymeria onu yakından takip ediyor.

"Şuna bak. Beni hizada tutmaya geliyorlar." Tyler kapıma vurarak bir adım geri çekiliyor. "O randevuya gitmelisin. Benim yüzümden başka birini kaybetmeni istemiyorum."

"Jed hiçbir yere gitmiyor." Şimdiye kadar tanıdığım en rahat adamlardan biri o. Iditarod koşucusu, hangi sırada olursa olsun bitiş çizgisini geçtiği için mutlu. Yıllar içinde kendisine iki Kırmızı Fener kazandırdı - Burled Arch'ın altından geçen son yarışçıya verilen ödül.

Tank Tyler'a ulaşıyor ve onun yanında durmak yerine havaya sığıyor, pençeleri Tyler'ın omuzlarına iniyor. Tyler bu hamleye hazırды ve aşk dolu husky'yi vücuduna yasladı.

Reed kafasını ahırın kapısından çıkardı ve beni hâlâ garaj yolunda görünce geri döndü.

Aklıma bir fikir geldi. "Hey, eğer yardım almak konusunda ciddiysen, tanıdığım biri olabilir. Adı Mabel. Köpek kulübesi deneyimi yok ama köpekleri çok seviyor." Roy'un kurt köpekleri etrafta dolanmaya başladığında onlardan çok etkileniyor. "On dört yaşında, yani Reed için çok korkutucu olmamalı. Ve sanırım Muriel için çalışmaktan kaçınmak için her şeyi yapacaktır."

Tyler, Tank'i yere bırakırken anlayışla homurdanıyor. "Bana haber ver."

"Geleceğim. Pazartesi görüşürüz." Kamyonetimle garaj yolundan yavaşça aşağı iniyorum, zihnim onun sözlerine ve dudaklarının hissine sıkıca tutunurken dikkatim sürekli dikiz aynama kayıyor.

Bu mümkün mü? Tyler nihayet geçmişiyle oyalanmak yerine geleceğe bakıyor olabilir mi?

Yoksa çıra dolu bir odada çakmakla oynayan bir çocuk muyum?

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

"Baba, o kadar da değil! O tüpleri daha yeni taktırdı!" Babamız Molly'yi sağlam bacağının üzerinde zıplatırken Vicki azarlıyor.

"Bir hafta oldu. Kızım *iyi*. Ama sana doğru çocuğu geri verdiklerinden emin misin? Bu *çok* daha eğlenceli. Değil mi, *Milly Molly*?" Kızın zevkten çılgılık atmasına neden olan aptalca bir şarkı sesiyle bitiriyor.

Pazar yemeği için tabakları hazırlarken gülümsüyorum. Haksız değil. Kulak tüplerinden mi, buraya taşınmasından mı, yoksa nihayet hayata alışmaya başlamasından mı bilinmez, sanki o çocuğun içinde bir şalter attı.

"Birini mi bekliyordun, Marie?" Annem mutfak penceresinden dışarı bakıyor.

"Ben değildim, ama belki birileri açık olmamı umuyordur?" "Bunun klinik için olduğunu sanmıyorum."

Benimkinin yanına park etmiş tanıdık yeşil kamyoneti ve verandamda duran figürü gördüğümde kalbim birkaç atış atıyor. Yarın akşam vardiyasından sonra Tyler'ın kulübesine gideceğim, *bütün* hafta sonu dört gözle beklediğim bir randevu. Belki Nala'ya ya da yavru köpeklerle bir şey olmuştur. Ama arayacaktı ve telefonum bütün öğleden sonra yanımdaydı.

"Gidip ne olduğuna baksam iyi olacak." Kalan bulaşıkları bir kenara bırakıp, "Bir dakika içinde döneceğim," diye söz veriyorum. Botlarıma ve kapıya koşuyorum, saçlarımı patatesleri hazırlarken attığım topuzdan kurtarıyorum.

Arazinin iki tarafını birbirine bağlayan biçilmiş patıkaya ulaştığımda Tyler neredeyse kamyonetine dönmüş oluyor. "Hey!" diye bağıriyorum, ellerimi ağzıma götürüyorum, sesimin ona ulaşmasını umuyorum.

İleri. Yağmurun en kötüsü sona erdi, ancak kalın bir bulut örtüsü hala güneşin her türlü görüntüsünü boğuyor. "Tyler!" Botlarım yumuşak zemine batıyor, aceleyle attığım her adımda çamur topluyor.

Kafası dönüyor.

Bugünün kasvetli havası, mavi kot pantolonu ve göğsünü ve omuzlarını saran, yakası sütun gibi boynunu çerçeveleyen yumuşak gri gömleğiyle bana doğru ilerleyen şık figürünü izlerken uzuvlarımda dalgalanan enerjiyi azaltamıyor.

Seninleyken her şeyi unutuyorum. Bana yeniden kendim gibi hissettiriyorsun.

O yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyor. Sözlerini görmezden gelemedim ve ne kadar söndürmeye çalışsam da içimde yanan baş döndürücü bir beklentiyi ateşlediler. "Hey. Seni pencereden gördüm." Yollarımız kesiştiğinde nefes alışım biraz düzensizleşti. "Bir sorun mu var?"

Gözleri yumuşak bir eğlenceyle parlıyor. "Beni gördüğünde hep bunu soruyorsun."

"Çünkü birbirimizi gördüğümüzde genellikle bir şeyler ters *gidiyor*." Karşılaşmalarımızı şöyle bir gözden geçirdiğimde -hayvan ihmali suçlaması, yere düşmüş bir koşucu, eski sevgiliyle beklenmedik bir karşılaşma, sakatlanmış bir köpek, tehlikede olan hamile bir köpek- her birinde bir sorun olduğunu görüyorum.

"Yeterince adil. Bu sefer bir sorun yok." Dikkati eşofmanımın ve tişörtümün üzerinde geziniyor ve bugün daha iyi giyinmediğim için sessizce kendime lanet ediyorum.

Arabanın kapıları arkamdan çarptı. Döndüğümde Jim ve Tillie'nin el ele ön kapıya doğru ilerlediklerini görüyorum, Tillie de onun yanında zıplıyor. O tam bir babasının kızı. Bu arada Liz, Nicole'ün yeni uzun kabinli pikaplarının arka koltuğundan inmesine yardım ediyor. Jim tutumlu olabilir, ama ironik bir şekilde, satın alacağı şey bir motor olduğunda cüzdanını açmaya her zaman heveslidir. Bu durumda, bebeğin doğacak olması nedeniyle daha büyük bir araca ihtiyaç duyduklarını düşünüyordu. Bebeğin doğmasına daha aylar var ve bir SUV ya da minivan üç çocuk için *çok* daha mantıklı olurdu, ama bu mantığa karşı bir argüman bulacaktır.

Kız kardeşim şişmiş karnını büyük bir kazak ve taytın arkasına saklıyor.

"Kötü bir zamanda gelmişim gibi mi görünüyor?"

"Hayır, sorun değil. Sadece kız kardeşim ve ailesi. Pazar günleri akşam yemeği için bir araya geliriz." Vicki ve Oliver'ı eve taşınmaya ikna etmemdeki rolüme hâlâ kızgın olan Liz ise, arada bir yaptığı ince iğnelemeler dışında beni çoğunlukla görmezden geliyor.

"Her Pazar mı?"

"Hemen hemen."

Çarpıcı yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Buraya sana bunu vermek için geldim." Pantolonunun cebini karıştırarak bir anahtar çıkardı ve bana uzattı. "Yeni kapının kilidi için. Mülküme girmene izin verirsem daha ucuza gelir diye düşündüm."

Başparmağı benimkini sıyırıp geçerken, ondan bunu kabul ederken gülüyorum. "Bu yarına kadar bekleyebilirdi."

"Olabilirdi." Alt dudağını ısıyor. Keşke o bakışın ardındaki düşünceleri okuyabilseydim.

Beni tekrar kendim gibi hissettiriyorsun.

Bu yüzden mi şimdi burada?

Tam Reed'in nasıl olduğunu soracaktım ki bir palyaço korna çalarak bakışmamızı bozdu.

Dikkatimizi patikada ilerleyen UTV'ye çeviriyoruz, beyaz saçlı babam direksiyonun arkasında, alçıya alınmış bacağı açık kapıdan dışarı çıkmış. Üç köpek de onun yanında tırıs gidiyor.

Tyler gülümsüyor. "Bacağının onu yavaşlatmadığını görmek güzel."

"Doktoru kabul etmez." Babam ben çıktıktan sonra hızla hareket etmiş olmalı ki kapıdan çıkıp o koltuğa oturdu. Bu inatçı yaşlı adam şimdi ne tür bir yaramazlık peşinde?

Sanırım öğrenmek üzereyim.

"İşte ben buna hizmet derim, park korucusu onu kurtarmaya geliyor," diye bağıyor babam. "Merhaba, Tyler Brady!"

Tyler, yanaklarının derinliklerindeki iki gamzeyle vurgulanan geniş bir sırıtışa bürünüyor. "Sizi gördüğüme sevindim efendim."

"Bana 'efendim' deme. Bana Sidney de. Ya da Sid. Ya da Dr. Lehr."

Yukon ve Bentley aynı anda Tyler'a ulaşip kot pantolonunu koklamaya başlıyorlar, şüphesiz Tyler'ın kıyafetlerinden kulübesinin kokusunu alıyorlar. Aurora her zamanki gibi geride duruyor, uzaktan temkinli bir şekilde izliyor.

Tyler parmaklarını kürk mantolarında gezdirmeden önce koklamaları için her birine elini uzatıyor. "Marie için bir şey bırakmak istedim. Ailenizin zamanını bölmek istemezdim."

"Sen değilsin! Aslında, bize katılmanı istemek için dışarı çıktım." Babamı bakışlarımla mızrakladım.

Ama beni ustalıkla görmezden gelerek devam ediyor. "Normalde Pazar günleri rosto yeriz ama içeride iki hamile kadın var. Sığır eti kokusu Vicki'nin midesini bulandırıyor, Liz de domuz etiyle başa çıkamadığını söylüyor, yani açıkçası bu akşam ne yiyeceğimizden emin değilim."

"Annem *tavuk* yaptı baba," diyorum kuru bir sesle.

"Bu muydu yani?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. Yine de hepsi rolün bir parçası. "Başımızın üstünde yerin var Tyler. Marie'nin her *arkadaşı* bizim de arkadaşımızdır." UTV'ye gaz verip eve doğru yönlendiriyor ve omzunun üzerinden bağırıyor: "Teklifimi kabul etmezsen gücenirim!" Keskin bir ıslıkla üç köpek de peşinden koşuyor.

"Sadece şaka yapıyor."

"Beni yemeğe davet etme konusunda mı?"

"Hayır, alınmak konusunda. Merak etme, gelmek zorunda değilsin."

Tyler kaşlarını çatı. "Beni orada istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben öyle demedim-"

"Güzel, çünkü sanırım ben de bu teklifi kabul etmek istiyorum." Ona ters ters baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bunu başını sallayarak nokt alıyor. "Aslında *gerçekten* Lehr ailesiyle oturmak istiyorum."

Gülüp geçiyorum. "Evet, *gerçekten* anladığını sanmıyorum."

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve eğer benim korkum olmasaydı bu düpedüz seksi olurdu. "Neden olmasın?"

"Çünkü klinik işleri, hamilelikler ve ... ve ... ile işler garip bir şekilde değişkenlik gösterdi." Bahanelerim üzerinde tökezliyorum. "Pazar yemeğine *arkadaşlarımızı* getirmeyiz." Ya da otoparkta seks yaptığımız duygusal olarak müsait olmayan erkekleri. Hiçbirimiz Pazar yemeğine çıkmadığımız bir erkeği getirmedi. Jonathan davet ettiğim tek erkekti. Jonah'ı hiç davet etmedim bile, birinin bana ihanet edip gerçek hislerimi ortaya çıkarmasından korkuyordum.

Tyler omuz silkiyor. "Her şeyin bir ilki vardır." Ama yüzünde Jonah'ın onu Ale House'a davet ettiği günkü gibi bir kararlılık ifadesi var.

"Peki, tamam, babamla zaten tanıştınız, yani *onun* nasıl biri olabileceğini biliyorsunuz. Yeğenlerim iyidir. Yemek seçerler ve gürültücüdürler ama sevimlidirler. Vicki tüm akşam yemeğini bize tuzak kurmaya çalışarak geçirecek. Liz bütün akşamı

Beni yargılıyor. Oliver burada değil, bu çok kötü çünkü kliniğimi nasıl yöneteceğim konusunda söz sahibi olduğunu düşünen tembel ve iğrenç kayınbiraderim Jim için iyi bir tampon görevi görüyor. Uzun zamandır geçirdiğin en kötü gecelerden biri olacak."

Bunu düşünürken kaşları daha derinleşiyor, daha düşünceli bir hal alıyor.

"Yani, bu

Bu taraftan, değil mi?" Ailemin evine doğru ilerlemeye başladı.

Koluna yapışıp onu oyalıyorum. Hâlâ ciddi mi yoksa tüm bunlar beni tedirgin etmek için bir oyun mu emin değilim ama anlaması gerekiyor. "Sana *hayatın* hakkında ne tür sorular soracaklarını bilmiyorum." Ona sert bir bakış attım.

"Sandığın kadar kırılgan değilim, Marie. Beni korumak zorunda değilsin." Sesi yumuşak, sıcak.

"Biliyorum. Ben sadece ..." Gözlerim onun ağzına kayıyor. *Beni tekrar öpmeni istiyorum.* "Burada ne yapıyorsun Tyler?" Kafamı karıştırmanın dışında.

Yutkunuyor. "Bir ara kahve içebileceğimizi ya da akşam yemeği yiyebileceğimizi söylediğini hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?" Onca ay önce, kendimi ortaya attığım ve onun beni hemen susturduğu zaman.

"Öyleyse yapalım."

Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Hayatını zorlaştırmak mı istiyorsun?"

Yüzümdeki bir tutam saç nazikçe okşamak için uzanıyor. "Sanırım ben istesem de istemesem de bu oluyor. Sence de öyle değil mi?"

"Açıkçası neler olduğundan emin değilim."

Başını eve doğru salladı. "Hadi... Korkunç aile yemeğinizi kaçırmak istemiyorum." Kolumu nazikçe sıkarak beni geri geri adımlarla ve muzip bir sırıtişla geldiğim yöne doğru götürüyor.

"Seni uyarmadığımı söyleme." Peşinden gittim, botlarım çamur içindeydi. Ve kalbim yeni olasılıklarla yükseliyor.

Liz, Tillie'yi "Yemeğinle oynamayı *bırak*," diye uyarır.

"Tavuğumda kemik istemiyorum," diye homurdanıyor dokuz yaşındaki çocuk, çatalıyla ete vururken çenesini destekli koluna dayıyor. "Neden biftek yiyemiyoruz?"

"Çünkü kokusu Vicki teyzenin kusma isteği uyandırıyor," diyor Vicki masanın ucundan, sabırsız Molly'nin ağzına kaşık kaşık püre havuç tıkarırken, kendi tabağındaki yemek soğuyor.

"Ben de kemikli tavuk sevmiyorum!" Nicole sızlanıyor.

"Tabağınızdaki her şeyi yiyin ya da tatlı yemeyin," diye tıslıyor Liz. Bugün öfkesi alışılmadık derecede kısa ve bunun ilk üç aylık dönemin fiziksel gerginliğinden mi yoksa normalde akşam yemeğiyle birlikte içtiği bir kadeh şarabı kaçırmanın zihinsel gerginliğinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

Jim bir çatal dolusu tavuğun etrafında çocuklarını ve karısını dinleyerek, "Bu kamyonla galon başına yirmi iki mil gidiyorum," diye anons ediyor.

"Bu iyi mi?" Annem ilgileniyormuş gibi yapıyor.

"O kamyonu ikinci el almışlar kadar iyi değil. Kamyonu alır almaz on beş bin doları tuvalete atıp sifonu çekmiş de olabilirler," diye karşı çıkıyor babam, Jim'in ağzı cevap veremeyecek kadar doluyken.

Yanımda Tyler oturuyor, yemek yiyor, izliyor ve Iditarod ve mevsimlik park korucusu pozisyonu hakkında kendisine yöneltilen tek tük soruları yanıtlıyor.

"Biraz daha tavuk al, Tyler." Annem önündeki tabağı işaret ediyor.

"Şimdilik böyle iyiyim. Teşekkürler Eleanor." Tyler anneme kibarca gülümsüyor. "Hala bir parçam var."

"Peki ya yeşil fasulye?" Güveç kabını kaldırıyor. "Ya da havuç?"

Gülümsemesi genişler. "Onlardan da hâlâ var.

Teşekkürler." Bir an duraksıyor. "Patates mi?"

"Tanrım, Eleanor. Adam tabağını bile bitirmedi!" Babam anneme kızgın bir bakış attı.

"*Tanrım!*" Nicole sanki babam şaka yapmış gibi kahkahalar atarak yankılanıyor.

"Öyle söyleme!" Liz babama kaşlarını çatı. "İkiniz de!"

Baba torununa bakıp yüzünü buruşturuyor. "Kusura bakma Tyler, masaya yeni biri gelmeyeli birkaç yıl oldu. Yani yeni bir yetişkin erkek. Bu küçük kestaneler değil." Tillie ve Nicole'e göz kırpmıyor. "Bir damadım, şu anda işte olan, bacağı boşmuş gibi yemek yiyor ve bu da kendine üçte bir yardım etmekte hiç sorun yaşamıyor."

"Benim için sorun değil aslında." Jim masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarıyla bir butu ucundan yakaladı ve kabaca tabağına bıraktı.

"Yani, seni damat koleksiyonuma eklemek istediğimden değil," diye devam ediyor babam.

İnledim. "Baba."

Yanımda Tyler kıkırdıyor.

"Peki, siz ikiniz nerede tanışmıştınız?" Vicki, Molly'nin tombul yanağındaki havuç lekesini silerken soruyor.

"Yarıştı," diye yalan söylüyorum, aynı anda Tyler da "Benim mülkümde, Marie beni köpeklerimi ihmal etmekle suçlamak için izinsiz girdiğinde," diye cevap veriyor.

Bacağının yan tarafına hızlı bir tekme attım.

"O gece bahsettiğin kişi *bu muydu?*" Liz bana baktı, gerçekten şaşırmıştı. Ben de öyle. Dinlediğini sanmıyordum.

"Ailenle benim hakkımda mı konuşuyordun? Umarım hepsi iyi şeylerdir." Tavuğunu parçalarken sırtıyor. Ama masanın altından dizini hafifçe benimkine doğru itiyor.

Basit bir temas beni tereddüte düşürdü. "*Yarış sırasında* hallettiğimiz bir yanlış anlaşılmaydı. Şimdi onun veterineriyim."

"Komik, Harry'nin yemeğe geldiğini hiç hatırlamıyorum," diye takılıyor Vicki, Tyler'ı meraklı bakışlarla dolu bir mutfakla tanıştırdığımda üzerime yapıştırdığım "*sadece bir arkadaş*" vurgusuna inanmadığını belli eden alaycı bir gülümsemeyle.

Molly sanki annesinin kısa süreli dikkat dağınıklığını bekliyormuş gibi elindeki kâseyi fırlatarak püre haline getirilmiş havuçları yere ve yakındaki duvarlara saçıyor. Yukon ve Bentley temizliğe girerken Molly sevinçle çığlık atıyor.

"Kimse bu köpeklerin iyi beslenmediğini söyleyemez." Annem gülerek sandalyesinden kalkıyor ve yeni bir kâse almak için dolaba yöneliyor. "Sen ye, Vicki. Ben onu beslemeyi bitireceğim."

"Bu hafta buralarda yeni oyun bu." Vicki hayal kırıklığı içinde alnını ellerinin arasına alırken babam homurdanıyor. "Tyler, sezon dışı antrenmanların nasıl gidiyor? Günlük işinle başa çıkmak zor olmalı."

"Çok yoğun. Eğitimcim gün boyunca onlarla komutlar üzerinde çalışıyor ve geceleri hava yeterince serin olduğunda onları ATV ile koşum takımları üzerinde kısa koşulara çıkarıyorum. İş ve köpekler arasında başka bir şey için fazla zamanım olmuyor."

Yine de şu anda burada, ailemle birlikte yemek yiyor, diye düşünüyorum bir memnuniyet baloncuğuyla.

"Earl Hatchett köpeklerini gece yarısı güneşinin altında gezdirmeyi çok severdi." Babam parmağını Nicole ve Tillie'ye doğru salladı. "Kızlar, işte böyle

Kar yağmadığı zamanlarda köpekleri formda tutuyorlar. Onları ATV'lerin önünde koşturuyorlar."

"*Biliyorum.*" Tillie'nin gözleri tavana doğru kayar.

"Tabii ki biliyorsun. Dokuz yaşında olduğunu ve *her şeyi* bildiğini unutmmuşum. Tyler, turlara katılacak mısın?"

"Hayır."

"İlgilenmiyorum, ha. Evet, seni suçlamıyorum. Mülkünüzün her yerinde dolaşan onca insanla uğraşmak. Ayrıca, sezon dışında zaten bir geliriniz var. Harry'nin bu yaz köpek kulübesi turlarını çok zorladığını duydum."

"Buna inanırım. Onun evine doğru giden birkaç araba gördüm." Tyler trafikten rahatsız olsa da belli etmiyor.

"O kulübeyi kurtarmak için her şeyi yaparım. Umarım Earl'ün iyiliği için bunu yapabilir. Babası ve ben iyi arkadaşık."

"Sen *herkesle* iyi arkadaşsın baba," diye takılıyorum.

"Bu kadar sevimli bir adam olmak elimde değil." Göz kırıyor. "Bu da bana

... *Yakın* arkadaşım Bill Compton'a kulübenden bahsediyordum, Tyler. Marie çok övüyordu. Senin hakkında bir yazı yazmayı çok istiyor. Gelip sana bir sürü soru sorar. Belki bir gün geçirir. Bunun spor için iyi olacağını düşünüyor. Çürük elmalar çok fazla dikkat çekiyor."

Burada bir art niyet olduğunu bilmeliydim. "Baba..." Ona bir bakış attım. "Tyler röportaj yapmayı sevmiyor." Hem onun hem de Bill'in çoktan öğrendiği bir şey.

Omuz silkiyor. "Denemeye değerdi. Sanırım Harry'ye gidebilir. Tanrı biliyor ya, o adam kendinden bahsetmeyi seviyor."

"Hey, bu arada Hatchet'lere ne oldu?" Jim kemikten bir parça et kopardı. "Sid işlerini kaybettiğini söyledi?"

Seçtiği kelimeler ve sorduğu gerçek omurgamı sertleştiriyor. "Harry işleri nasıl yürüttüğüm konusunda söz sahibi olduğunu sanıyordu ama değil. *Kimsenin yok,*" diyorum sertçe.

"Yine de *çok fazla* gelir gitti." Jim onaylamıyormuş gibi başını sallar.

Ona siktirip gitmesini söyleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

Babam bile sinirlendi. "Yeni bir muhasebeci bulmadan önce işine bak Jim."

Ama kayınbiraderim, her zamanki gibi kalın kafalı, ipucunu almıyor. "Sadece bariz olanı söylüyorum Sid. Özellikle de bu çatı altında beslemen gereken onca insan varken."

"Tyler, bir bira daha istiyor *olmalısın*," diyor annem aniden. "Marie, neden misafirine buzdolabından bir tane daha getirmiyorsun?"

Ne yaptığını biliyorum. Patlayıcı bir tartışmayı savuşturmaya çalışıyor. Tyler'ın iyiliği için, bunu takdir ediyorum.

Ama ben daha çatal bıçak takımımı yere koyamadan Tyler ayağa kalkıyor ve beni yerimde tutmak için avucunu omzuma dayıyor. "Ben hallederim. Sana da bir tane getireyim. Başka bir şey isteyen var mı?"

Babam boş şişesini havada sallıyor.

Tyler başparmağıyla köprücük kemiğime hızlı bir vuruş yaparak masadaki boşları topluyor ve buzdolabına yöneliyor.

Yol boyunca onun zarif ve rahat hareketlerini takip ediyorum.

"Not al Jim," diye mırıldanıyor Vicki nefesinin altında, ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Homurdanıyorum ve bu basit hareket öfkemin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor. Tyler'ın kalıcı dokunuşu da sihrini konuşturuyor, göğsümden karnımın alt kısmına doğru yayılan hoş bir sıcaklık. Bunu masum bir hareket olarak, güven vermek, rahatlatmak için yapmış olabilir. Ama bana göre bu aynı zamanda ellerinin vücudumun her yerinde ne kadar iyi hissedeceğinin de bir vaadi.

Liz, Nicole'ün etinin geri kalanını onun için keserken bakışları daralır. Kocasının tembelin teki olduğunu biliyordu ama başkaları bunu dile getirdiğinde hep alıngan davranırdı. "Peki Vicki, bu sefer gerçekten okul saatlerini tamamlayacak mısın?"

Vicki derin bir nefes alıyor ama dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyorum. "Geri dönme konusunda öğretmenlerimle çoktan konuştum."

"Güzel. Çünkü bebek doğduktan sonra zamanın olmayacak. Molly'nin zor olduğunu mu düşünüyorsun? İki tane olana kadar *bekle*." Kahkahasından patronluk taslayan bir ton damlıyor, sözleri en küçük kız kardeşimizin mücadelelerini umursamaz bir şekilde göz ardı ediyor.

Vicki tatlı tatlı gülümsüyor. "Ama *üç* kişiyle ne kadar zor olacağını bir düşünün."

Tyler biralarla dönüp tekrar yanıma oturduğunda sessizce onaylıyorum, birayla mest olurdum, yer değiştirdiğinde kalçası benimkine çarpıyor. "Okula ne için gidiyorsun, Vicki?" Yemek odamızdan akan gerilim onu rahatsız etse de belli etmiyor.

"Saç tasarımı. Evde, bir garajda ya da arka odada kendi yerimi işletmek istiyorum. Çocuklarımı büyütürken kendi hızımda müşteri alabileceğim bir yer."

Dirseğimle Tyler'ın yan tarafını dürtüyorum. "Vicki'nin size gelip Reed'in saçını kesmesi gerektiğini düşünüyordum."

Kıkırdıyor. "Eğer onu yeterince uzun süre sıkıştırabilirse."

"Biliyorsun"-Jim çatalıyla havaya vuruyor, dikkati babamın üzerinde
-"O kulübeyi Vicki için bir salona dönüştürebilirsiniz, o da orada çalışabilir."

Kulübe. Ama... "Ben o *kulübede yaşıyorum.*" Jim'e inanamayarak baktım.

"Evet, ama bunu daha ne kadar yapacaksın?" Omuz silkiyor, sanki beni son on yıldır yaşadığım evden atmayı önermiyormuş gibi. Babama, "Vicki sana kira ödeyebilir. Böylece mülk üzerinde iki ticari gelir kaynağınız olur."

Jim her *zaman* tasarruf etmenin ya da para kazanmanın yollarını arar.

"Orada yaşıyorum," diye tekrarlıyorum, çatalımın kenarını sıkarken başparmağıma batıyor.

"Gerçekçi olmak gerekirse, bu ikisinin kazandığı parayla Vicki'nin kendi evini alabilmesinin *tek* yolu bu."

Liz, "Bence bu harika bir fikir," diye açıkladı. "Elbette öyle düşünüyorsun."

Dudaklarını büzüyor. "Vicki'nin düşünmesi gereken çocukları var. Hatırladın mı? Bu yüzden onu buraya geri taşınmaya ikna etmiştin?"

Bu konuda *hala* kızgın.

Kendimi destekliyorum. Liz sinirlendiğinde, kabalaşıyor.

"Babam *zaten* kliniği sana verdi. En büyük sen olduğun için bu arazideki *her şey üzerinde* hak iddia edemezsin."

"Kimse bir *şey iddia etmiyor!*" Babam çatalını ve bıçağını masaya bırakıyor, sesi bir kademe yükseliyor. "Bu çatının altında neler oluyor? Artık normal bir akşam yemeği yiyemez miyiz?" Tencereyi karıştıran Jim'e ters ters baktı. Tekrar.

Tyler'ın eli masanın altından kayarak kalçamı hafifçe okşuyor. "Hey, kızlar, yemekten önce oturma odasında oynadığınız oyunu bana göstermeye ne dersiniz?"

Nicole ve Tillie, anneleri tabaklarını kontrol edip onları tutamadan önce yerlerinden fırlayıp kapıya doğru koşmaya başlarlar.

Tyler hemen arkalarından kalkıyor ve yüksek sandalyeye yöneliyor. "Neden bunu da senin elinden almıyorum? Bitmiş görünüyor."

"Oh, seninle gelip gelmeyeceğini bilmiyorum..." Tyler, Molly'yi yerinde tutan kemeri ustalıkla çözüp, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, iki güçlü eliyle Molly'nin belini sararak onu dışarı çıkarırken annemin sesi kesiliyor.

Molly'yi yanına yatırmadan önce onun küçük bedenini havaya kaldırıyor. "Molly ve ben iyi olacağız, değil mi?"

Adamın gamzeli gülümsemesi, kızın bu yabancıya karşı duyduğu tüm çekingenliği yok etmiş gibi görünüyor. Püre kaplı eli burnuna uzanarak bir ilgi homurtusuyla test ediyor ve adamın kahkahasını kazanıyor.

İkisinin koridorda kayboluşunu huşu içinde izliyorum ve göğsümde bir duygu girdabı dalgalanıyor.

Tyler oğluna iyi bir baba olurdu. İyi bir baba *olacak*.

"Tamam, zaten hamile olmasaydım, sanırım bunu izlemek beni hamile bırakırdı." Vicki şaşkın gözlerini bana çevirdi. "O senin için *mükemmel*, Marie. Köpekleri ve bebekleri seviyor ve *çok seksi*."

Nabzım hızlı atıyor. *Biliyorum*. Ama diğerleri de görüyor. "Biz sadece arkadaşız." Daha fazlasını ummaya cesaret edebilir miyim?

Oturma odasından gelen keskin bir ıslık sesi havayı keser ve Yukon ile Bentley mutfaktan dışarı fırlar.

"Gördün mü?" Babam parmağını havaya kaldırıyor. "Köpekler *her zaman* bilir."

"Umarım bu yediğin *en kötü* yemek değildir." Annem bizi kapıya kadar geçirirken ellerini ovuşturuyor. Bahse girerim o da benim kadar rahatlamıştır, çünkü korkunç bir çığlık kavgası olmadan sona ermiştir, ama yine de uygun bir şekilde utanmıştır.

Tyler'ın çocukları beklenmedik ve hızlı bir şekilde uzaklaştırması, patlamak üzere olan bombayı etkisiz hale getirmiş gibi görünüyordu ve herkesin sakinleşmesi ve muhtemelen söylendiği anda kalıcı hasara neden olacak sözleri yeniden değerlendirmesi için bir an tanıdı. Jim ve Liz, Jim'in iş yoğunluğunu ve Liz'in durumunu gerekçe göstererek kısa süre sonra ayrıldılar. Vicki Molly'yi yıkamak ve yatağa hazırlamak için üst kata kaçtı. Tyler lavaboda benim yanımda bir yer bulmaya çalıştı ama annem onu kovaladı, o da kanepeye park etti.

Babam ona Earl Hatchett ve müşteriden daha fazlası haline gelen diğer koşucularla ilgili sayısız hikâye anlattı.

Mutfaktan çıktığımda Aurora'nın çenesi Tyler'ın dizine dayanmış, parmakları alnının üzerinde yavaş ve dairesel bir şekilde hareket ediyordu. Annemden başka hiç kimseyle bu kadar yakınlaştığını görmemiştim.

"Aslında Marie bana özellikle korkunç bir akşam yemeği sözü verdi ve bunu yerine getirmede."

"Oh." Annem gülüyor ve başını sallıyor. "Yemek yapmamı mı yoksa şirketi mi kastetti?"

Tyler minik annemin üzerinde yükselip onu büyülerken gözleri parlıyor. "İkisi de keyifliydi Eleanor. Davet için teşekkür ederim."

"Rica ederim!" diye bağıyor babam, koltuğuna yerleştiği evin derinliklerinden. "Tekrar görüşürüz, eğer dönecek kadar deliysen."

Tyler kıkırdıyor ve sonra düşünceli bir bakışla, "Bill Compton'a söyle, o röportajı ona vereceğim, ama *sadece* Marie dahil olursa." diye sesleniyor.

Ona bakıyorum. Ciddi mi bu? Bu da nereden çıktı?

"Yapacak! Ona haber vereceğim!"

"Bağırmayı kes! Vicki Molly'yi yatırmaya çalışıyor," diye tıslıyor annem oturma odasına doğru, sonra bileğime uzanıp şefkatle sıkıyor.

Gülümsüyorum. "Bu hafta klinikte yardım etmek istediğine emin misin?" O masaya oturmaya yıllar oldu.

Endişemi elinin tersiyle itti. "Bisiklete binmek gibi bir şey. Ayrıca, bu tımarhaneden uzaklaşmak işime yarayabilir." Tyler'ın çoktan merdivenlerin dibine ulaştığını doğrulamak için etrafıma bakıyor. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum," diye fısıldıyor. "Ama bunun sadece bir arkadaş olduğunu sanmıyorum."

Göğsümde sıcaklık kabarıyor. Bunun hüsnükuruntu mu yoksa görmek istediğim bir şeyi mi gördüğünü bilemiyorum. Her iki durumda da, umarım haklıdır. Jonah'la olan geçmişimdeki kalp kırıklığını yeterince iyi biliyor. "İyi geceler anne."

Tyler'a çimenli patikada yeniden katılıyorum, kasvetli alacakaranlıkta kulübeme doğru yürürken adımlarım umutla canlanıyor. Nemli havanın serinliği ceketimin önünü kapatmama neden oluyor.

Tyler tek kelime etmeden kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına oturtuyor, tıpkı o gece kamyonunda bana teselli verirken yaptığı gibi.

Şimdi bana sıcaklık sunuyor.

Ona karşı rahatlamaya çalışırken midemde kelebekler uçuşuyor ama bunların hepsi çok yeni. Hızımı yavaş tutuyorum, gecenin bu kısmının bitmesini istemiyorum.

Tyler'ın göğsü bir iç çekişle inip kalkıyor. O da şu anda benim kadar mutlu mu?

"Peki, kahve ile başlamamız gerektiğini şimdi kabul edecek misin?" Sessizliğin içinde soruyorum.

"Ve o boktan gösteriyi kaçırayım mı? Hayatta olmaz."

Başımı sallıyorum ama gülüyorum. "Son zamanlarda neler oluyor bilmiyorum. Hamilelik hormonlarından mı yoksa para kaygısından mı... Normalde bu *kadar* kötü değiliz." Belli ki Liz'in derisinin altında bir düşmanlık mayalanıyor ve ben de bunun katalizörü gibi görünüyorum. "Kız kardeşimin babamın aile kliniğini bana devretmesiyle ilgili *her zaman bir* sorunu olmuştur. İşimin çok kolay olduğunu düşünüyor."

Kıkırdıyor. "Kaç yıl okula gitmiştin?"

"Çıktıktan sonra sıfırdan başlamam gerektiğini düşünüyor," diye düzeltiyorum. "Kendi müşterimi oluşturmalıydım. Ya da babama onun için doğrudan ödeme yapmalıydım. Teknik olarak aylık ödeme *yaptığımı* görmüyor. Bu bir tür kirala-sahip ol işi." Fiziksel yapıya asla sahip olamayacak olmam dışında. "Her neyse, umarım bu çok acı verici olmamıştır. Seni uyarmış olsam da."

"Dürüst olmak gerekirse, bu tür şeylerden etkilenmiyorum. Her ailenin kendi dinamiği vardır ve en iyileri bile bazen dağınıktır. Mila ve annesi *her* konuda çok tartışırlardı. Ve ben altı kardeşin en küçüğüyüm."

Ağzım, *vay canına*.

"Evet. Üç erkek ve üç kız. Ben en küçükleriydim ve bir kazaydı. Ama masamızda çok fazla kavga olduğunu hatırlıyorum. Şimdi annem de babam da yok ve herkes kendi hayatıyla ve kendi ailesiyle meşgul. Yeğenlerimden bazıları onlu ve yirmili yaşlarının sonundalar. Onların bebekliklerini hatırlıyorum."

"Bu yüzden mi Molly ile bu kadar rahatsın?"

"Sanırım. Gerçi uzun zaman oldu." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Çok sevimli."

"Onu dışarı taşıırken sen de öyleydin." Sevimli doğru kelime değil. Neyin seksi olduğuna karar veremiyorum. Seksi. Güçlü. Sarhoş edici.

Yanakları kızardı. "En son ne zaman hepimizin aynı evde olduğunu söyleyemem. Orada ne var?" Ailemin evine doğru başını sallıyor. "Hâlâ her hafta bir araya geliyor musunuz? Bu özel bir şey. Gittiğinde özleyeceksin. Çatalını Jim'e saplamak istediğin geceleri bile."

Derin kahkahalarım durgun geceye karışıyor. "Bunu fark ettin, ha?"

"Kaçırarak oldukça zordu." Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, başparmağı omzumu okşuyor. "Ve seni suçlamıyorum. Bahse girerim o adam girdiği her odada en zeki kişinin kendisi olduğunu düşünüyordur."

"Tam bir baş belasıdır ama genelde iyi niyetlidir. Bence her zaman böyle şeyler yapıyor çünkü babama değerini kanıtlamak istiyor."

"Bunu anlayabiliyorum. Baban ailenin dayanağı gibi görünüyor."

"Evet, sanırım öyle. Hepimiz babasının kızlarıyız, en kötüsü de benim. Ailemiz onsuz kaybolur." Korkarım bir gün onsuz kaybolacağız. "Ama tutkal olan annem. Bu haftalık yemeklerde ısrar eden o. Her zaman barışı korumaya çalışıyor. Her zaman uyum sağlamak için eğilir. Bazen çok fazla."

"Tanıdığım başka birine benziyor," diye mırıldanıyor, kolunu bana dolayarak sıkıyor.

Gülüyorum. "Beni eksikliklerimle uğraşacak kadar iyi tanımıyorsun."

"Yaşlanmanın sevdiğim yanı da bu. İnsanları anlamak çok daha az zaman alıyor." Yavaş hızımızda bile, verandama çok erken ulaştık.

"Yani Jim'in sizi tahliye etmek istediği yer burası mı?"

"Öyle." Tereddüt ediyorum, ama içimde esneyen bir ihtiyaç ağrıyor. "İçeri gelmek ister misin?"

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Düşünmesem daha iyi. İşler çok hızlı kontrolden çıkacak."

Bu çok mu kötü olurdu? Henüz iyi geceler demeye hazır değilim. "Bu arada, görüşme? Bill ile mi?"

"Baban hayır demesi zor bir adam." Kolunu üzerimden çekip sundurmamın direğine yaslanıyor, elleri ceplerine kayıyor. "Ama o haklı. Sporun biraz pozitif ilgiye ihtiyacı var ve sanırım kulübem ve köpeklerim bunu yapabilir. Senin de yardımınla, çünkü medyayla ilgili her şeyden *nefret ederim.*"

"Beni orada istediğinden emin değilim."

"Neden yapmayayım ki? Sen benim veterinerimsin ve bir Iditarod izi veterinerisin."

"Ve sektörle, yasalarla ve spora bağlı tüm parayla ilgili pek çok sorunum var." Sanırım bu konuşmanın eninde sonunda yapılması gerekiyor. Tyler'ın bu dünyaya ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğu düşünüldüğünde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. "Alaska'da büyümüş olabilirim."

ama bununla mücadele ediyorum. Kliniğime gelen pek çok ev hayvanından daha iyi bakılan sizinki gibi köpekler görüyorum ve patikadaki köpeklerin enerjisini ve heyecanını hissediyorum. Ama sonra Aurora ve Nymeria gibi köpekler görüyorum, şampiyon bir koşucu tarafından sahiplenilmiş-"

"Aklının nerede olduğunu zaten biliyorum Marie. Evime geldiğin o ilk gün anlamıştım. Ve aynı sorunları paylaşıyoruz. Bunu hâlâ anlamadın mı? Bir adamın arazisine gizlice girip köpeğini çaldım. Elimde olsa hepsini alırdım." Kıkırdaması neşeden yoksun. "Mila ile tanışmadan önce, haberlerde gördüklerim dışında bu dünya hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sonra Finlandiya'ya taşındım ve içinde yaşamaya başladım ve bambaşka bir yönünü gördüm.

"İlk kar yağışı, kızağı çıkardığım zaman mı?" Başını sallıyor. "*Kimse* o köpeklerin nasıl tepki verdiğini göremez ve aslında en iyi hayatlarını yaşamadıklarına inanamaz. Ama ben aptal değilim, at gözlüklerim de yok ve dışarıda boktan insanlar ve değişmesi gerekmeyen şeyler yokmuş gibi davranmayacağım. Zed Snyder gibi insanlar bu sporun ya da bu köpeklerin yakınında bile olmamalı. O röportaj sırasında ne istersen söyleyebilirsin, ben de sana destek olurum." Kaşlarını çatıyor ve ben hayal kırıklığı hissediyorum. "Bundan şüphe etmene bile şaşırdım."

"Şüphe ettiğimden değil. Sadece..." Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı. "Nasıl oluyor da bana hep doğru şeyleri söylüyorsun?"

Gülümsüyor. "Öyle mi?"

Bunlar beni her seferinde daha derine çeken şeyler. Daha derine ve sanki hayatımı ve düşüncelerimi tamamen işgal etmemiş gibi küçük kulübeme rahatça yaslanan bu adama aşık olduğumu kabul etmeye daha yakın.

Bunu benim kadar açık bir şekilde görebiliyor mu?

Elini cebinden çıkarıp avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor.

Beni çağırıyor.

Tereddüt etmeden benimkini içine kaydırıyorum ve beni daha yakına çekmesine izin veriyorum.

Gözleri yüzümde gezinirken ifadesi yumuşuyor ve ağzımın üzerinde duruyor. "Biliyor musun, bunun olmasını hiç beklemiyordum."

"Ben de öyle." Tamamen vazgeçmişim.

Beni öpmek için eğilmesini bekliyorum ama onun yerine paravan kapıya uzanıp beni içeri götürüyor.

Çamurlu botlarımı çıkarıp küçük evime girdiğimde havadaki beklenti dalgası hissediliyor. Yakındaki bir lambanın zincirini çekip

Işık. "Biraz dağınık." Misafir beklemiyordum. Lavaboda bulaşıklar ve daha önce annelere götürüp getirdiğim bir çamaşır sepeti vardı.

Rahat alanı inceliyor, dikkati yatağında yavaşlıyor. En azından çarşafı yıkamış ve yeniden hazırlamıştım. "Tıpkı senin gibi."

"Bana ormanda eski, dağınık bir kulübe mi diyorsun Tyler?"

Boyu benden beş santim kadar uzun ama aradaki mesafeyi kapatıp sırtım duvara yaslanana kadar beni güderken daha uzunmuş gibi geliyor. Yüzüne garip bir şekilde kasvetli bir ifade geliyor.

Yanağımdaki bir tutam saç okşamak için uzanıp kulağımın arkasına sıkıştırdığında kalbim küt küt atıyor, bu dokunuş tenimde bir ürperti yaratıyor.

"Dürüst, gösterişsiz, pratik..." Sözleri, dün ahırdakine çok benzeyen bir öpücüğe dönüşüyor - nazik ama yine de muhtaç.

Dudaklarımı onun için ayırıyorum, içeri girmesine izin veriyorum, dillerimiz gece için sınırları test ediyormuş gibi birbirleriyle oynuyor. Kafamda, hiç sınır yok. Yaklaşmamızı bile beklemediğim sınırları çoktan aşmıştık. İçeri girme konusunda fikrini değiştirmiş olması bana bunun nereye varacağını bildiğini ve bilinçli bir seçim yaparak buna izin verdiğini gösteriyor.

Otoparktaki o gece çılgınca, aceleci ve çaresizdi, birbirimizi tatmin ederken bedenlerimiz çoğunlukla örtülüydü. Bu gece, onun her yerini görmek istiyorum, her yerini *hissetmek istiyorum*, çıplak teninin her santimini bana karşı *hissetmek* istiyorum.

Avuçlarımı karnına bastırıyorum, yukarı doğru kaydırıyorum, düzgün göğsünün üzerinden, köprücük kemiklerinin üzerinden, parmak uçlarımı kıllı çenesinde gezdirmek için, her erkeksi santimine hayranlıkla bakıyorum.

Dudakları benimkilerden ayrılıp çenemde ve boynumda geziniyor. Elleri tişörtümün eteklerinin altından kayarak göğüs kafesimin etrafından yukarı doğru tırmanıp pamuklu spor sütyenime ulaştığında, tüylerim diken diken oluyor. Daha önce belli belirsiz pişmanlık duyduğum bir stilden ziyade rahatlık seçimiydi, ama şimdi Tyler'ın başparmakları kolayca altından geçip malzemeyi yukarı iterken faydasını görüyorum. Avuçlarını göğüslerimle doldururken usulca inliyorum.

Hiç kimsenin ellerinin üzerimde olmasından onunki kadar zevk almamıştım. Hiç kimsenin ellerinin üzerimde olmasını bu kadar istememişim.

Üstümü başımın üzerinden çekiştirerek yere fırlatıyorum. Hemen ardından eşofman altım geliyor, ta ki onun karşısında hiç de seksi olmayan

düz beyaz bir külotla durana kadar.

Ama Tyler'ın gözlerinin utanmadan vücudumda gezinirken ısınması kanımı tutuşturuyor ve başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Sert ve kararlı bir bakışla tişörtünü çıkarıyor ve zayıf ve atletik olmasına rağmen tecrübeli kaslarla şekillendirilmiş bir gövdeyi ortaya çıkarıyor.

Hevesli bir beklentiyle parmağımı tokasından geçirip kemerini çözüyorum. Saniyeler içinde kot pantolonunu çözüp açtım ve içimde tekrar hissetmek için can attığım çıkıntıyı ortaya çıkardım.

Beni havaya kaldırıp duvara yapıştırırken güçlü, nasırlı eller kalçalarımı kavıyor, ağzı bu kez geçen sefer bizi sarmallara sokan o kontrol edilemez açlıkla benimkine iniyor. Belki de tek hızımız hızlı ve öfkeli olmaktır.

Parmaklarım pazılarının etrafında kıvrılıyor, kıvrımlarını ve sıkılığını ezberliyor, vücutlarımızın birleştiği yerde bana baskı yapan sert uzunluğun ve vücudumun nasıl tepki verdiğinin farkında.

Hevesli ağzı benimkinden ayrılıp çene çizgimin üzerinde, boynum boyunca ilerliyor ve bir meme ucunu yakalamak için aşağı iniyor.

Başım duvara yaslanıyor, nefesim kesilinceye, yumruklarım saçlarını kavrayıncaya ve kalçalarının bana yaslandığı yerdeki ağrı neredeyse dayanılmaz hale gelinceye kadar dilini kullandığı lezzetli hissin ve ustalığın tadını çıkarıyorum.

Beni duvardan kaldırıp yatağıma doğru taşırken içimi bir adrenalin dalgası kaplıyor. Ama küçük ahşap yemek masasının önünde durup beni masanın üzerine yatırıyor. "Kahretsin. Özür dilerim." Ayakkabılarını çabucak çıkardı.

Bütün evim Tyler'ın çamurlu ayak izleriyle kaplansa bile umurunda olmazdı.

Vücudunun kesimini izlerken ağzım kuruyor, kot pantolonu alçakta duruyor ve kalçalarındaki keskin V'yi ortaya çıkarıyor.

Avuç içleri çıplak kalçalarımın üzerinde kayıyor. "Marie, bana böyle baktığında ..." Sözleri birbirini takip ediyor, gözleri vahşi bir şekilde her yerimi arıyor.

Başparmağımın yumuşak pedini alt dudağının üzerinde sürüklemek için uzanıyorum. Ağzı dudağının üzerine kapanıyor, karanlık ve ateşli bakışları benimkine kilitleniyor. O an, inatçı bir fırtınadan önceki sessizlik gibi geliyor.

İçgüdüsel olarak sırtımı kamburlaştırarak fırtınayı karşılıyorum.

Yumuşak bir lanetle, çılgın dudakları tekrar dudaklarıma konuyor, elleri kalçalarıma dolanıyor. Beni yatağıma kadar taşımasını bekliyordum ama onun yerine beni geriye doğru yatırdı, ta ki masamın üzerine yayılana ve

Külotumu kalçalarımın çıkartıp bacaklarımdan aşağı indiriyor. Son giysilerimi de fırlatıp atarken dudakları ayak bileğime fısıldıyor.

"Tyler..." Fısıldıyorum, sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor. Ona bakıyorum ve çarpık bir gülümsemeyle karşılaşıyorum, sanki onun tarafından ne kadar tüketildiğimi biliyormuş gibi.

"Adımı böyle söylemeni bekliyordum." Bakışları, parmak uçları dokunmadan bir saniye önce her yerime dokunurken erimiş gibi, çenemden aşağıya, göğüslerimin kabarıklığı üzerinden, göğüs kafesim boyunca, kalça kemiklerimin üzerinden, bacaklarımdan arasından vücudumun uzunluğunu takip ediyor. Nazik ama ustaca vuruşlarla beni tahrik ederken bedenim de buna karşılık veriyor, dalgalanıyor.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, omuzlarını kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Ağzı ellerinin yerini alıyor ve benden çıkan sesler çığ, derin ve sınır tanımaz, parmakları saçlarını avuçluyor. Yumuşak kirli sakalının hassas tenime sürtünmesiyle bedenimi ona doğru kaldırıyorum ve söylemeye cesaret edemediğim kelimeler dilime yapışıyor, serbest kalmaya hazır.

Omurgamda derin, baş döndürücü bir nabız patlıyor ve bedenimi bir coşku dalgasına sürüklüyor.

Hemen sonrasındaki puslu anlarda bir yerde kot pantolonunu çıkardığını duyuyorum ve sonra önümde durup vücudunu ilk kez sınırsızca görmemi sağlıyor. Güçlü kalçalarını benimkilerle birleştirirken cüssesine hayran kalıyorum, avuç içleri kalçalarımı kavrarken sıcak ve güçlü.

Ancak o içime girdiğinde, bedenim onun etrafında gerildiğinde, onu karşıladığında ve kalçaları hareket etmeye başladığında *nihayet* hatırlıyorum.

"Bekle." Aman Tanrım. Neden onunla birlikteyken doğru düşünemiyorum? "Yanında bir şey getirdin mi?" Çekmecemdeki tek prezervatifin son kullanma tarihi geçmiş.

"Bunun için biraz geç değil mi?"

Hastalıklar söz konusuysa, evet. Bu anı mahvetmek istemediğim için tereddüt ettim. "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Kalçaları duraklıyor, odağı yüzümden şu anki çıkmazımıza kayıyor.

Tyler'ın yüz ifadesinde bir kızgınlık belirtisi arıyorum ama sadece merak görüyorum. "Geçen sefer risk yoktu." Vicki'nin aksine, ben her zaman döngümün farkında oldum ve işaretleri söyleyebildim. "Yıllardır kullanmıyorum." Tüm Lehr kadınları engelleyici yan etkilerle mücadele etti. Ben her zaman

Jonathan'la birlikteyken bir RIA taktırmıştım ama eskisi çıkarıldığında yenisiyle değiştirmemiştım. Buna gerek yoktu.

"Peki ya şimdi?"

"Oldukça riskli," diye itiraf ediyorum utanarak.

Uzun bir süre yüzümü incelerken ruh hali okunmuyor, göğsü sık nefeslerle kabarıyor.

Ve sonra beni tekrar öpmek için eğiliyor, dudakları esnek ve şefkatli bir şekilde benimkini aralıyor. Çıkıp gitmesi için hazırlanıyorum ama onun yerine "Durmamı ister misin?" diye fısıldıyor.

"Şey, *hayır*." Gülüyorum, ellerim çenesini yumuşatıyor, yemek masamda bile garip bir şekilde samimi bir an yaşıyoruz. "Bunu *asla* bırakmanı istemiyorum." Hayatımın geri kalanında her gün böyle hissedebilseydim, mutlu ölürdüm.

Dudakları alaycı bir okşamayla benimkinin köşesini yakalıyor. Ve sonra kalçaları tekrar hareket etmeye başlıyor, yavaşça öğütüyor. "Tyler." Kalçalarım ona doğru kıvrılırken uyarım zayıf kalıyor. "Hemen önce çekilebilirim."

Kıkırdıyorum. "Peki ya bu kusursuz yöntem işe yaramazsa?" Alnını benimkine dayıyor. "O zaman işe yaramaz."

İyice bakabilmek, onu anladığımdan emin olmak ve onun da beni anladığından emin olmak için yüzünü geriye itiyorum.

O da benimkinde aynı cevabı arıyor gibi görünüyor. "Bana istediğinin bu olmadığını söyle, Marie. Bunu benimle istemediğini söyle." Bakışlarında kırılganlık parlıyor.

Ne demek için ağzımı açıyorum... ne? Bu adamla geçirdiğim her gün, onun hakkında öğrendiğim her ayrıntı beni daha da aşık ediyor. İçimde, *bunu* istediğimi zaten biliyorum, hepsini. Tyler, yemek masasında yanımda oturuyor; Tyler, evimize adım attığımız anda beni soyuyor; Tyler, uyandığımda yanımda, ister yatağımda ister Alaska'nın soğuk tundrasında olsun.

Tyler, beni seviyor.

Ve kader, asla deneyimleyemeyeceğime inanmaya başladığım şey için bir şans istiyor.

Tyler tüm sırlarımı biliyor, ne istediğimi biliyor ve bunların *hiçbirinden* kaçınmıyor.

Şu anda, ondan daha çok istediğim bir şey olmadığını biliyorum. Her şeyini.

"O zaman işe yaramıyor," diye yinelıyorum, bir tür izin vererek.

Saniyeler içinde beni kollarına aldı ve yatağıma götürmek için masadan kaldırdı. Zihnim olanlarla, kabul ettiğim şeyle boğuşurken bile, üstüme tırmanırken vücudum onun ağırlığı ve sıcak teni altında patlamak üzereymiş gibi hissediyor.

Tyler kontrolü tamamen ele alıyor, kollarımı başımın üzerinde sabitliyor, kalçaları hiç tereddüt etmeden benimkilere çarpıyor. Çok geçmeden, vicdanımı dürtmeye cüret eden tüm endişeleri bir kenara bıraktım ve kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için sallıyorum, vücutlarımız söylenmemiş sözlerle dolu erotik bir dansa birlikte hareket ediyor, dudaklarımız sonuna kadar hiç kopmuyor.

Çıglıklarımız gecenin sessizliğinde birbirine karışıyor.

Tyler'ın içimde attığı her nabzı memnuniyetle karşılıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kliniğin ön kapısından içeri girerken park yerindeki kırmızı Honda Civic'i fark ediyorum.

"Gördün mü? Şuraya tıkla." Annem ve Cory masanın arkasındalar, annem kalın çerçeveli gözlüğüyle bilgisayar ekranına gözlerini kısarak bakıyor, Cory ise omzunun üzerinde durmuş yıllar önce kurduğumuz rezervasyon sistemini anlatıyor.

Ev yapımı keklerden oluşan bir tabak, annemin masanın başında oturduğu Pazartesi sabahları hep yaptığı gibi masanın üzerinde duruyor. Bu manzara bir nostalji dalgası yaratıyor. "Günaydın," diye sesleniyorum bana hiç benzemeyen şarkı söyler gibi bir sesle. Ama bu sabah göz kapaklarım çatladığından beri içinde yüzdüğüm yüksekliğin azalma belirtisi yok.

Tyler'ın vücudumdaki ağırlığını, ellerimi hâlâ hissedebiliyorum.

O, çok derinlerde.

İşteki bir güne odaklanırken dün gece ne yaptığımızı düşünmekten kendimi alamıyorum. "Hey, Cory, yeni bir araba mı aldın?"

"Hayır. Joe beni bıraktı. Ama Bayan Perkins burada." Lobide, kucağında Jack Russell'lı olan bir kadının oturduğu köşedeki sandalyeye başıyla işaret ediyor.

Giyinirken bir şekilde zamanı unutmuş olabilirim diye duvardaki saati iki kez kontrol ediyorum. Ama hayır, yarım saat daha açmayacağız.

"Biraz erken geldiğimin farkındayım," diye sesleniyor kadın cılız bir sesle.

"Sorun değil." Odağımı kuyruğunu sallayan genç teriyerine kaydırıyorum. "Bu Jacqueline olmalı?" Selamlamak için elimi koklamasına izin veriyorum.

"Evet! Kısaca Jackie." Bayan Perkins'in bulutlu mavi bakışları şaşkınlık ve sevinç karışımıyla parlıyor. "Ama seninle konuşmam gerekiyordu." Yavaşça elini kaldırdı.

Sandalyesinden kalkıp köpeği yumuşak bir dur komutuyla sandalyeye oturtuyor ve beni birkaç adım öteye götürüyor. "Resepsiyonistiniz burada erkek çalışmadığını söyledi zaten." Sanki köpeğinin duymasından korkuyormuş gibi sessiz konuşuyor. "Jackie erkek doktorların ve teknisyenlerin yanında *çok* stresli oluyor. Herhangi bir erkek, gerçekten. Son klinikte titremesi, kusması ve ısırması gibi sorunlar yaşadım. Burası çok büyüktü ve pek misafirperver değillerdi." Buruşuk yüzü sanki tatsız anılar yaşıyormuş gibi çatlıyor.

Cory'nin köpeğin erkeklerden nefret ettiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Kime gittiklerini sorma dürtüsüne direniyorum. "Gördüğünüz gibi burası çok küçük bir klinik. Genelde sadece Cory ve ben oluruz. Bu hafta annem yardım ediyor çünkü çok fazla işlemim var. *Arada sırada* babam da yardım ediyor ama sadece bana ulaşamıyorsa ve acil bir durum varsa. Kendisi emekli bir veteriner ve yan dairede oturuyor, bu yüzden buraya oldukça hızlı gelebiliyor. Ama dürüst olmak gerekirse? Mart ayında Iditarod için gönüllü olduğum iki hafta ya da batıdaki köylere yardım ettiğim birkaç gün dışında hep buralardayım."

"Ah." Bunu düşünürken kaşlarını çatıyor. "Peki, Tanrı korusun, bir şey olursa ve sen yokken onun yardımına ihtiyacımız olursa, sence bunu takmasının bir sakıncası olur mu?" Omzunun üzerinden köpeğe bir kez bakıyor ve sonra çantasına uzanıp uzun sarı bir peruk çıkarıyor. "Bob evdeki işleri düzeltmek ve beni kontrol etmek için geldiğinde takıyor. Bob komşumuz. Kocamla iyi arkadaşılar. Her neyse, işe yarıyor. Kendisini tutmasına bile izin verdi!" "*Kim bilebilirdi ki?*" der gibi omuz silkiyor.

Bir salyangozu bile hayatta tutmak için güvenilmemesi gereken insanlardan, vasiyetlerinde evcil hayvanlarının ismini verenlere kadar uzanan evcil hayvan sahipleri yelpazesinde, Bayan Perkins açıkça uyum sağlamak için yolumdan çıkacağım uçta yer alıyor. "Anne? Ne düşünüyorsun?" Cevabı zaten biliyorum. Babam, hayvan sahiplerinin evcil hayvanları adına yaptıkları tuhaf isteklerden her zaman keyif alırdı. Sanırım bugüne kadar anlatmayı en çok sevdiği hikâye, babamın köpeğiyle doğrudan konuşması ve köpeğin yanıtlarını tercüme etmesi konusunda ısrar eden adamla ilgiliydi. Gerçi bu durumda bunun hayvanın ihtiyaçlarını karşılamakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Sidney'ciğim eminim bunu yapmaktan büyük mutluluk duyacaktır." Annem başıyla onaylıyor, geniş ve içten bir sırıtışla.

"Evet, tek sorun peruğu ondan geri almak olabilir."

"Bunu duymak içimi rahatlattı." Peruğu çantasına geri koyarken Bayan Perkins'in omuzları çöktü.

"Yani, Jackie hamile mi? Bu yüzden mi buradasın?" Sandalyede sessizce oturan Jack Russell'a bir göz atıyorum, göbeği şişkin ve muhtemelen her köşeyi araştırmamasının tek nedeni bu. Genç görünüyor - bir yaşından küçük- ve her an doğuma hazır.

"İçeride üç tane olduğunu söylediler. İlk veterineri onu tedavi etmeden önce bir döngü beklemek istedi. Ben de kabul ettim, çünkü ne bilebilirim ki? Daha önce hiç köpek sahibi olmadım. Ned öldükten sonra onu aldım. Her neyse, evde sadece ben varım, oğlum Kaliforniya'da yaşıyor ve ben de onu komşumun bahçesine atıp husky cinsi köpekleri Dax ile enerjisini atmasını sağlıyorum." Başını sallıyor, yüzünde bir şaşkınlık maskesi var. "Kimse bana onun kısırlaştırılmadığını söylemedi! O gün tatlı Jackie'ne ne yaptığını gördüğümde yaşadığım şoku hayal edin!"

Kahkahalarımı bastırıyorum.

Köpeğine bakıyor, yüzünde hayranlık ve endişe karışımı bir ifade var. "Seksen üç yaşındayım. Bir yavru köpekle ne yapacağım ben?"

Sesindeki mücadele yüreğimi burkuyor. "İsterseniz onlar için ev bulmanıza yardımcı olabiliriz."

"Veterinerler bunu yapar mı?"

"Bunu yapıyorum. Bazen." Gerektiğinde ve sadece birkaç dakika içinde Bayan Perkins hakkında, bırakın üç Husky Jack'in enerjisini, küçük Jackie'yi bile zar zor idare edebildiğini bilecek kadar çok şey öğrendim. İlk kapıya doğru işaret ettim. "Neden siz ikiniz birinci muayene odasına gitmiyorsunuz? Bir dakika içinde orada olacağım." Cory bu randevuyu bir ameliyat sabahından önceye sıkıştırdı ve yakında ameliyata hazırlanmak için gelecek birkaç hastamız var, bu yüzden Bayan Perkins ve Jackie'yi ne kadar çabuk çıkarabilirsem herkes için o kadar iyi olur.

Gülümseyerek hamile köpeği odaya götürüyor.

"Bana kendime üç yeni köpek kazandırmadığımı söyle?" diye fısıldıyor annem ve ses tonunun mizah mı yoksa panik mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de.

"Sakin ol. Yavruları yerleştirmek yaşlı kızak köpeklerini yerleştirmekten çok daha kolaydır. Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyorum seyahat kupamdan bir yudum kahve alırken, Nala'nın yavrularını teslim ederken Calla'nın bıraktığı sahte bitkinin bir yaprağını test etmek için uzanıyorum. "Bugünkü programda neler var?"

"Bu akşam altıda *Tyler*'da randevun var." "Evet, hatırlıyorum-"

"Eminim öyledir." Cory masaya yaslanmış, çenesini eline dayamış. "Ne olmuş *yani*?"

Yanında annem gözlüklerini düzeltiyor ve bilgisayar ekranına derin bir konsantrasyonla bakıyormuş gibi yapıyor. Belli ki dedikodu yapıyorlardı. Annemin mutfak penceresinin önünde durup *Tyler*'ın kamyonunun saat on bire doğru uzaklaştığını fark ettiğinden hiç şüphem yok.

"Ne olmuş *yani*?" Bilgisiz rolü yapmaya çalışıyorum, ama aptalca sırtıtışım yüzüme yayılmadan önce bu sadece üç saniye sürüyor.

"*Biliyordum!*" Cory patladı. "Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu *biliyordum!*"

Annemin yüzü aydınlandı. "Pazar yemeğine yine gelecek mi?"

Başımı sallayarak ikisini ciyaklamalarıyla baş başa bırakıp muayene odasına doğru ilerliyorum, umudum bulutların üzerinde.

Tyler'ın evinin önünden geçerken radyodaki şarkıyı mırıldanıyorum ve bu basit hareketin midemdeki gergin dalgalanmaları yatıştıracağını umuyorum. Dün gece beklenmedikti ve hâlâ etkisindeyim. Ama bundan ya da ortaya çıkabilecek olasılıklardan pişman değilim.

Tyler'ın kalbime yaptığı şey.

Bu gerçekleşiyor, hem de en alışılmadık şekilde.

Pek çok insan bir ilişkinin başlangıcını heyecan verici bulur, ancak ben bunu her zaman her şeyden daha tedirgin edici bulmuşumdur. İlk birkaç randevuyu geçip daha fazlasını istediğinize karar verirsiniz, her şeyi tüketen bir test aşamasındasınız - sizi daha çok aşık edecek hoş sırları ortaya çıkarırken, sizi sevdirecek ya da kızdıracak kusurları ya da her ikisini de keşfeder, şu ana ve buraya odaklandığınız için önemsemediğiniz ya da yokmuş gibi davrandığınız sorunlu şeylerin anlık görüntülerini yakalarsınız. Yolun beş, on, yirmi yıl sonrasını belli belirsiz merak edebilirsiniz ama göremezsiniz. Geleceğinizle ilgili kararlarınızı görmek istediklerinize göre veriyorsunuz.

Jonathan'la yirmili yaşlarımın sonlarında tanıştığımda, hala kim olduğumu bulmaya çalışıyor, en iyi yönlerimi ortaya çıkarıyor ve gelecek aylarda ve yıllarda kusurlarım ve güvensizliklerim kendini gösterdiğinde, onun korkup kaçamayacak kadar derine ineceğini umuyordum. Jonathan'ın mizah anlayışına ve işine aşık oldum.

ahlakı ve hayatıma verdiği istikrar. Kendimi, benimki gibi bir evde büyümediği için hayvan sevgimi anlamadığına ikna ettim. Yatakta geçirdiğimiz gecelerin başkalarıyla bulduğum tutkudan yoksun olduğu gerçeğini görmezden geldim.

Sonra Jonah'la tanıştım ve bildiğimi sandığım her şey -kendimle, erkeklerle, hayatta ne istediğimle ilgili- yerle bir oldu.

Şimdi buradayım, kırkıma bir buçuk yıl var ve artık bunların *hiçbiri* için ne zamanım ne de sabrım var. Ama Tyler'la aramızdaki hiçbir şey alışlagelmiş değildi, tanıştığımız ilk günden yedi ay sonra, yeşil kamyonetinin arkasına yanaşıp hamilelik testi almadan önce ne kadar beklemem gerektiğini düşündüğüm şu ana kadar.

Bu çılgınca ve pervasızca.

Ve umutsuzca bunun gerçek olmasını istiyorum.

Şoför koltuğundan inip ellerimi en sevdiğim kot pantolonumun üzerinde gezdiriyor ve dökümlü yeşil bluzumu düzeltiyorum. Duştan sonra doğum sonrası muayenede ne giyeceğime karar vermek için çok fazla zaman harcadım.

Ahırın kapıları açık, ben de siyah çantamı alıp gürültülü havlamalara doğru ilerliyorum. Sanki tüm köpekler tek bir noktada toplanmış gibi.

Ahırın diğer tarafına ve en uzaktaki açık kapılara doğru yürüdüğümde, bunu yaptıklarını görüyorum. Nala hariç tüm ekip bağlı değil ve geniş muhafazanın içinde daireler çizerek koşturuyor, havlıyor ve birbirlerini şakacı bir şekilde ısıyorlar. Sleet bile orada ve Pope'a tahammül ediyor.

Ve ortalarında Tyler, sırtı bana dönük, kargo pantolonu çoktan çamur izleriyle kaplanmış, duruşu geniş, çocukları izleyen bir okul bahçesi amiri gibi isimler ve uyarılar savuruyor.

Artık onun bedenini çok daha yakından tanıdığım için, ona olan çekimim çok daha güçlü.

Köpekler beni Tyler'dan önce fark ediyor ve birkaçı ileri atılıyor. Böyle bir ortamda büyümemiş olsaydım, her biriyle yarışta şahsen tanışmamış olsaydım, bu telaş ürkütücü olurdu. Hepsi birden beni selamlarken, parmaklarını ısırırken, yanımdan geçerken, birkaçı zıplarken, bacaklarımda ve belimde çamurlu pati izleri bırakırken, kulübeleri ziyaret ettiğimde neden güzel giyinmediğimi bana hatırlatırken gülüyorum.

"Airi," diye sesleniyor Tyler, sesi sakın ama tonu uyarıcı, siyah sallanan köpek çantamın deri sapını dişleriyle yokluyor.

"Bugün çok heyecanlılar."

"Onları dereye götüreceğimi biliyorlar."

Tyler'ın sesinde duyularımı diken diken eden gergin bir nota var. Bunu sesinde daha önce de duymuştum - Cripple kontrol noktasından ayrılmaya hazırlanırken. Ve döndüğünde, sanki dün gece eve gittikten sonra uyumamış gibi gözlerini kaplayan koyu halkaları gördüğümde, bir şeylerin yanlış olduğunu anlıyorum.

"Onları aldın mı?" diye soruyor Reed bana doğru yürürken.

Reed, Nymeria'yı dizginlemeye çalışırken gri bir kurdun ellerini ısırmasıyla duraksıyor ve başını sallamadan önce bana doğru bir bakış atıyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Tyler'ın eli beni ahıra doğru yönlendirmek için sırtımın altından geçiyor, ama bu basit dokunuş bile dün gece ellerinin üzerimde hissettirdiklerine kıyasla garip geliyor.

Köpeklerin takip etmesini önlemek için ahırın kapısını kapatırken, omurgamda zaten oluşmakta olan korkuyu yatıştırmak için nefesimi tutuyorum.

Ve sert bir yutkunmayla adem elması titrediğinde...

Kelimeler daha ağzından çıkmadan anlıyorum.

"Hazır olduğumu sanıyordum. Ama değilim." Ela gözleri anlamam için yalvarıyor.

Bu sözleri göğsüme inen sert bir yumruk gibi içime çekiyorum. "Çok üzgünüm, Marie."

"Ben sadece... Bu da ne demek oluyor?" Sesimdeki keskinliğe engel olamıyorum. İkimiz de dün gece ne yaptığımızı biliyoruz. Ve beni terk ettiğinde, bunu isteksizce yapıyor gibiydi, başka bir öpücük için üç kez geri döndü. Peki, o zamandan bu zamana ne oldu?

Korkarım cevabı zaten biliyorum.

Seninleyken diğer her şeyi unutuyorum.

Ama sonra Tyler eve gitti ve hatırladı.

"Bütün gece onları bir kez bile düşünmedim, Marie. Seninleyken bir kez bile. Sanki onun yerine geçmeye hazırdım, öylece." Sesi boğuklaşıyor, uzun kirpikleri cisimleşen parıltıya karşı göz kırpmıyor.

Onu. Oğlundan bahsediyor olmalı.

Ona doğru uzanırken kalbim acıyla çarpıyor. "Tyler, o öyle bir şey değildi-"

"Biliyorum. Ama şu anda böyle hissediyorum." Tekrar yutkunuyor. "Hayatıma devam etmeye hazır değilim. Tanrım, Marie, sen inanılmazsın. Seninle ilgili *her şeyi* seviyorum... ve *seninleyken* kendimi hazır olduğuma inandırıyorum,

ama ben değilim." Kararlılıkla başını sallıyor. "Aynı anda iki kadını nasıl seveceğimi bilmiyorum."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim - Tyler beni sevdiğini itiraf mı ediyor? Ya da itiraf edemeyeceğini... Ama bu *her zaman* sorun olacağını bildiğim şeyi doğruluyor.

Dışarıdan bir hırlama sesi geliyor. Çok fazla köpek çok uzun süre bekletildi.

"Sabırsızlanmaya başladılar." Tyler kola uzanır ama durur. "Ne yapmaya karar verirsen ver yanında olacağım. Bilirsin, eğer iş oraya gelirse."

Hamile olup olmadığını soruyor. Bu sefer karnıma bir yumruk daha yemiş gibi hissediyorum. "Ne kadar düşünceli."

"Marie-"

"*Hayır*. Sadece... hayır." Dönüyorum ve aceleyle uzaklaşıyorum, bunu düşünmek için mesafeye ihtiyaım var.

Mide bulandırıcı acı ve hayal kırıklığı dalgasının arkasında kızgınlık var. Tyler'a, beni bu yolda bu kadar ileriye götürdüğü için, ama en çok da kendime, bu kadar aptal olduğum için. Tyler'ın hâlâ başka birine aşık olduğunu biliyordum. Hâlâ geceleri elini uzattığı, Alaska tundrasında uğruna binlerce kilometre koştuğu ve adını koluna taktığı bir kadına.

Tüm bunları biliyordum ama yine de ona aşık olmama izin verdim.

Buraya neden geldiğimi hatırlayana kadar ahırın yarısını geçmiştim. Doğruca kamyonetime yönelip gitmek istesem de, gözyaşlarımı uzak tutmak için dişlerimi sıkarak doğum odasına doğru yöneliyorum.

Dışarı ıktığımda Tyler ve köpekler çoktan gitmişlerdi ve köpek kulübesi sessizdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

"Tamam, *peki... bunun* hakkında ne düşünüyorsun?" Calla dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor ve dizüstü bilgisayarını kliniğin tezgâhında döndürerek, beyaz huş ağacı desenli bir arka plana karşı toprak yeşilleri ve altın sarılarından oluşan, kalın düğmeler, kayan resimler ve sekmelerle bilgi dolu sayfalara (kliniğin geçmişi, kimlik bilgilerim, hizmetlerimiz) geçiş yapan bir ana sayfa ortaya çıkarıyor. Eski sitede seyrek olan içerik artık paragraflar uzunluğunda.

İnanamayarak göz kırpıyorum. "Bütün bunları nasıl yaptın?" Ve çok hızlı.

"Bu tür şeyleri yıllardır yapıyorum." Omuz silkiyor. "Bu işte iyiyim."

"Evet, ama..." Sekiz yaşındayken babamın stetoskopunu takıp parmaklarımı kemiren bir köpek yavrusunun kalp atışlarını kontrol etmeye çalışırken çekilmiş fotoğraflarım arasında geziniyorum. Sekmeleri çeviriyorum, kliniğin vadideki geçmişini anlatan sekmede duruyorum ve kliniğin ilk açıldığı gün kapı önünde duran beyaz önlüklü babamın fotoğraflarına gülümsüyorum. Annem onun yanında, karnı benimle birlikte şişmiş. "Bunları nereden aldın?"

"Cory. Ailenin eski albümlerinden bazılarını karıştırmış."

Annemin sahip olduğu tek "albüm", resimlerin nasıl sıralandığına dair hiçbir mantık ya da neden olmaksızın dolabın arkasına saklanmış bir düzine ayakkabı kutusu.

"O kız benim için fazla iyi." Calla da öyle. Uğrayıp uğrayamayacağını sormak için mesaj attığında envanter yapıyordum. Ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

"O yaz babamı ziyarete geldiğimde, onun için bir web sitesi kurarak Alaska Wild konusunda ona yardımcı olmaya çalıştım. Bilirsiniz, çünkü

tüm sorunlarını çözerdi." Kendi kendine usulca kıkırdıyor. "Her şeyin anlamsız olduğu ortaya çıktı, ama büyükannem ve büyükbabam ve onların işletirkenki hayatları ve babamın hayatı hakkında bir şeyler öğrendim. Orada çok fazla aile geçmişi vardı. Burası gibi." Meraklı bakışları lobide geziniyor. "İnsanların bunu görmesinin faydalı olabileceğini düşündüm. Buradaki diğer kliniklerin çoğunda olmayan bir şey bu."

Masa sandalyeme gömülüyorum. Çaba, kişisel detaylar, hatta doğadan ilham alan tasarımı.

Sanki Calla beni tanıyor gibi.

Ya da beni tanımaya *çalışıyor*.

"Bu inanılmaz. Gerçekten. Teşekkür ederim."

Gülümsemesi gerçek. "Başlık boyutlarında birkaç ayar daha yapmam gerekiyor ve sonra aktarabilirim. Bu da bir sonraki işime yol açıyor..." Bir parmağını kaldırıyor ve ön kapıdan cipine doğru koşuyor. Otuz saniye sonra, kolunun altına sıkıştırdığı büyük bir rulo ile aceleyle içeri giriyor.

Calla'yı tanımayan biri için, içinde büyüyen insana dair hâlâ görünür bir kanıt yok. Ama atletik vücudunun şimdiden nasıl değiştiğini görebiliyorum - kalınlaşan orta kısmı, şişen göğüsleri. "Bunu mağazada gördüm ve aklıma sen geldin. Aslında site tasarımı için bana fikir veren şey buydu." Duvar kağıdını uzatarak bana siyah-beyaz resimli huş ağaçlarını gösteriyor. "Bu harika bir vurgu duvarı olur, sence de öyle değil mi?"

İnledim.

"Sadece duvar kağıdı!" Alt dudağını ısırıyor. "Ve belki yeni sandalyeler?"

Burnumun kemiğini sıkarken bile gülüyorum. Wren'den aldığı mirasın faiziyle yaşayabilecek biriyle uğraşıyorum. Gerçek dünya avuçlarının arasından kayıp gitmiş. "En büyük köpek kulübemi kaybettim ve evet, bazı yeni işler alıyoruz ama bunu telafi etmeyecek." Özellikle de yarış sezonu başladığında. Tereddüt ediyorum. "Ve sanırım bir başka önemli kulübemi daha kaybettim."

Calla kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Çünkü müşterilerle çıkma kuralımı çiğnedim." Tyler ve ben çıkmıyorduk bile. Acil doğum kontrolü için eczaneye gitmeme neden olan pervasız bir gecede bir şekilde doruğa ulaşan karmaşık bir karşılaşmalar dizisiydik.

O gece saatlerce baktığım ama almadığım bir hap.

Sonraki günler ve haftalarda kendimi tüm bunların bir nedeni olduğuna ikna ettim.

Artık hepsi tartışmalı. Reglim dün sabah saat gibi geldi. Ve rahatlama dalgasıyla birlikte beklediğimden çok daha fazla hayal kırıklığı geldi.

Bunu kendi başıma da yapabilirdim. *Yapardım*. Bu, o hatadan çıkan tek iyi şey olurdu.

Anlayışla başını sallıyor. "Şu Tyler denen adam."

Boğazımdaki düğümlenmeye karşı yutkunuyorum. "İki kadını nasıl seveceğini bilmediğini söyledi. Bu ne demekse artık."

Cory, Nala'nın kontrol faturasını e-posta ile gönderdi ve Tyler hemen ödedi, ancak o zamandan beri ondan haber alamadım. Yavruların yakında kurtlardan arındırılması gerekecek. Yeni bir veteriner bulduysa henüz beni bilgilendirmedi ama bizi aramayı bırakırsa şaşırırmam.

Tyler'ı müşteri olarak bırakmayı ve ikimizin de hayatını basitleştirmeyi göze alabilseydim, yapardım. Ama rakamları hesapladım ve elimden gelse o geliri kaybetmek gibi bir seçeneğim yok. Bu yüzden aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranarak günlerime devam ediyorum.

Tam olarak anlamadığı bir soruna doğru cevabı ararken Calla'nın kaşları çatılıyor. Marie'yle ilgili tüm dedikoduları Jonah aracılığıyla ikinci elden öğreniyor ama ona daha açık detayları ya da bu uçurumdan ne kadar aşağı yuvarlandığımı söylemedim. Her şeye rağmen Tyler'dan nefret etmesini istemiyorum.

Tyler'dan nefret etmiyorum. Beni nasıl incittiği için bahaneler üretmeyeceğim ama kalbim onun için, hâlâ nasıl mücadele ettiği için acıyor. Belki de bu aptallık. Ama onunla işlerin çok hızlı ilerlemesine ve çok ileri gitmesine izin verdim, bir masal olduğunu düşünmeye başladığım şeyi yakalama çabamda kör oldum.

Sadece bir günlüğüne, istediğim her *şey aynı* hizaya geliyor gibiydi. Sadece bir günlüğüne, her şeye sahip olabileceğime gerçekten inandım.

Yine de kafamın içinde bir ses var, duymak istemediğim şeyleri fısıldayan bıkkın bir ses - bir kadın gelecek ve Tyler kalbinde ona yer açacak, o ben olacağım - Tyler için *yaratılmamışım*. Tıpkı Jonah için yaratılmadığım gibi.

Bunca yıl, yaptığım bunca hataya rağmen hiçbir şey öğrenemedim.

"Sorun değil. Ben büyük bir kıyım. Hayatta kalacağım." Calla'ya geniş ve sahte bir gülümseme sunuyorum. Elbette bunu yemez. Bütün o zorlamaları yaptık.

Daha önce de hoşluklar şarkısı ve dansı yaptık, böylece diğlerinin ne zaman samimi olduğunu biliyoruz. En azından bu sefer sahteliğimiz birbirimize yönelik değil.

"şey..." Boyalı tırnaklarını tezgâhıma vuruyor. "Burayı yenilemek neredeyse *hiçbir şeye* mal olmayacak."

"Calla," diye inliyorum.

Sözlerini aceleye getirerek devam ediyor. "Agnes resim yapmayı çok seviyor ve ben de her şeyi ikinci el dükkanından alacağım. Aslında, tüm dereceleriniz için mükemmel çerçeveleri buldum bile. Web sitesindeki sarıya uyması için onları spreyci boyayla altın rengine boyayacağım. Hadi, bırak ben yapayım. *Lütfen*. Müşterilerin değişikliği takdir edecek ve bence senin de değişikliğe *ihtiyacın var*. Benim de kendimi meşgul tutmam lazım. Yazlar nasıldır bilirsin. Jonah her gün dışarıda uçuyor. Uçmadığı zamanlarda da bebek konusunda beni delirtiyor. Bu benim için eğlenceli olacak. Buna ihtiyacım var. *Bana* bir iyilik yapmış olursun."

Yalvarışları, dikkatimi dağıtmak için başka bir neden olmasa da beni yıpratıyor. "*Çok* ucuz olmalı. En fazla birkaç yüz dolardan bahsediyorum."

"Olacak. Yemin ederim. Bu mu?" Duvar kağıdını işaret ediyor. "Bu bedavaydı."

Homurdanıyorum. "Bedava değildi-" "Öyleydi! Onu bana onlar verdi." "Sadece *vermediler*-" "İyi. Ben çaldım."

O kadar soğukkanlı söylüyor ki neredeyse ona inanacağım. Kahkahalarım klinikte yankılanıyor.

Lateks kokusunu ellerimden temizleyip kâğıt havluyla kuruladıktan sonra ameliyat eldivenlerinin yanına çöpe atıyorum. Bu kokudan her zaman nefret etmişimdir. "Uyandığında bana seslen." Cory baş parmağını kaldırarak cevap veriyor, dikkati yeni kısırlaştırılmış Bayan Whiskers'in monitöründe.

Kapıyı itip annemin masanın arkasında, Molly'nin dizinde oturduğu lobiye doğru ilerlerken avuç içimi boynumdaki bitmek bilmeyen ağrının üzerinde gezdiriyorum.

"... haftaya görüşürüz. Tamam o zaman. Tamam..." Annem başını ve gözlüğünü Molly'nin gözlüğünden uzaklaştırarak aramayı sonlandırmaya çalışıyor.

kavrayan eller. Molly hayal kırıklığıyla çığlık atarken alıcıyı tabana yerleştiriyor. "Onları alamazsın! Alamazsın!" Annem gülerek torununun ellerini kendi elleri arasına alır ve güdük parmaklarını kemiriyormuş gibi yapar.

İkisini izlerken gülümsüyorum. "Burada iyi misin?" Vicki bugün okulda ve annemle babam bebek bakıcılığı görevini paylaştılar. Babam öğleden sonra kestirebilsin diye annem nöbet tutuyor.

Gözlüklerini masanın üzerine koyar. Gözlükleri olmadan gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar çok daha belirgindir. "Yıllar önce seni ve Liz'i buralarda kovalarken bu işi nasıl yaptığımı bilmiyorum. Sanırım neredeyse kırk yıl yaşlandım."

Kırk yaş daha yaşlı, eklemlerinde artrit ilerliyor ve sırtında hafif bir kamburluk var. Bazen ondan çok fazla şey istediğimizden endişeleniyorum, günde sadece birkaç saat masa başında çalışsa bile. "Bayan Perkins'ten haber aldınız mı?"

"Evet! Az önce. Yavrular doğdu ve onları kontrol için getirmek istiyor."

"Nasıl başa çıkıyor?"

"Tamam, sanırım. Üçü de yaşadı. Komşusunun çocuklarından ve peruklu *Bob*'dan biraz yardım aldı" -kıkırdıyor- "ama şimdiden onlara ne kadar çabuk ev bulabileceğimizi soruyor, yani bunu bir değer olarak kabul edin. Şimdi, başka kim var, bir bakayım..." Gözlüklerini tekrar takıyor.

Molly onlara tekrar dalıyor.

"Gel *bakalım* buraya." Yeğenimi annemin kucağından alıp yanıma yatırıyorum ve abartılı bir gülümsemeyle ona karşılık veriyorum. Sıcak ve yumuşak, yeni değiştirilmiş bebek bezi ve kemirdiği pirinç krakerleri kokuyor. Alt dudağından akan salya önlüğünde birikiyor. "İşte, bu nedir?" Stetoskopumun ucunu göğsüne bastırarak dikkatini bir an için ona çekiyorum.

Annem bilgisayara aktaracağı el yazısı notlarını okuyor - bu şekilde daha hızlı oluyor, diye ısrar ediyor. Çoğunlukla yeni yavruları olan eski müşteriler, ki bu benim için her zaman heyecan vericidir. Kritik bir şey yok. Ötenazi yok.

Gözlüklerini çıkarıp bana bakıyor, yüzünde endişeyle karışık bir ifade var. "Tyler aradı."

Göğsüm sıkışıyor. "Ve?" Kaçınılmaz olana hazırlanıyorum.

"Yavruların kurtlarının dökülmesi gerekiyor, Airi arka ayağını burkmuş olabilir ve"-çarşafına gözlerini kısarak bakıyor-"Pope, Sleet ile kavga etti. İhtiyacı var

birkaç dikiş."

"Oh." Sanırım hala onun veterineriyim. Bir duygu dalgası patlak veriyor; korku, özlem, kızgınlık.

Annemin kaşları çatıldı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini ilk anlayan o oldu. Ona herkese söylediğim standart "biz sadece arkadaşız" cümlesini söyledim, ama artık öyle bile değildik ve gününe devam ettim. Neyse ki annem hiçbir zaman bilgi almak için çok zorlayan biri olmadı. Ancak Jim ya da Liz'den gelecek tek bir yanlış kelimenin beni yıkabileceğini bildiğim için son iki Pazar yemeğinde "acil durumlarla" meşguldüm.

"Tatlım, ikinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama-"

"Randevu aldın mı?" Stetoskopumun ucunu Molly'nin ağzından çekiyorum, o da ağrıyan diş etlerini yatıştırmaya fırsat bulamadan.

"Önce sana sormam gerektiğini ama acil bir durum yoksa bu gece gelebileceğini söyledim, o da bunun sorun olmayacağını söyledi."

"Tamam. Onunla teyit et. Teşekkür ederim." Dikkatimi kucağımdaki bebeğe veriyorum.

Onu anneme teslim edip işimin başına dönmeden önce kollarımda bir an daha onun masumiyetiyle teselli bulmaya çalıştım.

Evinin önüne geldiğimde Tyler'ın kamyoneti yoktu.

Bu hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığı. Duygularımı yutmak ve profesyonellik uğruna bir cephe oluşturmak zorunda değilim, ama aynı zamanda bir parçam yüzleşmek için can atıyor.

Nymeria ve Tank beni karşılamak için ahırdan çıktılar. Birkaç dakika sonra Reed beliriyor, tipik tembel yürüyüşüyle botlarını sürüklüyor, elinden poli ip sarkıyor.

Dostça olmayan ruh halime rağmen gülümsüyorum. "Nymeria'yı kayışla bağlıyorsun." "Evet. Ty onu denememi söyledi." Saçlarını eliyle yana doğru itiyor.

serbest el. "Onunla biraz antrenman yapıyordum. Alışıyor."

"Yavrular nasıl?"

"Daha büyük." Bir padoka doğru başını sallıyor. "Orada Pope var." "Ne zaman oldu bu?"

"Bu sabah. İyi yürüyor ve onu temizledim ama bacağı oldukça kötü görünüyor." Başını sallıyor. "Bir dakikalığına arkamı döndüm ve aptal köpek yanıma geldi. Sleet'e bulaşmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Neyse ki sonu daha kötü olmadı."

"Onu iyileştireceğiz." Umarım onu kliniğe getirmeye gerek kalmaz.

"Evet." Ama Reed alt dudağını endişelendiriyor. Eminim bunun onun gözetiminde olmasından nefret ediyordur. Tyler buradaki rolünü ciddiye aldığını söylemişti.

"Biliyor musun, yıllardır pek çok terbiyeciyi tanıdım ama senin kadar iyisiyle hiç karşılaşmadım." Reed benimle birlikte ahırın derinliklerine doğru yürürken dikkatimi önüme veriyorum ama göz ucuyla onun memnuniyet sırtışını yakalıyorum.

"Ty hâlâ işte ama Sleet'in neye ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız onu yapmanızı söyledi."

Umurumda

değil.

Umurumda

değil.

Umurumda

değil.

"Tyler nasıl?" Reed olanlar hakkında ne kadar şey biliyor?

Omuz silkiyor. "Yarış sezonunu dört gözle bekliyorum."

"Doğru." Ne de olsa bunun için yaşıyor. "Hadi, şu köpekleri tamir edelim."

Diğer yönden yaklaşan kamyonu gördüğümde garaj yolunu yarılamıştım.

Mesafe kapandıkça ve Tyler'ın yakışıklı yüzü netleştikçe bedenimdeki gerilim artıyor. Şerit, yoldaki yabancılar gibi birbirimizi geçmek için çok dar. Sıkışmak için ikimiz de kenarlar boyunca manevra yapmak zorundayız. Yetişkin olduğum ve buraya iş için geldiğim için penceremi açıyorum.

Her iki kamyon da durmak için sürünüyor, kapılarımız mükemmel bir şekilde hizalanıyor, yan aynalarımız çarpışmaya birkaç santim uzaklıkta. Tyler'ın göğsünün derin bir nefesle nasıl yükseldiğini fark ediyorum, sanki kendini rahatsız edici bir konuşmaya hazırlıyormuş gibi.

Gözlerimin kısa bir süreliğine onunkilere değmesine izin veriyorum, sonra gözümü kaçırmak zorunda kalıyorum, acım çok şiddetli. "Airi'nin sadece hafif bir burkulma geçirdiğine eminim. Biraz iltihap giderici bıraktım. Eğer bir hafta içinde iyileşmezse, bir doktor getirmeniz gerekecek.

röntgen çektirsin." Profesyonel görünme çabam robotik bir ses çıkarmamla sonuçlandı. "Pope'un bacağındaki sivri bir yırtığı diktim. Geri kalanının temiz tutulması ve herhangi bir apse için izlenmesi gerekiyor. Antibiyotik ve ağrı kesici bıraktım ve Reed ne yaptığını biliyor." Her köpek hakkında canlı bir bilgi tablosuna sahip olmanın faydası, reçeteleri önceden nasıl karıştıracağımı biliyordum.

"Teşekkür ederim."

"Bunun için buradayım, değil mi?" Hayal kırıklığı, incinme ve öfke girdabıma aptalca bir özlemin karışmasından nefret ediyorum. Neden bunu kendime yapmaya devam ediyorum? Ben daha iyi biliyorum. "Cory faturayı yarın sabah sana gönderecek."

"Marie-"

"Hamile değilim," diye ağzımdan kaçırđım. "Merak ediyorsan diye söylüyorum." Bununla birlikte, ayağımı frenden kaldırıyorum ve ilerlemeye başlıyorum.

"Bekle, Marie. *Lütfen*."

Ses tonundaki yalvaran nitelik savunmamı aşılıyor, nasıl sertleştireceğimi asla öğrenemediğim kalbimi yumuşatıyor. Ayağımı frene basmadan önce iki saniye tereddüt ediyorum.

Tyler, camlarımız tekrar aynı hizaya gelene kadar kamyonetini geri çekerken tiz bir gıcırtı duyuluyor. "Özür dilerim."

"Evet, bunu bana zaten söylemiştin." Öfkem boğazımda katılaşıyor, dikenli bir yumru oluşturuyor.

"En azından bana bakabilir misin?"

Bir süre sonra gözleriyle karşılaşıyorum ve pişmanlıkla parlayan altın rengi havuzlar göğsümü ağrıtıyor.

"Yemin ederim, buraya taşındığımda aradığım *son* şey buydu. Ama sonra seninle karşılaşmaya devam ettim ve seni aklımdan çıkaramadım. Hâlâ da çıkaramıyorum."

Mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimde bir memnuniyet duygusu uyandırıyor.

"Başka bir kadına karşı bir şeyler hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kesinlikle bu kadar erken değil." Sesi içtenlikle kanıyor. "Senin evindeki o gece? Sana istediğin *her şeyi* vermek istedim."

"Sperm donörü istemiyorum Tyler."

İrkildi. "Hadi ama Marie, sen de oradaydın. Öyle bir şey değildi."

Kafamın içinde sayısız samimi dokunuş, iç çekiş ve ağlayış uçuşurken yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. "Artık ne olduğunu bilmiyorum. Büyük bir hata dışında." İkimizin de çaresizliğinden ve arzusundan doğdu.

Bir elini kıllı yüzünde gezdiriyor. "Eğer seninle on yıl önce tanışsaydım ..."

Karısıyla tanışmadan önce diyor.

Ama o zaman bile yeterli olur muydum? Bu ne zaman olur
Biri sizi incittiğinde, söylediği *her şeyden* şüphe etmeye başlarsınız.

Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Hâlâ üzerinde çalışmam gereken çok şey var ve her şeyimi veremezsem bu senin için adil olmaz. Bunu şimdi anlıyorum ve o günü beklemek istemezsen seni anlarım."

Tyler'ın kalbinde başka birinin kalmasına yetecek kadar yer açması ne kadar sürecek?

Yıllar sürebilir.

Hiç de

olmayabilir.

Yarın olabilir, ben olmayan biriyle. Ve ben kendimi çok iyi tanıyorum.

Ne yapmam gerektiğini bilerek derin bir nefes alıyorum. "Don Childs'ı ara. Benim kadar esnek olmayabilir ama iyidir-"

"Hayır, Marie." Tyler'ın yüzü mutsuzlukla buruşuyor. "Seni hâlâ veterinerim olarak istiyorum."

"İşe yaramayacak." Bu yola tekrar giremem. "Peki ya şu arkadaşlığın, Tyler? Onu da istemiyorum." Bu sefer ayağımı frenden çektiğimde, arkamdan seslenmiyor.

Kapı anahtarını posta kutusuna koyup kamyonetime geri tırmanana kadar gözyaşlarımın dökülmesini engelliyorum ve sonra onları daha fazla tutmuyorum. Ne kadar çabuk kırılmama izin verirsem, kendimi tekrar bir araya getirmeye o kadar çabuk başlayabilirim.

Telefonum çaldığında evin yolunu yarılamıştım. Görmezden gelmeye niyetlendim ama ailemin ev numarası çıktı ve bunu asla görmezden gelemem. "Merhaba." Umarım arayan her kimse ahizeden mutsuzluğumu duymuyordur.

"Merhaba Marie, randevunu bitirip bitirmediğinden emin değildim." Annemin sesi kapalı geliyor.

Tedirginliğim artıyor. "Ne oldu?"

"Vicki'yle birlikte hastanedeyim." Uzun bir duraklama oldu. "Bebeğini kaybetti."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Sen ondan daha fazla alıyorsun çünkü sen daha büyüksün." Liz, Tillie'nin tabağına bir kaşık daha havuç koyarak ne demek istediğini vurgular.

Patates püresi dolu kâseyi kavga eden yeğenlerimin yanından geçirip Vicki'ye uzatıyorum. "Bitirmene daha ne kadar var?"

"Birkaç hafta sonra tam zamanlı olarak kuaförde çalışmaya başlayacağım-Ollie, kes şunu! İşte bu yüzden artık kimseden yemek almıyor!" Vicki azarlıyor.

Onun yanında Oliver, Molly'ye doğru bir kaşık dolusu yemek getirirken uçağın inişini taklit ediyor ve bunu abartılı ses efektleriyle tamamlıyor. "Ama bu kadar eğlenmekten kendimizi alamıyoruz, değil mi?" Kızına aptal bir yüz ifadesi takınıyor ve kız da neşeyle ciyaklıyor.

"Sen isteyken ve ben onu beslemeye çalışırken hiç eğlenceli olmuyor." Vicki patatesleri Liz'in önündeki açık alana koymadan önce ona ters ters bakar.

"İyi ki sezon bitti ve ben de her gece onu beslemek için burada olacağım, ha?" Tabaktan üç dilim bifteği ustalıkla alırken karısının yanağını öpmek için eğiliyor.

Düşükten sonraki hafta buralarda zor geçti. Vicki hem fiziksel hem de duygusal olarak iyileşirken hepimiz sırayla Molly'ye yardım ettik. Liz bile geldi, sebzeli keklerden oluşan bir koleksiyon getirdi ve ilk kez sert fikirlerinden hiçbirini söylemedi.

Vicki çoğunlukla iyileşti ve bunun kaderde olmadığı felsefesini benimsedi, ancak mavi gözleri Liz'in büyüyen karnına her dokunduğunda yüzündeki ciddi ifadeyi özlemiyorum. Planlanmamış olsun ya da olmasın, o bebeği *istiyordu*, onunla bütün bir hayatı hayal etmişti bile.

"Bu doğru. Oliver *bütün kış boyunca* bebekleri besleyecek ve odun kesecek, değil mi?" diyor babam yutkunarak.

Ses tonunda kızgınlık vardı.

"Baltalı Oliver. Kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Kayınbiraderime göz kırptım. İlk kar yağışı sonbahar ekinoksunda vadiyi örttü, ince bir tabaka geç açan çiçekleri büzüştürmeye yetecek kadar uzun sürdü. O zamandan bu yana sürekli yağın ve donma noktasında seyreden kar, birçok kış maceraperestinin dualarına cevap veriyor.

Ayrıca Oliver'ı odun sobasını gereğinden fazla yakmaya teşvik etti. Bugün içeri girdiğimde bir kat soymak zorunda kaldım ve köpekler serinleyebilmek için saat başı kapıyı tırmalıyorlar. "Biliyor musun, sen ve Terry, patika veterinerlerinden biri, iyi anlaşırdınız."

"Yarıştan bahsetmişken..." Babam boş çatalını sallıyor. "Bonnie Hatchett beni aradı. Harry yeni bir veteriner arıyormuş."

"Sorun ne, Frank ücretini yarıya indirmeyi kabul etmedi mi?" Kuru bir şekilde söyledim.

"Kesinlikle para konusunda bir çekişme vardı. Sonra Harry Don Childs'a gitti ama Don onun ne kadar büyük bir baş belası olduğunu duydu ve hayır dedi. Ayrıca, şu anda Tyler'ın kulübesiyle çok meşgul olduğunu söyledi."

Herkesin beni izlediğini, bu ismin anılmasına vereceğim tepkiyi beklediğini hissediyorum. Yemeğimi içkiyle yıkıyorum. Tıpkı Vicki gibi ben de "kısmet değilmiş" cümlesini birden fazla kez kullandım. Ve yine Vicki gibi, kimse beni başından savamaz.

"Sonra, köpek kulübesini tekrar almayı düşünüp düşünmeyeceğini öğrenmek için etrafta dolaşmaya başladı. Açıkça söylemedi ama bu kadını onu okuyacak kadar uzun süredir tanıyorum."

"Harry köpekleri için beni geri istiyorsa, gelip kendisi isteyebilir." Cevabımın ne olacağını bilemiyorum. Ama köpekleri özledim.

"Ben de ona bunu söyledim. Bill de Tyler'la görüşmeye gidip gitmeyeceğini soruyordu. Onu ikna etmeye çalışıyor ama artık o kadar da istekli görünmüyor-"

"Baba!" Liz şaşkın bir bakışla onu mızraklar.

Yardıma bu şekilde koştugu için hem şaşkın hem de minnettarım.

Sanki bir şeyler sezmiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Wade'in hastanesinde çalışmak nasıldı Marie?" Annem konuşmayı ustalıkla güvenli bölgeye yönlendiriyor.

"İhtisasıma geri dönmüş gibi hissediyorum. Para almam dışında. Wade de bana çok yardımcı oldu." O gün Tyler'dan ayrıldıktan sonra

Klinik bir kez daha mali darbe alacaktı, eski akıl hocamı aradım ve beni haftada bir ameliyathanesinde görmek isteyip istemeyeceğini sordum. Bu fırsatı kaçırmadı. Bu, pazartesi günleri kliniği kapatmak ve uzun, yorucu bir gün geçirmek anlamına geliyor, ancak gelir iyi ve Anchorage'a doğal bir yolculuk - sonbaharda renklenmiş ağaçların kaleydoskopu üzerinde yükselen karla kaplı dağlar - bana bu vadiyi ne kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor.

"Bu olumlu. Orada daha fazla gün geçirmeyi düşünüyor musun?" "Bu da bir seçenek."

Babama attığı kısa bir bakışı yakalıyorum ve bunun sıradan bir ilgiden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Son zamanlarda kimse emlakçılardan ya da arazi değerlerinden bahsetmedi ama Oliver kamyonlarının önüne bir pulluk bağladı ve kış için araba yollarını temizliyor, bahara kadar ailemizin çatı katından taşınabilmeleri için olabildiğince çok para biriktiriyor. Son birkaç aydır evde çocukları olduğu için ne kadar mutlu göründükleri düşünüldüğünde bu durum ailemi üzüyor olmalı. Liz'in bodrum katındaki dairelerinde birkaç şeyi yenilemek için tuttukları müteahhitten bahsettiğini duydum. Liz ve Vicki birbirlerinin yanında bir saatten fazla kalmaya dayanabilselerdi, bu onlar için mükemmel bir düzenleme olurdu.

Ama ben aptal değilim ve Liz'in yakında bakacak üç torunu olan bir evi olacak. Bu, kırk yıl sonra klinikte hala yanan ışıkları görmekten daha heyecan verici *olmalı*.

Babam yürümek için alçıya alındı ve fizik tedavideki ilerleme doktorun umduğundan çok daha yavaş oldu. Annem her gün romatizmalı kemiklerindeki ağrıdan ve buranın artık çok yorucu olmaya başladığından bahsediyor. Geçen her yılla birlikte, yaşlanan bedenleri daha da isyan edecek.

Belki de klinik onları yeni ve daha iyi şeyler deneyimlemekten alıkoyuyordur.

Vicki boğazını temizledikten sonra Oliver'a bir bakış atar, dirseği kaburgalarına pek de belli etmeden saplanır.

Gözleri anlayışla açılır. "Marie, Steve bugün beni bir şey için aradı. Hatırladın mı? Patronum mu? Her neyse, hâlâ bekâr olup olmadığını sordu. Sezon bittiğine ve artık çok fazla çalışmadığına göre, merak ediyor-"

"Tabii. Ona numaramı ver." Oliver

bocalıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Bu sadece bir randevu, değil mi?"

Ancak daha da önemlisi, bir bölümü kapatıp yolumuza devam etmektir.

Kahverengi-beyaz yavru köpek Mabel'a doğru koşuyor, dengesiz koşuşturması sırasında birkaç kez tökezliyor. Onu izlerken kıkırdamaları histerik bir hal alıyor. Bu dizginlenemez ses, eskiden tanıdığım tavukları kovalayan ve saçma sapan konuşan küçük kıza işaret ediyor.

"Hepsi çok tatlı." Yüzü sıkışıyor. "Seçemiyorum!"

Gülümsüyorum. "Annen gelmeden önce karar vermek için bir saatin daha var." Pazar günü öğleden sonra ve Bayan Perkins'in üç Husky Jack yavrusu daireler çizerek koşarken klinik lobisinde yere oturmuş, her birimiz bir duvara yaslanmış durumdayız. Onları bana Cuma günü teslim etmişti - yavruları annelerinden almayı tercih ettiğimden bir hafta önce, ama yaşlı kadını yoruyorlardı. Son iki geceyi onlarla geçirdikten sonra nedenini anladım.

"Sence hangisini almalı, Roy?" Ben soruyorum.

Seviyesini sabahdan beri kurmakta olduğu raf ünitesine göre ayarlıyor. "En az sinir bozucu olanı."

Sesini duyunca, diğer ikisinden daha küçük ve daha tüylü olan bembeyaz diĞi köpek yavrusu ona doğru atıldı ve pantolonunun paçasını koklamaya çalışırken botuna takıldı. Roy onun botunun bağını çekiĞini izlemek için tamir iĞine ara verir ve ağzının köĞesi seğirir.

"Belki şu?"

Roy onu izlediğimi fark ediyor ve yavruyu görmezden gelerek görevine geri dönüyor. "Bu işe nasıl bulaştın?"

"Yaşlı müşterilerimden birinin yardıma ihtiyacı vardı." Jonah, Agnes'in bir köpek almayı düşündüğünden bahsedince ilham geldi. "*Bu işe* nasıl bulaştın?" Duvar çivilerine sabitlediği üniteye doğru başımı sallıyorum. Her zamanki işçiliğinden farklı - rustik çam tahtaları ve siyah borularla endüstriyel bir his veriyor - ama eskiden kuru gıda ürünleri için o duvarı kaplayan gri metal raflardan çok daha güzel görünüyor.

"İnan bana, ben de hâlâ aynı soruyu kendime soruyorum." "Sana ne kadar borcum olacak?"

Kıkırdaması derin, gıcırtilı bir ses. "Bu seninle Calla arasında. Ben sadece arabayı çeken ahmağım."

Cevabı şimdiden tahmin edebiliyorum. Bana odunun yakılacağını ve borunun çöplükten kurtarıldığını ya da buna benzer bir şey söyleyecek. Kız o kadar becerikli ki bazen ona inanıp inanmayacağımı bilemiyorum.

Ama o haklıydı. İhmal edilmiş küçük lobimin çehresini değiştirdim. Sanki web sitesi tasarımı nefes almış ve canlanmış gibi. Topraksı yeşiller ve canlı beyazlarla karışan parlak sarı sıçramalar mekânı ve havayı tamamen değiştirdi. Fazla bir şey gerekmedi. Boyama ve duvar kağıdıyla geçen bir hafta sonu ve ışık figürlerini değiştirmek ve doku eklemek için birkaç sahte bitki ve orman yeşili şık yeni sandalyeler de dahil olmak üzere kişilik ve çekicilik katan küçük ayrıntıları taşımak için başka bir hafta sonu.

Ama sanırım en sevdiğim değişiklik, ormandaki küçük kliniğimizin tarihini, Cory'nin, benim ve hatta babamın yeni fotoğraflarıyla birlikte sergileyen süslü, altın sarısı çerçevelerden oluşan tam galeri duvarı.

Yapılan değişikliklerin hiçbiri dünyayı sarsacak nitelikte değil, öyle olsaydı bu binayı yıkıp yerine yenisini yapmamız gerekirdi ama yine de değişiklik iyi oldu. Müşteriler içeri girip iyileştirmeler hakkında yorum yaptıkça biraz daha gurur duyuyorum.

"Al bakalım." Mabel'a bir top atıyorum, o da geri atıyor. Üç yavru köpek de kovalıyor. Gri olanın diğer ikisinden daha hızlı olduğu bir kaçma-kovalama oyunu oynayarak ileri geri gidiyoruz. Roy bile çatık kaşlarını tutmakta zorlanıyor ama bunun yavru köpeklerden mi yoksa Mabel'ın güldüğünde yüzünün Agnes'in tavırlarına bürünmesinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Sanki onu izlerken kendini yakalamış gibi başını sallıyor. "Muriel ve Teddy önümüzdeki hafta geleneksel büyük kanat gecelerini düzenliyorlar."

"Yemin ederim, parti ya da yarışma düzenlemedikleri bir yiyecek grubu var mı?" Her yıl düzenlenen balık kızartması, her yıl düzenlenen acılı yemek yarışması, her yıl düzenlenen ve annesinin her söz edişinde benim kıkırdamama, Toby'nin ise yüzünün kızarmasına neden olan kaburga "ovma" yarışması.

"Doğru mu?" Roy homurdanır. "Bunun için orada olacak mısın?"

"Görüştüğüm adamın ne yapmak istediğine bağlı." Steve mikro bira fabrikalarını seviyor ve benim bira zevkimden nefret ediyor ve ufkumu genişletmeye kararlı. Aradığından beri dört kez buluştuk ve hepsi de yerel bira fabrikalarında gerçekleşti. O araba kullanmayı dert etmiyor, ben de ona eşlik etmeyi. Nazik ve yakışıklı biri ve en sevdiği biraları denemem dışında bir şey yapmam için bana baskı yapmıyor. Bana birkaç kez iyi geceler öpücüğü verdi ve ben de buna aldırmadım.

Kolay oldu.

Güzeldi.

Kaşlarımı çattım. "Neden soruyorsun? Gidecek misin?" "Belki."

"İnsanlardan nefret ettiğini sanıyordum." Alayını yumuşatmak için gülümsüyorum. Roy'la nasıl konuşacağımı bulduğumu sanıyorum, ama onun gibi günün ruh halini gülerken mi yoksa ısırarak mı geçireceğini belirleyen bir adamla asla çok emin olamazsınız.

"Seviyorum ama tavuk kanatlarını daha çok seviyorum."

Kapı açılmadan bir an önce kapı çalınır.

"Agnes geri döndü mü?" Tyler içeri girip botlarını paspasın üzerine vurarak karı temizlerken hava ciğerlerimden çekilmiş gibi hissediyorum. İlk önce nereye bakacağına karar veremiyor gibi görünüyor - ona doğru koşan yavru köpeklerle, yerde oturan Mabel ve bana, bacaklarımız kötü bir şekilde yayılmış

ya da rafları yerleştiren yaşlı adama.

Sonunda yavru köpekler kazanır. Onları selamlamak için çömeliyor, dizlerini pençelediklerinde derin kıkırdaması yumuşak ve samimi.

Sonunda odağını bana çevirdi. "Hey."

"Merhaba." Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu unutmamıştım ama şimdi onları görmek bana gözleri üzerimdeyken nasıl hissettiğimi hatırlatıyor. Sanki dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Onu en son gördüğümünden beri sanki dünmüş gibi hissediyorum. Çenesini kaplayan ve daha sert bir görünüm veren kısa ve düzenli küllü kahverengi sakalı dışında hemen hemen aynı görünüyor.

Çünkü yeterince çekici değildi.

O gecenin anılarını, onları mühürlediğim kutudan çıkamadan kapatıyorum ve kendime Tyler'ın başka bir kadına karşı çözülmemiş duygularla dolu olduğunu hatırlatıyorum.

Bu, kaynayan alevleri söndürmeye yardımcı olur, ama sadece bir miktar.

Kahverengi-beyaz olanın kulaklarının arkasını kaşıyor. "Bu adamlarla ne yapıyorsun?"

"Onlar için ev arıyorum. Mabel birini alacak. Henüz hangisini alacağından emin değil."

"*Bu* Mabel mı?" Tyler ona bakar. "Şu birahanedeki kadın için çalışan mı?"

Mabel çaresizlik içinde alçak sesle inliyor, bu da Roy'un kahkahalarla havlamasına ve benim kıkırdamama neden oluyor.

"Mabel, bu Tyler. Bu yıl Iditarod yarışını kazandı. Yazın kulübesinde yardımcı olması için başka birini işe almayı düşünüyordu ve ben de senden bahsettim." Ama bu ilişkimiz dağılmadan önceydi.

"Ne yapmak için?" diye soruyor merakla.

"Köpeklerle oynamak mı?" Sırıttıyor. "Temel olarak şu anda yaptığın şey, ama büyük köpeklerle de. Şu anda sezon için oradayım ama yine de onlara bakacak ve eğlendirecek bir yardımcıya ihtiyacımız var. Eğer ilgilenirsen Marie'ye haber ver."

"Kızakçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor temkinli bir şekilde.

"Evet, sorun değil. Kayınbiraderim Reed, köpeklerle ilgili her konuda oldukça sabırlıdır."

Bakışları bana yöneliyor ve orada bir ilgi mi yoksa isteksizlik mi olduğunu anlayamıyorum.

Tyler gri yavru köpeği diğer eline alıyor. "Bunlar ne karışımı?" "Husky Jacks."

"Yüksek enerji." Yüzünü incelemek için onu havaya kaldırıyor. "Diğer ikisinden *çok* daha hızlı," diyor Mabel.

"Öyle mi?" Ona gülümsüyor. "Bahse girerim bu bir takımda koşabilir?" Kadın kıkırdıyor. "Bilemiyorum. Belki."

Tüm bunlar çok normal, çok sıradan geliyor. "Burada ne yapıyorsun, Tyler?"

Yavru köpeği yere bırakıyor ve köpek de dikkatini tekrar topa vererek uzaklaşıyor. "Buralardaydım. Gelip seni göreyim dedim."

"Neden?" Bu sadece tek bir kelime - belirsiz bir soru - ve yine de odadaki havayı kalınlaştırıyor gibi görünüyor.

"Biliyor musun Mabel, neden bu şeyleri yere işmeden önce dışarı çıkarmıyoruz?" Roy matkabını rafa yerleştirir, gelişigüzel attığı sandalyeden kışlık paltosunu ve tuzakçı şapkasını alır ve yavru köpeklerden ikisini kucağına alarak Mabel'ı sonuncusunun peşine takılıp onu takip etmesi için dışarı çıkarır.

Tyler biraz daha içeri giriyor. "Burası iyi görünüyor."

Olduğum yerde kalmayı, yere yayılmayı, sırtımı duvara dayamayı düşünüyorum ama kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum. "Değişiklik zamanı gelmişti."

Babamla bazen öğle yemeği yediğimiz piknik masasına tünemiş, Bentley, Yukon ve Aurora'nın ayaklarımın dibinde oturduğu yeni resmimin üzerinde yavaşlıyor. Vicki saçımı bile yapmıştı. "Ailen nasıl?"

"İyiler." Tereddüt ediyorum. "Vicki'nin bebeğini kaybetmesi dışında." Kaşları çatıldı. "Çok üzıldüm."

"Evet. Molly ve okulu bitirmek arasında çok meşgul."

Yeni detayları değerlendirmesini izlerken sessizlik sürüyor. Belki de kelimelerini seçebilmek içindir. Tanrım, onu özlüyorum. Onu şimdi görmek göğsümdeki amansız ağrıyı dindiriyor ama dindirmemeli.

"Artık takımıımı tedavi etmediğinizi biliyorum," diye yavaşça başladı, "ama Hatchett için yaptığınızı söylediğiniz gibi gelip onları koşarken izleyeceğinizi umuyordum. Bu yıl farklı bir şey deniyorum." Alt dudağını ısıyor. "Farklı bir eşleşme. Kuru alan antrenmanları iyi geçti ama şimdi yerde kar var ve dayanıklılıklarını geliştirmeye başlıyorum, senin de gelmeni umuyordum."

"İyi eşleşmeleri bilmiyorum. Ben koşucu değilim."

"Ama köpekleri tanıyorsun. Ve sana güveniyorum."

"Don'u aldın-"

"Bunun için değil. Don'u bunun için istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Tüm bunlar çok kişisel geliyor. Şu anda odada benimle birlikte olsa bile, beni ilk başta batıran çekim bir kez daha beni çekiyor. "Tyler, ben -"

"Lütfen?" Bana ciddiyetle bakıyor. "Bu konuda kimsenin fikrine daha fazla değer vermiyorum ve sadece... senin fikrine ihtiyacım var. Bu köpeklerden herhangi birinin bedelini ödeyeceği bir hata yapmak istemiyorum."

Beni yıpratmak için ne söyleyeceğini biliyor.

Bakışları dışarıya, Mabel'ın karları top haline getirip yavru köpeklerin kovalaması için fırlattığı, Roy'un da kıkırdarak izlediği yere yöneliyor. "Ne zaman?"

"Gelecek Cumartesi, eğer sizin için uygunsa. Aslında Reed'in yirmi birinci doğum günü. Seni görmeyi ne kadar çok istediğini söylüyordu."

Gerginliğime rağmen gülüyorum. "Reed öyle demedi."

Tyler sırtıyor. "Yine de *kesinlikle* bunu düşünüyordu."

Başımı sallıyorum. Nasıl tekrar buraya döndüm? "İyi. Saat kaçta?"

"Sabah sekizde mi?"

Déjà vu beni vurdu. "Gömleğinle mi yoksa gömleksiz mi?" Ses tonum kuru.

Gülüyor ve teslimiyetle ellerini kaldırıyor. "Bu sefer tamamen giyinik olacağım. Yemin ederim. Zaten ahırda barfiks çekmek için hava çok soğuk."

"Programımı kontrol edip size haber vermem gerekecek. Ama eminim bir şeyler ayarlayabilirim."

Omuzları rahatlamayla çöküyor. "Harika. Teşekkürler." Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra tereddüt ediyor, sanki daha iyisini düşünüyormuş gibi. "Tamam. Görüşürüz o zaman."

Yeşil kamyonetinin gözden kayboluşunu pencereden izliyorum, içimde rahatsız edici bir duygu girdabı çalkalanıyor. Neden cezalandırılmaya bu kadar açım?

"Bunu ben alıyorum," diye ilan ediyor Mabel, Roy'la birlikte kapıdan içeri girip kahverengi-beyaz yavru köpeği tutarken. "Ve Roy da beyaz olanı alıyor" diye eklerken sırtışı annesininkinin geniş bir aynasıdır.

Homurdanıyor.

Ama tartışmıyor.

OceanofPDF.com

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Tyler'ın yeni sürülmüş araba yoluna döndüğümde kapı çoktan açılmıştı, lastiklerimin altındaki kar çıtırdıyordu.

"Yani bu Reed denen adam kızak köpekleri hakkında *hiçbir şey* bilmediğimi biliyor, değil mi? Aptalca sorular sorduğum için bana kızmayacak mı?" Mabel ısı kadraniyla oynuyor, aşağı doğru ayarlıyor. Bu ve benim radyom arasında, onu evinin önünden aldığımdan beri kamyonetin düğmeleri ve havalandırmalarıyla oynuyor. Sinirden mi yoksa içeride hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlatmak için mi bilemiyorum.

"Bundan şüpheliyim. Ama *gerçekten* utangaçtır, o yüzden fazla konuşmazsa bunu kişisel algılama, tamam mı? İşleri kontrol edebilirsin ve hafta sonları burada çalışmak istersen Tyler'a haber veririm."

Yeşil kamyonun arkasına yanaştığımda küçük, çiftlik tarzı evin bacasından dumanlar yükseliyor. Reed ahırın yanında, açık havadaki ateş çukurunda yanan ateşin yanında oturmuş, bir çete ipi dikeyyor, kıvrıkcık saçları, onunla ilk tanıştığımdaya taktığı tuzakçı şapkasıyla örtülü.

"Bu o mu?" Mabel kaşlarını çatıyor. "Daha yaşlı olduğunu sanıyordum."

"Yirmi bir yaşında. Aslında bugün. Dolayısıyla *bu* adam." Gri yavru köpeği Mabel'ın elinden alıp paltomun içine sokuyorum ve kamyonetten inmeden önce onu güvende tutmak için kollarımı etrafıma sarıyorum. Yine de ahıra doğru yürürken yavru köpek kıpırdanıyor ve ben onu zapt etmeye çalışırken gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Bu sabah sadece Pope başıboş dolaşıyor, ama köpekler kimin geldiğini öğrenmek için küçük evlerinden uluyup havlıyorlar.

"Erken kalkmışsın!" Yaklaşırken bağıriyorum.

Reed'in iri kahverengi gözleri ben ve Mabel arasında gidip geliyor, sonra kaşlarını çatarak göğsümdeki şişkinliğe bakıyor.

"Doğum günün için sana bir şey aldım." Yavru köpeği kaldırdım, yakasına taktığım mavi fiyongu ayarladım.

İpi bırakıyor ve kıvranan yavruyu elimden alıyor. Sırıttıyor, gamzeleri görünüyor. "Kaç yaşında?"

"Nala'nın yavrularından sadece birkaç hafta daha genç."

Reeds onu havaya kaldırıp Tyler'ın yaptığı gibi yüzünü inceliyor. Sanki hepimizin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi.

"Hepsini birlikte eğitebileceğini düşündüm. Bakalım nasıl olacak. Belki iyi bir koşucu olur." Pope bize karnını göstermek için dönüyor ve kaşınmasını bekliyor. "Ya da belki *onun* gibi olur." Ama her halükarda, bu köpeğin iyi bir hayat yaşayacağını biliyorum.

Reed söyleyecek bir şey ararken ağzı açık kalıyor. "Ty biliyor mu?"

"O Tyler'ın köpeği değil. *Senin köpeğin*." Onlara bir köpek yavrusu verdiğim için bir pislik olabilirim ama bu tür bir sürpriz için yaratılmış bir yer ve insanlar varsa, o da bu ikisinin olduğu yerdir.

"Kardeşi bende," diye teklif eder Mabel. Belki de bir bağlantı kurma çabasıdır ve hiçbir zaman utangaç olmamıştır.

Eldivenimi çıkardım ve Pope'un dileklerini yerine getirmek için eğildim. Karnı çıplak parmak uçlarımin altında sıcacık. "Tyler ahırda mı?"

"Hayır. O ... evde." Reed doğum günü hediyesini incelerken duraklar. "Onunla orada buluşmanı söyledi. Yani, evde."

"Gerçekten mi?" Buraya geldiğim onca zaman boyunca sadece ahıra girmiştım. Ama ... "Tamam."

Reed başını eğerek gülümsüyor, dikkati tekrar kulübeye yeni katılan çocuğa yöneliyor.

Mabel'ı orada bırakıp ikisinin her zaman kullandığı yan kapıya doğru yürüyorum. Pişmiş toprak kiremitleri ve çeşitli boyutlarda dökme demir tavalarla kaplı rustik ahşap duvarları olan bir mutfığa adım attığımda gıcırıyor. Ötede, araziye bakan pencerelere karşı uzun, dar bir masa ve Nala ile yavrularının geceleri uyuduğunu tahmin ettiğim kapılarla kapatılmış bir köşe var. Zemini kaplayan ve engelli bir parkur oluşturan büyük köpek yatakları koleksiyonuna gülümsüyorum. Köpeklerin evleri dışarıda olabilir ama burada da bir evleri olduğu açık.

Tam kendimi duyurmak üzereydim ki Tyler'ın kalın sesi evin başka bir odasından seslendi.

"Hey, bir saniye buraya gelir misin?"

Çağırma sesiyle midem geriliyor. Karla kaplı botlarımı çıkarırken sakinleştirici bir nefes alıyorum ve sonra mutfaktan geçip oturma odasına doğru ilerliyorum. Sayısız patinin çizdiği parke, çoraplı ayaklarımın altında inliyor.

"Marie yakında burada olur. Ona henüz söylemedim-"

Tyler başını kaldırdığında beni eşikte dikilirken bulduğunda cümlemin ortasında donup kalıyor, bir çift külot giyerken ağzım açık kalıyor. Düşürdüğü havlu yere yığılmış, kanepenin üzeri yıkadığı ama katlamadığı belli olan dökülmüş çamaşırlarla kaplı.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Senin Reed olduğunu sanıyordum."

"Açıkça." Yüzüm yanıyor ama bakışlarım onun vücudundan ayrılamıyor, hala son gördüğümdeki gibi mükemmel bir şekilde yontulmuş. "Beni buraya o gönderdi."

"Gerçekten mi?" Tyler kaşlarını çattı. "Duşta olduğumu biliyordun." Anlayış onun yüzünü doldururken aynı anda benim de kafama dank ediyor.

O küçük gülümseme. Reed bir Cory çekti. Gülsem mi çığlık mı atsam bilemedim.

Tyler'ın sırtması ve başını sallamasına bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor.

Kanımın hızlanmasını ve vücudumun kızarmasını görmezden gelmeye çalışıyorum, bastırmak için mücadele ettiğim anılar yüzeye sürükleniyor. "Ne yapmadın?"

-Aslında ne var biliyor musun? Giyindikten sonra seninle ahırda buluşuruz." Aceleyle botlarımı alıp kapıdan çıkıyorum ve yanaklarımı donduran soğuğu karşılıyorum.

Reed ve Mabel kupa kutusunun yanında durmuş, yavru köpeğin yeni evini incelemesini izliyorlar. İşaret parmağımla havaya vurarak Reed'i gösteriyorum. "Hiç komik *değil*." Yanaklarım yeniden yanıyor.

Karşılığında utanmaz bir sırtma alıyorum.

Beş dakika sonra, Mabel ve ben şenlik ateşinden ısı çalarken, Tyler giyinmiş, mushing ceketini ve siyah beresini takmış olarak aşağı iniyor. Ama altındaki her şeyin taze görüntüsü hala zihnimde alev alev yanıyor.

"Nerede o?"

Ahıra doğru başımı salladım.

Tyler yanımdan geçti. Açık kapıdan kıkırdadığını duyuyorum ve "Doğum günün olması umurumda değil. Bunu daha sonra ödeyeceksin, dostum. Yemin et."

Tanrım."

"Hadi bakalım," diye karşılık veriyor Reed, ikisi arasında hepimizden sakladığı bir şakacılığı ima ederek.

Her şeye rağmen gülümsüyorum.

"Ne oldu?" Mabel fısıldıyor ama ben sadece başımı sallıyorum, hâlâ dinliyorum.

Bekliyorum.

"Bu köpek neden burada? *Ve neden bir yayı var?*"

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için Tyler'ın yüz ifadesini kontrol ediyorum. "Onunla yarışmak istiyorsun." "Evet."

"*Iditarod*'da."

"Evet." Nymeria'nın önünde çömeliyor, elleri Nymeria'nın kalın kürkünde gezinirken boynunu okşuyor. Nymeria kalçalarının üzerinde oturuyor ve ara sıra memnun bir mızıldanmayla sevgiyi kabul ediyor. "Reed bütün yaz onunla çalıştı ama o zaten bütün komutları biliyordu. Ve kuru alan eğitimine ayak uydurdu. Buna bayıldı."

Elimde olmadan bu köpeğe bakıyorum ve Harry'nin kollarından sarkan zayıf ve yaralı köpeği görüyorum. "Sence günde yüz mili kaldırabilir mi?"

"Henüz değil, ama henüz hiçbirini yapamaz. Tank bile. Hepsi formdan düştü. Ama o ayak uyduruyor. Tank'la da iyi bir ikili gibi görünüyorlar."

"Uyum. *Bekle*, onu *lider köpek* olarak mı koşturmak istiyorsun?" Öyle bir pozisyon ki

Genellikle yıllarca koştuktan sonra kazanılır.

Tyler yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak kıkırdıyor. "*Biliyorum*. Ama sana söylüyorum, bunu daha önce de yaptı. Zed onu yetiştirmeye başlamadan önce birkaç yıl takım köpeği olduğunu söyledi. Ne yaptığını biliyor. Ve onun hakkında iyi hislerim var, Marie."

"Peki ya Nala?"

"Nala koşmak istemiyor. Koşum takımını çıkardığımızda hevesi kalmıyor. Yavrularının yanında kalmayı tercih ediyor." Omuz silkiyor. "Onu zorlayamam."

"O zaman *Iditarod* için Nymeria'ya *ihtiyacın var*." Tabii Harry gibi birinden köpek kiralamazsa.

Ahırın duvarına yaslanıp kollarını bükülmüş dizlerine dayıyor. "Gerekirse tek bir köpeklerle koşabilirim. Tank iki kişi için yeterince iradeli. Ama bunu yapmak istiyorsa, neden ona bir şans vermeyelim? Yaşadıklarından sonra mutlu olmak için bir şansı daha hak ediyor." Adam ona doğru uzanıyor ve kadın bacağına doğru eğiliyor, çenesini kaldırarak dikkat çekmek için gıdılarını ona gösteriyor.

"Onun mutlu olması için başka yollar da var. Daha küçük yarışlar. İditarod olmak zorunda değil."

"Ama ya o isterse?"

"Belki de mücadele etmeye değmez."

"Belki de öyledir." Tyler kaşlarını çatıyor ama aklında ne varsa kendine saklıyor. "Onu daha küçük yarışlarla başlatacağım. Önümüzdeki ay Cantwell'de bir tane, Ocak ayında da Paxson'da bir tane var."

"Çoktan karar vermişsiniz gibi görünüyor, peki benden ne istiyorsunuz?" "Onun tüm geçmişini biliyorsun. Don'a ya da başkasına söyleyemeyeceğim şeyleri.

Benimle gel ve izle. Deli olduğumu düşünüyorsan söyle. Tek istediğim bu."

Uzaktaki kapıdan Mabel'in Reed'in takımı çalıştırmasını izlediği yere bakıyorum.

Ağır bir iç çekişle ayağa kalktım.

"Vay be." Tyler'ın sesi ancak konuşma seviyesinin üzerinde ve yine de köpekler tandem halinde çalışarak ilerideki bakımlı patikaya doğru yöneliyorlar. On köpek ağaçların ve çalılarının arasından patikada ilerlerken ve biz karda süzülürken kızığın kızaklarının ve kırk patinin altındaki yumuşak çitirtiden başka duyulacak bir şey yok.

Kızığın sepetindeki yerimden başımı kaldırdığımda Tyler'ın tepemde dikildiğini ve kendini beğenmiş bir şekilde sırttığını görüyorum.

İçimde çalkalanan kargaşaya rağmen, bu an garip bir şekilde huzurlu.

"Oha," diye sesleniyor, köpekleri durdurmak için kar kancasını bırakıyor ve

Bizi bağlayın. Ekip, halatlarını test edebilmek ve yakındaki çalılıklara işeyebilmek için verilen aradan memnun.

Bacaklarımı esnetmek için dışarı çıkıyorum. Soğuk hava yüzünden yanaklarım ve burnum uyuşmuş durumda ve keşke başka bir atkı taksaydım diyorum. Çok uzağa gitmedik -belki bir ya da iki mil- ama Tyler'ın arazisindeki ağaçların derinliklerindeyiz. Önümüzde

nehir ve onun ötesinde sıradağlar. Sağımızda bir yerde Harry'nin yetmiş beş köpeği var.

Ama burada, yalnızmışız gibi hissediyoruz.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Tyler soruyor, ben ön tarafa doğru ilerlerken beni izliyor.

Nymeria'nın yanında dizlerimin üzerine çökerek, Tank'ın dişlerinden korunmak için eldivenlerimi ceketimin içine sokuyorum. Parmaklarımla eklemlerini ve kaslarını kontrol ederek herhangi bir hassasiyet ya da başka bir uyarı işareti arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum.

"Hey, kızım. Bunu yapmak ister misin?"

Mırıldanıyorum. Yanağımı sıcak bir şekilde yalayarak cevap veriyor.

Kalçalarımaya yerleşiyorum. "Resmi olarak, bence sen delisin, Tyler. Bunun ne kadar riskli olduğunun farkındasın, değil mi? Iditarod'da çalıntı bir köpekle yarışmak istiyorsun. Geri dönen şampiyon olarak. Gazetelerin ve haberlerin her yerinde onun resimleri olacak." Zed, yeğeni Jody ve sayısız kişi gibi bunu mutlaka görecektir.

Başını eğiyor. "Hadi ama Marie. Güzel bir köpek ama *o kadar da* farklı değil."

Alaycı bir şekilde soluğunu kesiyorum ve şakacı bir şekilde kulaklarını kapatıyorum. "Onu dinleme!" Ama o haklı. Heterokromi huskylerde yaygındır. Ve Zed muhtemelen onun için koşmazsa, *asla* başkası için koşmayacağına inanacak kadar kibirli.

Tyler iki köpeğin iplerinden kurtulmasına yardım ederken kıkırdıyor. "Cidden, daha önce çıplı değildi, yani bu şekilde bir kanıt yok. Ve kabul etmelisin ki geçen Ocak ayında tanıştığından çok farklı bir köpek."

Tüylerini okşuyorum.

"Öyle." O farklı bir köpek.

O farklı bir adam.

Neyim ben, aynı eski Marie'den başka?

Ayağa kalkıp kızağa doğru ilerliyorum. "O öndeyken sepetten yürüyüşünü görmek zor oluyor." Harry beni her zaman iki kişinin ayakta durabileceği bir tur kızağına bindirirdi. "Ama belli ki hevesi, azmi ve mizacı var. Eğer onu fiziksel olarak hazır hale getirebilirsen, o zaman... eğer isterse neden yapamayacağını anlamıyorum." Nymeria ve Tank'ın birbirlerine sürtündüklerini görmek için bir bakış daha atıyorum. Mutlu görünüyor.

Tyler sanki kararımı bekliyormuş gibi derin bir nefes veriyor. "Bekle, eğer onu bu şekilde göremiyorsan, o zaman ayağa kalkmalısın." Elini dirseğıme atıyor ve beni nazikçe kendine doğru çekiyor. "Hadi, ikimiz de sığabiliriz."

"Bilmiyorum-"

"Güven bana. Bunu Mila'yla her zaman yapardım."

Bunun Tyler'a güvenmekle hiçbir ilgisi yok ve her şey ona tekrar bu kadar yakın olmakla ilgili. Rahatça kullanabileceğim bir bahane bulamayınca, ayaklıkların üzerine çıkıyorum ve eldivenli ellerimle gidonu tutuyorum. Tyler arkama yerleşiyor, ayak parmakları topuklarıma değiyor, vücudu arkamda rahatça duruyor.

Gidonu tutarken beni kollarıyla hapsediyor. "Hazır mısın?"

Bana soruyor ama köpekler komutu duyup havlamaya ve iplerini çekiştirmeye başlıyorlar, bu da onun kıkırdamasını sağlıyor. Kancayı bırakıyor ve bir sarsıntıyla havalanıyoruz. Tyler'ın kasları bizi yerinde tutmak için geriliyor. Bir süre sonra eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Gördün mü? İşe yarayacağını söylemiştim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Önümdeki köpeklerin yürüyüşlerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ve sırtıma bastıran güçlü, sert gövdeyi, vücutlarımız çarpışırken sakalının cildimi çizmesini ve çenesinin yanağıma sürtünmesini görmezden geliyorum.

Patikayı sessizce bir döngü etrafında takip ediyoruz ve sonra daha önceki izlerimizle karşılaşıyoruz, bu da zaten eve doğru geri döndüğümüzü ima ediyor.

"Bu arada, klinikte işler nasıl gidiyor?"

Aslında ne sorduğunu biliyorum: Harry ve Tyler'ın işlerinden elde ettiğim geliri kaybettiğıme göre klinikte işler nasıl gidiyor?

Umursamaz bir yalanla cevap vermeliyim, ama ağzımı açtığımda gerçek ortaya dökülüyor. Ona her şeyi anlatıyorum - Wade için Anchorage'da çalışmak, ailemin mülkü satması, onları geride tuttuğuma dair artan duygum, tüm hayatımın belirsizlik içinde olduğu hissi. Tyler'la konuşmak her zaman çok kolay olmuştur.

"Kulübenizde bir kuaför salonu açmaya ne oldu?"

"Bu Jim'in ortaya attığı yarım yamalak bir seçenektir. Zaten işe yaramazdı. Vicki orada yaşamak istemiyor. Kendi başına olmak istiyor." Ama Liz'in dile getirdiğı konular adil. Klinik ve kulübe benim değil. Üç kişiyiz ve bir gün onları satın almam dışında, zor kararlar verilmesi gerekecek.

Ailem öldükten sonra da o arazide yaşamak, o klinik kapısından içeri girmek ve tarlanın karşısındaki eve bakmak için aynı arzuyu duyacak mıyım? Pazar akşam yemekleri ve palyaço kornasının sesi bir anıdan ibaret olduğunda?

Wren'in ölümünden sonraki haftalar ve aylarda Jonah'ı hatırlıyorum. Her şeyin değiştiğini söylemişti. Her şey boş geliyordu.

Belki de on ya da on beş yıl daha gerçekleşmeyecek bir şey üzerinde çok fazla duruyorum.

Ama ya yarın olursa?

"Artık satmaları *gerektiğini* düşünmeye başladım. Meksika'ya, Avrupa'ya ya da istedikleri başka bir yere gitsinler. Hâlâ yapabiliyorlarken hayatın tadını çıkarsınlar. Ama babamın bu kararı vereceğini sanmıyorum. Onun yerine *ben* karar vermeliyim." Alt dudağımı endişelendiriyorum. "Fişi bu şekilde çekmek çok zor. İstemediğin böylesine büyük bir değişiklik yapmak." Kliniği, evi bırakmak. Çocukluğumu. Şimdiye kadar hep bildiğim hayatımı.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Yumuşak bir iç geçirdi. "Ama sonuçta bu sadece bir bina. Değiştirilebilir. İçindeki insanlar değil. *Sen değilsin*. Herhangi bir yerde yeni bir klinik kurabilirsiniz ve insanlar size gelecektir."

Gülümsüyorum. "Jonah da öyle dedi."

"Bu doğru. Hiç şu seyyar veteriner kliniği karavanlarından birine baktın mı? İzlediğim bir programda bir tane vardı ve aklıma sen geldin. Zaten sürekli köpek barınaklarına geliyorsun, neden kliniğini oraya götürmeyesin?"

Gülüyorum. "Bunların ne kadar tuttuğu hakkında bir *fikrin var mı?*" Araştırdım. "Ayrıca, park edecek bir yere ihtiyacım olacak."

"Buraya park edebilirsin."

"Ne dedin? Hayır. Buraya bir klinik park etmeyeceğim."

"Neden olmasın? Sahip olduğum şu araziye bak Marie. Ve kullanmadığımız üçüncü bir yatak odam var. Sana her zaman kapım açık."

Bu tekliflerin nereden geldiğini bilmiyorum ama boş olduklarını varsayıyorum. "Bu sabah buralarda nasıl yaşadığınızı yeterince gördüm ama yine de teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Bunu takdir etmedin, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." Gece geç saatlere kadar bunun üzerinde duracağımdan eminim.

"Haw," diye seslenerek köpekleri sola doğru yönlendiriyor. Onlar bizi ileriye doğru iterken dönüş için hazırlanıyorum.

"Yani, sen mi *yaptın*? Bunu mu demek istiyorsun?" Sesinde bir şeyler var ve bana doğru yaklaştığını hissediyorum, o tanıdık ve sarhoş edici sedir ve narenciye kokusu burun deliklerimle alay ediyor.

Onun flört ettiği, benim de flört ettiğim ve ikimizin de bana zarar vereceğini unuttuğumuz tehlikeli bölgeye geri dönüyoruz. "Bundan sonra seninle ahırda buluşmaya dikkat edeceğim," diyorum daha düzgün bir ses tonuyla ve ekliyorum, "Eğer bunu tekrar yapmamı istersen, daha fazla yavru köpekle birlikte."

Homurdanıyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Bir eve ihtiyacı vardı ve gerçekten mi? Beni pek iyi tanıımıyorsun o zaman. Konu köpekler olunca sınırlarım yoktur, unuttun mu?"

"Senin hakkında her şeyi bilmiyor olabilirim ama seni *tanıyorum* Marie." Nefesi yanağımda geziniyor. "Ve seni özlüyorum."

Sesindeki özlem kalbime dokunuyor. "Ben de seni özlüyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum kendimi vazgeçiremeden.

Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve kıllı yanağını yanağıma bastırmak için eğiliyor, ağızlarımızın köşeleri mükemmel bir şekilde hizalanıyor. Benden ufak bir dönüşle dudaklarımız birbirini bulacaktı.

Bunların hiçbirine izin vermemeliyim ama yine de geri çekilemiyorum, bu duyguyu özümserken gözlerim kapanıyor ve bu anın sonsuza dek sürmesini diliyorum.

Sessizce eve kayıyoruz.

"Tekrar mutlu yıllar!" Omzumun üzerinden bağıriyorum.

Mabel el sallıyor, Reed de tereddüt etmeden karşılık veriyor, ahırın içinde kaybolurlarken tüylü hediyesini kolunun altına sıkıştırıyor.

Tyler evden bize doğru bir patikada koşuyor ve ben içgüdüsel olarak hızımı yavaşlatıyorum, tam kamyonetime ulaştığımızda bizi karşılamasına izin veriyorum.

"Ee, Mabel, ne düşünüyorsun? Burada yarı zamanlı bir işle ilgileniyor musun?" Kapıyı onun için açık tutuyor.

"Evet, sanırım öyle." Sözlerine başını sallayarak eşlik ediyor. "Bu eğlenceliydi." Biri Tank'ın, diğeri Airi'nin bakımı için olan yırtık eldivenlerini kaldırıyor. "Bunun dışında."

Tyler kıkırdar. "Evet, evde tıpkı onlar gibi bir kutu dolusu var. Tamam, gelecek Cumartesi aynı saatte gel?" Mabel içeride otururken, o

benimle buluşmak için kamyonetimin önünü yuvarlıyor. "Sanırım bu iyi olacak."

"Evet, iyi anlaşıyor gibiydiler." Reed ona döndüğümüzde köpeklerin dizginlerini nasıl çözeceğini ve onları nasıl sulayacağını öğretti. Bu görevleri doğal bir şekilde üstlendi.

"Hey, bu gece Ale House'da bir şeyler olduğunu duydum." Sesi bir kademe daha yumuşak, daha meraklı bir tona dönüştü. "Reed'i ben götüreceğim. Eğer gelecek yıl yarışmacı kızak konusunda ciddi olmak istiyorsa, buradan çıkıp insanlarla tanışmaya başlaması gerekiyor."

"O geceler genellikle eğlencelidir."

"Eminim gelersen çok sevinecektir." Tereddüt ediyor. "Ben de öyle."

Tyler ve benim Ale House'da son buluşmamızın düşünceleri zihnimi yakıyor.

Neden beni tekrar dışarı davet ediyor? Neden bana böyle şeyler söylüyor?

Bu hâlâ onun arkadaşlık girişimi mi yoksa bir şeyler mi değişti? Yoksa ...

Hayır Marie, bu yola tekrar giremezsin. "Üzgünüm, bu akşam için planlarım var."

Alt dudağını ısıyor ve odağını çizmesiyle karı dürtmeye kaydırıyor. "Bunlar yasal planlar mı? Yoksa 'Kibarlık yapıyorum ama geber Tyler' planları mı?" Yüzü seksi, çarpık bir gülümsemeyle çatlıyor. "Sadece kendi anlayışım için."

Ses tonunda mizah var ama cevabım için nefesini tuttuğunu hissediyorum.

"Yasal." Tereddüt ediyorum. "Biriyle görüşüyorum ve bu gece bir şeyler yapacağız." Arkadaşıyla bira evinde buluşmak için Talkeetna'ya gidiyoruz.

Tyler'ın kaşları çatılıyor ve ben anında bu kadar dürüst olduğum için pişman oluyorum. "Doğru. İyi geceler o zaman." Kapüşonuma hafifçe vurarak geri çekiliyor. "Ve geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

Kamyonetime tırmanıp motoru çalıştırdığımda midem bulanıyor.

Mabel kaşlarını çatar. "Sorun nedir?" Gülümsemeye

zorluyorum. "Bir şey yok."

Ve her şeyi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Steve'in kamyonetine bindiğimde havada hafif, tatlı bir tütün kokusu vardı. Sanırım havalandırmanın yanındaki puro paketinden geliyor. Sigarayı umursadığım kadar onları umursamıyorum. Ayrıca, sadece ara sıra içtiğini söylemişti.

"Bu gece çok hoş görünüyorsun." Mavi gözleri kırışırken konsolun üzerinden eğilip beni nane sakızı kokulu bir öpücükle selamlıyor, dudakları her zamankinden daha uzun süre kalıyor. Beni ilk öptüğünde, ilk buluşmamızın sonunda verandamın kapısındaydı ve önceden sormuştu. O zamandan beri daha cesur oldu ve dudak kilitleri daha uzun sürdü. Ve ben de istekliydim.

Ama şimdi geri çekiliyorum.

"Zor bir gün müydü?" Steve kamyonetini ustalıkla garaj yolumdan geçirip yola çıkarıyor.

"*Uzun bir gün.*" Bu randevuyu iptal etme dürtüsüyle savaşıyor çelişkili düşünceler içinde kayboldum. İptal *etmeliydim* ama o zaman da evde oturup Ale House'a gitme dürtüsüyle savaşıyor olacaktım. Boynumdaki örgü atkıyı açtım. Kamyonet sıcak ve Talkeetna'ya gitmek evimden neredeyse bir saat uzaklıkta. Rahat etsem iyi olur.

"Yani... planlar değişti," diye duyurdu. "Bir grup arkadaşım Trapper's Crossing'de buluşuyor. Orada büyük bir kanat gecesi düzenleniyor ve bence iyi vakit geçireceğiz. Ayrıca, çok daha yakın ve ben dörtten beri ayaktayım. Yorgunum." Steve elimi tutmak için uzandı. Derisi nasır tutmuş, başparmağı dikiş atılması *gereken* bir kesiği gizlemek için bandajla sarılmış. "Bu konuda iyisin, değil mi?"

Midem bulanıyor. Trapper's Crossing'de bahsettiği tek bir yer var. Bir adamın kolunda görünmekle iyi miyim?

Düşüncelerime hükmeden adam odanın diğer ucunda mı oturuyor? Hayır, tabii ki bu konuda iyi değilim! Ama ne söylemem gerekiyor? Soruları tetiklemeyecek nasıl bir mazeret sunabilirim?

"Marie?" Steve'in bakışları yolla benim aramda gidip geliyor, eli benimkini sıkıyor.

"Evet." Sesimdeki gerginliği gideriyorum. "Ben iyiyim."

Eğer şanslıysam, belki Tyler gelme fikrini değiştirir.

Ale House'un ön girişinin sağındaki yanan ateş çukuru yeni ve etrafında toplanmış, biraların tadını çıkaran insan halkasına bakılırsa popüler bir eklenti. Onların üzerinde, renkli Noel ışıklarının şenlikli telleri gölgelikte asılı duruyor. Bunlar, Muriel'in yıl boyunca açık tuttuğu uzun, dar binanın çatısını kaplayanlarla aynı.

Gündelik sohbetin uğultusuna doğru yürürken otoparkı tararken dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ama hava karanlık ve birkaç yeşil kamyon var. Tanıdık bir şey göremiyorum.

"Buraya daha önce de gelmiştin, değil mi?" Steve kolunu belime doluyor, ben de kaskatı kesilmemeye çalışıyorum. "Güzel bir yerdir. Eğlenceli bir atmosferi var. Muriel ve Teddy de uzun zamandır buranın sahipleri."

"Onları tanıyor musun? Bekle, tabii ki tanırsın." Bu çok mantıklı. Hepsi balıkçılık sektöründe.

"Marie!" diye bağırmadan bir an önce tanıdık, derin bir kahkaha duyuyorum. Jonah'ın grubun arasında durduğunu daha önce görememiştim, hava karanlıktı ve ben giderek artan bir korkuya kapılmışım. Ama işte orada, Calla da yanında. Onun varlığı derin sulara atılmış bir cankurtaran simidi gibi geliyor ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kayıyor.

Çemberdeki diğer insanları kontrol ediyorum. Bazılarını tanıyorum. McGivney'lerin daha şenlikli gecelerine her zaman gelen yerliler. Hiçbiri Tyler ya da Reed değil.

Belki de bu gece şansım yaver gitmiştir.

Steve'e döndüm. "Seninle içeride buluşalım mı?"

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ama hemen kayboluyor. "Tabii. Sana bir bira getireyim." Yanağımı öpüyor ve sonra yolunu değiştiriyor.

Ve tek düşünebildiğim, bu öpücüğün, Tyler'ın daha önce yanağıma bastırıldığı kıllı yanağının uyandırdığı arzunun bir zerresini bile uyandırmadığı.

Jonah boştaki kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yandan kucaklıyor. "Bu gece gelmeyeceğini sanıyordum."

"Evet, ben de bilmiyordum ama planlar değişti."

Steve'in kapıdan geçişini izler. "Kim bu adam?"

Sesindeki temkinliliğe gülümsüyorum. "Sadece bir adam." Belki de onu en iyi arkadaşım ile tanıştırmalıydım. Dikdörtgen yapıya ve yüzeyinde dans eden propan yakıtlı alevlere doğru başımı sallıyorum. "Bu çok süslü."

Şaşırtmaca işe yarıyor. "Evet. Bu Calla'nın fikriydi. Muriel gerçekten dinledi."

Ona sarılmak için yana kayıyorum. Saçları çilek ve krema gibi kokuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim! Bu üç aylık dönem *çok* daha kolay."

Jonah, Calla'nın paltosunu açarak, "Göster ona," diye kışkırtıyor.

Sweatshirt'üne ve sevimli hamile karnına basılmış "gelecek yeti" sloganına kahkahalarla bakıyorum. "Ne olduğunu öğrenmek konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Jonah'ın sertçe başını sallaması buna cevap veriyor.

Calla ona gözlerini deviriyor ve sonra dikkatini bana vererek uzaklaşıyor. "Yani, *sadece* bir erkek mi?"

"Birkaç kez çıktık." Omuz silkiyorum. "İyi biri."

Sesini alçaltarak fısıldıyor, "İlgilenirsen diye söylüyorum, Tyler içeride."

Onun adını duymak bile midemi geriyor. "Gelebileceğini biliyordum."

Kaşları endişeyle çatılıyor. "İyi olacak mısın?"

"Gerçekten mi?" Burada durmuş, onca insan arasında *Calla'ya* bir erkekle ilgili endişelerimden bahsediyor olduğum gerçeği gözümünden kaçmadı. Yalan söylemeye devam edebilirdim ama beni hemen anlayacaktı. "Tam bir pislik olmadan önce burada ne kadar saklanabileceğimi düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor ve basit ama rahatlatıcı bir hareketle avucunu kolumun üzerinde yumuşatıyor. "Korkarım yeterince uzun değil."

Calla'nın dişleri takırdamaya başlamadan önce ateşin etrafında beş dakika daha dayanıyoruz ve Jonah ikimizi de kapıya ve benim için en yüksek tedirginliğe doğru sürüklüyor.

Dışarısı sakın, rahat ve soğuktu. Burası ise gürültülü, şamatalı ve kızarmış, odun sobası turuncu bir parıltıyla yanıyor. Müzik çalıyor

ama konuşmalar o kadar gürültülü ki kimse şarkıyı deşifre edemiyor. Havaya karışan baharatlar, Muriel ve Teddy'nin bir düzine reşo tabağının sıralandığı bir sıra masayı yönettiği odanın uzak tarafından süzülüyor.

"Hayatımda Earl kadar hızlı bir şekilde kar kancasını bırakıp elinde bir rulo bok biletiyle ormana koşan *birini* görmedim!" Dağınık sakallı bir adam kükreyerek elini Harry Hatchett'in omzuna vurur. Birahanenin ortasında toplanan tüm grup kahkahalara boğulur.

Eski yarışçı hikâyelerini anlatıyor olmalılar. Bu gece burada onlardan birçoğu var, bazıları çoktan emekli oldu ama birçoğunu Iditarod'dan tanıyorum, hem koşucular hem de gönüllüler.

Endişelerime rağmen Tyler'ı gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. O ve Reed bir masada oturmuş, biralarını yudumluyor ve masallara kıkırdıyorlar. Beni henüz fark etmediler ama burası o kadar da büyük değil. Sadece an meselesi.

"Ben de tam sana açılmak üzereydim." Steve elinde bir birayla çıkageldi. "Yerel IPA. En sevdiklerimden biri. Bence beğeneceksin."

Buraya son geldiğimde Tyler'ın dilinde tattığımı hatırlıyorum ve bayılmıştım.

Kabul ederken kibarca gülümsüyorum ve Steve'i Jonah ve Calla ile tanıştıyorum. Sohbet çok uzun sürmeden biri Jonah'ı kenara çekip uçakları hakkında bilgi almak istiyor. Bu kaçınılmazdı.

"Şey, çavuş bana el sallıyor, o yüzden... acıktığında beni görmeye gel. Ya da *herhangi bir nedenle*." Calla son bir kez bilmiş bilmiş bakarak Muriel'e doğru ilerliyor, yol boyunca ceketini çıkarıyor.

"Arkadaşlarım şurada." Steve bir grubun oturduğu köşeyi işaret ediyor, eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor ve beni o tarafa doğru yönlendiriyor.

Ama odağım hemen başka bir yere, bana kilitlenmiş ela gözlere takılıyor. Tyler beni gördü ve geçici bir el sallamaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok.

Tembel bir selamla karşılık veriyor ama yüzü taş gibi.

Yanlış bir şey yapmadığımı bildiğim halde yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hasta hissediyorum. Hazır olmayan *o*. Ben değil. Ben *her şeye* hazırdım.

"İyi misin?"

İçimdeki karmaşayı gizleyeceğini umarak başımı sallıyorum. "Biliyor musun? Bir dakika içinde orada olacağım. Barda önce merhaba demem gereken biri var." Hayır.

Steve'in yanıtını beklerken, Toby'de geçici bir sığınak bulmayı umarak odanın diğer tarafına koştu.

Ama Harry Hatchett sözümü kesti. İniltimi bastırdım.

"Hey, Marie! Gelecek hafta kliniğine gelecektim ama işte buradasın. Dostum, uzun zaman oldu, ha?" Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor.

"Bana işimi nasıl yürüteceğimi söylemeye çalıştığından ve sonra ailelerimiz arasındaki kırk yıllık ilişkiyi ateşe verdiğiinden beri mi? Birkaç aydır, evet." Sahte hoşbeşler yapacak havada değilim. Etrafından dolaşmak için kenara çekiliyorum.

Benimle birlikte hareket ediyor. "Özür dilerim." Yüzünde samimi bir özür maskesi var. "Aptalın tekiydim ve hatalıydım."

Açıkça itiraf etmesi beni şaşırttı.

"Son birkaç yıl zor geçti. Ne yaptığımı biliyor gibi görünebilirim ama zamanın yarısında bırakmam gerektiğini düşünüyorum." Sanki açık sözlülüğüne karşılık vermeme bekliyormuş gibi duraklıyor.

Harry kıpırdanmaya başlayana kadar bu garip konuşma arasının uzamasına izin veriyorum. "Özrün için minnettarım. İstedğin başka bir şey var mı?" Bonnie babamın tavsiyesini iletmış olmalı.

"Tamam, demek istediğim, sen ve Sid bize karşı hep iyi oldunuz. Hem de *çok* iyi. Sen umabileceğim en iyi veterinersin ve geri dönmeni umuyordum. En azından bunu düşünün," diye çabucak ekliyor. "Köpekler seni görmeyi çok ister."

Harry'nin veteriner hekimlerinin hızla tükenmekte olduğunu biliyorum ama sesinde pişmanlık seziyorum. Kulübesini yeniden üstlenmek, en başta kendisinin ağırlaştırdığı mali endişeleri hafifletecektir. Ama ona taahhütlerde bulunmak için doğru ruh halinde değilim. "Bunu düşüneceğim."

Omuzları rahatlayarak çöktü.

Harry'nin masasında oturan genç bir kadın kumral saçlarını savururken bir yandan da telefonunda geziniyor, etrafı bir sürü yıpranmış koşucuyla çevriliymiş gibi eğreti duruyor. "Randevuna geri dönmelisin. Gelecek hafta ne karar vereceğimi sana bildiririm." Bırak birkaç gün terlesin.

Bununla birlikte, bara doğru gidiyorum.

Toby yaklaştığını görüyor ve pasaklı yüzü geniş bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor. "Geleceğini bilmiyordum." Elimdeki biraya bakıp kaşlarını çatıyor. "Bir şeyleri mi değiştiriyorsun?"

"Hiç sorma." İçkiyi tezgâhın üzerine koydum.

Roy yanımdaki taburede oturmuş tavuk kanadı kemiriyor. Önünde gecenin sonunda hâlâ dolu olacak bir şişe bira var.

"Kanatlar iyi mi?"

Cevap olarak homurdanıyor.

Paltomu silkip duvardaki kovboy şapkasının yanına asıyorum. "Lucky nasıl?" Roy ona isim vermeyi reddettikten sonra Mabel beyaz yavru köpeğe böyle sesleniyordu. Agnes ve Mabel onu şimdilik evlerinde tutuyorlar, büyüylene ve Roy başka bir köpek sahibi olma fikrine alışana kadar.

"Hâlâ hayatta ve sinir bozucu."

Ve duyduğuma göre Roy'un ona almak için şehre indiği pembe bir tasma takıyormuş.

"Marie!" Agnes elinde temiz bardaklarla dolu bir tepsiyle sallanan taverna tarzı kapıdan içeri giriyor. Kalçasında, ceplerinde birkaç bira şişesi açacağı bulunan bir bar önlüğü var.

"*Agnes*? Artık burada mı çalışıyorsun?"

"Yardım ediyorum. İki dolduruyor ve insanlara tavsiyeler veriyorum." Bir bardağı dikkatlice fiı musluğa yerleştirirken sırtıyor ve birayı yeni öğrenen birinin becerisiyle dağıtıyor. "*Kokteyl*'i gördüğümde beri hep barmen olmak istemişimdir. Ne düşünüyorsun? Tom Cruise'a benziyor muyum?"

"Sadece saçın." Roy tabağındaki etsiz kemiği fırlatıyor ve sonra bir diğerine uzanmak için duraklıyor. Agnes'i tanıdığımndan beri siyah saçları kısa kesilmiş ve sanki kendisi kesiyormuş gibi her zaman düzensizdir. Bir süre sonra, "Sana daha çok yakışıyor," diyor.

Gülümsememi biramdan aldığım bir yudumun arkasına saklıyorum. Yaşlı huysuzu bu gece Ale House'a çeken kanatlar mıydı yoksa barmen miydi?

"Seni orada birlikte gördüğüm yeni arkadaşın mıydı Marie?" diye sorar. "Evet. Birkaç kez çıktık."

"Sence ciddi olabilir mi?" Koyu renk gözleri dökülen sudan yüzüme kayıyor. Bu bakıştaki umudu kaçırmadım. Jonah'a olan hislerimi asla görmezden gelmedi.

"*Şuradaki* diğerine aşıkken olmaz." Roy kanadını Tyler'a doğru sallar.

Ağzım açık kaldı. "Ben-"

"*Kim*?" Agnes onu takip ederek barın üzerine eğilir ve yüzlere bakar.

"Siyah ve ten rengi flanel. Tyler'ın bir şeyi."

"Mabel'ı kulübesinde işe alan koşucu mu?"

"O ikisini geçen hafta veterinerde görmeliydin." Roy bir ısırık daha alır.

"Ah, *şu*," diye fısıldıyor komplocu *bir tavırla*, sanki ikisi dedikodu yapıyormuş gibi, Tyler'ı tekrar aramadan önce.

Midem bulanıyor. Meraklı bir kaş çatmayla bizi izliyor. "Siz ikiniz şunu keser misiniz?" Tıslıyorum.

"Ne?" Roy kaşlarını çattı. "Siz gençler buralarda neyin ne olduğunu bilmediğimi sanıyorsunuz."

Çevresel görüşümde Tyler'ın sandalyesinden çıktığını görüyorum. Buraya doğru geliyor.

Heyecan ve panik dikkatimi çekmek için yarışıyor.

"Hey." Tyler'ın iç çekişiyle kelime ağzından dökülüyor. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Evet, ben de öyle." Ve bu replik bayatlamaya başladı.

Sanki hepimizin birbirimize nasıl uyduğunu ve daha da önemlisi az önce neden onun hakkında konuştuğumuzu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkati benden küçük çocuğa -kaşlarını çatıyor- Roy'a ve onun yarısı yenmiş kanat tabağına, sonra da barın arkasındaki Agnes'e kayıyor.

"Tyler, Roy'la tanıştın." *Sayılır*. Barın diğer tarafını işaret ediyorum. "Bu Mabel'ın annesi, Agnes."

Agnes kocaman gülümsüyor. "Kızım yeni işi için çok heyecanlı. Köpekleri her zaman sevmiştir."

"Bu harika. Onun orada olmasını dört gözle bekliyoruz." Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırtıyor ve sonra ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Marie, seninle bir dakika konuşabilir miyim? Dışarıda?"

Sanırım bunu şimdi yapacağız.

Steve'in arkadaşlarıyla meşgul olduğu arka köşeyi kontrol ediyorum. "Evet, tabii." Roy'un etrafından dolanarak paltomu tekrar alıyorum, soğuk hâlâ kumaşın üzerine yapışıyor.

"Çünkü ne zaman pes etmeyeceğini biliyor," diye mırıldanıyor Roy sessizce. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Calla. O her zaman istediğini elde eder çünkü ne zaman pes *etmeyeceğini* bilir." Roy omzunun üzerinden bakıyor, kurnaz gözleri benimkilerle buluşuyor. "Belki de bu sefer onun kitabından bir sayfa almalısın."

Onun sözleri, Roy'un çarpık dolaplara küfrettiği ve benim Calla'nın dolu ve mükemmel hayatını kıskandığım yaz aylarındaki konuşmamızı hatırlamamı sağlıyor.

Sanırım haksız değil. Jonah'tan ya da Alaska'dan vazgeçmedi. Başkalarının vazgeçtiğini düşündüğüm bu huysuz adamdan kesinlikle vazgeçmedi ve şimdi istese onun için yapmayacağı tek bir şey olduğunu sanmıyorum. İstemese bile.

Minnettar bir gülümsemeyle ceketimi giyiyorum.

Steve dışarı çıktığını fark etti ve sorgulayan bir bakış attı.

Elimi kaldırıyorum, avucumu açıyorum ve ağzımı açıyorum, *Beş dakika*, ve sonra kapıdan çıkarken onu düşüncelerimden kovuyorum. Jonah da dahil olmak üzere birkaç kişi ateşin etrafında oyalanıyor. Konuşmasına ara veriyor ve neler olduğunu sormak istemesine çenesini kaldırıyor.

Omuz silkiyorum ve beni arazide kar yüklü bir ladinin gölgesine doğru götüren Tyler'ı takip ediyorum. Soğuk hava beni rahatlatıyor.

"Hatchett senden geri dönmeni istedi, değil mi?"

"Evet. Ona düşüneceğimi söyledim." Konuşmak istediğim son şey Harry Hatchett. "Tyler, ben-"

"Ciddi bir şey mi?" Bana bakıyor. "Bu adam. Onunla aranızdaki ciddi mi?"

Acı dolu bakışları ve ses tonundaki stres karşısında bocalıyorum. "Birkaç kez çıktık. İyi biri. Ondan hoşlanıyorum."

"Ama onunla birlikte olmak istemiyorsun." "İstemiyor muyum?"

"Elini sırtına koyduğunda kaskatı kesildin."

Bunu fark etti. *Tabii ki fark etti*. "Çünkü sen buradasın," diye itiraf ediyorum.

İfadesini düzeltmeden önce ağzı küçük bir memnuniyet sırtışıyla seğiriyor. "*Ciddi mi?*" diye tekrar soruyor, bu sefer yavaşça.

Tereddüt ediyorum. Ona bir cevap vermek neden bu kadar zor? "Öyle olmadığını biliyorsun." Ağır ağır nefes veriyor. "O zaman bitir."

"Ne?" Gülüşümün içi boş.

"Her şeyden sonra bunu sormamın adil olmadığını biliyorum." Tyler yaklaşıyor, boğazı sert bir yutkunmayla titriyor. "Ama bunu bitirmene *ihtiyacım* var. Başka biriyle birlikte olamazsın."

"Tyler-"

"Hayır, sadece bir dakika dinle. Lütfen." Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi başını öne eğiyor. "Eski hayatım gitti. Bunu hep biliyordum ama sonunda görmeye başladım, eğer bir anlamı varsa. O takımı yüz kere Alaska'dan geçirsem de bir şey değişmeyecek. Bitiş çizgisinde asla orada olmayacak." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ama sen olacaksın. Olmanı *istiyorum*. Seni de kaybedemem."

Vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. "Benden ne istediğini bilmiyorum." Sesim zayıf ve çaresiz çıkıyor. Tüm doğru şeyleri, duymak istediğim her şeyi söylüyor ama bu hiçbir zaman onun sorunu olmadı.

Başparmağı yanağımı okşuyor. "Bana bir şans daha ver." "Beni tekrar incitebilesin diye mi?"

"Söz veriyorum, bir daha olmayacak. Bunu bir daha yapmayacağım. *Asla*." Başını sertçe sallarken parlak bakışlarında samimiyet parlıyor. "Daha önce hazır değildim."

Nabzım hızla atıyor. "Artık hazır olduğunu mu söylüyorsun?" Tam olarak ne için? "Olacağım. Sadece biraz zaman alabilir ama burada benimle olmanı istiyorum."

Ben o yere ulaşana kadar. Sana yanımda *ihtiyacım var*. Sana istediğin *her şeyi* vermek istiyorum. Sana aşığım." Alnını alnıma bastırmak için eğiliyor, ağzı birkaç santim uzakta. "Lütfen benden henüz vazgeçme."

Sözleri Roy'un az önce içeride söylediklerinin bir yankısıdır ve beyanı ile birleştiğinde tüm şüpheleri ve çekinceleri deler geçer.

"Marie?"

İrkiliyorum ve Tyler'dan ayrılıyorum, suçluluk duygum kabarıyor.

Steve temizlenmiş patikada, yirmi adım ötede duruyor. Belki konuşulanları duyamayacak kadar uzak ama bunun platonik bir sohbetten çok daha fazlası olduğunu görecektir kadar yakın. Yüzündeki ifade de bunu gösteriyor.

Reed dışarı çıktı ve ateş çukurunda, bizi dikkatle izleyen ve gerektiğinde olaya dahil olmaya hazır görünen Jonah'ın yanında duruyor.

Tyler avucunu sakalının üzerinde düzeltiyor. Bana dönmeden önce Steve'e mırıldanarak *özür dileme* nezaketini gösteriyor. Bakışlarındaki soru gölgeleri arasında bile net.

Yutkunuyorum. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Tyler'ın yanındayken her zaman içine çekildiğim, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu baş döndürücü boşluktan uzak zaman.

Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırıyor. "Reed ve ben şimdi eve gidiyoruz." Gözleri dudaklarıma değiyor. Bu bakışı çok iyi biliyorum. Beni öpmek istiyor. Steve tam burada durmasaydı, ona izin verirdim. "Nerede bulacağını biliyorsun."

"Eğer istediğine karar verirsen, bana gelebilirsin." Reed'e başıyla selam verdikten sonra kamyonetlerini park etmek üzere otoparkın derinliklerine doğru ilerliyor.

Ve yavaşça bunların hiçbirini hak etmeyen adama doğru yürüyorum. "Çok özür dilerim."

"Oliver başka bir adam olduğundan bahsetti." Steve, Tyler'ın kamyonetinin yola çıkışını izler. "Sanırım bu o?"

"Evet. Sanırım hala çözülmemiş bazı sorunlarımız var." Yani ona deliler gibi aşık olduğumu ve bu duygunun karşılıklı olduğunu. Bir an için bu gerçeğin içime işlemesine izin veriyorum ve içimi bir adrenalin dalgası kaplıyor. "Sen harika bir adamsın. Farklı koşullar altında ..." Kelimelerin sürüklenmesine izin verdim çünkü onları duymanın ne kadar yardımcı olmadığını ilk elden biliyorum.

Tyler'la hiç tanışmamış olsaydım, Steve'i Pazar yemeğine davet etmekte tereddüt etmezdim. Belki de onu çoktan evime, yatağıma davet ederdim.

Belki onunla bir gelecek düşünebilirim.

Ama artık görebildiğim tek gelecek, ela gözlü, çarpık sırtışlı bir adam.

"Eğer sorunlarınızı çözemeyeceğinize karar verirsiniz, beni arayın." Gülümsüyor, ama her zamanki sıcaklığından yoksun ve onu suçladığımı söyleyemem. Birahaneye, arkadaşlarının olduğu yere bakıyor. "Sanırım sizi eve bırakacağım, eğer daha fazla kalmak istemiyorsanız?"

Yapmak istediğim son şey Ale House'a geri dönmek, özellikle de Tyler gitmişken. Ama bundan sonra Steve'le on beş dakikalık eve dönüş yolculuğu daha da az çekici geliyor.

"Yakaladım seni, Lehr," diye bağıyor Jonah, parmaklarından anahtarlar sarkarken. Omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Steve tereddüt ediyor.

"Sorun yok. Geri dön ve arkadaşlarını gör."

Bir an daha tereddüt ettikten ve uzun uzun baktıktan sonra - gecenin böyle biteceğini düşünmediğinden eminim - Steve el sallıyor ve içeri giriyor.

Beş dakika sonra, Jonah Calla'ya beni eve bırakacağını söylediğinde, kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

"Marie..." Motoru çalıştırıp kamyonu vitesle takarken başını sallıyor.

Kıkırdıyorum. "Dur tahmin edeyim. Ben çok dramatik biriyim." "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Rahatlamak için kollarımı kendime doluyorum. "Ne yapmak *istediğimi* biliyorum."

"Ama incinmekten korkuyorsun."

"*Tekrar incinmekten korkuyorum.*"

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Tyler ne bekliyor ki? Hazır *olacağını* söyledi. Bu evde tek başıma oturup aramasını bekleyeceğim anlamına mı geliyor?

Kamyonun güçlü motoru karanlık otoyolda kükreyerek evime doğru ilerliyor. Onu tanıdığımdan beri Jonah'ın tek bir hızı vardı: hızlı. "Calla Toronto'ya döndükten sonrasını hatırlıyor musun? Bana kalamayacağını söyledi, ben de kabul ettim ve perişan oldum. Aylarca. Sonra sen bana Toronto'ya uçuş bilgilerini gönderdin ve uçağa binmemi söyledin."

Gülümsüyorum. "Evet. Hatırlıyorum." Hem arkadaşı hem de onu çok seven biri olarak onun için yapabileceğim en zor ve en iyi şeydi.

"Eğer bana ihtiyacım olan o tekneyi atmamış olsaydın..." Önündeki yolu izlerken yüzünü buruşturuyor.

"Eninde sonunda gidecektin." Jonah hiçbir zaman risk almaktan korkmadı.

"Belki." Başparmağıyla direksiyona vuruyor; bu derin düşüncelere daldığı anlamına geliyor. "İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum çünkü benimle konuşmuyordunuz-" Bana doğru bir bakış fırlattı. "Ama belli ki ikiniz de bu işin yürümesini istiyorsunuz ama nasıl olacağını bilmiyorsunuz. Zamanını *Steve* gibi adamlarla harcama. Seni tanıyorum Mare. Ne istediğini biliyorum ve bu o değil."

"Sanırım değil." Steve uygun ve kolay biriydi ama *o değildi*. Ben her şeyi istiyorum. Tutku ve yoldaşlık, kahkaha ve güç, umut ve rahatlık.

Öyle bir şey var. Jonah ve Calla'ya her baktığımda onu görüyorum. Belki ben de kendim için buna sahip olabilirim.

Kalbim bu düşünceyle çırpınıyor.

"Pekâlâ, şimdi *ben sana* omurgalı olmanı ve lanet olası uçağa binmeni söylüyorum. Çünkü orada ne gördüm? Sana söylediği her şeyde ciddi olan bir adamdı. Peki ya sana yine kazık atarsa?" Bana ciddi bir bakış attı. "Bir cesedi asla bulunamayacak bir yere bırakmak için en iyi noktaları biliyorum."

Kamyonun gölgeleri arasında Jonah'ın profilini inceliyorum ve kalbim sızlıyor, onunla sahip olmayı dilediğim şeyin özlemiyle değil, sahip *olduğum* şey için saf bir minnettarlıkla -sadık ve tavizsiz bir dostluk. "Senin adına *çok* mutluyum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Gözleri bir an için yoldan ayrılıyor, benimkilerle buluşacak kadar uzun. Elimi sıkmak için konsolun diğer tarafına uzanıyor. "Şimdi *beni senin adına* mutlu edecek bir şey yap. Git ve köpeğini getir adamım."

Derin kahkahalarımız kamyonetini dolduruyor.

Yumruklarım direksiyonumun etrafında sıkıca kıvrılıyor, önümdeki yol farlarımın ötesinde zifiri karanlık olduğu için değil, lastiklerim tek tük buzlu yama yakaladığı için de değil.

Ve kesinlikle bu karardan şüphe ettiğim için değil.

İçimden, kalbimden ve aklımdan Tyler'ın benim için doğru kişi olduğunu biliyorum, buradaki yolumuz basit olmasa bile. İleriye giden yol engebeli olsa bile.

Tyler'ın araba yoluna doğru yavaşça ilerliyorum ve kapının kapalı olduğunu görüyorum. Geç oldu ama eve varalı çok olmamıştı. Telefonuma uzanıyorum ama duraklıyorum.

Sırtarak kamyonetimi geri vites
taktım. Ve sonra ayağımı gaz pedalına
çarptım.

Eve ulaştığımda ahır karanlıkta bir gölgeden başka bir şey değildi, ama kapı açıktı ve içinde karanlık bir silüet duruyordu.

Tyler.

Kamyonetimden inip soğuk gecenin içine dalarken kanım kulaklarımda zonkluyor.

"Bu sefer ne kadar kötü?" Sesini mizah süslüyor.

Ben.

"Hâlâ menteşelerinden asılı duruyor. Zincir koptu." Benim gibi.

-Umuda tutunarak, bırakmak istemeyerek. Derin karda ilerliyorum, hızım yaklaştıkça artıyor ve koşmaya başlıyorum. Tyler'a ve aramızdaki her neyse ona doğru koşuyorum, ona yeterince hızlı ulaşamıyorum.

Ama bu sefer bana doğru koşan tek kişi ben değilim.
Ortada bir yerde arpıştık.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mart

Paltomun kapağını yüzüme daha sıkı sarıyorum. Saat sabahın üçü, eksi on derece Fahrenheit ve burun kıllarım birbirine yapışıyor, ama Tyler ikinci Iditarod galibiyeti için Burled Arch'a yaklaşırken artan tezahüratlar bana ihtiyacım olan sıcaklığı veriyor.

"İyi görünüyorlar," diyor Reed ve ben onun iri kahverengi gözlerinin Tank'ın yanında koşturan Nymeria'da olduğunu biliyorum. Geçen yıl bunu hiç yaşamamıştı ama Tero ve Anja Rask yine Finlandiya'dan gelmiş, Nala ve yavrulara bakmak için kulübede kalmışlardı. Jonah, Calla ve iki haftalık Wren'i evde bırakıp Reed'i Nome'a uçurmayı gönülsüzce kabul etti.

Köpekler yaklaşırken onlara kısa bir bakış atıyorum ve sonra dikkatim arkalarından gelen adama kayıyor. Tyler'ı altı gündür, çalıştığım Ophir kontrol noktasında yirmi dört saat dinlendiğinden beri görmemiştim. Bu onu görmeden geçirdiğim en uzun süre, buna hazırlanırken yaptığı uzun eğitim koşuları sırasında bile. Yorgun ve üşümüş görünüyor ve hana döndüğünde memnuniyetle ona katılacağım uzun, sıcak bir duşa ihtiyacı var.

"Haydi." Bir elimiz Reed'in sırtında, birlikte kalabalığın arasından kızıağın ve ekibin durduğu yere doğru ilerliyoruz. Oraya ulaştığımızda Tyler köpekler için donmuş yiyecekler dağıtıyor ve görevliler kızıağı inceliyor.

Köpekler Reed'e doğru ulumaya başlarlar, Reed de Tyler'a kısa bir süre sarıldıktan sonra onu tamamen bırakır ve karla kaplı zemine inerek köpek arkadaşlarını selamlar.

Tyler bana doğru atılıyor, beni kollarının arasına alırken aynı zamanda destek almak istercesine bana doğru eğiliyor. "Tanrım, yüzünü özlemişim. Son iki yüz mil boyunca hayal ettiğim tek şey buydu."

Kameraların üzerimizde olduğu gerçeğini görmezden geliyorum ve onu öpüyorum. "Başardın. Yine yaptın."

Alnı benimkine değiyor. Buz taneleri kısa ama kirli sakalına yapışıyor. "Reed onları gelecek yıl alabilir."

Kıkırdıyorum. "Gördüğüm zaman inanacağım." Tyler bu maceraya Mila'nın onuruna başlamış olabilir ama içinde doğuştan gelen bir dürtü var. Aylardır onu izliyorum, Mila öldükten sonra başladığı bu yolculuğa kendini adanmış durumda; her gün benimle birlikte sıcak bir yatağı terk edip kendini ve köpekleri şartlandırıyor, Cantwell ve Paxson arasındaki kış otoyolunda günlerce yola çıkıp onlarla birlikte samanların üzerinde uyuyor.

Bana her zaman sarsılmaz bir yürekle geri döner.

"Yani?" Gözlerime bakacak kadar uzaklaşıyor, gözlerinde heves var. Bir cevap için yalvaran yakıcı sorusunu görüyorum.

Tyler'ın hayatının her alanında aynı dürtünün, aynı başarıma azminin olduğunu öğrendim. Bir keresinde bir işe girdiğinde her şeyini verdiğini söylemişti ve bu abartı değildi.

Sanırım ikimiz de yeniden bir araya geldiğimizde bu ilişkiye yavaş yavaş girme niyetindeydik.

Ve ikimiz de bunun imkânsız olduğunu, ahırdaki boş bir otlağa adım attıktan sonraki beş dakika içinde hemen anladık.

O zamandan beri Tyler'ın evinde rahat ettim, antrenman yapmadığı ve yatılı bir hastam olmadığı her geceyi orada geçirdim ve hatta o yokken bile bazı geceler orada kaldım. Reed'in rekabetçi yönünü PlayStation'ının yardımıyla keşfettim ve beni seçtiği video oyununda ezip geçerken birkaç gece geç saatlere kadar saçma sapan konuşmalar yaptık.

Kliniğin yanındaki ormandaki küçük kulübem aylar geçtikçe yalnızlaştı.

Ama uzun süre yalnız kalmayacak.

Babamı bir elmalı turta ve iki şişe birayla masaya oturtup ona satma zamanının geldiğini söylememin üzerinden bir ay geçti. Tyler

Liz üçüncü kızını yeni doğurmuştu, bu yüzden annem büyük kızlarla birlikte onların evindeydi. Sadece ikimiz vardık.

Tartışmadı. Çok fazla.

Önümüzde araziye ilkbaharda satışa hazır hale getirmek için yapmamız gereken işler var. Ve Harry Hatchett'in kulübesi de dahil olmak üzere, tanıdığım ve sevdiğim tüm hayvanlara yardım etmeye en iyi şekilde nasıl devam edeceğime dair çözmem gereken *çok şey var*. Ancak bildiğim bir şey var ki, hayatımın bir sonraki bölümüne başlarken bu kararları benden önceki adamdan daha fazla birlikte almak isteyeceğim başka kimse yok.

"Dün sabah sınava girdim."

"*Ve?*" Sesinde aciliyet ve gözlerinde umut var. Nefesini tutup bir cevap beklerken sanki kalabalık, kameralar, bekleyen görevliler, hiçbiri yokmuş gibi. Sanırım bunu benden daha çok istiyor olabilir. Her ne olacaksa olmasına izin vermeye karar verdiğimiz son birkaç aydır gösterdiği çabayla kesinlikle en yüksek notu aldı.

Gülümsüyorum. "Biz Lehr kadınlarının sadece kızları olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu eğlenceli ama yazması zor bir kitaptı. Marie'yi keşfetmek için zaman ayırdığımda onun ilginç bir karakter olacağını hep biliyordum. Kim olduğunu ve ne istediğini bilen bir kadın ama yine de bunu nasıl elde edeceğiyle boğuşuyor. Onu tanımaktan ve Jonah ile Calla'yı onun bakış açısından görmekten gerçekten keyif aldım. Bu kitap Calla ve Jonah'ın uçak kazaları ve trajik ölümlerle dolu hikayesinden çok daha ince ve yumuşak, ama Marie'nin hikayesinin de bu şekilde ince ve yumuşak olması gerektiğini düşündüm - rekabetçi kardeşler, yaşlanan ebeveynler ve gerçek hayat endişeleri. Umarım bu dünyadaki bu farklı deneyimi beğenmişsinizdir.

Her ne kadar 2017'den beri bu kurgusal dünyada yaşıyor olsam da, yazmaya oturduğumda, özellikle son yıllarda tartışmalı olduğu kanıtlanmış bir sektör hakkında çok şey öğrenmem gerekti. Bir yandan bu spora, tarihe ve bugün hâlâ köpekli kızakla kaymayı benimseyen iyi insanlara saygı duyarken bir yandan da gerçek-adil-endişelerin farkına varmak istedim. Her iki tarafta da pek çok görüş var ve bazı şeylere inanmakta temkinliyim. Ancak sonbaharda Alaska'ya yaptığım gezi sırasında bu kulübelerden birini ziyaret etme fırsatım oldu. Köpekler *çok* mutluydu ve koşmaya hevesli görünüyordlardı. Ayrıca eldiven çalmaya bayılıyorlardı ve yeterince uzun süre durursak üzerimize işeyebilecekleri konusunda uyarılmıştık (ben hareket etmeye devam ettim.) Bunun içeri girmesi gerektiğini biliyordum.

Zaman çizelgelerini merak ediyorsanız, Marie'nin "bugünü" Ocak 2020'de başlıyor. Alaska ve Iditarod yarışı dünyası da dahil olmak üzere dünyanın her yerine büyük bir kargaşa getirdiği için o yılı yazmaya cesaret edemedim. Tüm hikayeyi kaybetmeden bu gerçek yaşam durumunu dahil etmek imkansız olurdu. Bu sayfalarda COVID diye bir şey yok.

Okuyucularıma sonsuz teşekkürlerimi sunmaya devam edeceğim. The Simple Wild 2018'de yayınlandı ve bu kurgusal dünya için pozitif enerjiniz katlanarak büyüdü.

Hang Le, eşsiz kapak tasarım yeteneğiniz için.

Jenn Sommersby, editörlük hüneriniz, nazik sözleriniz ve bilgeliğiniz için.

Chanpreet Singh, gözden kaçırdığım hataları bulmak için bu taslağa zeki gözlerinizi ödünç verdiğiniz için.

Nina Grinstead ve Valentine PR ekibi, bu kitaba ışık tutmaya yardımcı oldukları ve bu hikayenin kopyalarını hevesli ellere ulaştırmak için perde arkasındaki tüm ayak işleri için.

Donaghy Literary Group'tan Stacey Donaghy, dokuz yıllık destek, müzakereler ve sözleşmelerin taranması için. Ama aynı zamanda kahkahalar için de.

Ofis kapımdaki Rahatsız Etmeyin tabelasını nihayet (çoğunlukla) benimsemiş olan ve hala bir sonraki yazımda ne yazacağımı sormaya özen gösteren ailem.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths, Burying Water ve The Simple Wild serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, Be the Girl, Say You Still Love Me ve A Fate of Wrath & Flame kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker şu anda Toronto'nun dışında şirin bir kasabada yaşamaktadır. K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye katuckerbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

OceanofPDF.com

